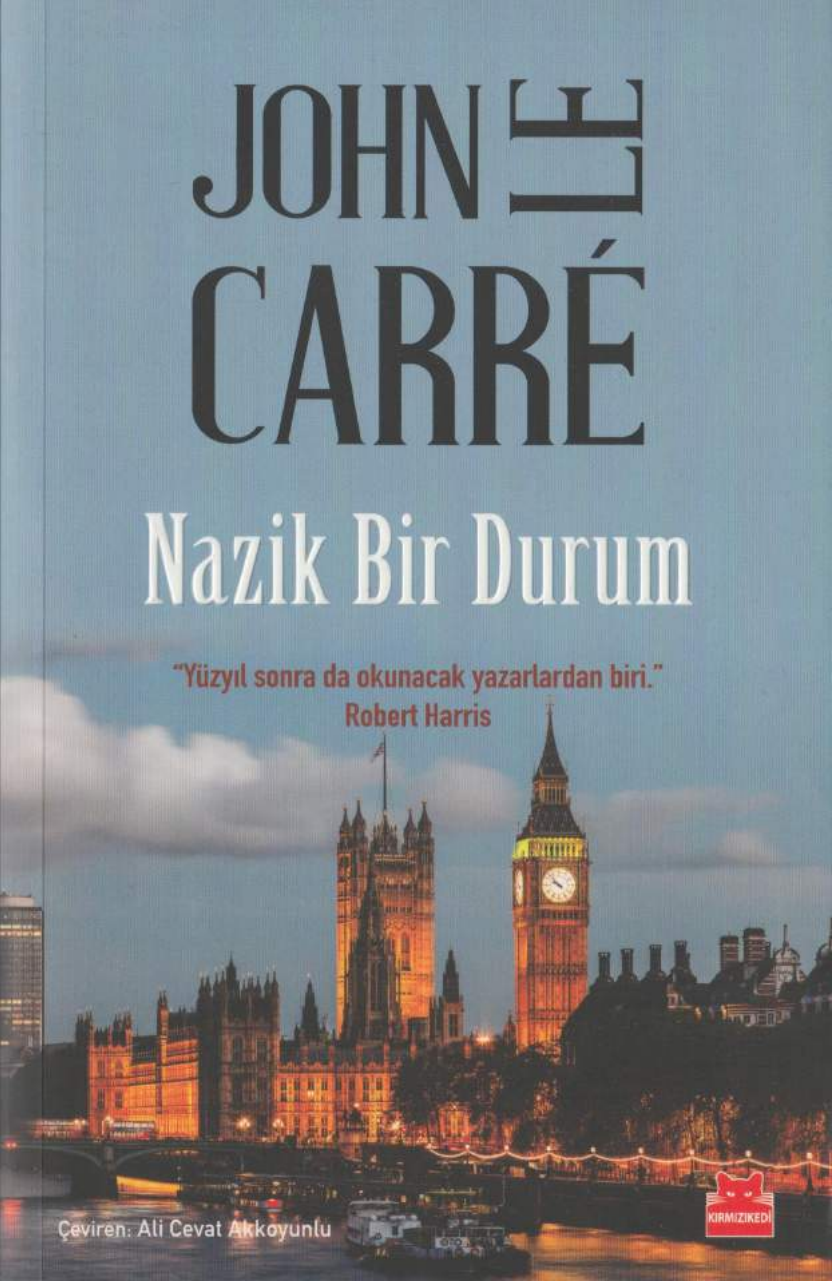
JOHN LE CARRÉ

Nazik Bir Durum

"Yüzyıl sonra da okunacak yazarlardan biri."
Robert Harris

Çeviren: Ali Cevat Akkoyunlu

KIRMIZIKEDİ

John le Carré

Asıl adı David John Moore Cornwell olan John le Carré, 19 Ekim 1931'de İngiltere'nin Dorset bölgesinde doğdu. 1950 ve 60'larda İngiliz istihbarat teşkilatları MI5 ve MI6 için çalıştı ve bu dönemde John le Carré mahlasıyla casus romanları yazmaya başladı. Üçüncü romanı *Soğuktan Gelen Casus* uluslararası başarı kazanınca MI6'den ayrılıp kendini tamamen yazmaya verdi ve romanlarıyla dünyanın en saygın casusluk yazarlarından biri oldu. 2008 yılında *The Times*'ın "1945'ten Günümüze En Büyük 50 İngiliz Yazar" listesinde 22. oldu. 2011 yılında Goethe madalyasına layık görüldü. John le Carré'nin Kırmızı Kedi Yayınevi'nden çıkan ilk kitabı *Soğuktan Gelen Casus*'tur.

Ali Cevat Akkoyunlu

1949 yılında İstanbul'da doğdu. Saint-Joseph Lisesi ve Boğaziçi Üniversitesi'nden sonra Viyana'daki Diplomatische Akademie'de lisansüstü eğitimini tamamladı. 25 senelik ticaret hayatının ardından 1999 yılında kendini emekli eden Akkoyunlu, tarih, polisiye ve gerilim türünde 40'tan fazla eseri dilimize kazandırdı. Evli ve bir çocuk babasıdır.

KIRMIZIKEDI

Kırmızı Kedi Yayınevi: 467
Polisiye: 15

Özgün adı: *A Delicate Truth*

Nazik Bir Durum
John le Carré
Çeviren: Ali Cevat Akkoyunlu

© David Cornwell, 2013
© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2013

Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir

Editör: Merve Çay
Son Okuma: Selçuk Aylar
Kapak Fotoğrafı: shutterstock / anshar
Kapak Tasarımı ve Grafik: Yeşim Ercan Aydın

Bu kitabın Türkçe yayın hakkı Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Haziran 2015, İstanbul
ISBN: 978-605-9908-98-6
Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
Haramidere-Avcılar İSTANBUL T: 0212 412 17 77
Pasifik Ofset Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi
kirmizikedi@kirmizikedikitap.com / www.kirmizikedikitap.com
www.facebook.com/kirmizikedikitap / twitter.com/krmzkedikitap
kirmizikediedebiyat.blogspot.com.tr
Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

JOHN LE CARRÉ

NAZİK BİR DURUM

Çeviren: Ali Cevat Akkoyunlu

1

Britanya Kraliyet Kolonisi Cebelitarık'ta, kişiliksiz bir otelin ikinci katında, ellilerinin sonunda gösteren ince, hareketli bir adam huzursuzca odasını arşınlıyordu. Tam bir İngiliz olduğunu gösteren hatları hoş ve tümüyle saygın olsa da, sabrının sonuna gelmiş öfkeli mizacını belli ediyordu. Bilgiççe öne eğilişine, sık sık kemikli bileğinin tersiyle hizaya sokulması gereken başına buyruk, ak düşmüş kâkülüne bakınca, asabi bir konuşmacı denilebilirdi. Onun orta dereceli bir Britanya devlet memuru olduğunu, son derecede hassas ve çok gizli bir göreve gönderilmek üzere Majesteleri'nin Dışişleri ve Milletler Topluluğu'nun en sıkıcı bölümlerinden birindeki masasından alındığı kimsenin aklının ucundan bile geçmezdi.

Bazen yüksek sesle sık sık tekrarladığı adı Paul, soyadıysa –hatırlaması pek de güç değildi– Anderson'dı. Televizyonu açtığında, *Hoş geldiniz Mr. Paul Anderson* yazısıyla karşılaşıyordu. *Neden Lord Nelson Snug'da yemek öncesi bir aperitifin tadını çıkarmıyorsunuz!* Daha uygun olan soru işaretinin yerini almış ünlem, içindeki ukala için sürekli bir rahatsızlık kaynağıydı. Uyumak için boşuna çabalamasının, ya da, o da sadece bir kez, olmayacak bir saatte otelin çatı katına çıkıp oradaki restoranda, caddenin karşı tarafındaki üçüncü kat yüzme havuzundan yükselen klor kokuları içinde tek başına yemek yemesinin dışında, kendini odaya hapsettiği andan beri, üzerinde otelin beyaz bornozu vardı. Uzun bacaklarına kısa gelen bornoz odadaki hemen her şeye uygun olarak, leş gibi sigara dumanı ve lavantalı oda spreyi kokuyordu.

Odayı adımlarken, iş hayatının kısıtlamaları olmaksızın, duygularını kararlılıkla dışa vuruyordu. Yüz hatları bir an gerçek bir kafa karışıklığıyla kasılmışken, bir an sonra tartan duvar kâğıdına vidalanmış boy aynasına yansıyordu. Arada bir, kendini rahatlatmak ya da uyarmak için, kendi kendine konuşuyordu. Yine yarı yüksek sesle mi? Kahverengi bir ata binmiş sevgili genç Kraliçe'mizin renklendirilmiş fotoğrafı dışında sana kulak verecek başka kimsenin bulunmadığı bomboş bir odaya tıkılmışken ne fark eder ki?

Yüzeyi plastik kaplı bir masanın üzerinde daha geldiği anda bayat diye nitelediği kulüp sandviçin artıklarıyla, terk edilmiş bir şişe ılık Coca-Cola duruyordu. Zorlanmasına rağmen, odaya gireli beri kendine bir damla alkollü içki izni vermemişti. Gördüğü gibi nefret ettiği yatak, altı kişiye yetecek kadar geniş olmasına genişti ya, yatağa uzanır uzanmaz sırtına ağrılar giriyordu. Üzerinde suni ipekten parlak kızıl bir yatak örtüsü, onun üzerinde de en gelişmiş şifreleme teknolojisiyle donatıldığı söylenen, bu konulara pek güvenmemekle birlikte, donatıldığına inandığı, masum görünüşlü bir ceptelefonu vardı. Yanından her geçtiğinde telefona yönelttiği bakışları sitem, özlem ve öfke karışımıyla yüklüydü.

Üzgünüm, Paul, diyerek uyarıyordu, kendi kendini saha komutanlığına atamış Elliot'ın yorgun Güney Afrikalı sesi, *görevin boyunca operasyonel konular dışında kesinlikle kimseyle görüşmeyeceksin. Yokluğun sırasında güzel ailenin başına talihsiz bir olay gelse, sorunlarını senin büronun sosyal yardımlaşma bölümüne aktaracaklar, seninle temas da bundan sonra sağlanacak. Dediklerim açıkça anlaşılıyor mu, Paul?*

Anlaşılıyor, Elliot, yavaş yavaş da olsa, anlaşılıyor.

Odanın öbür tarafındaki aşırı geniş pencerenin yanına gidip kirli tül perdelerin arasından yukarıya, renksiz, kırışık ve uzak, öfkeli bir dul gibi kaşlarını çatan efsanevi Cebelitarık Kayası'na baktı. Alışkanlık ve sabırsızlıkla garip gelen kol saatini bir kez daha inceledi, sonra da yatağın yanındaki

radyolu saatin yeşil rakamlarıyla karşılaştırdı. Kolundaki siyah kadranlı çelik saat, sevgili karısının artık hayatta olmayan sayısız teyzelerinden birinin bıraktığı mirastan güç alarak, yirmi beşinci evlilik yıldönümlerinde hediye ettiği altın Cartier'nin yerini almıştı.

Ama dur bir dakika! *Paul'un karısı falan yok ki!* Paul Anderson'ın karısı da yok, kızı da. Paul Anderson kahrolası bir keşiş!

"Ama *bunu* takmamalısın, Paul sevgilim, öyle değil mi ya?" diyor ona kendi yaşlarındaki anaç bir kadın fi tarihinde, Heathrow Havaalanı'nın yakınındaki kırmızı tuğlalı banliyö evinde, kız kardeşi gibi davranan meslektaşıyla birlikte onu rolü için giydirirlerken. "Hele üzerine baş harflerin böyle kazılıyken. Bunu evli birinden yürüttüğünü söylemek zorunda kalırdın, değil mi, Paul?"

Şakaya katılarak, kendi çapında uyumlu biri olmaya her zamankinden daha kararlı, kadının yapışkanlı bir etikete *Paul* yazmasını ve altın saatini nikâh yüzüğüyle birlikte *süreç* dediği müddet için kasaya kilitlemesini izliyor.

*

Peki, nasıl oldu da, kendimi bu cehennem çukurunda buluverdim?

Atladım mı, arkamdan mı ittiler? Yoksa, her ikisinden biraz mı?

Lütfen düşünüp taşınarak birkaç tur atarken seni kutsanmış tekdüzelikten Britanya sömürgelerinden birindeki kayada hücre hapsine götüren alışılmadık yolculuğu anlat.

*

"Pekâlâ, zavallı sevgili karın nasıl?" diye soruyor, bilinmeyen bir nedenle adı İnsan Kaynakları olarak değiştirilmiş

Personel Bölümü'nün yaş haddinden emekliye ayrılmasına ramak kalmış, cuma akşamı dürüst vatandaşlar eve dönmek için acele ederken tek kelime bile açıklama yapmadan onu yüce mekânına çağıran buz kraliçesi. İkisi eski rakip. Ortak bir özellikleri varsa, o da geriye kendileri gibi çok az insan kaldığı duygusu olmalı.

"Teşekkürler, Audrey, karımın hiç de zavallı olmadığını söylemekten mutluyum," diye cevap veriyor, yaşamsal risk içeren böylesi rastlaşmalarda benimsediği kararlı patavatsızlıkla. "Sevgili, ama zavallı değil. Bütünüyle düzeliyor. Ya sen? Sanırım turp gibisin?"

"Demek yalnız bırakılabilir," diyor Audrey, bu nazik soruyu duymazdan gelerek.

"Aman Tanrım, hayır! Ne anlamda, yani?" – Şakacılığı sürdürmekte kararlı.

"Şu anlamda: Yurtdışında, sağlıklı bir iklimde geçirilecek dört, *muhtemelen* beş süper gizli günle ilgilenir miydin?"

"Teşekkürler, Audrey, bugünkü durumda gerçekten de çok ilgimi çekebilir. Yetişkin kızımız şu sıralar bizde kalıyor, bu yüzden zamanlaması daha uygun olamazdı, hele *tıp doktoru* olduğunu düşünürsek," diye gururla eklemekten kendini alamıyor; oysa Audrey Paul'un kızının başarılarından etkilenmiş görünmüyor.

"Hangi konuyla ilgili olduğunu bilmiyorum, bilmem de gerekmiyor," diyor, henüz sormadığı bir soruya yanıt olarak. "Yukarıda, adını duymuş olabileceğin Quinn adlı genç ve dinamik bir bakan var. Seni hemen görmek istiyor. Haberler henüz Lojistik Hazırlıklar Bölümü'nün senin bulunduğun ücra köşelerine ulaşmamış olabilir diye söylüyorum, Savunma'dan yeni alınmış, göreve yeni başlamış biri – pek tavsiyeye benzemedi ama ne yapalım işte."

Kadın nelerden bahsediyordu ki? Haberleri *tabii* duymuştu. Gazeteleri okuyor, öyle değil mi? Televizyonda *Newsnight* haber kuşağını da izliyor. Fergus Quinn, milletvekili, bilinen

adıyla Fergie, kavgacı bir İskoç, Yeni İşçi Partisi ekibinin kerameti kendinden menkul *enteli.* Televizyonda lafını sakınmaz, agresif ve ürkütücüdür. Dahası, Whitehall bürokrasisine karşı halkın kırbacı olmakla övünür – uzaktan bakıldığında övgüye değecek bu erdem, ancak Whitehall bürokratıysan pek güvence vermez.

"Şimdi mi demek istiyorsun, Audrey, *hemen* bu dakikada?"

"Benim *hemen* kelimesinden anladığım, bu."

Bakanın bekleme odası boş, personel çoktan gitmiş. Çelik kadar sağlam maun bakanlık kapısı aralık. Tıklatıp beklemeli mi? Ya da tıklatıp itmeli mi? Her ikisinden biraz deniyor: "Orada dikilip durma. İçeri gir ve kapıyı arkandan kapat." Dendiğini duyuyor. İçeri giriyor.

Dinamik genç bakanın iri bedeni gece mavisi bir smokin ceketine sıkışmış. Kulağında bir ceptelefonuyla, ateş yerine geçen kırmızı kâğıt folyolarla doldurulmuş bir şöminenin önünde poz veriyor. Televizyonda neyse, ete kemiğe bürünmüş hali de öyle, tıknaz, kalın enseli, kızıl saçları kısa kesilmiş, hırslı ve hareketli gözleriyle boksör suratlı biriydi.

Arkasında dar pantolon giymiş bir on sekizinci yüzyıl imparatorluk kurucusunun üç buçuk metrelik portresi yükseliyor. Gerginliğin doğurduğu fesat bir an boyunca böylesine aykırı iki insan arasında karşılaştırma yapmamak imkânsız. Quinn her ne kadar bir halk adamı olmak iddiasını sürdürse de, her ikisinde de ayrıcalıklı memnuniyetsizliğin somurtkanlığı var. Her ikisi de ağırlığını bir ayağına vermiş, öbür dizini bükmüş. Yoksa dinamik genç bakan nefret edilen Fransız'a karşı cezalandırma amaçlı bir saldırıya mı hazırlanıyor? İşçi Partisi adına, uluyan güruhun budalalığını topa mı tutacak? İkisini de yapmıyor, ceptelefonuna kısaca "Sonra konuşuruz, Brad," deyip paldır küldür kapıya yöneliyor, kapıyı kilitleyip ziyaretçisini değerlendirmek için dönüyor.

En önemli kaygılarını doğrular gözüken tepeden tırnağa bir incelemeden sonra, özenle geliştirdiği Glasgow aksanıyla,

"Bana *Servis'in deneyimli bir üyesi* olduğunu söylediler, doğru mu?" diye soruyor. "*Sakin kafalı*, her ne demek oluyorsa. İnsan Kaynakları'na göre, *yabancı diyarlarda yirmi yıl taban tepmek. Sağduyunun ruhu, kolay sarsılmaz.* Oldukça etkileyici bir rapor. Ama bana burada anlatılanların hepsine inanmış değilim."

"Çok iyi davranmışlar," diye cevaplıyor.

"Üstelik, olduğun yere çakılmışsın. Kışlaya girmişsin. Çık çayıra. Karının sağlığı ayağına köstek olmuş, doğru mu, lütfen?"

"Sadece son birkaç yıl, Bakan Bey," –*Çık çayıra* benzetmesine pek minnettar olmadan– "ve şu anda da seyahat etmeme bir engel bulunmadığını söyleyebilmekten mutluyum."

"Ve şimdiki görevin... neydi? Hatırlat lütfen."

Vazgeçilmez sayısız sorumluluklarını vurgulayarak hatırlatmak üzereyken, bakan sabırsızlıkla sözünü kesiyor:

"Pekâlâ. Sana bir soru. Gizli istihbarat işinde hiç doğrudan tecrüben oldu mu? *Şahsen*, senin," diye uyarıyor, sanki daha az şahsen bir başka sen varmış gibi.

"*Doğrudan*, ne anlamda, efendim?"

"Casusluk falan gibi, ne dersin?"

"Maalesef, sadece tüketici olarak. Nadiren. Ürünün tüketicisi. Eğer bunu soruyorsanız, elde etme yönteminin değil, Bakan Bey."

"Kimsenin bana tek tek sayma zahmetine katlanmadığı yabancı diyarlarda taban teperken de mi?"

"Maalesef, insanın yurtdışı vazifeleri genellikle iktisat, ticaret ya da konsolosluk işleriyle sınırlı kalıyor," diye açıklıyor, kendini her tehlikede hissettiğinde başvurduğu, artık kullanılmayan kelimelere sığınarak. "Tabii insan arada bir gizli bir rapora da erişiyor – hiçbiri yüksek düzeyde olmayan raporlar, diye eklemem gerek. Korkarım, hepsi bu kadar."

Oysa bakan bir anlığına da olsa bu komplo deneyiminin eksikliğinden cesaret almış görünüyor, ablak yüzünde hoşnutluk benzeri bir tebessüm beliriyor.

"Ama güvenilir birisin, öyle değil mi? Belki denenmemiş, ama buna rağmen güvenilir."

"Şey, öyle sanırım" – çekinceli.

"Hiç TM ile işin oldu mu?

"Efendim?"

"Terörle Mücadele! Hiç işin oldu mu, olmadı mı?"

"Maalesef hayır, Bakan Bey."

"Ama *önemsersin*, değil mi?"

"Tam olarak neyi, efendim?" – olabildiğince yardımcı.

"Ülkemizin iyiliği, başka ne olacak! Halkımızın güvenliği, nerede olursa olsun. Zor zamanlarda temel değerlerimiz. Tamam, tercih edeceksen, *mirasımız*" – kelimeyi Muhafazakâr Parti'ye karşı bir tokatmış gibi kullanarak. "Örneğin, teröristlerin kahrolası dünyayı havaya uçurma hakları konusunda gizli düşüncelere sahip, karı kılıklı gardırop liberallerinden değilsindir."

"Hayır, Bakan Bey, sanırım öyle biri olmadığımı rahatlıkla söyleyebilirim," diye mırıldanıyor.

Oysa bakan karşısındakinin rahatsızlığını paylaşacak yerde pekiştiriyor:

"Pekâlâ öyleyse. Senin için düşündüğüm son derecede duyarlı görev, terörist düşmanın anavatanımıza önceden planlanmış bir saldırı imkânını elinden alacak desem, arkanı dönüp *çıkmazsın* değil mi, doğru mu düşünüyorum?"

"Tam tersine efendim, ben –aslında–"

"Sen aslında *ne*?"

"Mutlu olurum. Kendimi ayrıcalıklı hissederim. Gurur duyarım. Ama biraz da şaşırırım, tabii."

"*Neye* şaşırırsın, rica etsem?" –Üzerine alınmış gibi.

"Şey, sormak bana düşmez, Bakan Bey, ama neden ben? Servis'te aradığınız türde tecrübeye sahip birçok insan bulunduğundan eminim."

Fergus Quinn, halk adamı, dönüp cumba penceresinin yanına gidiyor, –çenesi papyonunun üzerinden saldırganca öne

uzanmış ve papyonunun düğmesi ensesindeki yağ tabakaları arasından beceriksizce görünüyor– akşam güneşinin ışığında Atlı Muhafız Alanı'nın altın çakıllarını seyre dalıyor.

"*Dahası* sana hayatının geri kalanında sadece söz veya hareketle değil, herhangi bir başka yöntemle böylesi bir anti-terör operasyonunun yerine getirilmesi bir yana, *düşünüldüğünü* bile açıklayamayacağını söylersem –kendi kendini sürüklediği sözcüklerin labirentinden çıkmak için kızgınlıkla etrafına bakınarak– ilgini *çeker* mi, *çekmez* mi?"

"Sayın Bakanım, beni bu iş için doğru insan olarak görüyorsanız, düşündüğünüz görev her neyse kabul etmekten mutluluk duyarım. Ayrıca ağzımın daima ve mutlak olarak kapalı kalacağı konusunda da söz veririm," diye ekliyor, sadakatinin kendi gözleri önünde ileri sürülüp sorgulanmasının öfkesiyle hafifçe kızararak.

Quinn omuzlarını en kusursuz Churchill modasına göre kamburlaştırıyor, fotoğrafçıların işlerini tamamlamalarını bekliyormuş gibi cumba penceresinin önünden ayrılmıyor.

Bir süre düşündükten sonra ciddiyetle, "Geçilmesi gerekecek bazı *köprüler* var," diyor. İnatçı başını Downing Sokağı yönünde sallayarak, "Bu yolun üst ve alt tarafındaki çok önemli bazı kişilerin yakması gereken belirli bir *yeşil ışık* var. O ışık yandığı zaman –yanarsa ve ancak o zaman– seni haberdar edeceğiz. Ardından benim uygun göreceğim süre boyunca sahadaki gözlerim ve kulaklarım olacaksın. Göz boyamacılık falan yok, anlaşıldı mı? Senin şu Dışişleri gizlemeleri, alayları falan da olmayacak. *Benim* nöbetimde söz konusu olamaz. Bana her şeyi *eğip bükmeden*, gördüğün gibi vereceksin. Senin gibi, tecrübeli olduğuna inandığım birinin gözlerine görünen yalın manzara. Beni duyuyor musun?"

"Kusursuzca, Bakan Bey. Sizi duyuyor ve dediklerinizi bütünüyle anlıyorum." Uzak bir buluttan ona seslenen kendi sesi.

"Ailende hiç *Paul* var mı?"

"Anlayamadım, efendim?"

"Tanrım! Oldukça basit bir soru, öyle değil mi? Ailende adı *Paul* olan herhangi bir erkek var mı? Evet ya da hayır. Ağabey, baba, ne bileyim ben işte?"

"Yok. Maalesef görünürde tek bir Paul bile yok."

"Peki *Paulines*? Ya da kadın ismi olarak kullanılan hali. *Paulette* veya onun gibi bir şey?"

"Kesinlikle yok."

"Ya *Anderson*? Etrafta hiç Anderson da mı yok? Kızlık soyadı olarak Anderson?"

"Yine, bildiğim kadarıyla yok, Bakan Bey."

"Üstelik sağlığın da yerinde. Fiziksel olarak. Engebeli arazide zorlu bir yürüyüş buradaki bazıları gibi dizlerinin bağını çözmez değil mi?"

"Enerjik yürürüm. Üstelik hevesli bir bahçıvanım" – aynı uzak buluttan.

"Elliot adında birinin telefonunu bekle. Elliot senin için ilk belirti olacak."

"Bu Elliot adı mı, soyadı mı acaba?" diye kendi sesinin manyak gibi, sakinleştirici bir şekilde soru sorduğunu duydu.

"Nereden bileyim? Etik İşler adıyla tanınan bir kurumun gerisinde, mutlak gizlilik içinde çalışıyor. Mahallenin yeni çocukları ve uzmanların dediğine göre alanlarının en iyileriymiş."

"Bağışlayın, Bakan Bey. Ama sözünü ettiğiniz tam olarak hangi alan?"

"Özel savunma müteahhitleri. Hangi dünyada yaşıyorsun? Bugünlerde oyunun kuralı. Farkına varmadıysan söyleyeyim, savaş kurumsallaştı. Daimi profesyonel ordular çöktü. Çok ağır, eksik donanımlı, her bir düzine çizme için bir tuğgeneral ve dünyanın masrafı. Bana inanmıyorsan, Savunma'da iki yıl çalışmayı dene.

"Oh, tabii inanıyorum, Bakan Bey" – Britanya askeriyesinin toptan azline şaşırmış, yine de adamı memnun etmek gayretinde.

"Evini adam etmeye çalışıyorsun. Doğru mu? Harrow veya öyle bir yer."

"Harrow doğru" –artık şaşırmanın da ötesinde– "Kuzey Harrow."

"Nakit sorunları?"

"Yok, hayır, Tanrı'ya şükürler olsun, tam tersine," diye haykırıyor, bir anlığına da olsa, dünyaya dönmenin rahatlığıyla. "Biraz bir şeylerim var, eşime de taşrada bir taşınmazı içeren küçük bir miras kaldı. Piyasa sağlamken şimdiki evimizi satmayı ve taşınana kadar daha küçük bir yerde oturmayı planlıyoruz."

"Elliot, Harrow'daki evinizi almak istediğini söyleyecek. Etik'ten falan olduğundan bahsetmeyecek. İlanları emlakçının vitrininde ya da bilmem nerede görmüş, eve dışarıdan bakmış, beğeniyor, ama görüşmek istediği konular var. Buluşmak için bir yer ve saat önerecek. Ne teklif ederse, uyacaksın. Bu insanların çalışma biçimi böyle. Başka soru?"

Hiç sormuş muydu ki?

"O arada, bütünüyle normal insanı oynuyorsun. Kimseye tek bir kelime yok. Ne burada işte, ne de evde. Bu dediğim iyice anlaşıldı mı?"

Anlaşılmadı. Hiç anlaşılmamış gibi. Ama hepsine içten birer "evet" ve Pall Mall'daki kulübüne yaptığı güçlendirici cuma akşamı ziyaretinin ardından o gece eve nasıl döndüğü hakkında açık seçik bir anısı yok.

*

Eşi ve kızı yan odada keyifle sohbete dalmışken müstakbel Paul Anderson Etik İşler'i google'lıyor. *Houston, Teksas'ta kayıtlı Etik İşler Anonim Şirketi mi demek istediniz?* Başka bilgisi olmadığından evet, diyor, öyle demek istedim.

Benzersiz niteliklere sahip jeopolitik uzmanı düşünürlerden oluşmuş yepyeni uluslararası ekibimizle, Etik'te bizler önemli

kurumsal ve ulusal kuruluşlara yenilikçi, içgörülü ve üstün risk değerlendirme analizleri sağlıyoruz. Etik'te dürüstlüğümüz, hak ettiğiniz özenimiz ve en güncel siber yeteneklerimizle övünüyoruz. İstendiği anda yakın koruma ve rehine pazarlığı. Kişisel ve gizli sorularınızı Marlon yanıtlayacaktır.

E-posta adresi ve posta kutusu da Houston, Teksas'tan. Marlon'a yönelteceğiniz kişisel ve gizli sorularınız için ücretsiz telefon numarası. Yöneticilerin, yetkililerin, danışmanların ya da benzersiz niteliklere sahip jeopolitik uzmanı düşünürlerin adından eser yok. Ne isim, ne de soyadı olarak bir Elliot da geçmiyor. Etik İşler'in ana kuruluşuysa Spencer Hardy Holdingleri, ilgi alanları arasında petrol, buğday, kereste, sığır eti, emlak geliştirme ve kâr amaçsız girişimler bulunan çokuluslu bir şirket. Aynı ana şirket Protestan vakıflara, din okullarına ve İncil misyonlarına da bağışta bulunuyor.

Etik İşler hakkında daha fazla bilgi için lütfen önceden bildirilmiş şifrenizi girin. Böyle bir şifreye sahip olmadığı ve girmemesi gereken bir yere girdiği duygusunun etkisinde kaldığı için araştırmalarına son veriyor.

Bir hafta geçiyor. Her sabah kahvaltıda, gün boyunca büroda ve her akşam işten sonra döndüğü evde talimata uyarak Tümüyle Normal Adam rolünü oynuyor. Gelecek ya da gelmeyebilecek, ya da en beklenmediği anda gelecek yüce telefonu bekliyor: Tam da öyle oluyor, o telefon bir sabah erkenden, karısı ilacını aldıktan sonra uyurken, kendisi damalı gömleği ve fitilli kadife pantolonuyla mutfakta oyalanır, arka çimenlerle gerçekten ilgilenmesi gerektiğini düşünerek bir önceki akşamın bulaşığını yıkarken geliyor. Telefon çalıyor, ahizeyi kaldırıyor, neşeyle "Günaydın" diyor ve karşısında tabii ki emlakçının vitrinindeki ilanı gören ve evle ciddi bir şekilde ilgilenen Elliot var.

Tek fark, adamın adının Elliot değil, Güney Afrika aksanı sayesinde *Illiot* olması.

*

Elliot Etik İşler'in *benzersiz niteliklere sahip jeopolitik uzmanı düşünürlerden oluşmuş yepyeni uluslararası ekibinden biri mi?* Bariz olmasa da, mümkün. Paddington Caddesi Bahçeleri'nin ötesindeki cansız yan sokakta, ikisinin topu topu doksan dakika sonra karşı karşıya oturdukları çıplak büroda Elliot'ın üzerinde pazar günü kiliseye gidiyormuş gibi koyu renkli iyi bir takım elbise, boynunda da minik paraşütlerle bezenmiş çizgili bir kravat var. Manikürlü sol elinin en şişman üç parmağını Kabala simgeleri taşıyan yüzükler süslüyor. Parıltılı bir kafatası, zeytuni bir cildi var, çopur ve rahatsız edici derecede de kaslı. Bir an konuğunu fingirdek kırpışlarla süzen, bir sonraki an duvara dönen bakışları renksiz. Konuşma İngilizcesi, titizliğine ve telaffuzuna not verilecekmiş gibi özenli.

Elliot çekmecesinden neredeyse yeni bir Britanya pasaportu çıkarıyor, başparmağını tükürükleyip işgüzarca sayfalarını karıştırıyor.

"Manila, Singapur, Dubai: Bunlar istatistikçi konferanslarına katıldığınız güzel kentlerden sadece birkaçı. Bunu anlıyor musun, Paul?"

Paul bunu anlıyor.

"Uçakta yanına oturan meraklı biri Cebelitarık'a niçin gittiğini soracak olursa, yine bir istatistikçi konferansı olduğunu söyler, ondan sonra da cehenneme gitmesini tavsiye edersin. Cebelitarık internet kumarında önemli bir yer, kumarın tümü de temiz değil. Kumarın patronları kendi küçük adamlarının yersiz konuşmalarından hoşlanmaz. Şimdi sana sormam gerek, Paul, çok samimi olarak söyle, kişisel kimliğinle ilgili herhangi bir endişen var mı?"

"Şey, aslına bakarsan, sadece bir endişe, Elliot, evet, var," diye itiraf ediyor epey düşündükten sonra.

"Neymiş o Paul? Kendini rahat hisset."

"İngiliz olmaktan – *bir de* etrafta bulunmuş bir dışişleri

üyesi olarak – önemli bir Britanya toprağına *farklı* bir İngiliz olarak girmekten kaynaklanıyor – nasıl diyeyim, biraz" –kelimeyi arıyor– "doğrusunu söylemek gerekirse biraz *kuşkulu*."

Elliot küçük ve yuvarlak gözlerini ona dikiyor, kırpmadan bakıyor.

"Yani, demek istiyorum ki, kendi kimliğimle gidip talihimi denesem? İkimiz de ortalıkta görünmemem gerektiğini biliyoruz. Ama bütün hesaplarımıza *rağmen*, tanıdığım ya da beni tanıyan birine rastlayacak *olsam*, en azından kendim olabilirdim. Yani ben olabilirdim. Yani–"

"Yani ne, Paul?"

"Yani Paul Anderson adlı dandik bir istatistikçi olmak yerine. Demek istiyorum ki, kim olduğumu biliyorlarsa böylesine uydurma bir masala kim inanır? Dürüst olmak gerekirse, Elliot," –yüzüne sıcak bastığını hissederek ama durdurmayı başaramayarak– "Cebelitarık'ta Majesteleri'nin Hükümeti'nin muhteşem bir merkezi var. Önemli Dışişleri Ofisi'nin varlığıyla dev boyuttaki dinleme istasyonundan bahsetmiyorum bile. *Bir de* Özel Harekât eğitim kampı. Bu durum, düşünmediğimiz birinin birden ortaya çıkmasına ve bana uzun zamandır görmediği dostuymuşum gibi sarılmasına bakar, o zaman – işte tekerime çomak sokulur. Hem üstelik ben istatistikten ne anlarım? Kesinlikle hiç. Uzmanlığını sorgulamak amacında değilim, Elliot. Ve tabii, ne gerekiyorsa yapacağım. Sadece soruyorum."

"Bütün endişen bu mu, Paul?" diye soruyor Elliot kaygıyla.

"Tabii. Kesinlikle. Sadece ne düşündüğümü anlatmak istedim." Anlatmamış olmayı dileyerek; iyi ama insan mantığını nasıl pencereden dışarıya atar ki?

"*Gerçek* şu ki, Paul, Cebelitarık'ta kimse senin kim olduğuna beş paralık bile değer vermez, özellikle de Britanya pasaportunu burunlarına dayayıp, baştan itibaren kimsenin gözüne batmadıkça. Yine de: En kötü senaryoyla baş başa kalsak, ki benim görevim bunu göz önünde bulundurmayı

gerektiriyor, ateş hattında ilk hedef taşakların olur. Operasyonun, aralarından biri olmaktan gurur duyduğum uzman planlamacılarca tahmin edilemeyen bir şekilde sonlandığını varsayalım. İçeride adamları var mıydı, diye soracaklar. Sonra, bütün gün ve gece kitap okuyarak otel odasında pinekleyen bilgiç serseri Anderson da kimmiş, diye merak etmeye başlayacaklar. Kahrolası bir golf sahasından daha büyük olmayan bir kolonide bu Anderson nasıl bulunacak? Böyle bir durum olsa, gerçekte olduğun insanın kişiliğini benimsemediğin için şükredeceğinden eminim. Şimdi mutlu musun, Paul?"

Mutluluktan havalara uçacak kadar, Elliot. Daha mutlu olunamaz. Tümüyle yabancı bir ortamda, her şey düş gibi, ama sonuna kadar sizinleyim. Ancak Elliot'ın biraz kaygılı olduğunu görüp, birazdan verilecek ayrıntılı brifingin pek iyi başlamayacağından korkarak, biraz yakınlaşmaya çalışıyor:

"Fazla meraklı damgasını yemeden, *senin* gibi nitelikli birinin bu planın neresinde yer aldığını sorabilir miyim, Elliot?"

Elliot'ın sesi vaizin dindarlık taslayan havasına bürünüyor:

"Sorun için içtenlikle teşekkür ederim, Paul. Ben savaş adamıyım; bu benim hayat tarzım. Çoğu Afrika kıtasında, küçük ya da büyük birçok savaşa katıldım. Bu maceralarım sırasında efsanevi, hatta söylememe gerek bile yok ama esrarengiz istihbarat kaynaklarına sahip biriyle tanışma fırsatı buldum. Dünya çapındaki tanıdıkları ona, demokrasi ilkelerinin ve özgürlüğün gelişmesi için kullanacağını bilmenin güveniyle başka kimseye anlatmadıkları bilgiler veriyor. Ayrıntılarını şimdi sana açıklayacağım *Operasyon Yaban Hayatı* onun kişisel bir buluşu."

Ve dalkavukça olmakla birlikte, sorulması aşikâr soruya yol açan, Elliot'ın gururlanarak yaptığı açıklamadır:

"Bu ulu insanın bir adı olup olmadığını sorabilir miyim, Elliot?"

"Paul, şimdi ve sonsuza dek aileden oldun. Bu nedenle hiç çekinmeden sana Etik İşleri'in kurucusu ve itici gücü olan

centilmenin adının Mr. Jay Crispin olduğunu en katı gizlilik kuralları içinde söylüyorum."

*

Taksiyle Harrow'a dönüş.

Elliot, *Bundan böyle tüm makbuzları sakla*, diyor. Şoförün parasını öde, makbuzu sakla.

Google'da Jay Crispin'i araştır.

Jay on dokuz yaşında ve Devon, Paignton'da oturuyor. Garson olarak çalışan genç bir kız.

J. Crispin, Kaplamacı, hayata 1900 yılında; Shoreditch'te başlamış.

Jay Crispin, modeller, aktörler, müzisyenler ve dansçılar için seçme sınavı.

Ancak Etik İşler'in itici gücü ve *Operasyon Yaban Hayatı*'nın beyni Jay Crispin'den en ufak bir iz yok.

*

Kendini Paul adıyla bilmek zorunda olan adam, bir kez daha otel hapishanesinin aşırı geniş penceresinin önünde durarak, kendine özgü değil de, daha çağdaş bir dizi düşüncesiz küfür sıraladı. *Siktir*, sonra *çifte siktir*. Daha sonra yatağın üzerindeki ceptelefonuna yönelik sıkkın bir yaylım ateşiyle yeni *siktirler* sıralayıp *–Çalsana, Allah'ın belası, çalsana–* diye yakarırken, aynı ceptelefonunun sessizliğini bozup kafasının içinde ya da dışında bir yerde o sinir bozucu *diddi-a, diddi-a, diddi-a-di-da-do*'suyla öttüğünü fark etti.

İnanamamanın donukluğuyla, pencerenin başında kaldı. Yan odadaki şişman ve sakallı Yunan duşta şarkı söylüyor. Üst kattaki azgın âşıklar: Herif homurdanıyor, kadın uluyor, ben hayal görüyorum.

Sonra dünyada en çok istediği şey, uykuya dalıp bütün

bunlar bittikten sonra uyanmaktı. Oysa yatağın içinde kriptolu ceptelefonunu kulağına dayamış, ama sapıkça bir güvenlik merakıyla, konuşmuyordu.

"Paul, orada mısın, Paul? Benim, *Kirsty*, hatırladın mı?"

Kirsty, şimdiye kadar hiç görmediği, yarı zamanlı bakıcı. Onun hakkında bildiği tek şey sesiydi: Yılışık ve buyurgan, kadının geri kalanınıysa düşlemişti. Arada bir yumuşamış bir Avustralya aksanı algılayıp algılamadığını merak ediyordu – Elliot'ın Güney Afrika aksanının bir ikizi. Bazen bu sesin nasıl bir vücudu olabileceğini, kimi zaman da vücudu olup olmadığını merak ediyordu.

Daha şimdiden keskinleşen ses tonunu, kehanet tınısını seçebiliyordu:

"Orada hâlâ iyi misin, Paul?"

"Çok iyiyim, Kirsty. Umarım, sen de öylesin?"

"Gece kuş gözlemeye hazır mısın? Özellikle baykuş?"

Paul Anderson'ın saçma sapan kişiliğinin bir özelliği de, kuşbilimine meraklı olmasıydı.

"Öyleyse, işte güncelleme. Tüm sistemler harekette. Bu akşam. *Rosemaria* beş saat önce Cebelitarık'a gitmek için limandan ayrıldı. *Aladdin* bu akşam için gemideki konuklarına Çin lokantası ve Queensway Marina'da yer ayırttı. Konuklarını yerleştirecek, ardından da kaybolacak. *Punter* ile görüşme bu akşam 23.30 olarak teyit edildi. Seni tam 21.00'de otelinden alsam? Akşam 9'da. Tamam mı?"

"Jeb'le ne zaman bir araya geliyorum?"

"Belki kadar yakında, Paul." Aralarında Jeb'in adının geçtiği her sefer olduğu gibi, sesinde yine o asabi tını vardı. "Her şey ayarlandı. Arkadaşın Jeb bekliyor olacak. Sen kuşlara göre giyin. Otelden *ayrılmıyorsun.* Anlaştık mı?"

Her konuda zaten iki gün önce anlaşmışlardı.

"Pasaportunu ve cüzdanını al. Eşyalarını düzgünce topla, ama her şeyi odada bırak. Sanki geç dönecekmiş gibi, oda anahtarını resepsiyona bırak. Lobide oyalanıp tur gruplarının

dikkatini çekmemek için otelin merdiveninde bekler misin?"

"Tamam. Öyle yaparım. İyi fikir."

Bu konuda da anlaştılar.

"Mavi dört çeker bir Toyota kamyonet gelecek, parlak, yeni. Yolcu tarafının camında, üzerinde KONFERANS yazılı kırmızı bir levha olacak."

Kirsty'nin üçüncü kez saatlerini ayarlama ısrarını bu quartz çağında gereksiz bir titizlik bulmakla birlikte, yatağın başucundaki saatle aynı şeyi yaptığını fark etti. Bir saat, elli dakika kalmıştı.

Kadın telefonu kapadı. Yine yalnızlığına döndü. Bu gerçekten ben miyim? Evet, benim. İş güvenilir ellerde, ama o eller terliyor.

Bir mahkûm şaşkınlığıyla çevresine bakınarak, evi olmaya başlayan hücrenin sayımını yaptı: Yanında getirdiği, ama tek bir satırını bile okuyamadığı kitaplar. Simon Schama'nın Fransız Devrimi, Montefiore'nin Kudüs biyografisi üzerine kitapları: Başka zaman olsa, daha iyi koşullarda her ikisini de bitirmiş olurdu. Zorla eline tutuşturdukları Akdeniz kuşları kılavuzu. Gözü baş düşmanına gitti: Sidik Kokan Koltuk. Bir gece önce, yatak onu fırlattıktan sonra zamanın yarısını o koltukta geçirmişti. Bir kere daha oturmak? Bir *Dam Busters* bölümü izleyerek kendini şımartmak? Yoksa Laurence Olivier'nin *V. Henry*'si Savaş Tanrısı'nı askerinin yüreğini çelikleştirmesi için ikna etmede daha mı başarılı olurdu? Peki, ya eski bahar sularını akıtmak için Vatikan sansürlü hafif bir pornoya ne denir?

Köhne gardırobun kapısını açarak Paul Anderson'ın seyahat çıkartmalarıyla kaplı tekerlekli yeşil valizini çıkarıp içine gezginci, kuş gözlemci istatistikçinin sanal kimliğini oluşturan ıvır zıvırı doldurmaya koyuldu. Ardından yatağa oturdu, tam gerekli olacağı an pilinin boşalacağı yönünde yatıştırılması imkânsız korkuyla kriptolu telefonun şarj olmasını izledi.

*

Asansörde, yeşil blazer giymiş orta yaşlı bir çift Liverpoollu olup olmadığını sordu. Maalesef, değildi. Öyleyse, gruptan mıydı? O arada havalı sesi ve eksantrik teçhizatı yeterli olunca, onu rahat bıraktılar.

Zemine vardığında, kendini köpüren, uğultulu bir insanlık velvelesinin ortasında buldu. Yeşil kurdeleli zincirlerin ve balonların içinden yanıp sönen bir tabela, bugünün Aziz Patrick Günü olduğunu ilan ediyor, bir akordeon İrlanda halk müziği gıcırdatıyordu. Yeşil Guinness başlıkları giymiş iriyarı erkek ve kadınlar dansa başlamıştı. Beresi yana kaymış sarhoş bir kadın Paul'un başını kavrayıp dudaklarını öptü, harika bir oğlan olduğunu söyledi.

İtip kakarak, özür dileyerek ilerledi, otel konuklarından bir grubun arabalarını beklediği otel merdivenine vardı. Derin bir nefes alınca egzoz dumanıyla karışık defne ve bal kokusunu yakaladı. Başının üzerinde, Akdeniz gecesinin tüllere sarınmış yıldızları. Söylendiği gibi giyinmişti: Kalın çizmeler ve anorağını sakın unutma Paul, Akdeniz geceleri bayağı serin oluyor. Ve anorağının iç cebinde, kalbinin üzerine fermuarlanmış süper kriptolu ceptelefonu. Telefonun ağırlığını sol memesinin üzerinde hissediyordu ya, bu bile parmaklarının kendi kaçamak araştırmalarını yapmasını engelleyememişti.

Gelen arabalar kuyruğuna parıltılı bir Toyota dört çeker katılmıştı ve evet, maviydi ve evet, ön camının yolcu tarafında KONFERANS yazılı kırmızı bir levha vardı. Ön koltukta iki beyaz yüz, sürücü erkek, gözlüklü ve genç. Kız derli toplu ve eli çabuk, bir yatçı gibi atlayıp arka kapıyı iterek kaydırıyor.

En gelişmiş Avustralya aksanıyla, "Arthur'sun, değil mi?" diye bağırdı.

"Hayır, Paul'um."

"Ah, Tabii, Paul'sun. Özür dilerim. Arthur bir sonrakiydi.

Ben Kirsty. Tanıştığımıza sevindim, Paul. Atla, haydi!"

Üzerinde anlaşılmış güvenlik formülü. Tipik abartı, ama fark etmez. Atladığı arka koltukta tek başınaydı. Kapı çarparak kapandı, dört çeker beyaz kapı dikmelerinin arasından süzülüp parke taşlı yola çıktı.

Kirsty omzunun üzerinden, "Bu da Hansi," dedi. "Hansi de ekipten. 'Her an tetikte' – öyle değil mi, Hansi? Bu, onun sloganı. Beyefendiye merhaba demeyecek misin, Hansi?"

Her-an-tetikte-Hansi başını çevirmeden, "Aramıza hoş geldin, Paul," dedi. Bu bir Amerikan sesi miydi, yoksa Alman olabilir miydi? Savaş kurumsallaşmış.

Yüksek taş duvarlar arasında giderlerken her sesi ve görüntüyü anında içiveriyordu: Önünden geçtikleri bardan yayılan caz müziği, kaldırım üstü masalarında vergisiz içkilerini kafaya diken obez İngiliz çiftleri, düşük belli kot giymiş dövmeli insan görüntüleriyle dövmeci dükkânı, berber ve altmışlara özgü saç modelleri, kippa giymiş, bebek arabasını iten beli bükük ihtiyar ve tazı, flamenko dansçısı, İsa ve havarileri heykelcikleri satan hediyelik eşya dükkânı.

Kirsty onu sokak lambalarının ışığında incelemek için döndü. Taşra havasından çillenmiş kemikli yüzü. Ormancı şapkasına tıkıştırdığı koyu renk kısa saçları. Makyaj yok, gözlerinin ardında da bir şey yok; en azından onun için yok. Onu tepeden tırnağa süzerken, koluna dayadığı çenesi. Damalı ormancı ceketinin altından şekli anlaşılamaz vücudu.

"Her şeyi odanda bıraktın, değil mi Paul? Sana söylediğimiz gibi?"

"Dediğin gibi, her şeyi topladım."

"Kuş kitabı da dahil?"

"Kuş kitabı da dahil."

Ortasından çamaşır suyu akan karanlık bir yan sokak. Kırık dökük panjurlar, dökülen sıva, İNGİLİZLER, DEFOLUN! diyen duvar yazıları. Sonra yine kent ışıklarının parıltısı.

"Odanı iade etmedin, değil mi? Yanlışlıkla, falan?"

"Lobi hıncahınç doluydu. İstesem bile iade edemezdim."

"Peki ya oda anahtarı?"

Kahrolası cebimde. Kendini bir aptal gibi hissederek anahtarı kadının avucuna bıraktı, o da Hansi'ye verdi.

"Turumuzu yapıyoruz, tamam mı? Elliot görsel bir izlenimin olması için sana gerçekleri yerinde göstermemizi istedi."

"Harika."

"Upper Rock'a doğru gidiyoruz, böylelikle Queensway Marina'dan geçeceğiz. Oradaki de *Rosemaria* işte. Bir saat önce geldi. Gördün mü?"

"Gördüm."

"*Aladdin* hep oraya demirler, bunlar da onun kıyıya inen şahsi basamakları. Ondan başka kimse kullanamaz o merdiveni: Kolonide tapu haklarına sahip. Hâlâ teknede, konukları da gecikti, Çin lokantasındaki yemek için karaya çıkmadan önce burunlarını pudralıyorlardır. Herkes *Rosemaria*'yı dikizliyor, onun için sen de bakabilirsin. Sadece öylesine bakıyormuş gibi davran. Otuz milyon dolarlık süper bir yata bakmanı yasaklayacak bir kanun yok."

Avın heyecanından mıydı? Yoksa hapishaneden çıkmanın rahatlığı mı? Ya da ülkesine daha önce düşünde bile görmediği bir şekilde hizmet etme beklentisi mi? Nedeni her neyse, üzerinden yüzlerce yıllık Britanya imparatorluk fetihlerinden gelen, yurtsever bir coşku dalgası geçti. Yüce amiral ve generallerin heykelleri, toplar, tabyalar, burçlar, metin savunmacılarımızı en yakın sığınağa yönlendiren yaralı hava saldırısı uyarı levhaları, Vali ikametgâhının önünde süngüleri takılmış tüfekleriyle nöbet tutan Gurkalara benzeyen savaşçılar, bol üniformalı polis memurları, Kraliyet Donanması Cebelitarık Filosu'nun yakında rıhtımda, Old Boathouse'ta açılacak yeni tesislerini müjdeleyen, Orwell üslubu aşırı büyük ilanlar: Bütün bunların mirasçısıydı. Zarif İspanyol cephelerinin içine yerleşmiş kasvetli balık-patates dükkân sıraları bile eve dönüş gibi geliyordu.

Toplara bir göz atma, ardından biri Britanya, biri Amerikan savaş anıtları. Okyanus dalgalarını andırması için mavi balkonlu apartman bloklarından oluşmuş cehennem kanyonu Okyanus Köyüne Hoş Geldiniz tabelası. Kapılı ve nöbetçi kulübeli özel bir yola sapış; görünürde nöbetçi yok. Aşağıda beyaz direklerden bir orman, halı döşenmiş, törensel bir iskele, bir dizi butik ve *Aladdin*'in akşam yemeği için yer ayırttığı Çin lokantası.

Açıkta, her tarafı masalsı ışıklarla aydınlatılmış, bütün haşmetiyle *Rosemaria.* Orta güvertenin lombozları karartılmış. Salon pencereleri yarı saydam. Boş masalar arasında dolaşan iriyarı adamlar. Bordasında, altın kaplı bir merdivenin dibinde, *Aladdin* ve konuklarını kıyıya götürmek için bekleyen beyaz üniformalı iki tayfasıyla zarif bir motor.

"*Aladdin* aslında Lübnan vatandaşlığına geçen karışık ırklı bir Polonyalı," diye açıklıyor Elliot, Paddington'daki küçük odasından. "*Aladdin* şahsen hiç bulaşmak istemeyeceğim bir Polonyalı. *Aladdin* bu dünya üzerindeki en ilkesiz ölüm tüccarı, aynı zamanda da uluslararası sosyetenin en döküntülerinin seçilmiş sırdaşı. Doğru anladıysam, listesindeki başlıca kalem de *Manpad.*"

Manpad, Elliot?

"Son sayımda, yirmi tane. Teknoloji harikası, çok dayanıklı, çok öldürücü."

Elliot'ın kel, üstün tebessümüne ve kaypak bakışına zaman tanı.

"Teknik olarak Manpad, şu sizin bir kişi tarafından taşınabilen hava savunma sistemi, Paul. *Manpad* benim *akronim* dediğim yani kısaltmasıyla isimlendirilen bir şey. Aynı akronimle bilinen bir silah olarak sizin Manpad öylesine hafif ki, bir çocuk tarafından bile kullanılabilir. Silahsız bir yolcu uçağını düşürmek istiyorsan, tesadüfen en uygun alet gibi görünüyor. Bu katil heriflerin zihniyeti böyle işte."

"Peki ama *Aladdin* onları yanında mı taşıyacak, Elliot, Manpad'leri? Şimdi? Gece gece? *Rosemaria*'da?" diye soruyor,

Elliot en çok bundan hoşlanıyor göründüğü için masum rolü oynayarak.

"Önderimizin güvenilir ve eşsiz istihbarat kaynaklarına göre, söz konusu Manpad'ler roket güdümlü birinci sınıf anti-tanklardan ve bilindik kötü dünyanın devlet cephaneliklerinden alınma en iyi marka saldırı tüfeklerinden oluşan daha büyük bir paketin bir parçası. Ünlü Arap masalında olduğu gibi, *Aladdin* hazinesini çölde bir yere gizliyor, adının seçimi de buradan geliyor. En yüksek teklif sahibine yerini *ancak* ve *sadece* pazarlığı tamamladıktan sonra bildiriyor, bu seferse işi *Punter* ile bağlayacak. Bana *Aladdin* ve *Punter* arasındaki görüşmenin amacını soracak olursan, cevap olarak anlaşmanın parametrelerini, altınla yapılacak ödemeyi ve teslimattan önce gerekirse malın denetimini belirlemek, derim."

*

Toyota marinadan çıkmış, palmiyeli ve hercai menekşeli bir kavşaktan dönüyordu.

Kirsty monoton bir sesle ceptelefonundan, "Oğlanlarla kızlar derli toplu ve düzgün, herkes yerinde," diye rapor veriyordu.

Oğlanlar, kızlar? Nerede? Yine ne kaçırdım? Kadına sormuş olmalıydı:

Söylenenlere dikkat etmemiş bir çocuğa anlatır gibi, "Çin lokantasında oturmuş, *Aladdin* takımının çıkagelmesini bekleyen ikişerden dört gözcü. Yoldan geçen iki çift. Davetten çaktırmadan tüyeceği zaman da bir taksiyle iki motosiklet," diye saydı.

Gergin bir sessizlik paylaştılar. Kirsty benim ihtiyaç fazlası olduğum görüşünde. İşi güçleştirmek için, üzerinde çizgili pantolonuyla paraşütle indirilmiş, dünyadan habersiz İngiliz avanağı olduğumu düşünüyor.

"Ee, ne zaman Jeb ile tanışma noktasına geleceğim?" Israr ediyordu ama bu da ilk defa olmuyordu.

"Sana dediğim gibi, arkadaşın Jeb seninle program uyarınca buluşmak için hazır bekleyecek."

"Burada olmamın nedeni Jeb," dedi yüksek sesle, ağzında safra tadı hissederek. "Ben onay vermeden Jeb ve adamları parmaklarını kımıldatamaz. Daha başta böyle anlaştık."

"Farkındayız, Paul, yine de teşekkürler, Elliot da farkında. Sen ve arkadaşın Jeb ne kadar çabuk buluşur ve ekipler ne kadar çabuk konuşursa, bu işi o kadar çabuk bağlar ve eve döneriz. Tamam mı?"

Jeb'e ihtiyacı vardı. Kendi cinsine ihtiyacı vardı.

Trafik seyrelmişti. Burada ağaçlar daha kısa, gök daha genişti. Nirengi noktalarını saydı. Aziz Bernard Kilisesi. Beyaz ışıklı minaresiyle İbrahim-el-İbrahim Camisi. Avrupa Bakiresi Tapınağı. Otelin yağlı rehberini sayısız sefer karıştırması sayesinde, her biri belleğine kazınmıştı. Denizde, açıkta, demir atıp fenerlerini yakmış yük gemilerinden bir armada. *Denizden gelen çocuklar Etik'in ana gemisinden hareket edecek*, diyen Elliot.

Gök kaybolmuştu. Bu tünel, bir tünel değil. Kullanılmayan bir maden galerisi. Bir hava saldırısı sığınağı. Kıvrılmış kirişler, cüruf briketi ve kaba yontulmuş kayadan yarım yamalak duvarlar. Tepede uçup geçen neon bantlar, onlara ayak uyduran beyaz yol şeritleri. Siyah feston kabloları. "DÜŞEN TAŞLARA DİKKAT!" yazılı bir levha. Çukurlar, kahverengi sel suyundan gölcükler, nereye açıldığını Tanrı bilir bir çelik kapı. *Punter* bugün bu yoldan mı geçti? Yirmi Manpad'inden biriyle bir kapının ardında mı bekliyor? Punter'ın *değeri sadece yüksek değil, Paul. Mr. Jay Crispin'in deyimiyle, stratosfer düzeyinde*: Yine Elliot.

Kaya'nın karnından çıkıp kayalıkta açılmış bir yola çıktıklarında başka bir dünyanın kapıları gibi onlara doğru yaklaşan sütunlar. Güçlü bir rüzgâr karoseri sallıyor, camın tepesinde beliren yarım bir ay var ve Toyota yolun kenarında sarsılıp duruyor. Altlarında, kıyı yerleşimlerinin ışıkları. Ötelerinde, İspanya'nın katran karası dağları. Ve denizde de, yine aynı yük gemilerinin hareketsiz armadası.

"Sadece yan lambalar," diye buyurdu Kirsty.

Hansi farları söndürdü.

"Motoru kapat."

Tekerleklerin dağılan asfalt üzerindeki kaçamak mırıltısıyla ilerlediler. Önlerinde iğne başı kadar kırmızı bir ışık iki kere çaktı, sonra daha yakından, üçüncü kez.

"Şimdi dur."

Durdular. Kirsty arka kapıyı hızla açınca içeriye soğuk bir rüzgâr ve denizden gelen düzenli motor sesi doldu. Vadinin karşı tarafında, mehtabın aydınlattığı bir bulut koyaklardan kıvrılarak yükseliyor, Kaya'nın yamacı boyunca top dumanı gibi ilerliyordu. Arkalarındaki tünelden hızla çıkan bir araba farlarıyla yamacı tırmalayıp, geride daha da derin bir karanlık bıraktı.

"Paul, *arkadaşın* burada."

Arkadaş falan görmeyince açık kapıdan kayarak çıkmaya çalıştı. Önünde sanki Paul'un dışarı çıkmasını bekleyemeyecekmiş gibi ileri doğru eğilen ve koltuğun sırtını da peşinden çeken Kirsty. Ayaklarını yere değdirmeye çalışırken uykusuz martıların çığlıklarını ve ağustosböceklerinin vızıltısını işitti. Karanlıktan iki eldivenli el uzanıp, doğrulmasına yardım etti. O ellerin gerisinde de arkaya attığı kar maskesinin altında kamuflaj boyalı yanakları ve siklop gibi alnına taktığı lambasıyla kambur ve küçük Jeb.

"Seni yeniden gördüğüme sevindim, Paul," diye mırıldandı tatlı Galli kıvraklığıyla. "Şunların boyunu bir dene."

Gözlüğü alır ve Jeb'in eline sarılırken, heyecanla, "*Seni* görmek de çok güzel," dedi. Bildiği Jeb'di işte: Ufak tefek, sakin, kendinden başka kimsenin adamı değil.

"Otel iyi miydi, Paul?"

"Olabileceğinin en kötüsü. Seninki?"

"Gel de bir gör. Her şey var. Bastığım yerden gel. Yavaş ve sakin. Ve düşen bir taş görürsen, kafanı koru."

Şaka mıydı? Yine de sırıttı. Toyota tepeden aşağı gidiyordu,

iş tamamlandı ve iyi geceler. Gözlüğü takınca dünya yeşile kesti. Rüzgâra kapılan yağmur damlaları gözlerinin önüne böcek gibi çarpıyordu. Jeb bastığı yeri aydınlatan madenci feneriyle önünde, yamaçta bata çıka yürüyordu. Ayağını basacak yer dışında, patika falan yoktu. Babamla ormantavuğu bataklığındayım, üç metre boyundaki karaçalılarla boğuşuyorum, tek fark bu yamaçta karaçalı yok, sadece bileklerine asılıp duran, inatçı ot öbekleri. Emekli general babası, bazı insanlar vardır, önden gider; kimileri de izler, derdi. Jeb varken, peşinden giderdin.

Zemin düzleşti. Rüzgâr hafifledi, ardından zemindeki tozu da kaldırarak esmeye başladı. Tepesinde, bir helikopter sesi duydu. Elliot kurumsal gurur tınısıyla, *Mr. Crispin Amerikan usulü eksiksiz koruma sağlayacak,* demişti. *Bilmen gerekenden de eksiksiz, Paul. Son derecede gelişmiş donanım herkes için standart olacak, dahası gözlem için bir insansız hava aracı da operasyon bütçesini asla zorlamaz.*

Yamaç daha da dikleşmişti şimdi, zeminse kısmen devrilmiş kayalar, kısmen de rüzgârın getirip yığdığı kumdan oluşuyordu. Ayağı bir somuna, bir çelik çubuk ucuna, bir ocaklık demirine çarptı. Bir seferinde de –oysa Jeb'in eli dikkatini buna çekmeye hazırdı– üzerinden güçlükle tırmanacağı madeni bir emniyet ağı.

"İyi gidiyorsun, Paul. Üstelik buradaki kertenkeleler adamı ısırmaz, Cebelitarık'takiler ısırmaz. Burada bunlara skink diyorlar, sakın nedenini sorma. Aile babasısın, değil mi?" – İçten bir "evet" cevabı alınca da– "Kimin var? Saygısızlık olarak alma."

Nefes nefese, "Karımla, kızım," dedi. "Kızım tıp doktoru." –Birden, aman Tanrım, Paul ve bekâr olduğumu unuttum, neyse, canı cehenneme!– "Ya sen, Jeb?"

"Harika bir karım, bir de oğlum, haftaya beş yaşında olacak. Sanırım, seninki gibi işinin ehli."

Arkalarındaki tünelden bir araba çıktı. Yere çökmeye yeltenirken, Jeb soluğunu kesecek bir kuvvetle onu ayakta tuttu.

"Bak, kımıldamadıkça kimse göremez bizi," dedi aynı rahat Galli fısıltısıyla. "Gittiğimiz yer yüz metre yukarıda ve bundan sonrası epey dik, ama senin için dert olmayacağından eminim. Bir de geçiş var, sonra eve vardık sayılır. Sadece üç oğlan ve ben" – sanki utanılacak bir şey varmış gibi.

Dik olmasına dikti, sık çalılar ve kayan kumlar vardı, bir de çevresinden dolanmak gereken başka bir emniyet ağı; tökezlerse Jeb'in eldivenli eli hazırdı ama tökezlemedi. Birden vardılar. Muharebe teçhizatlı ve başlıklı üç adam, biri diğerlerinden uzun, bir muşambanın üzerine uzanmış, teneke kupalardan bir şey içiyor ve haftanın maçını izlermiş gibi bilgisayar ekranlarına bakıyorlardı.

Sığınak bir emniyet ağının çelik çerçevesinin içine kurulmuş, duvarları yapraklar ve çalılarla kaplanmıştı. Jeb rehberlik etmese, birkaç adım uzaktan bile görmeyip yanından geçebilirdi. Bilgisayar ekranları boru mahfazalarının ucuna yerleştirilmişti. Ekranları görmek için, insanın gözünü kısıp borunun içine bakması gerekiyordu. Yaprak kaplı tavandan birkaç sisli yıldız görünüyor, sicim gibi bir kaç ay ışığı hüzmesi daha önce hiç görmediği türden silahların üzerinde yansıyordu. Bir duvarın dibine dört malzeme paketi yerleştirilmişti. Yaprakların çevrelediği yatay bir yarık yamaçtan aşağıya, sahil yoluna ve denize hakimdi.

"İşte Paul, çocuklar. Bakanlıktan gelen adamımız," dedi Jeb rüzgârın uğultusunu bastırarak.

Adamlar teker teker döndü, her biri deri eldivenlerinden birini çıkarıp elini fazla kuvvetli sıkarak kendini tanıttı.

"Don. Ritz Oteli'ne hoş geldin, Paul."

"Andy."

"Shorty. Selam, Paul. Tırmanmakta zorlanmadın, desene?"

Shorty, çünkü herkesten bir karış uzundu: Başka neden olacak? Jeb çay dolu bir kupa uzattı. Kondanse sütten ve tatlı. Yarığın altına yerleştirilmiş bilgisayar boruları, yamaçtan kıyıya kadar berrak bir görüntü sağlıyor. Solunda İspanya'nın

aynı zifiri karanlık dağları, bu kez daha büyük, daha yakın. Jeb onu soldaki ekranın önüne götürüyor. Gizli kameralardan sürekli çekimler: Marina, Çin lokantası, peri masalındaki gibi aydınlatılmış *Rosemaria.* Çin lokantası içinde titrek bir el kamerasına geçiş. Kamera zemin seviyesinde. Cumbadaki uzun bir masanın ucunda denizci blazeri giymiş, saçı kusursuz kesilmiş elli yaşlarında şişman bir adam ellerini kollarını sallayarak masadaki arkadaşlarına bir şeyler anlatıyor. Sağında, yarı yaşında asık yüzlü esmer bir kadın. Omuzları çıplak, göğüsleri ortada, elmas tasma ve uçları aşağıya dönük dudaklar.

Shorty sır verir gibi, "*Aladdin* asabi herifin teki, Paul. Önce ıstakoz olmadığı için şef garsona İngilizce girişti. Şimdi de hanım dostu ona Arapça saydırıyor, oysa adam Polonyalı. Kadına baktıkça, adamın neden ona bir tokat atmadığını merak ediyor insan. Evdeki gibi, değil mi Jeb?"

"Paul, bir dakika bu tarafa gel lütfen."

Omzunda Jeb'in rehberlik eden eliyle, ortadaki ekrana doğru geniş bir adım attı. Birbirini izleyen havadan ve yerden görüntüler. Mr. Crispin'in operasyon bütçesini asla zorlamayacak insansız hava aracının eseri mi? Yoksa tepede dolaştığını işittiği helikopterin mi? Falezin yamacına tünemiş, ahşap kaplamalı beyaz evlerden bir teras. Birbirlerinden kıyıya inen taş merdivenlerle ayrılmış. Ufacık, hilal şekilli kumlukta son bulan basamaklar. Dişli yarlarla çevrili, kayalık bir sahil. Turuncu sokak lambaları. Terasla kıyıdaki anayol arasında beton bir yol. Evlerin pencerelerinde ışık yok. Perde de yok.

Ve yarıktan, açıkça görülen aynı teras.

"Gördüğün gibi, istimlak alanı, Paul," diye açıklıyordu Jeb kulağına. Kuveytli bir şirket oraya bir kumarhane kompleksiyle bir de cami inşa edecek. Evler bu yüzden boş. *Aladdin* Kuveyt şirketinin yöneticilerinden. Pekâlâ, konuklarına anlattıklarına bakılırsa, bu akşam müteahhitle özel bir toplantısı olacakmış. Çok kârlı bir iş. Hanım dostuna göre, kârı kendi hesaplarına aktaracaklar. *Aladdin* gibi birinin bu kadar

boşboğazlık etmesini beklemezsin, ama kendini gevezelikten alamıyor."

"Gösteriş," diye açıkladı Shorty. "Tipik Polonyalı."

"Öyleyse *Punter* eve girmiş olabilir mi?" diye sordu.

Jeb aynı sakin, sohbet sesiyle, "Girmişse bile, onu göremedik diyelim, daha doğru olur, Paul," dedi. "Dışarıdan göremedik, içeride de gözümüz yok. Bize fırsat bulunamadı, dediler. Tabii, aynı anda yirmi eve birden böcek yerleştiremezsin, öyle değil mi, bugünkü malzemeyle bile yapamazsın? Belki de evlerden birinde saklanıyor, toplantı için bir diğerine sızıyordur. Bilmiyoruz, henüz bilmiyoruz, öyle ya? Oyunun adı bekle, gör ve kiminle uğraştığını anlamadan sakın oraya gitme – özellikle de aradığın bir El Kaide elebaşıysa."

Aklına Elliot'ın aynı ele geçmez kişi hakkındaki tarifi geldi:

Punter'*ı aslında sizin şu cihatçı farekulağı bitkisinin en kusursuzu olarak tanımlardım, Paul, ya da ham hayal gibi bir şey. Ceptelefonu ve zararsız e-posta mesajları da dahil, her türlü elektronik iletişimden kaçınıyor.* Punter *için sadece ağızdan ağıza haberleşme ve her seferinde ayrı kurye var, aynı kuryeyi asla bir daha kullanmıyor.*

"Nereden geleceğini asla tahmin edemeyiz, Paul," dedi Shorty, belki de onu kamçılamak için. "Oradaki dağlardan. Küçük bir tekneyle İspanya sahilinden. Hatta keyfi isterse, suyun üzerinden yürüyerek de gelebilir. Doğru değil mi, Jeb?"

Jeb'den üstünkörü bir baş sallama. Jeb ve Shorty, ekibin en uzunu ve en kısası: Karşıtların çekiciliği.

"*Ya da* Fas'tan gelip, sahil güvenliğin burnunun dibinden sızabilir, değil mi, Jeb. *Veya* üzerine bir Armani takım çeker, İsviçre pasaportuyla business uçar. *Belki de* özel bir Learjet kiralar; ben olsam öyle yapardım. Öncesinde de mini etekli, çok çekici hostese özel menümü ısmarlardım. En tepedeki kaynağımıza bakılırsa, *Punter*'da sokağa atılacak kadar çok para varmış, yalan mı, Jeb?"

Deniz tarafındaki, zifiri karanlık teras ürkütücü, sahil de sarp kayalıklarla ve köpüklü dalgalarla kaplı, karartılmış sahipsiz bir bölgeydi.

"Tekne ekibinde kaç kişi var?" diye sordu. "Elliot pek emin değildi."

Shorty, Jeb'in omzu üzerinden, "Onu sekize razı ettik," dedi. "Yanlarında *Punter*'la ana gemiye döndüklerinde dokuz olacak. Öyle umuyorlar," diye soğukça ekledi.

Komplocular silahsız olacak, Paul, diyordu Elliot. *O iki pezevenk birbirine öylesine güveniyor ki. Ne bir silah, ne de bir koruma. Usulca gireceğiz, adamımızı toparlayacağız, usulca çıkacağız, oraya hiç gitmemişiz gibi. Jeb'in ekibi karadan, Etik denizden destekleyecek.*

Yine Jeb'le yan yana durarak yarıktan ışıklı yük gemilerine, ardından da ortadaki ekrana baktı. Gemilerden biri yoldaşlarından ayrı duruyor, pupasında bir Panama bayrağı dalgalanıyordu. Güvertesinde, maçunaların arasında gidip gelen gölgeler. Suda, içinde iki adam bulunan bir şişme bot sallanıyordu. Kriptolu telefonu o aptal melodiyi öttürdüğünde, hâlâ adamlara bakıyordu. Jeb telefonu elinden kaptı, sesini kapatıp geri verdi.

"Sen misin, Paul?"

"Paul konuşuyor."

"Dokuz konuşuyor. Tamam mı? Dokuz. Beni işittiğini doğrula."

Ve ben de Dokuz olacağım, diyordu bakan, sanki İncil'den bir kehanet aktarıyormuş gibi resmi bir sesle. *Alfa olmayacağım, onu hedef binamıza ayırdık. Bravo olmayacağım, onu da konumumuz için kullanacağız. Komutanın için atanmış kod numarası olan Dokuz'u kullanacak ve seninle kriptolu ceptelefonu üzerinden temas kuracağım; operasyon timi de sana güçlendirilmiş PRR[1] ağıyla bağlanacak.*

"Sizi açık ve net işitiyorum, Dokuz, teşekkürler."

1 PRR: Birleşik Krallık birliklerinin kullandığı bir telsiz (ç.n.).

"Yerindesin, değil mi? Evet mi? Bundan böyle yanıtlarını kısa tut."

"Yerimdeyim. Kulaklarınız ve gözleriniz."

"Güzel. Bana bulunduğun yerden tam olarak ne gördüğünü anlat."

"Yamaçtan doğruca evlere bakıyoruz. Daha iyisi olamazdı."

"Kim var orada?"

"Jeb, üç adamı ve ben."

Duraklama. Boğuk bir erkek sesi.

Yeniden bakan:

"*Aladdin*'in Çin lokantasından hâlâ neden ayrılmadığını bilen var mı?"

"Yemeğe geç başladılar. Her an ayrılması bekleniyor. Tek duyduğumuz bu."

"Ve *Punter*'dan haber yok, öyle mi? Bundan kesinlikle eminsin, değil mi? Eminsin?"

"Henüz bir haber yok. Eminim. Evet."

"En küçük bir görsel belirti, ne kadar uzak olursa olsun – en küçük bir ipucu – görme imkânı–"

Duraklama. Bozulan, güçlendirilmiş PRR mi, Quinn mi?

"–olduğunda, beni *anında* haberdar etmeni bekliyorum. Anlaşıldı mı? Sizin gördüğünüz her şeyi görüyoruz, ama o kadar berrak değil. *Gözünüzü ayırmayacaksınız.* Tamam mı?" –şimdiden gecikmeden rahatsız– "Açık görüntü, Tanrı aşkına!"

"Evet, tamam. Açık görüntü. Gözümüz üzerinde. Gözümü ayırmıyorum."

Don dikkat çekmek için kolunu kaldırdı.

Kent merkezinde bir minibüs akşam trafiğinde kendine bir yol açmaya çalışıyor. Tepesinde taksi işareti, arka koltuğunda da tek bir yolcusu var; bir kez bakmak bile yolcunun şişko ve çok hareketli *Aladdin,* Elliot'ın hiç bulaşmayacağı Polonyalı olduğunu anlamak için yeterli. Kulağına bir ceptelefonu

tutmuş, Çin lokantasındaki gibi, serbest eliyle buyurgan hareketler yapıyor.

İzleme kamerası yön değiştiriyor, sapıtıyor. Ekran kararıyor. İzleme işini helikopter devralıyor, minibüsü belirleyip üzerine bir hale yerleştiriyor. Yer kamerası geri geliyor. Ekranın sol üst köşesinde yanıp sönen telefon simgesi. Jeb Paul'a bir kulaklık uzatıyor. Aralarında konuşan iki Polonyalı. Sırayla gülüyorlar. Minibüsün arka koltuğunda, *Aladdin*'in sol eli bir kukla gösterisi sunuyor. Polonyalı erkek gülüşmesinin yerini kadın tercümanın kınayıcı sesi alıyor:

Kadın küçümser gibi, "*Aladdin* Varşova'daki kardeşi Josef ile konuşuyor," diyor. "Kaba bir konuşma. *Aladdin*'in kız arkadaşından, teknedeki o kadından bahsediyorlar. Kadının adı İmelda. *Aladdin* İmelda'dan sıkıldı. İmelda çok konuşuyor. Onu terk edecek. Josef Beyrut'a gelmeli. *Aladdin* Varşova'dan gelmesi için para verecek. Josef Beyrut'a gelirse, *Aladdin* kardeşini onunla yatmak isteyecek birçok kadınla tanıştıracak. Şimdi *Aladdin* özel dostunu ziyarete gidiyor. Özel *gizli* dostunu. Bu dostunu çok seviyor. İmelda'nın yerini alacak. Asık suratlı değil, orospu değil, çok güzel göğüsleri var. Belki ona Cebelitarık'ta daire alacak. Bu, vergi için iyi haber. *Aladdin* şimdi gidiyor. Özel gizli dostu bekliyor. *Aladdin*'i çok arzu ediyor. Kapıyı açtığı zaman çırılçıplak olacak. Bunu *Aladdin* ısmarladı. İyi geceler, Josef."

Toplu şaşkınlık anını Don bölüyor:

Öfkeyle, "Düzüşecek *zamanı* yok," diye fısıldıyor. "Onun bile yok."

Cümlesi aynı derecede öfkeli Andy'den yankılanıyor:

"Taksi yanlış yöne döndü. Bunu neden yaptı?"

Shorty hepsini kararlılıkla düzeltti: "Düzüşmek için *hep* zaman vardır. Boris Becker bir pilici dolapta becerebiliyorsa, *Aladdin* de arkadaşı *Punter*'a Manpad satmaya giderken düzüşecek zaman bulabilir. Mantıklı, değil mi?"

En azından, bu kadarı doğruydu: Minibüs sağa, tünele

doğru döneceği yerde sola kıvrılmış, kent merkezine yönelmişti.

Andy umutsuzca, "Peşinde olduğumuzu biliyor," diye mırıldandı. *"Kahretsin."*

"*Ya da* salak herif aklına eseni yapıyor" – Don.

"Aklı falan yok, tatlım. Adam bungalov gibi. Üst katı yok, her şey alt katta" – Shorty.

Ekran önce yeşile, sonra beyaza döndü, ardından da ölümcül bir siyaha.

GEÇİCİ TEMAS KAYBI

Bütün gözler göğüs mikrofonuna yumuşak Galli aksanıyla ahenkli sesler mırıldanan Jeb'e dönük:

"Ona ne yaptın, Elliot? *Aladdin* kaybedilemeyecek kadar şişman sanıyorduk."

Don'un bağlantısı üzerinde gecikme ve parazit. Elliot'ın mızmız Güney Afrikalı sesi, alçak ve aceleci:

"Orada yeraltı otoparkları olan iki site var. Bana sorarsan bir tanesinden girip, ötekinden çıkmış olmalı. Arıyoruz."

"Öyleyse, peşinde olduğumuzu biliyor." –Jeb– "Bu da pek yararlı değil, ne dersin Elliot?"

"Belki biliyor, belki de alışkanlıktandır. Lütfen bana yüklenmekten vazgeç. Tamam mı?"

"Gizliliğimiz tehlikedeyse, eve döneriz, Elliot. Kendi ayağımızla tuzağa düşecek değiliz, hele insanlar geleceğimizi biliyorsa. Teşekkürler, o yollardan da geçtik. Bunun için fazla yaşlıyız."

Parazit, ama yanıt yok. Yeniden Jeb:

"Tesadüfen minibüse bir takip cihazı yerleştirmeyi düşünmüş olamazsın, değil mi, Elliot? Belki de araç değiştirdi. Bunu daha önce bir ya da iki kez yaptığını duymuştum da."

"Siktir git."

Shorty, Jeb'in öfkeli yoldaşı ve koruyucusu rolünde mikrofonunu çekip çıkarıyor:

Bütün dünyaya, "Bu iş bittiği zaman kesinlikle gidip Elliot'ı halledeceğim," diye ilan ediyor. Onunla güzel, sakin ve mantıklı bir sohbet yapıp o aptal Güney Afrikalı kafasını kıçına sokacağım, hem de nasıl. Sokamaz mıyım, Jeb?"

"Belki sokarsın, Shorty," dedi Jeb sakince. "Belki de sokamazsın. Onun için çeneni kapat, tamam mı?"

*

Ekran yeniden canlandı. Gece trafiği tek tük arabalardan oluşuyor ama başıboş gezen herhangi bir minibüsün üzerinde hale görünmüyor. Kriptolu telefon yine titreşmeye başladı.

"Bizim göremediğimiz bir şey görebiliyor musun, Paul?" – suçlar gibi.

"Sizin ne gördüğünüzü bilmiyorum, Dokuz. *Aladdin* kardeşiyle konuşuyordu, sonra yön değiştirdi. Burada herkes şaşkınlık içinde."

"Biz de. İnansan iyi edersin."

Biz? Sen ve tam olarak başka kim? Sekiz? On? Kulağına fısıldayan da kim? Ne bileyim, benimle konuşurken önüne küçük notlar süren? Yön değiştirip baştan başlamana neden olan? Yoksa kurumsal savaş ağamız ve istihbarat kaynağımız Mr. Jay Crispin mi?

"Paul?"

"Evet, Dokuz."

"Gözlerin açık. Bana durum bildir, lütfen. *Şimdi.*"

"Konu, *Aladdin*'in izlendiğini anlayıp anlamamış olması." Bir an düşündükten sonra: "Aynı zamanda da *Punter*'la randevusuna gitmek yerine buraya yerleştirdiği anlaşılan sevgilisine gidip gitmediği" – özgüveninden giderek daha memnun.

Sürtünme sesi. Sesler kapanıyor. Fısıldayıcı yine iş başında. Kesinti.

"Paul?"

"Evet, Dokuz."

"Dur bir dakika. Bekle. Burada benimle konuşmak isteyenler var."

Paul bekliyor. İnsan mı, insanlar mı?

"Pekâlâ! Konu halledildi." –Bakan Quinn artık yüksek sesle konuşuyor– "*Aladdin* kimseyi becermeyecek – tekrar ediyorum – kadın ya da erkek – kimseyle *düzüşmeyecek.* Gerçek, bu. Anlaşıldı mı?" – Yanıt beklemek niyetinde değil. "Kardeşiyle biraz önce dinlediğimiz konuşma *Punter*'la buluşmasını açık hat üzerinden teyit için yaptığı bir numaraydı. Hattın öteki ucundaki adam, kardeşi *değildi. Punter*'ın adamıydı." Sahne dışı tavsiye için bir ara daha. "Pekâlâ, *aracısı. Aladdin*'in aracısıydı" – bu kelimede karar kılarak.

Hat yine ölü. *Yeni* bir tavsiye için mi? Yoksa PPR pek övündükleri kadar güçlendirilmiş mi değil?

"Paul?"

"Dokuz?"

"*Aladdin* sadece *Punter*'a yolda olduğunu söyledi. Haber verdi. Bunu doğrudan kaynağından aldık. Lütfen hemen Jeb'e ilet."

Hemen Jeb'e iletecek kadar zaman bulmuştu ki, Don'un kolu yeniden kalktı.

"İki numaralı ekran, kaptan. Yedinci ev. Deniz tarafındaki kamera. Sol zemin pencerede ışık."

"Bu tarafa, Paul," – Jeb.

Jeb, Don'un yanına çömeldi. Arkalarına çökerek ikisinin başının arasından bakıyor, başlangıçta hangi ışığı görmesi gerektiğini çıkaramıyor. Zemin katının pencerelerinden ışıklar yansıyıp duruyor ya, bunlar demirli filonun ışıkları. Gözlüğü çıkarıp gözlerini olabildiğince açarak yedi numaralı evin zemin kat penceresinin görüntüsünü tekrar ve yakından izliyor.

Odanın içinde mum gibi dik tutulan hayali ve ince bir fener ışığı dolaşıyor. Hayalet beyazı bir kolun ucunda. Öyküye kara kameraları devam ediyor. Evet, ışık yine görünüyor.

Hayaletimsi kol ara yoldaki sodyum buharlı lambaların ışığıyla turuncuya boyanıyor.

"Öyleyse orada, içeride, değil mi?" – İlk konuşan Don. "Yedinci ev. Zemin katı. Elektrik olmadığı için kahrolası bir fener yakıyor." Ama sesi tuhaf gelecek kadar kuşkulu.

"Ophelia bu," diyor bilge Shorty. "Kahrolası geceliğini giymiş. Kendini Akdeniz'e atacak."

Jeb sığınak tavanının izin verdiği ölçüde dik duruyor. Kar başlığını çıkarıp atkı gibi kullanıyor. Ekranın yeşil aydınlığında, boyanmış yüzü birden bir kuşak daha yaşlı görünüyor.

"Evet, Elliot, biz de gördük. Pekâlâ, kabul, bir insan. Ama sanırım bu insanın kim olduğu, bambaşka bir konu."

Güçlendirilmiş telsiz sistemi gerçekten bozuluyor mu? Tek bir kulaklıktan Elliot'ın saldırgan tınılı sesini işitiyor.

"Jeb? Jeb, sana ihtiyacım var. Orada mısın?"

"Dinliyorum, Elliot."

Güney Afrika aksanı artık çok güçlü, çok eğitici:

"Tam bir dakika önce bana verilen emir, derhal tekneye binmek üzere ekibimin kırmızı alarm durumuna geçmesi. Dahası, izleme kaynaklarımı kent merkezinden çekip *Alfa* üzerinde yoğunlaştırma talimatı aldım. *Alfa*'ya giden yollar sabit araçlarla izlenecek. Senin ekibin buna uygun olarak inip konuşlanacak."

"İnip konuşlanacağımızı kim söylüyor, Elliot?"

"Müdahale planı böyle. Kara ve deniz birlikleri birleşecek. Yoksa kahrolası talimatı unuttun mu, Jeb?"

"Bana verilen talimatı çok iyi biliyorsun, Elliot. Başlangıçta neyse, şimdi de aynı. Bul, belirle ve bitir. *Punter*'ı bulamadık, sadece bir ışık gördük. Onu bulmadan belirlememiz imkânsız, oysa elimizde beş kuruşluk OKB bile yok.

OKB? Baş harflerden nefret etmesine rağmen, aydınlanma geliveriyor: Olumlu Kimlik Belirleme.

"Kısacası, ne bitirme var, ne de birleşme," diyor Jeb Elliot'a aynı sakin sesle. "Ben kabul edene kadar da olmayacak.

Teşekkürler, karanlıkta birbirimize ateş etmek niyetinde değiliz. Beni anladığını teyit et, lütfen. Elliot, söylediklerimi işittin mi?"

Quinn telaşla döndüğünde, hâlâ yanıt yok.

"Paul? Yedinci evdeki o ışık. Gördün mü? *Gözün üzerinde miydi?"*

"Gördüm. Evet. Üzerindeydi."

"Bir kere?"

"Sanırım iki kez, ama belirsiz."

"*Punter* o. *Punter* orada. Şu dakika. Yedinci evde. Odadan geçen, elinde fener tutan, *Punter* idi. Kolunu gördün. Öyle değil mi? Tanrı aşkına, gördün. Bir insan kolu. Hepimiz gördük."

"Bir kol gördük, ama o kolun kimliğinin belirlenmesi gerek, Dokuz. Hâlâ *Aladdin*'in çıkagelmesini bekliyoruz. Kayboldu ve buraya geldiği konusunda hiç belirti yok." Jeb'in bakışını görerek: "*Punter*'ın içeride olduğunun kanıtını da bekliyoruz."

"Paul?"

"Hâlâ buradayım, Dokuz."

"Planı gözden geçiriyoruz. Senin görevin gözünü evlerden ayırmamak. Özellikle de yedi numaralı evden. Bu bir emirdir. Biz planı baştan alırken. Anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı."

"Çıplak gözle kameraların kaçırdığı olağandışı bir şey görür görmez, anında haberdar edilmek istiyorum." Ses uzaklaşıyor, sonra geri geliyor. "Harika bir iş yapıyoruz, Paul. Gözlerden kaçmayacak. Jeb'e de söyle. Bu bir emirdir."

Sakinleştiler ama bir sükûnet duymuyor. *Aladdin*'in kaybolması sığınakta bir büyü etkisi yarattı. Elliot kameralarını yeniden konuşlandırabilir ama o kameralar hâlâ kenti tarıyor, rasgele arabaları hedefleyip sonra bırakıyor. Yer kameraları hâlâ kâh marinayı, kâh tünelin girişini, kâh bomboş sahil yolundan bölümleri sunuyor.

"Haydi, çirkin pezevenk, *göster yüzünü*!" – Don, kayıp *Aladdin*'e.

"Abazan herif, boşalmakla meşgul" – Andy, kendi kendine.

Aladdin *su geçirmezdir, Paul*, diyor Paddington'da, masasının öbür tarafından Elliot ısrarla. Aladdin'*e tek parmağımızı bile dokundurmuyoruz.* Aladdin *alev geçirmez, kurşun geçirmez. Mr. Crispin'in çok değerli muhbiriyle yaptığı anlaşma böyle ve Mr. Crispin'in muhbirlerine verdiği söz kutsaldır.*

"Kaptan" – Yine Don, bu kez iki kolu da havada.

Beton servis yolundan ilerleyen, farını sağdan sola gezdiren bir motosikletli. Kask yok, sadece boynunda dalgalanan siyah-beyaz bir kefiye. Sağ eliyle gidonu idare ediyor, sol eliyle de poşete benzeyen bir şeyi kavramış. Giderken poşeti sallayarak, göstererek, bana bakın der gibi. Zayıf, ince belli. Kefiye yüzünün alt tarafını gizlemiş. Terasın merkezi hizasına gelince, sağ elini gidondan çekip devrimci selamı veriyor.

Servis yolunun sonuna vardığında kıyı yoluna çıkmaya, güneye gitmeye hazırmış gibi görünüyor. Aniden kuzeye dönüyor, başını gidonun üzerine eğiyor, kefiyesi ardından dalgalanarak İspanya sınırına doğru hızlanıyor.

İyi ama siyah poşet beton yolun ortasında, yedi numaralı evin kapısının önünde kuzu kuzu yatarken, son sürat giden kefiyeli bir motosikletliye kim aldırır?

*

Kamera poşete odaklanıyor. Kamera görüntüyü büyütüyor. Bir daha büyütüyor.

Boynundan sicim ya da rafyayla bağlanmış, alelade siyah bir bahçe torbası. Çöp poşeti. İçinde bir futbol topu, insan kellesi ya da bomba olan bir çöp poşeti. Tren istasyonunda yerde sahipsiz görseniz, utangaçlık derecenize bağlı olarak gidip birine haber vereceğiniz ya da vermeyeceğiniz türden, kuşkulu bir paket.

Kameralar görüntü için birbirleriyle yarışıyordu. Havadan görüntülerini baş döndürücü bir hızla terasın yakın ve geniş açılı çekimleri izliyordu. Açıkta, helikopter korunma amacıyla ana geminin üzerine alçalmıştı. Sığınakta da Jeb mantık dağıtıyordu:

"Bir *poşet*, Elliot, sadece bir poşet," – en yumuşak ve ısrarlı Galli sesiyle. "Bak, tek bildiğimiz, bu. İçinde ne olduğunu bilmiyoruz, koklayamıyoruz, işitemiyoruz, öyle değil mi? İçinden yeşil dumanlar çıkmıyor, kablo ya da anten de göremiyoruz, senin de göremediğinden eminim. Belki de annesi yerine başkasının arazisine çöp boşaltmaya çıkmış bir çocuktur... Hayır, Elliot, bunu yapacağımızı sanmam, sağ ol. Bana kalırsa olduğu yerde, ne için getirildiyse, bırakalım ve sence de bir sakıncası yoksa, yapacağını yapana kadar da *Aladdin*'i beklediğimiz gibi bekleyelim."

Bu bir insan sessizliği mi, yoksa elektronik sessizlik mi?

"Haftalık kirli çamaşırı," dedi Shorty bıyık altından.

Jeb, sesi çok daha keskin, "Hayır, Elliot," dedi. "Böyle yapmayacağız. Poşetin içine daha yakından bakmak için kesinlikle aşağıya *inmeyeceğiz.* O poşete hiçbir şekilde müdahale etmeyeceğiz, Elliot. Belki tam da yapmamızı bekledikleri bir şey bu: Civardaysak, bizi ortaya çıkartmak istiyorlardır. Pekâlâ, civarda değiliz, tamam mı? Böylesi bir yem için, hiç değiliz. Al sana olduğu yerde bırakmak için geçerli bir neden daha."

Yeni bir sessizlik, bu kez daha uzun.

"Bir *anlaşmamız* var, Elliot," dedi Jeb, insanüstü bir sabırla. "Belki unuttun. Tepeden ancak kara ekibi hedefin yerini belirledikten sonra inecektik, daha önce değil. Ve senin deniz ekibin de denizden gelecek, işi birlikte tamamlayacaktık. Anlaşmamız böyleydi. Deniz sana ait, kara da bize. Pekâlâ, poşet karada, öyle değil mi? Hedefin yerini belirleyemedik, onun için iki ekibimizin orada bizi kimlerin beklediğini bilmeden karanlık bir binanın iki ucundan girmesine izin veremem. Tekrarlamam gerekir mi, Elliot?"

"Paul?"

"Evet, Dokuz."

"Poşet hakkında senin kişisel görüşün ne? Bana derhal bildir. Jeb'in savlarına katılıyor musun, katılmıyor musun?"

"Daha iyi bir savınız yoksa, evet, katılıyorum." – ses tonunu Jeb'den alarak kararlı, ama saygılı.

"Kaçması için *Punter*'a bir uyarı da olabilir. Ya buna ne diyeceksiniz, bakalım? Aranızda bunu düşünmüş kimse var mı?"

"Bunu en az benim kadar derinden düşündüklerinden eminim. Ne var ki, bu poşet *Aladdin*'e tehlike olmadığını bildiren, gel içeri gir diyen bir işaret de olabilir. Ya da sakın yaklaşma anlamında bir sinyal de. Bana en iyi haliyle katıksız spekülasyon gibi geliyor. Benim gözümde çok fazla ihtimal var," diye sözünü cesurca tamamlayıp, "bu koşullarda, Jeb'in yaklaşımının bana son derecede mantıklı geldiğini söylemem gerek," diye eklemeyi bile ihmal etmedi.

"Bana ders vermeye çalışma. Hepiniz ben dönene kadar bekleyin."

"Tabii."

"Kahrolası *tabii* de yok!"

Hat bütünüyle kesildi. Ne bir soluk hışırtısı, ne de arka plan sesi. Kulağına giderek daha kuvvetli bastırdığı ceptelefonunda sadece uzun bir sessizlik.

*

"*Kahretsin!*" – Don, yüksek sesle.

Beşi birden yine yarığın etrafında kümelenirken tüm farları açık yüksek bir araba tünelden fırlıyor ve hızla teraslara doğru yöneliyor. Minibüsüyle gelen, randevusuna gecikmiş *Aladdin.* Değil. Mavi Toyota dört çeker, ama bu sefer KONFERANS levhası yok. Sahil yoluna dönüyor, beton servis yolunda sarsılıyor ve siyah poşete doğru gidiyor.

Yaklaşırken yan kapısı geriye kayınca direksiyonun üzerine eğilmiş gözlüklü Hansi'yle açık kapının dibinde iki büklüm oturan, bir eli değerli hayatı için kapının tutamağına yapışmış, diğeri poşete uzanmış, kimliği anlaşılamayan ama Kirsty olması muhtemel ikinci bir kişi görülüyor. Toyota'nın kapısı gürültüyle kapanıyor. Dört çeker yeniden hızlanıyor, kuzeye doğru devam edip gözden kayboluyor. Siyah poşetin yerinde yeller esiyor.

İlk konuşan Jeb, her zamankinden daha sakin.

"Biraz önce gördüklerim senin adamların mıydı, Elliot? Poşeti alıp götürenler? Elliot, seninle konuşmam lazım, lütfen. Elliot, beni işittiğine inanıyorum. Bir açıklama istiyorum, lütfen. Elliot?"

"Dokuz?"

"Evet, Paul."

"Anlaşılan, Elliot'ın adamları poşeti aldı" –Jeb kadar mantıklı izlenimi vermek için elinden geleni yaparak– "Dokuz? Orada mısınız?"

Dokuz geç de olsa dönüyor ve sesi cırlak:

"İdari karar aldık. Birinin karar alması gerekiyordu, tamam mı? Lütfen Jeb'i bilgilendir. Şimdi. Karar alındı. Yerine getirildi."

Yine yok oluyor. Ama bu kez bütün gücüyle Elliot dönüyor, sahne dışından Avustralya aksanlı bir kadınla konuşuyor ve aldığı mesajı muzaffer bir tonla geniş kitlelere aktarıyor:

"Poşette *erzak* var, öyle mi? Teşekkürler, Kirsty. Poşette *tütsülenmiş balık* var – duydun mu, Jeb? *Ekmek. Arap* ekmeği. Teşekkürler Kirsty. Poşette başka neler var bakalım? *Su* var. *Madensuyu. Punter madensuyu* sever. *Çikolata* var. *Sütlü çikolata.* Bu kadarı yeter, teşekkürler Kirsty. Bütün bunları kavrayabildin mi, Jeb? Pezevenk başından beri oradaydı ve arkadaşları da onu besliyordu. Giriyoruz, Jeb. Önümde talimatım var, onaylı."

"Paul?"

Ama konuşan Dokuz kodlu Bakan Quinn değil. Konuşan Jeb'in yarı siyah yüzü, gözleri bir madencininkiler gibi beyazlamış, tek farkları soluk yeşil olmaları. Ve Jeb'in her zamanki gibi sakin sesi ona sesleniyor:

"Yapmamalıyız, Paul. Karanlıkta hayaletlere ateş ederiz sonra. Elliot'ın hiçbir şeyden haberi yok. Sanırım benimle aynı fikirdesin."

"Dokuz?"

"Şimdi ne var? İçeri giriyorlar! Şimdiki sorun ne?"

Jeb ona bakıyor. Shorty Jeb'in omzu üzerinden ona bakıyor:

"Dokuz?"

"Ne?"

"Gözlerin ve kulakların olmamı istedin, Dokuz. Jeb'le aynı fikirdeyim. Bu aşamada içeri girmemizi haklı gösterecek hiçbir şey görmedim, işitmedim."

Sessizlik kasti mi, yoksa teknik mi? Jeb'den belli belirsiz bir baş sallama. Shorty'den çarpık ve küçümseyici bir tebessüm, belki Quinn, belki Elliot'a yönelik, belki de hepsi için. Ve bakandan gecikmiş bir ses:

"Tanrı aşkına, adam orada!" Yine kayboluyor. Geri geliyor. "Paul, beni iyi dinle. Bu bir emirdir. Tepeden tırnağa Arap kıyafetli adamı gördük. Sen de gördün. *Punter.* Orada, içeride. Ona yiyecek ve su getiren Arap bir çocuk var. Jeb daha başka ne cehennem istiyor?"

Jeb yine başını sallıyor, birincisinden daha kuvvetli, bu sefer de Shorty tarafından destekleniyor, ardından da geri kalan arkadaşları tarafından. Kar maskelerinin gerisinden ona bakan dört adamın beyaz gözleri.

"Dokuz?"

"Orada emirlere itaat eden kimse yok mu?"

"Konuşabilir miyim?"

"Öyleyse acele et!"

Kayıtlar için konuşuyor. Konuşmadan önce her kelimeyi tartıyor:

"Dokuz, kanımca her türlü mantıklı analiz standardına göre bir dizi kanıtlanmamış varsayım üzerinden konuşuyoruz. Jeb ve buradaki adamları geniş tecrübeye sahip. Onların gözünde bu haliyle hiçbir şey somut kanıt oluşturmuyor. Buradaki gözlerin ve kulakların olarak, onların görüşlerini paylaştığımı sana bildirmek zorundayım."

Belirsiz sesler kesiliyor, ardından derin bir ölü sessizliği, sonunda huysuz Quinn geri geliyor, sesi cırlak:

"Tanrı aşkına, *Punter* silahsız. *Aladdin*'le anlaşmaları böyleydi. Silahsız ve korumasız, teke tek. Kellesine dünya kadar para konmuş, paha biçilmez bilgilere sahip çok önemli bir terörist ve orada oturmuş, dalından koparılmayı bekliyor. *Paul?*"

"Hâlâ buradayım, Dokuz."

Hâlâ burada ama soldaki ekrana bakıyor, diğer hepsinin baktığı gibi. Ana geminin kıçına. Yakın bordasındaki gölgeye. Suyun üzerindeki şişme bota. Bottaki çömelmiş sekiz kişiye.

"Paul? Bana Jeb'i ver. Jeb, orada mısın? Dinlemenizi istiyorum, Jeb ve Paul, ikinizin de. İkiniz de dinliyor musunuz?"

İkisi de dinliyor.

"Beni dinleyin." Dinlediklerini zaten söylemişlerdi ama her neyse. "Deniz ekibi onu kapıp tekneye getirirken ve karasularının dışına çıkarıp sorgulayıcılara teslim ederken sizlerin tepenin yamacında kıçlarınızın üzerinde oturuyor olması sizce *nasıl* görünür? Titiz olduğunu söylemişlerdi Jeb, ama neler kaybedeceğini bir düşünsene!"

Ekranda, artık teknenin yanında şişme bot görünmüyor. Jeb'in yıpranmış kar maskesinin gerisindeki savaş boyalı yüzü eski bir savaş maskesini andırıyor.

"Pekâlâ," diyor sakince, "buna söylenecek pek fazla bir şey yok, Paul, sen her şeyi söyledikten sonra, artık eklenecek bir şey kalmadı, değil mi?"

Oysa Paul her şeyi söylemedi, en azından söylediklerinden tatmin olmadı. Ve beceriksizlik ya da tereddüt yaşamadan kelimelerin ağzında hazır olmasına bir kez daha şaşırıyor.

"Saygısızlık etmek istemem, Dokuz, ama kanımca kara ekibinin içeri girmesi için yeterli kanıt yok. Aslında, kimsenin girmesi için yok."

Bu, hayatının en uzun sessizliği mi? Jeb yere çömelmiş, sırtı dönük, bir asker çantasıyla meşgul. Jeb'in arkasında, adamları ayağa kalkmış bile. Biri –hangisi olduğundan emin değil– başını eğmiş, sanki dua ediyor. Shorty eldivenlerini çıkarmış sırayla her parmağının ucunu yalıyor. Sanki bakanın mesajı onlara farklı, çok daha gizemli yollarla ulaşmış gibi.

"Paul?"

"Efendim."

"Bu durumda saha komutanı olmadığımı lütfen not et. Sen de farkındasın, askeri kararlar sahadaki en rütbeli askerin sorumluluğundadır. Ancak, ben *tavsiyede* bulunabilirim. Bu nedenle, önümdeki operasyonel istihbarata dayanarak, Jeb'e *Yabani Hayat Operasyonu*'nu derhal eyleme geçirmesini *emretmediğimi*, ama *tavsiye ettiğimi* bildireceksin. Buna karar vermek, tabii ona ait."

Oysa mesajın akışını yakalayan ve devamını beklememeyi yeğleyen Jeb arkadaşlarıyla birlikte karanlıklara karışmıştı bile.

*

Kâh gece görüş gözlüğüyle, kâh gözlüksüz yoğun karanlığın içine bakmasına rağmen, Jeb ve adamlarının izine rastlamadı.

Birinci ekranda, şişme bot kıyıya doğru yol alıyordu. Dalgalar kamerayı yalıyor, siyah kayalar yaklaşıyordu.

İkinci ekran ölüydü.

Üçüncüye geçti. Yedi numaralı eve zumlanmış kameraya.

Ön kapı kapalı, pencereler hâlâ perdesiz ve ışıksızdı. Kefenlenmiş bir elin tuttuğu hayalet ışık da görünmüyordu. Karalara bürünmüş sekiz adam, biri diğerini çekerek şişme

bottan inmeye başlamıştı. Şimdi adamlardan ikisi dizlerinin üzerine çöktü, silahlarını kameranın görüş açısının üstündeki bir noktaya çevirdi. Üçü kameranın merceğinden çıkıp kayboldu.

Ekran sahil yoluna ve terasa döndü, kapıların arasından geçti. Yedi numaralı evin kapısı açıktı ve yanında silahlı bir gölge nöbet tutuyordu. İkinci bir silahlı gölge kapıdan süzüldü, onun ardından da daha uzun bir gölge: Shorty.

Kamera aydınlatılmış taş merdivenden sahile Galli madenci yürüyüşüyle inen küçük Jeb'i tam zamanında yakaladı. Rüzgârın uğultusu içinde domino taşlarının devrilmesi gibi bir tıkırtı duyuldu: İki dizi tıkırtı, sonra hiç. Bir bağırma duyduğunu sandı ama emin olamayacak kadar kuvvetli dinliyordu. Rüzgârdı. Bülbüldü. Hayır, baykuştu.

Basamaklardaki ışıklar söndü, onların ardından da beton yol boyunca sıralanan turuncu sodyum buharlı sokak lambaları. Sanki aynı el tarafından yapılmış gibi, kalan iki bilgisayar ekranı da kararda.

Başlangıçta, bu basit gerçeği kabullenmeye direndi. Gece görüş gözlüğünü taktı, çıkardı, tekrar taktı ve fenerin yeşil ışığında bilgisayarların klavyelerinde gezindi, ekranları yeniden canlandırmak istedi. Ekranlar isteğine uymayacaktı.

Başıboş bir motor havladı, ama bu bir tilki, bir araba ya da bir şişme botun kıçtan takma motoru da olabilirdi. Kriptolu telefonunda Quinn ile konuşmak için "bir" tuşuna bastı ve sabit, elektronik bir ağıtla karşılaştı. Sığınaktan çıktı ve uzun zamandan beri ilk kez dik durarak omuzlarını gece havasına yasladı.

Tünelden hızla bir araba çıktı, farlarını söndürdü ve lastiklerini cayırdatarak sahil yolunun kıyısında durdu. On, on iki dakika boyunca, hiçbir şey. Sonra karanlığın içinden, adını söyleyerek seslenen Kirsty'nin Avustralyalı sesi. Sesin ardından da, kendisi.

"Neler oldu?" diye sordu kadına.

Kirsty onu yeniden sığınağa soktu.

"Görev tamamlandı. Herkes mutlu. Herkese madalya," dedi.

"Peki, ya *Punter*?"

"Herkes mutlu dedim ya?"

"Öyleyse, yakaladılar mı? Yakalayıp ana gemiye götürdüler mi?"

"Şimdi buradan defolup gidiyorsun ve soru sormayı da kesiyorsun. Seni aşağıya, arabaya götürüyorum, araba da havaalanına götürecek; aynı planladığımız gibi. Uçak bekliyor. Her şey yerli yerinde, her şey birinci sınıf. Gidiyoruz, *şimdi*."

"Jeb iyi mi? Adamları? Onlar da iyi mi?"

"Keyifli ve mutlu."

"Peki, ya bütün bunlar?" – metal kutular ve bilgisayarlar demek istiyor.

"Biz seni buradan çıkardıktan üç saniye sonra bütün bunlar kaldırılacak. Şimdi kımılda."

Halihazırda vadiye doğru tökezleyip kayıyorlar, denizden gelen rüzgâr onları kırbaçlıyor, denizdeki motorların rüzgârla taşınan uğultusu rüzgârdan bile güçlü.

Kocaman bir kuş –belki de kartal– ayaklarının altındaki fundalıklardan debelenerek çıktı, öfkeyle öttü.

Bir keresinde yırtılmış bir emniyet ağına takılıp baş aşağı düştü, sık çalılar sayesinde kurtuldu.

Sonra birden kendilerini ıssız kıyı yolunda buldular; soluk soluğa ama mucize kabilinden yarasız, beresiz.

Rüzgâr azalmış, yağmur dinmişti. Arkalarından ikinci bir araba yaklaşıyordu. İçinden çizmeli ve eşofmanlı iki adam fırladı. Kirsty'ye başlarıyla bir selam verdiler, Paul'a hiç aldırmadan koşar adım yamaca yöneldiler.

"Gözlüğü almam gerek," dedi Kirsty.

Gözlüğü verdi.

"Üzerinde kâğıt falan var mı – harita, yukarıdan yanına aldığın herhangi bir şey?"

Yoktu.

"Zafer kazandık. Tamam mı? Yaralı, ölü yok. Büyük iş başardık. Hepimiz. Sen de. Tamam mı?"

Cevap olarak, "Tamam," dedi mi? Artık hiç önemi yoktu. Kirsty ona bir kez bile bakmadan iki adamın peşinden gidiyordu.

2

Aynı ilkbaharın başlarında, güneşli bir pazar sabahı, parlak bir geleceğe sahip olduğu söylenen otuz bir yaşındaki bir Britanya Dışişleri memuru Londra'nın Soho'sunda, mütevazı bir İtalyan kafesinin kaldırımdaki masasında oturmuş, eğer yakalanırsa meslek hayatına ve özgürlüğüne mal olacak kadar korkunç bir casusluk girişimine hazırlanıyordu: hatırı sayılır yetenekleriyle hizmet ve danışmanlık etmekle görevlendirildiği birinin, Majesteleri'nin bir bakanının özel kaleminden kendisinin yasadışı yaptığı bant kaydını alacaktı.

Adı Toby Bell'di ve bu suç teşebbüsünde tek başınaydı. Onu denetleyen ne kötücül bir deha vardı, ne de bir mutemet, ne yüz dolarlık banknotlarla tıka basa dolu bir evrak çantasıyla köşe başında bekleyen bir provokatör ya da fesat bir manipülatör, ne de kayak maskeli bir aktivist. Bu anlamda, günümüz dünyasının en korkulan yaratığıydı: kararlarını tek başına alıyordu. Kraliyet Kolonisi Cebelitarık'ta girişilecek gizli operasyondan da haberi yoktu: Tersine, onu şimdiki zorlu aşamaya getiren, kışkırtıcı cehaletiydi.

Ne görünüşü ne de doğası bakımından suçlu olmak için biçilmiş kaftandı. Korkunç hazırlığını yaptığı o anda bile meslektaşlarının ve üstlerinin tanıdığı düzgün, çalışkan, dağınık, hırslı, zeki görünüşlü adamdı. Yapı olarak tıknazdı, fırça değer değmez dikilen, isyankâr kahverengi saçlarıyla özellikle yakışıklı da sayılmazdı. Ağırbaşlı olduğuysa yadsınamazdı. İngiltere'nin güney sahilinden, İşçi Partisi dışında politika bilmeyen dindar, –babası yerel kilisenin kıdemlisi, annesi durmadan Hz. İsa'dan bahseden tombul ve

mutlu bir kadın– esnaf ana babanın yetenekli ve eğitimli tek çocuğu olarak Dışişleri Bakanlığı'na önce kâtiplik göreviyle girmek için savaş vermiş, ardından gece eğitimi, dil kursları, dahili sınavlar ve iki günlük liderlik testlerinden sonra bugün gıpta edilen makamına gelmişti. İngiliz toplumunda kökeninin aksine sırf tınısıyla sınıf atlamasını sağlayabilecek *Toby* adına gelince, bu isim babasının eski yazılarda oğul olarak erdemleri övülen kutsal insan Tobias'a duyduğu hayranlıktan kaynaklanıyordu.

Toby'nin hırsını harekete geçiren –hâlâ da tetikleyen– pek sorgulamadığı bir şeydi. Okul arkadaşlarının para kazanmaktan başka bir arzuları olmamıştı. Bırak, kazansınlar. Tevazuu çok kelimeyle anlatmasına izin vermese de, Toby bir fark yaratmak, ya da sınav heyetinin karşısında biraz da utanarak belirttiği gibi, emperyalizm sonrası, Soğuk Savaş sonrası dünyada ülkesinin gerçek kimliğini keşfetmesine yardımcı olmak istiyordu. Düşüncelerine bakılırsa, çoktan Britanya'nın özel eğitim sistemini kaldırmış, her türlü imtiyaz kalıntısını yok etmiş, monarşiyi de bisiklete bindirip göndermişti. Oysa bu kışkırtıcı düşüncelere sahipken bile içindeki gayretkeş, özgürleştirmeyi düşlediği bu sistem içinde yükselmenin ilk hedefi olması gerektiğinin bilincindeydi.

Şu anda kendi kendine konuşuyor olsa da, peki ya konuşma dili? İngiliz dilinin özellikleri konusunda insanı neredeyse soluksuz bırakacak farkındalığı ve babasının ses uyumu sevgisiyle doğuştan bir dilci olarak, sosyal kökenlerinin kendileri için önceden belirlenmesine karşı çıkanlar gibi Dorset ağzının son çapaklarını atıp Ortaçağ İngilizcesini benimsemesi kaçınılmazdı.

Sesindeki değişikliğe giyim seçiminde de en az onun kadar incelikli bir değişim eşlik ediyordu. Her an idari rahatlığını göstererek Dışişleri Bakanlığı'nın kapılarında aylak aylak dolaşacağının bilinciyle, pamuklu kumaştan pantolon ve açık yakalı gömlek –ve görev dışı formaliteler için şekilsiz siyah bir ceket– giyiyordu.

Dışarıdan bakan hiçbir gözün göremeyeceği bir şey varsa, o da üç aylık kız arkadaşının daha sadece iki saat önce Islington'daki daireden onunla bir daha görüşmeyeceğine yemin ederek çıkmış olmasıydı. Buna rağmen, bu trajik gelişme onu yere yıkamamıştı. Isabel'in gidişiyle biraz sonra gerçekleştireceği suç arasında bir bağlantı varsa, belki de bu, paylaşılmaz kaygılarını düşünerek uyanık yatma alışkanlığında aranmalıydı. Doğru, gece boyunca aralıklı olarak ve belli belirsiz ayrılmaktan söz etmişlerdi, ama zaten son zamanlarda buna sık sık değiniyorlardı. Sabah olunca Isabel'in fikrini değiştireceğini düşünmüştü ya, genç kız bu kez bildiğini okumuştu. Bağırma da olmamıştı, gözyaşı da. Isabel eşyalarını toplarken, o da telefonla taksi çağırmıştı. Taksi gelince, bavullarını aşağıya taşımasına yardım etti. Genç kadın temizleyicide kalan ipek elbisesini düşünüyordu. Elinden makbuzu alıp, elbiseyi göndermeye söz verdi. Isabel solgundu. Son sözü söylemekten kendini alamasa da, dönüp arkasına bakmayacaktı:

"Eğri oturup doğru konuşalım, duyarsız herifin tekisin, tamam mı?" Ardından, görünüşte Suffolk'taki kız kardeşinin yanına gitti, gerçi Toby onun kısa süre önce terk ettiği kocası da dahil, fırında başka mercimekleri olmasından kuşkulanıyordu.

Aynı derecede kararlı Toby de büyük hırsızlığına uvertür olarak Soho'daki kahve ve kruvasanına yürüyerek gitmişti. Şimdi de orada oturmuş, sabah güneşinin altında *cappuccino* yudumluyor, gelip geçenleri boş gözlerle izliyordu. Bu kadar duyarsız biriysem, kendimi bu kahrolası duruma nasıl düşürdüm peki?

Buna ve bağlantılı sorulara yanıt bulmak için aklı alışkanlıkla gizemli kılavuzuna, makamı kendinden menkul koruyucusu Giles Oakley'e gitti.

*

Berlin.

Acemi diplomat, İkinci Kâtip (Siyasi) Bell, ilk yurtdışı görevi için Britanya Büyükelçiliği'ne yeni geldi. Ufukta Irak Savaşı var. Britanya savaşa yazıldı, ama yazıldığını inkâr ediyor. Almanya savaşın eşiğinde, ikircikli. Oakley, büyükelçiliğin *éminence grise*'si, perde arkasındaki patronu –aceleci, muzip, Almanların deyimiyle her boyaya boyanmış bir adam– Toby'nin bölüm müdürü. Daha belirsiz bir sürü başka görev arasında başlıca işi, Alman irtibatlarına Britanya istihbarat akışını denetlemek. Toby'ninki: Dublörü olmak. Almancası şimdiden iyi. Her zamanki gibi, çabuk öğrenenlerden. Oakley onu kanatlarının altına alıyor, bakanlıklarda gezdiriyor, rütbece aşağı olduğu için kapalı kalacak kapıların açılmasını sağlıyor. Toby ve Giles casus mudur? Hiç de değil! Her ikisi de meslekten gelme, birçok başkaları gibi, kendilerini özgür dünyanın yaygın istihbarat piyasasında, işlem masasında bulan birinci sınıf Britanya diplomatı.

Tek sorun, bu özel çevrelere daha çok girdikçe, Toby'nin yaklaşmakta olan savaşa karşı nefretinin daha da yoğunlaşıyor olması. Savaşı gayrimeşru, ahlaksız ve felakete mahkûm görüyor. Rahatsızlığını pekiştiren, en miskin okul arkadaşlarının bile sokağa çıkıp zorbalığı protesto etmeleri. Hıristiyan sosyalist namuslarıyla diplomasinin görevinin savaşı tetiklemekten çok önlemek olduğuna inanan annesiyle babası da öyle. Annesinden umutsuz e-posta mesajları alıyor: Tony Blair –bir zamanlar kahramanıydı– hepimize ihanet etti. Babası katı Metodist sesini ekleyerek Bush ve Blair'i birlikte gurur günahı işlemekle suçluyor ve kendi akisleriyle büyülenip birer akbabaya dönüşen iki tavus kuşuyla ilgili bir kıssa yazmaya niyetleniyor.

Toby'nin kulağında kendi sesinin yanında bir de böyle sesler çınlarken, Almanlara savaşın erdemlerini terennüm etmekten, dahası, onları dansa katılmaya çağırmaktan nefret etmesine pek şaşırmamak gerek. O da zamanında Tony

Blair'e oy verdi, ama artık başbakanının kamuoyu önündeki duruşunu yalancı ve iğrenç buluyor. Ve *Irak'ın Özgürlüğü Operasyonu*'nun başlamasıyla birlikte, öfkesi de taşıyor:

Sahne, Oakley'nin Grünewald'daki diplomat villası. Usandırıcı bir *Herrenabend* –can sıkıcı erkeklerin katıldığı akşam yemeği– gece yarısına doğru sona ermek üzere. Toby Berlin'de bir dizi düzgün Alman'la dostluk kurdu, ama bu akşam onlardan hiçbiri yok. Yorucu bir federal bakan, Ruhr sanayisinden ölümcül derecede boş bir işadamı, Hohenzollern tahtının bir talibi ve nihayet limuzinlerini çağırtan bir beleşçi parlamenter dörtlüsü. Oakley'nin diplomatik karısı Hermione gelişmeleri bol cin eşliğinde mutfaktan denetledikten sonra, dinlenmeye çekildi. Toby ve Giles Oakley salona kurulmuş, herhangi bir boşboğazlık varsa bulmak için gecenin hasılatını karıştırıyor.

Aniden, Toby'nin özdenetimi kayboluyor:

"Kısacası, baştan aşağıya hepsinin canı cehenneme," diyor, Oakley'nin çok eski Calvados'uyla doldurduğu kadehini hızla masaya bırakırken.

Elli beş yaşındaki cüce Oakley kriz anlarında hep yaptığı gibi, küçük bacaklarını gösterişli bir kolaylıkla uzatarak, "Baştan aşağıya hepsi tam olarak *neyi* ifade ediyor?" diye soruyor.

Sarsılmaz bir incelikle Toby'yi sonuna kadar dinliyor ve aynı kaygısızlıkla yakıcı olduğu kadar duygulu yanıtını dillendiriyor:

"Tamam, Toby, öyleyse istifa et. Acemice görüşünü paylaşıyorum. Bizimki gibi hiçbir egemen ülke yalandan bahanelerle savaşa sokulmamalı, özellikle de tarihten bir gram bile nasibini alamamış benmerkezci iki bağnaz tarafından. Dahası, *kesinlikle* diğer egemen ülkeleri de kepaze örneğimizi izlemeye davet etmemeliyiz. Onun için istifa et, kurtul. Tam da *Guardian*'ın ihtiyaç duyduğu birisin: Boşluğa meleyen yeni ve kayıp bir ses daha. Hükümetin politikasıyla hemfikir

değilsen, değiştirmeye çalışarak oyalanma. Gemiyi terk et. Baştan beri düşlediğin büyük romanı yaz.

Oysa Toby bu kadar kolay kanacak biri değil:

"Pekâlâ, *sen* nerede duruyorsun Giles? En az benim kadar karşıydın; karşı olduğunu biliyorsun. Emekli büyükelçilerimizden elli ikisi bunun baştan aşağıya saçmalık olduğunu belirten bir mektup yayınladıklarında, içini çektin ve keşke ben de emekli olsaydım, dedin. Ağzımı açmak için altmış yaşına gelmeyi mi bekleyeyim? Bana söylemeye çalıştığın bu mu? Şövalyelik unvanımı kazanana, emekli maaşı alana ve yerel golf kulübünün başkanı olana kadar? Bu sadakat mi, yoksa sadece yan çizmek mi, Giles?"

Oakley parmak uçlarını bitiştirip yanıtını zarafetle ifade ederken pişmiş kelle gibi sırıtışı yumuşuyor:

"Nerede durduğumu soruyorsun. Nerede olacak, toplantı masasında. *Hep* masada. Dil dökerim, tartışırım, mantık yürütürüm, avuturum, umarım. Ama beklenti içinde olmam. Her şeyde ölçülülük isteyen kutsal diplomasi kuralına uyarım, bu kuralı kendiminki de dahil, her ülkenin iğrenç suçlarına uygularım. Toplantı odasına girmeden önce duygularımı kapının dışında bırakırım ve aksine talimat almadıkça *asla* kapıyı vurup çıkmam. Her şeyi yarım yapmakla *övünürüm.* Bazen –bugün de öylesi günlerden olabilir– saygıdeğer efendilerimiz nezdinde dikkatli girişimlerde bulunurum. Ama *asla* Westminster Sarayı'nı bir günde yeniden inşa etmeye kalkmam. Kendini beğenmiş görünmek istemiyorsan, sen de kalkma."

Toby verecek cevap ararken de:

"Hazır seni yalnız yakalamışken, izin verirsen bir şey daha ekleyeyim. Sevgili eşim Hermione, Berlin'in diplomatik saçmalıklarının gözü ve kulağı olarak, senin Hollandalı bir askeri ataşenin sürtüklüğüyle bilinen karısı ile uygunsuz bir ilişki yürüttüğünü söylüyor. Doğru mu, yanlış mı?"

Toby'nin, Savunma deneyimli bir ataşe yardımcısına

beklenmedik ve ani bir ihtiyaç duyan Madrid'deki Britanya Büyükelçiliği'ne tayini bir ay sonradır.

*

Madrid.

Yaş ve kıdem farklarına rağmen, Toby ve Giles yakın ilişkiyi sürdürüyor. Toby bunun ne kadarının Oakley'nin perde arkasından ipleri çekmesinden, ne kadarının da rastlantıdan kaynaklandığını ancak tahmin edebiliyor. Kesin olan, tıpkı gözde gençlerini bilinçli ya da bilinçsiz gözeten bazı yaşlı diplomatlar gibi, Oakley'nin de Toby'ye ilgi duyduğu. Bu arada Londra'yla Madrid arasındaki istihbarat alışverişi hiç böylesine hareketli ve önemli olmamıştı. Bu istihbaratın konusu artık Saddam Hüseyin ve onun bulunması güç kitle imha silahları değil, Batı'nın o güne kadar Ortadoğu'nun en seküler devletlerinden birine saldırısının doğurduğu yeni cihatçılar – faillerinin kabullenmekte zorlandığı hassas bir gerçek.

İkili böylece varlığını sürdürür. Madrid'de Toby –hoşlansın ya da hoşlanmasın, çoğunlukla hoşlanıyor tabii– istihbarat piyasasının önemli oyuncusu oluyor, haftada bir Oakley'nin nehrin bir kıyısındaki Kraliçe'nin casuslarıyla, öbür kıyısındaki Dışişleri Bakanlığı arasında mekik dokuduğu Londra'ya gidip geliyor.

Whitehall'ın sımsıkı kapalı bodrumlarında tutuklu terör zanlılarına uygulanacak yeni angajman kuralları şifreli konuşulan toplantılarda biçimlendiriliyor. Rütbesine bakınca hiç beklenmemesine rağmen, o toplantılara katılıyor. Oakley başkanlık ediyor. Zamanında manevi coşkunluk iletmek için kullanılan *geliştirmek* sözcüğü yeni Amerikan sözlüğüne girmiş olmakla birlikte, aralarında Toby'nin de bulunduğu konunun yabancıları için kasten muğlak kalıyor. Buna rağmen, bazı kuşkuları var. Sözde *yeni* bu kurallar eski barbarca kuralların tozu alınmış ve geçerli kılınmış hali olabilir mi, diye merak ediyor.

Ve giderek inandığı gibi haklıysa, elektrotları tutan adamla bir masanın ardında oturan ve her şeyden bütünüyle haberdar olmasına rağmen hiçbir şey bilmediğini iddia eden arasındaki –varsa– ahlaki fark nedir?

Oysa bu soruları vicdanıyla ve yetiştirilme biçimiyle bağdaştırmak için soylu bir çaba harcayan Toby, terfi ederek Büyük Britanya'nın Kahire Büyükelçiliği'ne atanmasını kutlamak amacıyla Oakley'nin kendi kulübünde Toby için düzenlediği samimi yemekte aklındakileri Giles'a söylemeye kalkışınca –salt akademik bağlamda tabii– kendisinden hiçbir sırrın saklanmadığı Oakley yanıtını sevimli tebessümlerinden biriyle veriyor ve sevgili La Rochefoucauld'nun arkasına saklanıyor:

"İkiyüzlülük, ahlaksızlığın erdeme ödediği bir bedeldir, sevgili dostum. Kusursuzluktan uzak bir dünyada, korkarım bundan iyisini yapamayacağız."

Ve Toby Oakley'nin zekâ kıvraklığına beğeniyle gülümserken bir kez daha kendi kendine uzlaşıyla yaşamayı öğrenmesi gerektiğini söylüyor: Bu arada *sevgili dostum* artık Oakley'nin kelime dağarcığına sürekli bir ilave olacak ve gerektiği zaman, çırağına karşı beslediği alışılmadık sevginin yeni bir kanıtını oluşturacak.

*

Kahire.

Tony Bell Britanya Büyükelçiliği'nin gözdesi – büyükelçiden başlayarak, istediğinize sorun! Altı aylık yoğunlaştırılmış bir Arapça kursu ve ister inanın, ister inanmayın, adam konuşma yolunu yarıladı bile! Mısırlı generallerle gül gibi geçiniyor ve *acemi kişisel görüşlerini* –bir daha silinmemek üzere Toby'nin bilinçaltına kazınmış bir tanımlama– bir kez bile açığa vurmuyor. Neredeyse tesadüfen uzmanlaştığı bir işi özenle ve sebatla yapıyor; Mısırlı meslektaşlarıyla istihbarat

trampa ediyor ve talimat alınca Londra'da rejime karşı komplo hazırlayan Mısırlı İslamcıların adlarını veriyor.

Hafta sonlarında güler yüzlü subaylarla ve gizli polis üyeleriyle deve sırtında neşeli gezilere çıkıyor, güvenlikli çöl malikânelerinde süper zenginlerle cömert davetlere katılıyor. Ve şafakta, zarif kızlarıyla flört ettikten sonra arabasına biniyor, bakımsız hayaletlere benzeyen çocuklarla çarşaflanmış anaları kent sınırındaki ayıklanmamış çöplerle kaplı pis arazilerde yemek artıkları ararken yanık plastik ve kokmuş yiyecek kokularını duymamak için camlarını kapatıyor.

Peki, insan yazgılarının alınıp satıldığı bu pragmatik ticareti yöneten, Londra'dan Mübarek'in gizli polisinin başına samiyet dolu kişisel takdir mektupları gönderen yol gösterici kim? Dışişleri'nin *olağanüstü* istihbarat simsarı Giles Oakley'nin ta kendisi.

Bu nedenle, Hüsnü Mübarek'in Müslüman Kardeşler örgütüne uyguladığı zulümden kaynaklanan ve tüm Mısır'a yayılan kargaşanın yerel seçimlerden dört ay önce şiddet hareketlerine dönüştüğü bir sırada Toby'nin yeniden Londra'ya çağrılması, bir kez daha zamanından önce terfi ederek, son dönemlerde Savunma Bakan Yardımcısı'yken Dışişleri Bakan Yardımcılığı'na getirilen milletvekili Fergus Quinn'in, Özel Kalem Müdürü, muhafızı ve özel danışmanı görevine atanması belki bizzat genç Bell dışında kimseyi şaşırtmıyor.

*

"Oturduğum yerden görebildiğim kadarıyla," diyor Toby'nin yeni Bölgesel Hizmetler Müdürü Diana, Çağdaş Sanatlar Enstitüsü'ndeki kuru self-servis yemeği sırasında önündeki ton balıklı sandviçi erkeksi hareketlerle doğrarken, "İkiniz ideal bir ikili oldunuz." Ufak tefek, güzel ve İngiliz-Hintli karışımı bir kadın ve Pencap subay gazinosuna yaraşır kahramanca anakronizmlerle konuşuyorsa da mahcup

tebessümü çelik iradesini ele veriyor. Bir yerlerde bir kocası ve iki çocuğu var ama iş saatlerinde laflarını bile etmiyor.

"İkiniz de göreviniz için çok gençsiniz –tamam, sana göre on yaş fazlası var– ama ikiniz de inanılmayacak kadar hırslısınız," diyor, tanımının kendini de tarif ettiğinden habersiz. "Sakın görünüşe aldanayım deme. Kabadayının biri, işçi sınıfının borazanını çalar ama aynı zamanda da Katolik, eski komünist ve Yeni İşçi Partili – ya da asıl sahibi dümeni yeni fırsatlar dünyasına kırdıktan sonra geride ne kalmışsa."

Akıllıca bir lokma uğruna duraklama.

"Fergus ideolojilerden nefret eder ve pragmatizmi kendisinin icat ettiğini sanır. Ve tabii ki zamanının yarısında Muhafazakârların sağında kalsa da onlardan da nefret eder. Downing Sokağı'nda ciddi bir taraftar topluluğuna sahip, sadece ensesi kalınları saymıyorum, buna yağcılar ve kamuoyu oluşturucular da dahil. Fergus onların adamı ve koşmayı sürdürdükçe paralarını ona yatırmaya devam edecekler. Aşırı derecede Amerikan hayranı; Amerikalılar onun mükemmel biri olduğunu düşünüyorsa, biz kim oluyor da yakınıyoruz? Avrupa Birliği'ne karşı olduğunu söylemeye bile gerek yok. Bizim gibi piyonlardan hoşlanmaz; ayrıca hangi siyasetçi hoşlanır ki? Ve *G-WOT* –Teröre Karşı Küresel Savaşın yeni moda adı– hakkında bağırmaya başlayınca, aman dikkatli ol. Eski terimin modasının geçtiğini ve düzgün Arapların tüylerini diken diken ettiğini *senin* gibi birine anlatmam gereksiz. Onun da haberi var. İşin her zamanki gibi olacak. Ona tutkal gibi yapış ve yeni bir çam devirmesini önle."

"*Yeni* bir çam ne demek, Diana?" diye soruyor Toby; Whitehall dedikodu fabrikasından yüksek sesle yayılan bazı söylentiler onu şimdiden rahatsız etmiş.

"Unut gitsin," diyor Diana sertçe, hızlı hızlı çiğnemeye adanmış yeni bir duraklamanın ardından. "Bir siyasetçiyi Savunma'da yaptıkları ve yapmadıklarına göre değerlendir, yarının kabinesinin yarısını kurarsın." Toby'nin gözlerini hâlâ

üzerinde bularak, "Adam kendini gülünç duruma getirmiş, tokadı da yemiş. Konu tamamen kapanmış." Biraz düşündükten sonra da: "Burada şaşılacak tek şey, Savunma'nın hayatında ilk kez on iki şiddetinde bir skandalı kapatabilmiş olması."

Böylelikle yüksek sesle yayılan bütün söylentiler resmen ölmüş ve gömülmüş oluyor – Diana'nın kahve sırasındaki nihai konuşmasıyla topraktan çıkarıp yeniden sağa sola gömmesine kadar.

"Hani birisinden farklı bir şeyler duyarsın diye söylüyorum, hem Savunma *hem de* Hazine eldivenlerini çıkarıp ayrıntılı dahili soruşturmalar açtıktan sonra, *oybirliğiyle* Fergus'un kesinlikle suçlanamayacağına karar verdi. En fazla, danışmanlarının onu yanlış yönlendirmiş olabileceğine. Bu da benim için yeterli, senin için de öyle olmalı. Bana neden öyle bakıyorsun?"

Farkında olduğu öyle hiçbir bakışı yok, ama hanımefendinin gereğinden fazla itiraz ettiğini düşündüğü kesin.

*

Toby Bell, Majesteleri'nin yeni kutsanmış bakanının yeni kutsanmış Özel Kalem Müdürü olarak görev mührünü devralıyor. Aslına bakılırsa, milletvekili, yeni Gordon Brown döneminin sersemlemiş Blaircisi Fergus Quinn, efendi olarak seçeceği cins bakanlardan değildi. Zor günlere mahkûm Glasgowlu eski mühendis bir ailenin tek çocuğu Fergus, gösteri yürüyüşleri düzenleyerek, polisle çatışarak ve fotoğrafının gazetelerde görünmesini sağlayarak daha genç yaşta sol eğilimli öğrenci hareketleri içinde adını duyurmuştu. Edinburgh Üniversitesi'nden ekonomi diploması aldıktan sonra İskoç İşçi Partisi'nin dumanları içinde gözden kayboluyor. Üç yıl sonra, Harvard'da, şimdiki karısıyla, varlıklı ama sorunlu Kanadalı kadınla tanıştığı John F. Kennedy Siyaset Bilimi Bölümü'nde açıklaması güç bir biçimde yeniden

su yüzüne çıkıyor. Güvenli bir koltuğun onu beklediği İskoçya'ya dönüyor. Partinin kamuoyu uzmanları kısa zamanda karısının temsil yeteneği olmadığına karar veriyor. Bir alkol bağımlılığı söylentisi dolaşıyor.

Toby'nin Whitehall piyasasından aldığı izlenimler en iyimser deyimle, karışık: Hasarlı bir Savunma Bakanlığı emektarı kesinlikle gizli kalması kaydıyla, "Brifingleri yutar gibi dinler, ama harekete geçmeye kalktığı zaman kıçını kollaman gerekir," diyor. Lucy adlı eski bir yardımcısı. "Gerektiğinde çok tatlı, çok sevimli." Peki, ya gerekmediğinde diye soruyor Toby. Lucy kaşını çatıp gözlerini kaçırarak, "*Bizimle* değilmiş gibi," diyor. "Bir yerlerde iblislerle boğuşuyor." Ama hangi iblisler ya da nasıl boğuştuğu Lucy'nin söyleyemediği veya söylemek istemediği şeyler.

Her şeye rağmen, ilk karşılaşma hayra alamet.

Tamam, Fergus Quinn kolay biri değil, ama Toby de farklı bir şey beklemiyordu ki. Yarım saat içinde zeki, anlayışsız, hırçın, küfürbaz veya baş döndürecek kadar düşünceli olabiliyor, bir dakika önce üzerinize çok düşerken, bir saniye sonra kendini gönderi kutularıyla birlikte maun kapısının ardına kilitleyip kukumav kuşu gibi düşünceye dalıyor. Doğuştan zorba ve önceden bildirildiği gibi kamu personelini küçümsediğini hiç saklamıyor, en yakınında olanlar bile fırçasından nasibini alıyor. Ancak en yoğun şekilde küçümsediği kurum, kabarık, seçkinci, kendini önemser ve kendi marifetine hayran olmakla suçladığı geniş Whitehall istihbarat ahtapotu. Quinn Ekibi'nin görevinin "her türlü kaynaktan derlenen istihbarat malzemesini değerlendirmek ve gerekli kurumlara faydalanmaları için tavsiyelerde bulunmak" olduğu düşünülürse, gerçekten talihsiz bir yaklaşım.

Savunma'da-hiç-yaşanmayan-skandal konusuna gelince, Toby bu konuya ne zaman yaklaşmak istese kendi kişisel yararı için bilerek dikilmiş bir sessizlik duvarına tosluyor: *Konu kapandı, dostum... Kusura bakma, dostum, dudaklar mühürlü...* Ve

sadece bir kez, Sherlock Holmes'ta bir cuma akşamı birası içerken Maliye Bölümü'nün kendini beğenmiş bir memurundan – *resmen soygun onun yanına kâr kaldı, değil mi?* Alarm zillerinin tüm güçleriyle çalması için Personel ve Yönetim Komitesi'nin sıkıcı pazartesi odaklanma toplantılarından birinde sevimsiz Gregory'nin tesadüfen Toby'nin yanına oturması gerekti.

Yaşından büyük gösteren, iriyarı ve hantal Gregory, Toby'nin gerçek akranı ve sözde rakibi. Oysa ikisi bir görev için yarışa girdiğinde, Toby'nin finişe her zaman Gregory'den önce varacağı herkesin bildiği bir gerçek. Bakan Yardımcısı'nın Özel Kalem Müdürlüğü görevi yarışı da böyle olmuş olabilir; ancak dedikodu fabrikasında dolaşan söylentiye göre bu düzgün bir yarışma olmadı. Gregory geçici görevle Savunma'da iki yıl çalışmış, hemen her gün Quinn ile teması olmuştu. Oysa Toby bakirdi – diğer bir ifadeyle, geçmişten kuşkulu bir ağırlığı peşi sıra getirmedi.

Odaklanma toplantısı bir sonuca varmadan bitiyor. Oda boşalıyor. Toby ve Gregory konuşmadan anlaşıp masadan kalkmıyor. Toby için tam hasarı düzeltme fırsatı, Gregory o kadar iyi niyetli değil.

"Kral Fergie'yle iyi geçiniyor muyuz?" diye soruyor.

"Geçiniyoruz, Gregory, teşekkürler, geçiniyoruz işte. Şurada burada birkaç pürüz, ama her şey bekleneceği gibi. Peki, bu günlerde nöbetçi memur hayatı nasıl gidiyor? Oldukça hareketli olmalı."

Ne var ki Gregory yeni bakanın Özel Kalem Müdürlüğü yanında çok sönük gördüğü nöbetçi memurluk hayatını konuşmaya hiç de istekli değil.

Keyifsiz sırıtışla, "Her neyse," diyor, "Sana söyleyebileceğim tek şey mobilyayı arka kapıdan atmasına izin vermemendir."

"Neden? Öyle bir âdeti mi var? Mobilyayı atmak? O bile çalışma masasını üç kat aşağıya götürmekte zorlanır!" diyor Toby, masadan kalkmamaya kararlı.

"Peki seni o kârlı şirketlerden birine almadı mı hâlâ?"

"Seni yazmış mıydı?"

"Mümkün değil, *azizim*," –imkânsız bir sevimlilikle– "beni, mümkün değil. Uzak durdum. İyi insanlar nadirdir. Ötekiler o kadar akıllı değildi."

Ve o zaman, Gregory'nin yanında beklenen oluyor, Toby'nin sabrı birden taşıyor.

"Bana baksana, ne anlatmak istiyorsun Gregory?" diye soruyor. Ve karşılığında yine Gregory'nin o kocaman, ağırkanlı sırıtışını görünce: "Beni uyarıyorsan –bu, bilmem gereken bir şeyse– o zaman ya ağzından baklayı çıkar, ya da kahrolası İnsan Kaynakları'na geri dön."

Gregory durumu tartar gibi yapıyor.

"Şey, eğer *bilmen* gereken herhangi bir şey olsa, azizim, koruyucu meleğin Giles'la istediğin an küçük bir görüşme yapabilirsin, öyle değil mi?"

*

Soho'da, güneşli bir kaldırım üzerine konmuş çürük kahve masasının başına oturmuşken dönüp geriye baktığında bile, içini, bütünüyle haklı göremediği, kendini beğenmiş bir amaç duygusu kapladı. Belki, diye düşündü, bunun nedeni, kendisine borçlu olunan ve herkes tarafından paylaşılan bir gerçekten mahrum bırakılmasının yarattığı bir incinmeden daha karmaşık değildir. Diana yeni efendisine tutkal gibi yapışmasını ve çam devirmesine engel olmasını söylediğine göre, adamın geçmişte ne gibi çamlar devirdiğini bilmeye hakkı olduğunu da öne sürebilirdi. Bu cins hakkındaki kısıtlı bilgisine göre, politikacılar mükerrer suçlulardı. Fergus Quinn gelecekte –eğer– bir suç işlerse, efendisinin dizginlerini neden gevşettiğine cevap vermek de Toby'nin görevi olacaktı.

Gregory'nin, *koruyucu meleği* Giles Oakley'ye koşması dokundurmasına gelince: Unut gitsin. Giles Toby'nin bir şey

bilmesini istese, kendi söylerdi. Ve eğer istemiyorsa, dünyada hiçbir şey konuşturamazdı onu.

Oysa Toby'yi tetikleyen çok daha derin ve çok daha rahatsız edici başka bir şey var. Efendisinin patolojik denecek kadar yoğun inzivası.

Böylesine dışadönük görünen bir kişi kapısını sadece dış dünyaya değil, kendi özel personeline de kapatarak, klasik müziğin gümbürdediği ofisinde bütün gün *ne* yapar? Downing Sokağı'nın küçük ve karanlık arka odalarından yağan, Quinn'in imza atıp elden teslim aldığı, okuduktan sonra da onları getiren ele avuca sığmaz kuryelere iade ettiği, üzerlerinde KESİNLİKLE KİŞİYE ÖZEL VE GİZLİ yazan, şişkin, çifte mühürlü, mumlu zarfların içinde ne olabilir?

Ondan gizlenen sadece Quinn'in geçmişi değil. Bugünü.

*

İlk durağı Matti, meslekten casus, içki arkadaşı ve Madrid Büyükelçiliği'nden meslektaşı. Matti şu sıralar nehrin karşı tarafında, Vauxhall'da Dışişleri binasında ağaç olmuş. Bu zorunlu hareketsizlik belki de her zamankinden daha açık sözlü olmasını sağlar. Matti gizemli –Toby'ye göre işlevsel– nedenlerle Berkeley Meydanı'nın ötesindeki Landsowne Kulübü'ne de üye. Bir squash partisi için buluşuyorlar. Matti sırık gibi, kel ve gözlüklü, bilekleri çelik gibi. Toby oyunu dört-bir kaybediyor. Duştan sonra yüzme havuzuna bakan bara kurulup güzel kızları seyrediyorlar. Bir iki gelişigüzel cümleden sonra, Toby konuya giriyor;

"Haydi öyleyse bana öyküyü anlat Matti, başka kimse anlatmıyor zaten. Benim Bakan yönetimdeyken, Savunma'da ne oldu?"

Matti keçimsi uzun başını bir süre ağır çekim sallıyor:

"Evet, pekâlâ. Sana anlatabileceğim fazla bir şey yok, öyle değil mi?" diyor huysuzca. "Seninki sınırları aştı, bizimkiler

kellesini kurtarınca da bizi bir türlü affedemedi – salak herif."

"Kellesini *nasıl* kurtardılar, Tanrı aşkına?"

"Her şeyi kendine istedi, öyle değil mi?" diyor Matti küçümser gibi.

"Ne yaparken? Kime?"

Matti saçsız başını kaşıyor ve yeni bir, "Evet, pekâlâ. Anlıyorsun ya, benim çöplüğüm değil. Benim alanım değil."

"Onu anlıyorum, Matti. Kabul ediyorum. Benim de alanım değil. Ama o herifin bakıcısıyım, öyle değil mi?"

"Savunma sanayisiyle satın almanın arasındaki fay hattında harıl harıl çalışan şu namussuz lobicilerle silah tüccarları," diye yakınıyor Matti, Toby soruna aşinaymış gibi.

Oysa Toby aşina değil, devamını bekliyor.

"Ruhsatlı, tabii. Sorunun yarısı bu. Hazine'yi yağmalamaya, görevlilere rüşvet vermeye; yiyebilecekleri kadar kız ve Bali'de tatiller sunmaya ruhsatlı. Bakan oluruna sahip oldukları sürece –hepsi de sahip– ellerindekini basınla paylaşmaya, paylaşmamaya, istediklerini paylaşmaya ruhsatlı."

"Yani Quinn'in işin içinde parmağı vardı, mı demek istiyorsun?"

"Hiçbir şey söylemiyorum," diyor Matti sertçe.

"Onu biliyorum. Ben de bir şey duymadım zaten. Kısacası, Quinn çaldı. Öyle mi? Pekâlâ, tam anlamıyla çaldı demeyelim, ama fonları kendi çıkarının da olduğu projelere yönlendirdi. Kendinin değilse de, kuzenlerinin. Ya da teyzesinin. Bu mu? Yakalandı, parayı iade etti, son derecede pişman olduğunu söyledi ve her şey halının altına süpürüldü. Yaklaşıyor muyum?"

Çekici bir kız çığlıklarla kahkahalar arasında karınüstü suya atlıyor.

"Crispin diye bir pislik var," diye mırıldanıyor Matti gürültünün içinden. "Adını duymuş muydun?"

"Hayır."

"Aslında ben de duymadım, onun için bunu hatırlarsan sevinirim. Crispin. Üçkâğıtçı pezevenk. Kaçın."

"Herhangi bir neden?"

"Yok. Bizimkiler onu bir iki iş için kullandı, sonra cüzzamlıymış gibi ilişkiyi kesti. Savunma'dayken seninkini parmağında oynattığı söyleniyor. Tek bildiğim bu. Palavra da olabilir. Şimdi artık beni rahat bırak."

Ve Matti güzel kızları dalgınca izlemeye devam ediyor.

*

Ve hayatta sıkça karşılaşıldığı gibi, Matti Crispin adını şapkadan çıkarır çıkarmaz, Toby sanki başka bir şey işitmez oluyor.

Kabine Bürosu'nun şarap-peynir partisinde, iki görevli kafa kafaya vermiş: *"Bu arada, o Crispin denilen adam ne oldu?" "Geçen gün Lordlar Kamarası'na takılırken gördüm, bu kadar küstahlık da olmaz ki canım."* Ne var ki Toby'nin yaklaşmasıyla birlikte sohbetlerinin konusu birden krikete dönüyor.

Günün moda deyimiyle *dost görünen düşmanlarla* ilişkilerin istihbaratı konulu bakanlıklar arası konferansın kapanışında aynı isim kendi baş harflerine kavuşuyor: *Her neyse,* diye çıkışıyor bir İçişleri direktörü Savunma'da nefret ettiği mevkidaşına, *Umarım sizinkiler bize yeni bir J. Crispin daha yapmaz.*

Peki, gerçekten de sadece bir J mi? Yoksa Jay Gatsby gibi Jay[1] mi?

Isabel yatak odasında surat asarken Toby gecenin yarısını Google'da geçirse de daha bilgili değil.

Laura'yı deneyecek.

*

Laura bir Hazine denetçisi, elli yaşında, bazen Tüm Ruhların Dostu, gürültücü, parlak, neşesi ve yardımı taşkın

1 J harfi İngilizce "jay" okunur. "Jay" sözcük olarak alakarga anlamına gelir (ç.n.).

biri. Sürpriz denetim ekibinin başında, Berlin'de büyükelçiliğin tepesine habersiz indiğinde Giles Oakley Toby'yi "onu yemeğe çıkarmak, kendini unutacak kadar aklını almakla" görevlendirmişti. Görevini kelimenin tam anlamıyla olmasa da yapmıştı, Oakley'nin kılavuzluğu olmadan birlikte akşam yemeklerini sürdürecek kadar hem de.

Talihi varmış, yemek sırası Toby'de. King's Road'un hemen ötesinde, Laura'nın en sevdiği restoranı seçiyor. Laura her zamanki gibi yemeğe gösterişle hazırlanmış, üzerinde boncuklar ve halhallarla tutturulmuş dev bir kaftan ve fincan tabağı büyüklüğünde işlemeli bir broş var. Laura balığa bayılıyor. Toby ikisi için tuzda fırınlanmış deniz levreği, yanında da pahalı bir Meursault ısmarlıyor. Laura bütün heyecanıyla masanın üzerinden uzanıp ellerini tutuyor ve müziğe uyup dans eden bir çocuk gibi sallamaya koyuluyor.

"Harika, Toby, canım," diye haykırıyor ve restoranda top patlaması gibi dağılan bir sesle, "Tam da zamanıydı," diye ekliyor; sonra kendi gürültüsünden utanıyor, yüzü kızarıyor ve sesini mırıltıya düşürüyor.

"Pekâlâ, Kahire nasıldı? Yerliler sefareti basıp mızrağa takılmış kelleni istemediler mi? *Tek kelimeyle* dehşete kapıldım. Hepsini anlat."

Kahire'den sonra, Isabel'le ilgili de haber alması gerek, çünkü her zamanki gibi Toby'nin dert ortağı olarak haklarında ısrar ediyor.

Sonuna kadar dinledikten sonra, "Ç*ok* tatlı, *çok* güzel ve ahmak," diyor. "Ancak bir ahmak bir ressamla evlenir. *Sana* gelince, beyinle güzellik arasındaki farkı asla anlayamıyordun, sanırım şimdi de değişen bir şey yok. İkinizin birbirine harika uyduğunuzdan eminim," diye tamamlıyor, klaksonu andıran bir kahkahayla.

Laura'nın sözü edilecek bir aşk hayatı olmadığından, Toby öylesine, "Ya büyük ülkemizin gizli nabzı, Laura?" diye soruyor. "Hazine'nin kutsal koridorlarında hayat nasıl?"

Laura'nın cömert yüzü umutsuzluğa kayıyor, sesi de birlikte.

"Karanlık, tatlım, korkunç. Hepimiz akıllı ve güzeliz, ama kadrolarımız da maaşlarımız da yetersiz ve bize göre eski moda olan ülkemiz için en iyisini istiyoruz. Yeni İşçi Partisi Büyük Açgözlülüğe bayılıyor ve Büyük Açgözlülüğün de *ordular* dolusu ahlaksız hukukçusu var ve etrafımızda çemberler kurmaları için onlara dünya kadar para veriyor. Rekabet edemiyoruz; başarısız olamayacak ve savaşılamayacak kadar büyükler. Şimdi neşeni kaçırdım. Güzel. Benim de neşem yok," diyor, Meursault'sundan keyifli bir yudum alarak.

Balık geliyor. Garson kılçığını ayıklayıp bölüştürürken saygılı bir sessizlik.

"Canım, *ne* heyecanlı," diyor Laura soluk soluğa.

Balığa girişiyorlar. Toby talihini denemeliyse, şimdi tam sırası.

"Laura."

"Canım."

"J. Crispin nasıl birisi? Hem J ne anlama geliyor? Quinn oradayken Savunma'da bir skandal olmuş. Crispin de karışmış. Her yerde onun adını duyuyorum, ama çemberin dışında tutuluyor olmam beni ürkütüyor. Birileri onu Quinn'in Svengali'si diye bile tarif etti."

Laura parlak gözleriyle onu inceliyor, başını çeviriyor, sonra sanki gördüklerinden memnun olmamış gibi, Toby'ye ikinci kez bakıyor.

"Beni yemeğe bunun için mi davet ettin, Toby?"

"Kısmen."

İç çekme gibi bir soluk alıp, "Tümüyle," diye düzeltiyor. "Bana kalırsa insafsız niyetinin bu olduğunu söylemek dürüstlüğünü de gösterebilirdin."

İkisinin de toparlandığı bir sessizlik. Laura özetliyor:

"Çemberin dışında tutulmanın çok iyi bir nedeni var, çünkü içinde olmaman gerekiyor. Fergus Quinn'e sıfırdan başlama fırsatı verildi. Sen de o fırsatın parçasısın."

"Aynı zamanda da bakıcısıyım," diyor cesaretini toplayıp meydan okur gibi.

Bir derin soluk daha, sert bir bakış, ardından gözler aşağıya dönüp orada kalıyor.

"Sana ufak tefek bir şeyler anlatayım," diyor sonunda. "Hepsini değil, ama söylemem gerekenden fazlasını."

Dimdik oturuyor, cezalı bir çocuk gibi, tabağına hitap ediyor.

Quinn bir çıkmaza girdi, diyor. O gelmeden çok önce de Savunma bir çeşit kurumsal çürümüşlük içindeydi. Belki Toby bunları zaten biliyordur? Toby biliyor. Bakanlık yetkililerinden yarısı Quinn için mi, yoksa silah sanayisi için mi çalıştıklarından habersizdi, ama ekmeklerine yağ sürüldüğü müddetçe zerre kadar da aldırmıyordu. Toby'nin bundan da haberi var mıydı? Vardı. Bunu Matti de söylemişti, ama sesini çıkarmıyor. Laura, Fergus için bahane icat etmiyor. Crispin'in Quinn'den önce orada olduğunu, olacakları tahmin ettiğini söylüyor.

Gönülsüzce Toby'nin eline uzanıyor ve onu fırçalarken sözlerine tempo tutar gibi o eli sertçe masaya vuruyor.

"Şimdi sana senin *ne* yaptığını anlatayım, seni kötü adam," –sanki Toby Crispin'miş gibi– "kendi *casus tezgâhını* kurdun. Tam burada, bakanlığın göbeğinde. Etrafındaki herkes silah satarken sen *ham istihbaratla* uğraştın: Hem de raftan, doğruca *alıcıya,* aracı falan olmadan. *Bükülmemiş, sınanmamış*, pastörize *edilmemiş*, her şeyden önemlisi bürokrat eline değmemiş. Bu da Fergie'nin kulaklarına müzik gibi geldi. Bürosunda hâlâ müzik çalıyor mu?"

"Çoğunlukla Bach."

Önceki sorusuna telaşlı bir yanıt veriyor: "Sen de alakarga Jay'sin."

"Ve Quinn ondan bir şey satın aldı mı? Ya da şirketi?"

Laura Meursault'sundan bir yudum daha alıp başını sallıyor.

Toby bir daha deniyor:

"Aldığı iyi bir şey miydi?"

"Pahalıydı, o yüzden de iyi olması gerekiyordu, öyle değil mi?"

"*Nasıl* biridir, Laura?" diye ısrar ediyor Toby.

"Senin bakan mı?"

"Hayır! Jay Crispin, tabii ki."

Laura derin bir soluk alıyor. Sesi kararlı, hatta öfkeli çıkıyor:

"Şimdi beni dinle tatlım, tamam mı? Savunma'daki skandal kapandı, Jay Crispin'in bundan böyle ve sonsuza dek tüm resmi mekânlara ve bakanlıklara ayak basması yasaklandı. Ölüm cezası pahasına. Ona bu anlamda esaslı bir resmi mektup gönderildi. Bir daha asla Whitehall ya da Westminster koridorlarını onurlandıramayacak." Derin bir soluk daha. "Öte yanda, hizmet etmek ayrıcalığına sahip olduğun esinlendirici bakana gelince, *eminim* senin yardımınla parlak meslek hayatının bir sonraki aşamasına doğru yola çıktı. Şimdi lütfen paltomu getirtebilir misin?"

Toby bir hafta boyunca içindeki pişmanlıkla uğraşmışken kendini hâlâ aynı soruyla karşı karşıya buluyor. *Savunma'daki skandal kapandıysa ve Crispin bir daha asla Whitehall ve Westminster koridorlarına ayak basamayacaksa, kahrolası herif Lordlar Kamarası'nda ne lobisi yapıyor?*

*

Altı hafta geçiyor. Görünürde işler olaysız yürüyor. Toby konuşmalar hazırlıyor, Quinn de inanacak bir şey olmadığı zaman bile o konuşmaları inanarak yapıyor. Toby resepsiyonlarda Quinn'in omzunun başında duruyor ve yaklaşan yabancı kodamanların adlarını kulağına fısıldıyor. Quinn de onları eski dostlarıymış gibi karşılıyor.

Ne var ki Quinn'in devam eden gizlilik merakı sadece

Toby'yi değil, bütün bakanlık çalışanlarını umarsızlığın kıyısına itiyor. Bir Whitehall toplantısından –İçişleri Bakanlığı, Kabine İşleri ya da Laura'nın Hazinesi– tüyüyor, resmi Rover'ını görmezden gelip bir taksiye atlıyor ve hiçbir açıklama yapmadan ertesi güne kadar kayboluyor. Diplomatik bir randevuyu iptal ettiğinde program sekreterine, özel danışmanlarına hatta Özel Kalem Müdürü'ne bile haber vermiyor. Günlüğüne karaladığı notlar öylesine karmaşık ki, Toby bunları ancak Quinn'in gönülsüz yardımıyla çözebiliyor. Günlerden birinde günlük toptan kayboluveriyor.

Quinn'in gizlilik merakı dış geziler sırasında Toby'nin gözünde daha koyu bir tona bürünüyor. Halkın Seçimi Quinn, Britanya büyükelçilerinin sunduğu konukseverliği reddederek görkemli otellerde konaklamayı yeğliyor. Dışişleri Bakanlığı muhasebesi itiraz ettiğinde Quinn'in masrafları kendi cebinden karşılayacağını söylemesi Toby'yi şaşırtıyor, çünkü çoğu varlıklı gibi Quinn'in de eli sıkı.

Yoksa Quinn'in masraflarını karşılayan gizli bir hayırsever mi var? Yoksa neden otel giderlerini ödemek için farklı bir kredi kartı kullansın, Toby yaklaşınca da neden vücuduyla gizlemek gereği duysun?

Bu arada, Quinn Ekibi ev yapımı bir hayalet ediniyor.

*

Brüksel.

NATO yetkilileriyle pazarlık yaparak geçen uzun bir günün akşamında, saat altıda büyük otellerine döndükleri zaman, Quinn mide bulantısı ve baş ağrısından yakınıyor, Britanya Büyükelçiliği'ndeki yemeği iptal ediyor ve süitine çekiliyor. Uzun tereddütlerden sonra, Toby süite telefon etmesi ve efendisinin sıhhatiyle ilgilenmesi gerektiğine karar veriyor. Karşısına sesli mesaj çıkıyor. Bakanın kapısında RAHATSIZ ETMEYİN levhası asılı. Biraz daha düşündükten

sonra lobiye iniyor ve kaygılarını görevliyle paylaşıyor. Süitte herhangi bir yaşam belirtisi görüldü mü? Bakan oda servisinden bir şey ısmarladı mı, aspirin istedi mi ya da –ünlü bir hastalık hastası olduğundan– doktor çağırttı mı?

Görevli şaşkın:

"İyi ama Monsieur le Ministre iki saat önce limuziniyle otelden ayrıldı," diyor kibirli Belçika Fransızcasıyla.

Şimdi şaşkınlık sırası Toby'de. Quinn'in *limuzini mi?* Limuzini yok ki. Etraftaki tek limuzin büyükelçinin Rolls'u, onu da Toby Quinn adına iptal etmişti.

Yoksa Quinn büyükelçilikteki yemeğe gitmeye karar vermiş olabilir mi? Görevli yanlışı düzeltmeye girişiyor. Limuzin Rolls Royce değildi, mösyö. Citroën sedandı, şoförü de görevlinin tanıdığı biri.

Öyleyse lütfen bana olanları ayrıntısıyla anlatın – adamın açık bekleyen eline bir yirmi avro sıkıştırarak.

"Büyük bir zevkle, mösyö. Siyah Citroën ön kapıya tam Monsieur le Ministre merkez asansörden çıktığı sırada yanaştı. İnsan Monsieur le Ministre'ın arabanın gelişinden telefonla haberdar edildiğini sanır. İki centilmen burada, lobide el sıkıştı, arabaya binip uzaklaştı."

"Centilmenin bakanı almak için arabadan *indiğini* mi söylüyorsunuz?"

"Siyah Citroën sedanın *arka* koltuğundan indi. Hizmetkâr değil, yolcu olduğu açıktı."

"O centilmeni tarif edebilir misiniz?"

Görevli duraksıyor.

Toby sabırsızca, "Ee, beyaz mıydı?" diye soruyor.

"Bütünüyle, mösyö."

"Kaç yaşlarında?"

Görevli, centilmenin bakanla aşağı yukarı ayna yaşlarda olduğunu tahmin ediyor.

"Onu daha önce görmüş müydünüz? Buraya düzenli gelenlerden mi?"

"Hiç görmedim, mösyö. Bir diplomat, belki de meslektaşı olduğunu düşündüm."

"Uzun, kısa, neye benziyordu?"

Görevli yine tereddüt ediyor.

"Sizin gibi, ama biraz daha yaşlı, saçı da biraz daha kısa, mösyö."

"Peki, nece konuşuyordu? Konuşmalarını işitebildiniz mi?"

"İngilizce, mösyö. Doğal İngilizce."

"Nereye gittikleri hakkında bir fikriniz var mı? Nereye gittiklerini anlayabildiniz mi?"

Görevli *bellboy*'u, başı kepli, yüzsüz siyah Kongoluyu çağırıyor. *Bellboy* nereye gittiklerini kesin olarak biliyor:

"Sarayın yakınındaki La Pomme du Paradis restoranına. Üç yıldız. *Grande gastronomie!*"

Quinn'in mide bulantılı baş ağrısı buraya kadarmış, diye düşünüyor Toby.

Yardımcı olmak kaygısıyla eğilip bükülen *bellboy*'a, "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?" diye soruyor.

"Şoföre verdiği talimat buydu, mösyö! Hepsini duydum!"

"Talimatı *kim* verdi? *Ne* yapmak için?"

"Bakanınızı almaya gelen centilmen! Şoförün yanına oturdu ve tam kapıyı kapatırken, 'Şimdi La Pomme du Paradis'ye gidilecek,' dedi. Dediği tam olarak böyleydi, mösyö!"

Toby görevliye dönüyor:

"Bakanımı almaya gelen centilmen arka koltukta oturuyordu, demiştiniz. Şimdi de, yola çıktıklarında şoförün yanına geçtiğini anlıyoruz. Onu almaya gelen centilmen koruma olamaz mı?"

Oysa sahne Kongolu küçük *bellboy*'un ve bırakmaya da hiç niyeti yok:

"Ama öyle *gerekiyordu*, mösyö! Zarif bir hanımla birlikte arkada üç kişi: Hiç de kibar olmazdı!"

Bir *kadın*, diye düşünüyor Toby umutsuzlukla. Bir de *böyle* bir sorunumuz olduğunu söyleme sakın.

Bütün güler yüzüyle, ama yüreği ağzında, "Peki, nasıl bir hanımdan bahsediyoruz bakalım?" diye soruyor.

"*Minyon* ve çok çekiciydi, mösyö, parmakla gösterilecek biri."

"Peki, kaç yaşlarındaydı dersin?"

Bellboy yüzünde korkusuz bir tebessümle cevap veriyor:

"Hanımın neresinden bahsettiğimize bağlı, mösyö," diyor ve görevlinin gazabı onu yere yıkmadan kaçıveriyor.

Ama ertesi sabah, Quinn'e İnternet'ten indirip bastığı pohpohlayıcı Britanya gazete yazılarından bir deste sunmak bahanesiyle bakan süitinin kapısını çaldığı ve bakanın kapıyı hızla açtığı, elindeki kâğıtları kapıp kapıyı çarptığı zaman salonun buzlu camlı bölmesinin ardındaki kahvaltı masasında oturur gördüğü genç ya da yaşlı bir hanımın gölgesi değil. Gördüğü, bir erkek gölgesi: Zayıf, sırtı dik, koyu renk takım elbise ve kravatlı, orta boylu bir erkek.

Sizin gibi, ama biraz daha yaşlı, saçı da biraz daha kısa, mösyö.

*

Prag.

Bakan Quinn Prag'daki Britanya Büyükelçiliği'nin konukseverliğini kabul ederek bütün bakanlık personelini şaşırtıyor. Kısa süre önce Londra'nın finans merkezinden Dışişleri'ne transfer edilen büyükelçi hanım, Quinn'in Harvard günlerinden eski bir arkadaşı. Fergus yönetişim konusunda lisansüstü diploma alırken, Stephanie de İşletme Bilimleri'nde lisansüstü derecesi peşindeydi. Prag'ın gururu olan şatoda düzenlenen konferans iki gün boyu süren kokteyller, öğle ve akşam yemekleriyle bölünüyor. Konusu, bir zamanlar Sovyet boyunduruğu altındaki NATO üyeleriyle istihbarat bağlantısının nasıl geliştirileceği. Cuma akşamı bütün heyetler gitmiş oluyor, ama Quinn eski dostuyla bir gece daha geçirecek ve Stephanie'nin deyimiyle, "Sadece okul arkadaşım Fergus için

küçük ve özel bir yemek" yiyecek; diğer bir ifadeyle, Toby'nin katılmasına gerek yok.

Toby sabahı konferans hakkındaki raporunun taslağını hazırlayarak, öğleden sonrayı da Prag tepelerinde yürüyerek geçiriyor. Akşam olunca, her zamanki gibi kentin görkemine kapılarak Vltava boyunca dolaşıyor, parke taşlı sokaklarında geziniyor, tek başına bir yemeğin keyfini çıkarıyor. Büyükelçiliğe dönerken zevk için şatonun yanından geçen uzun yolu tercih ediyor ve birinci kattaki toplantı odasında ışıkların hâlâ yandığını fark ediyor.

Sokaktan, görüntü kısıtlı, zaten camların alt yarısı buzlu. Yine de tepeye biraz daha tırmanarak ve ayak parmaklarının üzerinde yükselerek baktığı zaman, yüksek platformun üzerindeki bir kürsüden sessizce seslenen bir erkek konuşmacı silueti seçebiliyor. Orta boylu biri. Duruşu dik, çene hareketi göstermelik; tavrı –nedenini kendi de bilmiyor– kesinlikle İngiliz, belki de canlı ve ekonomik olmanın yanı sıra, bir şekilde çekingen el hareketleri yüzünden. Toby konuşulan dilin İngilizce olduğundan da emin.

Bağlantıyı kurdu mu? Henüz kurmadı. Tam kurmadı. Gözü dinleyicilerle fazla meşgul. Konuşmacının çevresinde yarım daire biçiminde rahatça yerleşmiş, on iki kişi. Sadece başları görülüyor ama Toby içlerinden altısını tanımakta zorlanmıyor. Dördü Macar, Bulgar, Romen ve Çek askeri istihbarat servislerinin başkan yardımcısı ve bunların hepsi daha altı saat önce Toby'ye sonsuz dostluk sözü verdikten sonra ülkelerine dönmek için sözde uçağa veya makam arabasına binmek üzereydi.

Diğerlerinden biraz ayrı ama birbirine yakın duran iki baş da Majesteleri'nin Çek Cumhuriyeti Büyükelçisi'ne ve onun Harvard'dan kankası Fergus Quinn'e ait. Onların arkasındaki masada da sadece Fergus için olduğu söylenmiş akşam yemeğinin yerini alan zengin bir büfenin artıkları.

Toby beş dakika ya da daha uzun bir süre –hiçbir zaman

bilemeyecek– yanından geçen arabaları fark etmeden, yukarıya, şatonun aydınlık pencerelerine bakarak yamaçta duruyor, bütün aklı kürsüdeki siluete takılı: İnce ve dimdik vücuda, ütülü koyu renk takıma ve heyecan verici mesajını taşıyan gergin ve ısrarlı hareketlerine.

İyi de bu gizemli vaizin mesajı *ne*?

Ve neden büyükelçilikte değil de, *burada* verilmesi gerekiyor?

Ve neden Majesteleri'nin bakanı ve Majesteleri'nin büyükelçisi tarafından böylesine bariz bir onayla karşılanıyor?

Ve her şeyden önemlisi, bakanın kâh Brüksel'de, kâh Prag'daki gizli ortağı kim?

*

Berlin.

Quinn, Toby tarafından istek üzerine yazılan "Üçüncü Yol: Sosyal Adalet ve Avrupa'daki Geleceği" başlıklı anlamsız bir konuşma yaptıktan sonra Adlon Otel'de adını belirtmediği konuklarla özel bir akşam yemeği yiyor. O günlük işlerini tamamlayan Toby de eski dostları Horst ile Monika ve dört yaşındaki kızları Ella'yla Café Einstein'in bahçesinde oturmuş, sohbet ediyor.

Birbirlerini tanıdıkları beş yılda Horst Alman Dışişleri Bakanlığı'nda hızla yükselip, Toby'ninkine eşdeğer bir makama geldi. Monika da annelik angaryalarına rağmen Toby'nin çok değer verdiği bir insan hakları grubu için haftada üç gün çalışmayı başarıyor. Akşam güneşi sıcak, Berlin havası taze. Horst ve Monika Toby'nin çok kolay anladığı bir kuzey Almancası konuşuyor.

"Pekâlâ, Toby." –Horst'un sesi aslında hiç de istediği gibi kayıtsız çıkmıyor– "Senin Bakan Quinn'in tersyüz edilmiş Karl Marx olduğu söyleniyor. Özel girişim bizim adımıza her işi yapacaksa, devlete ne gerek var? Sizin yeni Britanya

sosyalizmine göre senin ve benim gibi bürokratlar ihtiyaç fazlasıymış."

Horst'un sözü nereye getirmek istediğini bilmediğinden, Toby kaçamak cevap veriyor:

"Konuşmasına *böyle* bir şey koyduğumu hatırlamıyorum," diyor gülerek.

Horst sesini daha da alçaltarak ısrar ediyor: "Oysa kapalı kapılar ardında bize söylediği bu, öyle değil mi? Benim sana aramızda kalmak üzere sormak istediğim, Toby, Mr. Quinn'in önerisini destekliyor musun? İnsanın bir fikri olması uygunsuz değil ki. Özel bir kişi olarak, özel bir öneri hakkında gizli kalacak bir görüş açıklayabilirsin."

Ella bir dinozor çiziyor, Monika da ona yardım ediyor.

Toby sesini Horst gibi alçaltarak, "Horst, bu söylediklerini hiç anlamıyorum," diye itiraz ediyor. "*Ne* önerisi? Kime yapılmış? Ne konuda?"

Horst kararsız görünüyor, sonra omuz silkiyor.

"Pekâlâ. Öyleyse patronuma Bakan Quinn'in Özel Kalem Müdürü'nün hiçbir şey bilmediğini söyleyebilir miyim? Bakanının ve yetenekli iş ortağının patronumu belirli bir değerli ürün konusunda uzmanlaşmış özel bir şirkete gayriresmi yatırımda bulunması için teşvik ettiklerinden de mi haberin yok? Söz konusu değerli ürünün açık piyasada bulunanların bütün hepsinden yüksek kaliteli olduğunu da mı bilmiyorsun? Bunu ona resmen söyleyebilir miyim? Evet, Toby?"

"Patronuna ne istiyorsan, onu söyle. Resmen ya da başka türlü. Sonra da bana bu ürünün ne olduğunu anlat."

Yüksek nitelikli bilgi, diyor Horst.

Daha çok istihbarat olarak bilinen bir ürün.

Sadece özel çevre içinde derlenip paylaşılan.

Katıksız.

Hükümetlerin eli değmemiş.

Peki, onun yetenekli iş ortağı? Bir adı var mı? – Toby, kuşkuyla.

Crispin.

Oldukça inandırıcı biri, diyor Horst.
Çok İngiliz.

*

"Tobe. Şipşak, lütfen."

Toby Londra'ya döndüğü günden beri çözümlenemez bir ikilem yaşıyor. Savunma'daki skandal bir yana, bakanının özel işlerini resmi görevlere karıştırması hakkında hiçbir şey bilmiyor. Bu konulara girmesini altını çizerek yasaklayan bölge yöneticisine gitse, Matti ve Laura'nın anlattıklarını ağzından kaçırmış olacak.

Ve her zamanki gibi çelişki içinde. Kendi hedefleri de önemli. Bakanın Özel Kalem Müdürü olarak geçirdiği üç aya yakın bir süreden sonra, ne kadar kırılgan da olsa, onunla kurduğu ilişkiyi tehlikeye atmak istemiyor.

Bu soyut kavramlarla boğuşurken, aynı hafta bir öğleden sonra saat dörtte bakanın telefonundan o alışıldık davet geliyor. Maun kapı bir kerelik aralık. Vuruyor, itip içeri giriyor.

"Kapat lütfen. Kilitle."

Kapatıyor ve kilitliyor. Bakanın davranışını biraz aşırı yakın buluyor: Hele kaygısızca koltuğundan kalkıp komplo kuran bir ilkokul öğrencisi gibi onu cumba penceresinin yanına götürdüğünde iyice rahatsız oluyor. Gurur duyduğu, yeni kurulmuş müzik sisteminde Mozart çalıyor. Sesi indiriyor ama kapatmamaya da dikkat ediyor.

"Her şey yolunda mı, Tobe?"

"Her şey yolunda, teşekkürler."

"Tobe, korkarım bir akşamının daha içine etmek zorunda kalacağım. Ne dersin?"

"Tabii, Sayın Bakan, eğer gerekiyorsa" – bir taraftan da aman Tanrım, Isabel, tiyatro, akşam yemeği, yine mi, diye düşünüyor.

"Bu akşam hanedan ağırlıyorum."

"Gerçekten mi?"

"Mecazen. Ama muhtemelen çok daha zengin." Kıkırdıyor.

"Ağırlamaya yardım ediyorsun, etkini yapıyorsun, sonra eve gidiyorsun. Nasıl?"

"*Etkimi* mi, Sayın Bakan?"

"Çember içinde çember, Tobe. Çok gizli bir gemiye davet edilme fırsatın var. Daha fazlasını açıklayamam."

Gemiye? *Kim* tarafından davet? *Hangi* gemi? Kimin kaptanlığı altında?

"Hanedandan konuklarınızın adlarını öğrenebilir miyim, Sayın Bakan?"

"Kesinlikle *hayır*." –Kocaman bir suç ortaklığı tebessümü– "Ön kapıya haber verdim. Saat yedide bakanın iki ziyaretçisi. Adlarını sormak, adını vermek yok. Sekiz buçukta herkes gider, deftere de bir şey yazılmaz."

Ön kapıya haber? Adamın bir işaretine bakan, onun adına ön kapıyla konuşmaya hazır yarım düzine astı var.

Toby bekleme odasına döndüğü zaman gönülsüz personeli topluyor. Sosyal sekreter Judy'ye bir bakanlık arabası bulunuyor ve iki şişe Dom Pérignon, bir kavanoz kaz ciğeri, bir tütsülenmiş somon ezmesi, bir limon ve çeşitli krakerler alması için apar topar Fortnum's mağazasına gönderiliyor. Kendi kredi kartını kullanacak, bakan daha sonra parayı ödeyecek. Olivia, program sekreteri, kantine telefon ediyor ve Güvenlik için de bir sakıncası yoksa içeriği belirtilmeyen iki şişe ve iki kavanozun saat yediye kadar buzda saklanabileceğini doğruluyor. Güvenlik istemeye istemeye onaylıyor. Kantin bir buz kovasıyla biber sağlayacak. Personelin geri kalanı ancak bütün bunlar başarıldıktan sonra eve gidebilecek.

Toby masasında tek başına, çalışır gibi yapıyor. Saat 18.35'te kantine iniyor. Beş dakika sonra bekleme odasına dönmüş, krakerlere kaz ciğeri ve somon ezmesi sürüyor. 18.55'te bakan sığınağından çıkıyor, sergiyi denetliyor, onayladıktan sonra bekleme odasının kapısı önüne dikiliyor. Toby onun arkasına, bakanın sağ eli tokalaşmak için serbest kalsın diye soluna yerleşiyor.

"Tam zamanında gelecek. Her zamanki gibi," diyor Quinn.

"Kadın da öyle, tatlım benim. Kim olursa olsun, adamın zihniyetine sahip."

Gerçekten de Big Ben saat başını çalarken koridordan yaklaşan ayak sesleri duyuyor, iki çift, biri güçlü ve yavaş, diğeri hafif ve ürkek. Adımları kadınınkilerden daha uzun bir erkek. Tam son çan sesiyle birlikte bekleme odasının kapısı vuruluyor. Toby ileri atılıyor ama çok geç. Kapı sonuna kadar açılıyor ve içeriye Jay Crispin giriyor.

Tanıması bir saniye bile sürmüyor ve öylesine beklenilen bir şey ki, neredeyse hayal kırıklığı. Jay Crispin, ete kemiğe bürünmüş haliyle, tam da zamanıydı üstelik. Savunma'da adı konmamış bir skandala imza atan ve bir daha asla Whitehall ve Westminster'ın koridorlarını onurlandıramayacak olan, Quinn'i Brüksel'deki büyük otelin lobisinden kaçıran ve onu La Pomme du Paradis'ye götüren Citroën'in yolcu koltuğunda oturan, bakanın süitinde onunla birlikte kahvaltı yapan ve Prag'daki kürsüde nutuk çeken Jay Crispin: Hayalet değil, ta kendisi. İnce, çizgileri düzgün, fazla derinliği olmayan ama güzelce bir adam; kısacası bir bakışta ne olduğu anlaşılan biri. Öyleyse, nasıl oldu da Quinn bir bakışta ne olduğunu anlayamadı?

Ve Crispin'in sol kolunun yarı yolunda, o kolu mücevherli bir pençeyle kavramış, pembe şifon elbiseli, elbiseye uygun bir şapka takmış ve tokaları elmaslı, yüksek topuklu çizmeler giymiş minicik bir kadın. Yaşı? *Hanımın neresinden bahsettiğimize bağlı, mösyö.*

Quinn kadının elini saygıyla tutuyor ve kocaman boksör kafasıyla kabaca yarım bir reverans yapıyor. Ama Quinn ve Crispin yeniden bir araya gelmiş iki eski kanka: Güçlü el sıkışmaya, erkeksi omuz şamarlamalara ve Jay-ve-Fergus gösterisine bakın.

Farkına varılma sırası Toby'de. Quinn öne doğru geniş bir hareketle:

"Maisie, izin verirsen sana paha biçilmez Özel Kalem

Müdürüm *Toby Bell'i* tanıtayım. Tobe, lütfen dünya seçkinleri arasında biricik *Miss Maisie* olarak tanınan Houston, Teksaslı Mrs. Spencer Hardy'ye saygılarını sun."

Toby'nin avucuna tül gibi bir dokunuş. Derin Güneyli bir *"Hey, merhaba, Mr. Bell!"* ardından Toby'nin de kendini zorlayarak katıldığı dalkavukça kahkahalarla karşılanan şuh bir haykırış: "Buraya bak, Fergus, buradaki tek *belle* –güzel– benim!"

"Ve Toby, eski dostum Jay Crispin'le tanışmanı istiyorum. Eski dostluğumuz ta – Tanrı aşkına, *ne kadar oldu*, Jay?"

Crispin en iyisinden bir üst sınıf İngilizcesiyle, "Tanıştığımıza sevindim, Toby," diye mırıldandıktan sonra Toby'nin elini akrabasıymış gibi kavrarken bir çeşit "Dünyayı bizler idare ediyoruz" anlamında güçlü bakış lütfediyor.

"Ben de *sizi* tanıdığıma memnun oldum," – "Efendim" sözcüğünü unutarak.

"Peki, burada tam olarak *ne* yaparız?" – Crispin, hâlâ elini tutarak.

"Benim Özel Sekreterim, Jay! Söylemiştim sana. Bana bedeni ve ruhuyla bağlı ve aşırı denecek kadar gayretli. Doğru mu, Tobe?"

"Bu işte oldukça yeniyiz, öyle değil mi, Toby?" – Nihayet elini bırakarak, ama iki kanka oldukları için "biz" sözcüğünden vazgeçmeyerek.

"Üç ay," bakanın sesi yine heyecanla çınlıyor. "İkiziz. Doğru mu, Tobe?"

"Peki, daha önce nerede olduğumuz sorulabilir mi?" – Crispin, bir kedi kadar pürüzsüz, bir o kadar da güvenilir.

Toby *etki yapması* gereğinin tümüyle farkında olarak ama yapmamaya karar vererek, kasti bir kayıtsızlıkla, "Berlin. Madrid. Kahire," diyor. "Aslında nereye gönderirlerse" – *Fazla yaklaştın. Hava sahamdan çık hemen.*

"Tobe, Mübarek'in küçük yerel sorunları ufukta görünmeye başladığında Mısır'a tayin edilmişti, öyle değil mi, Tobe?"

"Öyle oldu."

"Eski kurdu görebildin mi?" – Crispin yüzünü sempatiyle buruşturarak, içtenlikle soruyor.

"Sadece bir iki kere. O da uzaktan" – *daha çok işkencecileriyle işim oldu.*

"Şansı hakkında ne diyorsun? İnsan tahtta pek rahat oturamadığını işitiyor. Ordu kırık bir saz gibi, Müslüman Kardeşler parmaklıkları zorluyor: Şu sıralar zavallı Hüsnü'nün yerinde olmak isteyeceğimden pek emin değilim."

Toby hâlâ uygun bir sakinleştirici cevap ararken Miss Maisie imdadına koşuyor:

"*Mr. Bell.* Albay Hüsnü Mübarek *benim dostumdur.* Amerika'nın dostudur ve *Yahudilerle barış yapması için Tanrı tarafından dünyaya gönderildi.* Komünizmle ve cihatçı terörle mücadele etmesi için. Yardıma gerek duyduğu şu sıralar Hüsnü Mübarek'in devrilmesini isteyen herkes bir Yehuda İskaryot, bir liberal ve teslimci bir maymundur, Mr. Bell."

"Peki, ya *Berlin?"* diye soruyor Crispin, sanki o patlama hiç olmamış gibi. "Toby *Berlin'deydi,* sevgilim. Orada görevliydi. Birkaç gün önce kaldığımız yerde. Hatırladın mı?" –Toby'ye dönerek– "Hangi tarihlerden bahsediyoruz?"

Toby tahtamsı bir sesle Berlin'de bulunduğu tarihleri sayıyor.

"Nasıl bir iş, yoksa söylemen yasak mı?" Dokundurma.

"Her türlü iş. Ne çıkarsa," diye cevap veriyor Toby yapmacık bir rahatlıkla.

"Ama düzgünsün – *onlardan* biri değilsin?" Toby'ye içyüzünü bilen bir insanın tebessümüyle bakarak. "Öyle olman gerek, yoksa burada değil, nehrin öbür tarafında olurdun." –Houston, Teksas'tan biricik Miss Maisie'ye bilgiççe bir bakış.

"Siyasi Bölüm, aslında," diye cevap veriyor Toby aynı tahta sesle. "Genel işler."

"Yok daha neler," –keyifle Miss Maisie'ye dönerek– "Tatlım, ortaya çıktı işte. Genç Toby Irak Savaşı'na giden

günlerde Berlin'de, Giles Oakley'nin parlak çocuklarından biriymiş."

Çocuklar? Siktir git.

Miss Maisie Toby'ye daha iyi bakmak için yaklaşarak, "Mr. Oakley'yi tanıyor muyum?" diye soruyor.

"Hayır, tatlım, ama adını duydun. Oakley kurum içinde Dışişleri Ayaklanmasını yöneten yiğit adamdı. Saddam'ın peşine düşülmemesini isteyen dilekçeyi Dışişleri Bakanı'na vermişti. O dilekçeyi sen mi hazırladın, Toby, yoksa Oakley ve adamları kendi başlarına mı kotardı?"

"Öyle bir şey hazırlamadığım kesin ve öyle bir mektubun sözünün edildiğini de hiç duymadım; varlığından da kuşkuluyum." Şaşkın Toby'nin Giles Oakley denen bilmecenin ne olduğunu anlamaya çalışması ilk de değil.

"Pekâlâ öyleyse, talihin açık olsun," diyor Crispin ilgisizce, sonra da Quinn'e dönüyor, Toby'nin bakanın Brüksel'deki otel süitinde ve Prag'daki şato penceresinden gördüğü o dimdik sırta istediği gibi bakması için fırsat veriyor.

*

Hemen hemen her şeyin ticaretini yapan Texas merkezli çokuluslu Spencer Hardy Inc. şirketinin kurucusu merhum Spencer K. Hardy III'ün tek varisi, Houston, Texaslı dul Mrs. Spencer Hardy'yi Google'da araştır. Yeğlediği lakabıyla Miss Maisie Yılın Cumhuriyetçi Bağışçısı seçilmiş; Hz. İsa Lejyonu için Amerikalılar Başkanı; kâr amacı gütmeyen kürtaj karşıtı aile değerleri örgütlerinin Onursal Başkanı; Amerikan İslam Farkındalığı Enstitüsü Başkanı. Bir de, yakın zamanda yapılmışa benzer bir eklenti: Kendine Etik İşler A.Ş. adını veren, bunun dışında tanımlanmamış bir oluşumun Başkan ve CEO'su.

Vay, vay, vay diye düşündü: Ateşli bir Protestan, ahlakçılığı da cabası. Öyle herhangi biri değil. Hiç değil.

*

Toby günler geceler boyunca önündeki seçenekler karşısında işkence çekiyor. Diana'ya koşup her şeyi anlatmak? – "Sözünü dinlemedim, Diana. Savunma'da neler yaşandığını biliyorum ve bunlar şimdi her tarafta yeniden başladı." Oysa Diana'nın altını çizerek belirttiği gibi, Savunma'da olanlar Toby'nin hiç işi değil. Ve Dışişleri Bakanlığı'nda da hoşnutsuzlar ve ispiyonculara ayrılmış bir sürü cehennem var.

Bu arada, çevresindeki belirtiler her gün çoğalıyor. Bunların Crispin'in eseri olup olmadığını ancak tahmin edebilir, ama bakanın ona karşı davranışındaki elle tutulur soğukluğu nasıl açıklamalı? Özel kalemine girip çıkarken Quinn artık onu belli belirsiz bir baş hareketiyle ödüllendiriyor. O günden beri *Tobe* yok, bir zamanlar mutlulukla karşılayacağı bir değişiklikle *Toby* oldu. Şimdi değil. Etki yapmakta ve *çok gizli bir gemiye* davet edilmekte başarısız olduğundan beri değil. Whitehall'daki ağır toplardan gelen ve o güne kadar özel kalemden geçen telefonlar artık yeni kurulmuş bir sürü direkt hat sayesinde bakanın çalışma masasına yönlendiriliyor. Downing Sokağı'ndan gelen ve sadece Quinn'in el sürebildiği çok işaretli gönderi kutularına ek olarak, şimdi bir de ABD Büyükelçiliği'nden gelen siyah tenekeler var. Bir sabah, özel kalemde nereden geldiği belli olmayan, süper güçlü bir kasa belirliveriyor. Şifresini sadece bakanın bildiği bir kasa.

Ve daha geçen hafta sonu, Quinn makam arabasıyla sayfiye evine gitmeye hazırlanırken, ilgilenmesi gereken resmi evrakları çantasına yerleştirmesini Toby'den istemiyor. Kendisi yapacak, teşekkürler, Toby, hem de kilitli kapılar ardında. Hiç kuşku yok, Quinn öbür tarafa vardığında Parti'nin kamuoyu uzmanlarının halk önüne çıkmasını uygunsuz buldukları zengin ve alkolik Kanadalı eşini öpecek, köpeğiyle kızını okşayacak ve evrakı okumak için bir kez daha kendini bir yere kilitleyecek.

Irak'ı istila etmenin saçmalığı hakkında Dışişleri Bakanı'na verilen ortak mektubun gizli yazarı olduğu anlaşılan Giles Oakley'nin Toby'yi BlackBerry'sinden arayıp, aynı akşam yemeğe davet etmesi bu nedenle ilahi bir rastlantı gibi geliyor:

"Schloss Oakley 7.45. İstediğin gibi giyin ve sonra Calvados için kal. Bu bir evet mi?"

Bu bir evet, Giles. Yine bir çift tiyatro bileti iptal etmek pahasına, evet.

*

Anavatanlarına geri kazandırılan üst düzey Britanya diplomatları evlerini yabancı ülkelerdeki kiralık bir konuta dönüştürmeyi bilirler. Giles ve Hermione de böylelerdendir. Giles'ın azimli kararıyla vaftiz ettiği Schloss Oakley, Highgate'in dışında, yirmili yıllardan kalma bir villa olmakla birlikte, rahatlıkla çiftin Grünewald'deki ikametgâhı olabilirdi. Dışarıda, etkileyici kapılar ve ayrık otlarından temizlenmiş, kusursuz çakıl taşı kaplı alan; içeride de aynı Chippendale üslubu çizikli mobilya, kalın halılar ve anlaşmalı Portekizli ikram ekibi.

Toby'nin yanındaki konuklar Alman Büyükelçiliği'nin bir müsteşarıyla eşi, ziyarete gelmiş bir İsveç Ukrayna Büyükelçisi, Fifi adlı bir Fransız piyanist kadınla sevgilisi Jacques. Alpaka takıntılı Fifi masayı esir almış. Alpakalar dünyanın en düşünceli hayvanları. Yavrularını bile nefis bir incelikle doğuruyorlar. Hermione'ye bir çift alpaka edinmesini tavsiye ediyor. Hermione hayvanları kıskanacağını söylüyor.

Yemek bitince, Hermione kahveye yardım etmesi bahanesiyle Toby'yi mutfağa çağırıyor. Narin, zarif ve İrlandalı, dingin ve açıklayıcı nefeslerle konuşurken kahverengi gözleri parıltılarıyla sözlerine tempo tutuyor.

"Düzüştüğün şu Isabel" – Parmağını gömleğinden içeri

sokuyor ve cilalı tırnaklarının ucuyla göğüs kıllarını gıdıklıyor.

"Ne olmuş ona?"

"Berlin'deki Hollandalı kaltak gibi evli mi?"

"Isabel'le kocası aylar önce ayrıldı."

"Öteki gibi sarışın mı?"

"Aslına bakarsan, evet, sarışın."

"Ben de sarışınım. Annen hiç sarışın oldu mu?"

"Tanrı aşkına, Hermione."

"İşini bitirdiğin zaman geri vereceğinden emin olduğun için evlilerle takıldığını biliyorsun tabii, değil mi?"

Hiçbir şey bilmiyor. Yoksa onu da ödünç alabileceğini, işini bitirdiği zaman Giles'a iade edebileceğini mi söylüyor? Tanrı korusun.

Yoksa –ancak şimdi, Soho'da, kaldırım üzerindeki masada kahvesini içer ve gelen geçeni görmeyen gözlerle izlediği sırada aklına gelen bir düşünce– kocasının fırçasından önce onu yumuşatmak mı istemişti?

*

Giles Toby'nin kadehine cömert bir ölçü çok yıllanmış Calvados doldururken, koltuğundan nazikçe, "Hermione'yle sohbet güzel miydi?" diye soruyor.

Son konuklar da izin isteyip ayrıldı. Hermione yatmaya gitti. Bir an için Berlin'de gibiler, Toby acemice kişisel görüşlerini ifade edecek, Giles da bu görüşleri teker teker vurup düşürecek.

"Her zamanki gibi süper, teşekkürler, Giles."

"Yazın seni Mourne'a davet etti mi?"

Mourne, söylentilere göre İrlanda'da, âşıklarını götürdüğü şatosu.

"Ettiğini sanmıyorum."

"Sana tavsiyem, fırsatı kaçırma. Bozulmamış manzaralar,

harika bir ev, güzel bir su. Meraklısıysan, atıcılık; bana hiç uymaz ya."

"Harika görünüyor."

"Aşk nasıl?" – her karşılaşmalarında tekrarlanan, ebedi soru.

"Aşk iyi, teşekkürler."

"Hâlâ Isabel mi?"

"Ancak."

Uyarı yapmadan konu değiştirmek ve Toby'nin yetişmesini beklemek, Giles'in keyif aldığı bir şey. Şimdi de öyle yapıyor.

"Pekâlâ, sevgili dostum, yeni ve sevgili efendin nerelerde? Onu burada arıyoruz, olmadı, şurada arıyoruz. Geçen gün gelip bize konuşma yapmasını ayarlamaya çalıştık. Herif bizi ağaç etti."

Toby *biz* zamirinin Oakley'nin bir çeşit re'sen üyesi olduğu Birleşik İstihbarat Komitesi'ni ifade ettiğini düşünüyor. Bunun nasıl gerçekleştiğini sormak Toby'ye düşmeyecek. Dışişleri Bakanı'na Saddam'ı rahat bırakması için kışkırtıcı mektuplar yazan adam ödül olarak bakanlığın en gizli konseylerinde kendine bir yer bulur mu? – yoksa bazı dedikodulara konu olduğu gibi, bazen dikkatle kabul edilen, kimi zaman da susturulan bir çeşit ruhsatlı muhalif muamelesi mi görüyor? Kendi hayatına şaşmaktan vazgeçtiği için olacak, çoktandır Oakley'nin yaşamındaki çelişkilere hayret etmeyi bıraktı.

"Sanırım bakanın aniden Washington'a gitmesi gerekti," diyor ihtiyatla.

İhtiyatlı, çünkü Dışişleri Bakanlığı etiğinde ne denirse densin, hâlâ ve bir şekilde bakanın Özel Kalem Müdürü.

"Ama seni götürmedi?"

"Hayır, Giles. Götürmedi. Bu sefer götürmedi."

"Seni yanında Avrupalara sürükledi. Neden Washington'a değil?"

"Bu dediğin, o zamandı. Bana danışmadan kendi düzenlemesini yapmaya başlamasından önceydi. Washington'a yalnız gitti."

"Yalnız olduğunu *biliyor* musun?"

"Hayır, ama sanıyorum."

"Neye dayanarak sanıyorsun? Seni almadan gitti. Tek bildiğin bu. Washington'ın kendine mi, banliyösüne mi?"

"Banliyö" denince anlaşılması gereken Virginia'da Langley'dir, Merkezi Haber Alma Ajansı CIA'nın merkezi. Bir kez daha bilmediğini itiraf etmek zorunda kalıyor.

"İskoç tutumluluğu geleneğine uyarak British Airways Birinci Sınıf mı uçtu? Yoksa zavallım Ekonomi Sınıfına mı sıkıştı?"

Toby kendine rağmen teslim olmaya başladığını fark ederek derin bir soluk alıyor.

"Özel uçakla gittiğini sanıyorum. Oraya daha önce de özel uçakla gitmişti."

"Daha önce dediğin, tam olarak *ne zamandı*?"

"Geçen ay. On altısında gitti, on sekizinde döndü. Bir Gulfstream ile. Northolt'tan kalktı."

"*Kimin* Gulfstream'i?"

"Sadece bir tahmin."

"Ama sağlam temele dayanıyor."

"Tek bildiğim, Northolt'a özel limuzinle götürüldüğü. Bakanlığın araç havuzuna güvenmiyor. Arabalara muhtemelen sizler tarafından böcek yerleştirildiğini, şoförlerin de konuşmalara kulak kabarttığını düşünüyor."

"Dediğin limuzin, kime aitti?"

"Mrs. Spencer Hardy adlı birine."

"Texaslı."

"Sanırım."

"Bilinen adıyla son derecede zengin Miss Maisie, Amerikan Cumhuriyetçilerinin aşırı sağının yeniden doğmuş bağışçısı, Çay Partisi Hareketi'nin, İslam'la, eşcinsellikle, kürtajla

ve sanırım doğum kontrolüyle mücadelenin dostu. Halen Londra'da, Lowndes Meydanı'nda ikamet ediyor. Meydanın bir tarafının tamamında."

"Bunu bilmiyordum."

"Oh, evet. Dünya üzerindeki birçok ikametgâhından biri. Ve yeni ve sevimli efendini Northolt havaalanına götüren limuzini bu hanımın sağladığını söylüyorsun. Aynı hanımdan mı bahsediyorum?"

"Evet, Giles, aynı hanımdan."

"Ve senin değerlendirmene göre onu Washington'a taşıyan aynı hanımın Gulfstream'i olabilir mi?"

"Bir tahmin, ama evet, olabilir."

"Kuşkusuz Miss Maisie'nin durmadan gelişen özel savunma müteahhitleri dünyasının yükselen yıldızı Jay Crispin'in koruyucu meleği olduğunu da biliyorsun?"

"Genel anlamıyla."

"Jay Crispin ve Miss Maisie kısa süre önce Fergus Quinn'e özel kalemde hususi bir ziyarette bulundu. Bu kutlamalara katılmış mıydın?"

"Bazılarına."

"Sonunda ne oldu?"

"Saygısızlık ettiğim anlaşılıyor."

"Quinn'e mi?"

"Her üçüne. Beni bir gemiye davet etmekten bahsediliyordu. Gerçekleşmedi."

"Talihin varmış. Sence Crispin Miss Maisie'nin Gulfstream'inde Quinn'e Washington ziyaretinde refakat ediyor olabilir mi?"

"Hiç fikrim yok."

"Hanımın kendisi de gitti mi?"

"Giles, *bilmiyorum* işte. Hepsi tahmin."

"Miss Maisie doğru dürüst giyinmeleri için korumalarını Savile Row'da Huntsman'a gönderiyor. Bunu da mı bilmiyordun?"

"Aslında, hayır, bilmiyorum."

"Öyleyse biraz Calvados iç ve değişiklik olsun diye bana *ne* bildiğini anlat."

*

Yarım yamalak bilmenin yalnızlığından ve o ana kadar hiçbir insanla paylaşamadığı kuşkulardan kurtulmuş olmanın hafifliğiyle koltuğuna gömülüyor ve günah çıkarmanın rahatlığını yaşıyor. Giderek artan bir öfkeyle Prag ve Brüksel'de gördüklerini anlatıyor, Horst'un Café Einstein'ın bahçesindeki sorularından söz ederken, Oakley sözünü kesiyor:

"Bradley Hester adı sana tanıdık geliyor mu?"

"Diyebilirim ki, geliyor!"

"Neden güldün?"

"Özel kalemin sevgilisi. Kızlar bayılıyor. Ona Müzik Adam Brad, diyorlar."

"Aynı Bradley Hester'dan söz ediyoruz, sanırım: Amerikan Büyükelçiliği'nde Kültür Ataşesi Yardımcısı?"

"Ta kendisi. Brad ve Quinn iki müzik delisi. Bir de projeleri var – ilgilenen üniversiteler arasında Atlantik-aşırı orkestra değişimi. Birlikte konserlere gidiyorlar."

"Quinn'in günlüğünde öyle mi yazıyor?"

"Son görüldüğünde. Öyleydi," Toby cevap veriyor, bir yandan da huzura kabul edilmeyi beklerken kadınımsı Doğu Kıyısı ağzıyla kızlara bir şeyler anlatan, alameti farikası olmuş eski püskü bir nota çantası taşıyan, pembe yüzlü, tıknaz Brad Hester'ı hatırlayıp gülümsüyor.

Oysa Oakley bu sevecen görüntüden etkilenmiyor.

"Özel kaleme sıkça yapılan bu ziyaretlerin amacı müzik değişimini konuşmaktı, diyorsun."

"O ziyaretler taşa kazılı gibi. Brad, Quinn'in asla iptal etmeyeceği haftalık randevusu."

"Konuşmaların sonucu olan belgeler senden mi geçiyor?"

"Tanrım, tabii ki hayır. Bütün bunlarla Brad ilgilenir.

Quinn'in açısından bu proje büro dışı, çalışma saatleriyle çakışmaması gerek. Hakkını teslim etmeli, bu konuda son derecede dikkatli." Toby Oakley'nin buz gibi bakışını görüp yavaşlıyor, sözünü bitiriyor.

"Sen de bu mantıkdışı açıklamayı kabul ediyorsun, öyle mi?"

"Elimden geleni yapıyorum. Başka bir açıklama yokluğunda," diyor Toby ve Calvados'undan dikkatli bir yudum alıyor, Oakley'se sol elinin tersine bakıp, gevşek olup olmadığını araştırırken nikâh yüzüğünü çeviriyor.

"Demek istiyorsun ki Kültür Ataşesi Yardımcısı Mr. Bradley Hester nota kutusu veya getirdiği her neyse, onunla içeri girdiğinde burnuna gerçekten kötü koku gelmiyor, öyle mi? Yoksa gelmemesine mi çalışıyorsun?"

Toby yüzünü asarak, "Kötü koku hep var," diyor. "Bunun farkı ne?"

Oakley açıklamaya başlıyor. "Eğer seni düş kırıklığına uğratıyorsam, niyetim bu değil Toby. Kültür Ataşesi Mr. Hester onda bulmak istediğin sevimli soytarı değil. O, yeniden doğmuş,[1] doğması da pek yararlı olmamış ve sevimli yeni efendinin de paylaştığı bir görüşle CIA'nın kırmızı dişli Müslüman sempatizanları ve liberal ibnelerce yönetildiğine inanan varlıklı Amerikan muhafazakâr Protestanların buyruğuyla Ajansın Londra istasyonuna yamanan aşırı sağın gözden düşmüş bağımsız bir istihbarat işportacısı. Kavram olarak Birleşik Devletler hükümetinin memuru, ama aslında Texas'ta ve başka bir sürü yerde Etik İşler A.Ş. adı altında faaliyet gösteren vurguncu savunma müteahhitleri şirketi hesabına çalışıyor. Bu şirketin tek ortağı ve CEO'su Mrs. Maisie Spencer Hardy. Ne var ki o da görevlerini oynaşı olan Jay Crispin adlı birine devretmiş. Jay Crispin'e gelince, başarılı bir jigolo olmanın yanı sıra, talihsiz halefini değil de, son

1 Yeniden doğmak: Özellikle Protestanlar tarafından fiziksel doğumdan ayrı olarak ruhunun Kutsal Ruh'tan kaynaklanıp yenilendiği düşünülen insanlar için kullanılan tanımlama (ç.n.).

büyük lideri Blair Biraderi bilgilendiren askeri gayretkeşliğe üstün gelmeye kararlı görünen şu senin seçkin bakanının yakın arkadaşı. Etik İşler A.Ş. özel fonlarla desteklenmiş gizli bir operasyon başlatıp, kendi ulusal istihbarat ajanslarımızın cılız gayretlerini tamamlar göründüğü gün, dostun Müzik Adam denizaşırı lojistiği sağlamakla görevlendirilecek."

Toby işittiklerini hazmetmeye çalışırken, Oakley her zamanki gibi yön değiştiriyor:

"İşin içinde bir yerde bir de *Elliot* olacak," diye söyleniyor. "Elliot sana tanıdık geliyor mu? Elliot? Öylesine söylenmiş bir isim? Anahtar deliğinden duyduğun?"

"Anahtar deliklerine kulak dayamıyorum."

"Tabii dayıyorsun. Arnavut-Yunan döneği, Güney Afrika Özel Kuvvetler eskisi, kendine Eglesias dedirtiyor, Johannesburg'da bir barda birini öldürüp sağlığını korumak için Avrupa'ya gelmiş? *Böyle* bir Elliot? Emin misin?"

"Eminim."

"*Stormont-Taylor?*" diye ısrar ediyor Oakley aynı düş tınısıyla.

"Tabii ya!" diye haykırıyor Toby işittiğine inanmayarak. "Stormont-Taylor'ı herkes tanır. Sen de tanırsın. Uluslararası hukukçu" – Dalgalanan beyaz yelesi ve gereğinden dar bluciniyle Majesteleri'nin Danışmanı ve televizyon yıldızı, çarpıcı olacak kadar yakışıklı Roy Stormont-Taylor'ı zorlanmadan hatırlıyor. Son birkaç ayda üç kez –yoksa dört müydü?– tıpkı Bradley Hester gibi Quinn tarafından sıcak karşılanıp hemen ardından maun kapıların ardına götürülmüştü.

"Peki, bildiğin kadarıyla Stormont-Taylor'ın yeni ve sevimli bakanınla nasıl bir işi var?"

"Quinn hükümet avukatlarına güvenmiyor, o yüzden bağımsız bir görüş almak için Stormont-Taylor'a danışıyor."

"Peki, Quinn aynı zamanda Jay Crispin'in samimi arkadaşı olan cesur ve güzel Stormont-Taylor'a hangi konularda danışıyor olabilir sence?"

Toby kendi kendine burada kimden, Quinn'den mi yoksa

kendinden mi hesap sorulduğunu düşünürken rahatsız edici bir sessizlik oluyor.

"Nereden *bileyim*?" diyor gergince – Oakley de anlayışla "Gerçekten de nereden?" diye karşılık veriyor.

Sessizlik geri dönüyor.

Ardından, böylesi durumlarda sessizliği hep bozan Toby, "*Peki*, Giles," diye söze girişiyor.

"Peki *ne*, sevgili dostum?"

"Jay Crispin *kim* ya da *neyin* peşinde?"

Oakley bir iç geçirip omuz silkiyor. Verdiği cevap gönülsüz parçalar halinde çıkıyor:

"Kim *kimdir*?" diye soruyor bütün dünyaya, ardından da huysuz telgraf diline geçiyor. "Zengin bir İngiliz-Amerikan ailesinin üçüncü oğlu. En iyi okullar. İkinci denemede Sandhurst. On yıl kötü askerlik. Kırkında emeklilik. Gönüllü deniyor, ama kuşkular var. Biraz City. Atılıyor. Biraz casusluk. Atılıyor. Tomurcuklanan terör sektörümüze yanaşıyor. Savunma müteahhitlerinin işinin kıyak olduğunu gözlemlerken haklı. Paranın kokusunu alıyor. Peşine düşüyor. Selam, Etik İşler ve Miss Maisie." Şaşkın öfkesi içinde, "Crispin insanları *büyülüyor*," diye devam ediyor. "Her *çeşit* insanı, her an. Nasıl büyülediğini ancak Tanrı bilir. Tamam, dünya kadar yatak işi var. Muhtemelen her iki yönde de – talihi açık olsun. Ama sadece yatak bütün iş boyunca dayanmaz, değil mi?"

"Hayır, dayanmaz," diyor Toby, aklı huzursuzca Isabel'e gidiyor.

"Pekâlâ," diyor Oakley, yeni bir yön değişimi daha yaparak. "Söylesene, Hukuk Bölümü'nün arşivlerinde Grenada ve Diego Garcia gibi karanlık deliklerin dosyalarını çıkararak Kraliçe'nin değerli zamanı harcarken niyetin neydi?"

"Bakanımın talimatı," derken Toby, Oakley'nin her şeyi bilmesine ya da destenin en altındaki soruları seçme eğilimine şaşırmamaya karar veriyor.

"Sana şahsen verilen bir talimat mı?"

"Evet. Toprak bütünlükleri hakkında bir çalışma yapmam gerektiğini söyledi. Hukuk Bölümü'nün ya da özel danışmanların haberi olmadan. Aslına bakarsan, kimsenin haberi olmadan" – şimdi düşünüyordu da. "Çok gizli olarak dosyala, mutlaka pazartesi sabah onda hazır olsun."

"Sen de böyle bir çalışma hazırladın, öyle mi?"

"Hafta sonu tatili pahasına, hazırladım."

"Nerede o çalışma?"

"Reddedildi."

"Yani?"

"Onaya gönderildi, gerekli ilgiyi görmeyip reddedildi. Quinn'in deyimiyle."

"İçeriğinin kısa bir özetini yapmanın sakıncası var mı?"

"Zaten özetti. Alfabe. Bir lisans öğrencisi bile yapabilirdi."

"Öyleyse bana alfabeyi anlat. Çoktan unutmuşum."

"1983'te Grenada'nın solcu başkanının öldürülmesinden sonra, Amerikalılar bizden onay almadan adayı istila etti. Harekâta *Acil Gazap* adını verdiler. Gazap aslında bizimkiydi."

"Nasıl olur?"

"Bizim sahamızdı. Eski bir Britanya kolonisi, şimdi Milletler Topluluğu üyesi."

"Ve Amerikalılar istila ediyor. Vay utanmazlar. Devam et."

"Amerikan casusları –senin sevgili banliyön– Castro'nun Grenada havaalanını fırlatma rampası olarak kullanacağına dair fanteziler geliştirmişti. Palavraydı tabii. Havaalanını İngilizler yapmıştı ve Amerika'nın onların can damarını tehdit ettiği söylenince pek mutlu olmadılar."

"Ya tepkimiz, tek kelimeyle?"

"Amerikalılara lütfen bizden izin almadan bir daha bahçemizde böyle bir şey yapmayın, yoksa daha da kırılırız, dedik."

"Onlar *bize* ne söyledi?"

"Siktirip gitmemizi."

"Gittik mi?"

"Amerikan görüşü not edildi" – Alaycı Dışişleri üslubuna dönerek. "Kraliyet toprakları üzerindeki denetimimiz öylesine güçsüz ki, Amerikan Dışişleri Bakanlığı bunu kabul ederek bize büyük bir iyilik yaptığını sanıyor. Bu kabulü de sadece işlerine geldiği zaman hatırlıyorlar; Grenada örneğinde işlerine gelmedi."

"Yani bir kez daha mı siktirip gideceğiz?"

"Pek değil. Geri bastılar ve bir anlaşmaya varıldı."

"Nasıl bir sonuç verdi bu anlaşma? Devam et."

"Gelecekte, Amerikalılar bizim sahamızda dramatik bir şey –ezilen halkın yardımına gitmek adı altında özel bir operasyon falan– yapacaklarsa, önce gelip bizden efendice izin isteyecekler, bizi harekâta katılmaya davet edecekler ve günün sonunda ürünü bizimle paylaşacaklar."

"Ürün derken, istihbaratı kastediyorsun."

"Evet. Öyle demek istedim. İstihbarat, ama başka bir adla."

"Ya Diego Garcia?"

"Diego Garcia kalıp idi."

"Neyin?"

"Tanrı aşkına, Giles!"

"Arka plan bilgisine sahip değilim. Sen lütfen bana yeni ve sevimli efendine ne dediğini tam olarak anlat."

"Altmışlı yıllarda, Diego Garcia'nın nüfusunu onlar için azalttığımız günden beri Amerikalılar orayı kör operasyonları için kullanma iznine sahip, ama ancak bizim koşullarımızla."

"Bu durumda kör olanlar İngilizler oluyor bence."

"Evet, Giles. Hiçbir şey kaçırmadığını görüyorum. Diego Garcia hâlâ Britanya toprağı olduğundan, kör olanlar hâlâ İngiliz. Umarım *bu kadarını* biliyorsundur?"

"Şart değil."

Giles'in bir ilkesi de, pazarlık sırasında en ufak bir memnuniyet belirtisi göstermemek. Toby bunu Berlin'de uygular-

ken gördü. Şimdi de aynı şeyi kendine yapmasını izliyor.

"Quinn seninle yaptığın çalışmanın ince ayrıntıları hakkında konuştu mu?"

"Hiç yoktu ki."

"Haydi canım. Sadece nezaketen de olsa. Grenada deneyimini daha önemli Britanya sömürgelerine uygulamak gibi?"

Toby başını sallıyor.

"Seninle bir Britanya sömürgesini istila eden Amerikalıların doğru ve yanlışlarını en kaba hatlarıyla bile konuşmadı, öyle mi? Onun için gün ışığına çıkardıklarına dayanarak?"

"Hiç."

Oakley'nin eseri bir sahne duraklaması.

"O çalışma bir ahlaki noktayı işaret ediyor mu?"

"Bir sonuca varmaya çalışıyor, sorduğun buysa eğer."

"Neymiş o sonuç?"

"Britanya'ya ait topraklar üzerinde girişilecek tek taraflı her türlü Amerikan harekâtının en azından bir İngiliz incir yaprağı kullanması. Yoksa imkânsız."

"Teşekkür ederim, Toby. Peki, senin kişisel kanına göre bu araştırmayı ne ya da kim tetiklemiş olabilir?"

"Samimi söylüyorum, Giles, hiçbir fikrim yok."

Oakley gözlerini tavana kaldırıyor, tekrar indirip derin bir soluk alıyor.

"Toby. Sevgili dostum. Majesteleri'nin hiçbir bakanı önce oyun planını paylaşmadan yetenekli Özel Kalem Müdürü'nden bir *teamül* peşinde tozlu arşivlere dalmasını istemez."

"Bu herif *istiyor* işte!"

Ve işte karşınızda kusursuz pokerci Giles Oakley. Ayağa fırlıyor, Toby'nin Calvados'unu tamamlıyor, yeniden oturup hoşnut olduğunu söylüyor.

"Söylesene," –yeniden rahatladıklarına göre bütün güveniyle– "Senin şu yeni ve sevimli efendinin bakanlığın baskı altındaki İnsan Kaynakları'ndan tuhaf talebine *ne anlam* vermeli?"

Ve Toby bir kez daha –böylesine rahat olduklarından, bu kez çok daha güçsüz– itiraza yeltenip Oakley'nin neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri olmadığını söyleyince, memnun bir tebessümle karşılanıyor.

"*Alçaktan uçan biri,* Toby! Haydi canım! Dünden beri *alçaktan uçacak* birini arıyor. Bunu biliyor *olmalısın!* İnsansılarımızdan yarısı onun için perişan olmuş, doğru adamı arıyor. Hemen her yere başvurup tavsiye istediler."

Alçaktan uçan?

Toby'nin zihni çok kısa bir an için Britanya'nın hızla kaybolan sömürgelerinden birinin radar menzilinin altında uçmaya hazırlanan gözüpek bir pilot hayaliyle uğraşıyor. Bu konuda bir şey söylemiş olmalı ki, Giles neredeyse yüksek sesle kahkaha atıp bunun son aylarda duyduğu en güzel şey olduğuna yemin ediyor.

"*Yüksek* karşılığı *alçak,* sevgili dostum! Kendi sevgili Bakanlığımızın personelinden, güvenilir bir eski toprak! İşin gerektirdiği nitelikler: Olabildiğince parıltısız bir sicil, geleceği arkada kalmış. Dışişleri'nin dürüst beygirlerinden biri, falsosu olmayacak, emeklilikten önce atılacak son bir kurşunu var." Alaycı bir sesle, "Senin yirmi sekiz yıl, ya da ne kadarsa sonraki halin," diye tamamlıyor.

Demek bu, diyor Toby, Giles'ın esprisine olabildiğince ortak olmaya çalışıyor. Bana mümkün olan en yumuşak kelimelerle Fergus'un beni devre dışı bırakmakla yetinmediğini, yerime adam aradığını anlatmak istiyor: Herhangi birini değil, ununu eleyip eleğini asmış, emekliliğini yitirmekten ölesiye korktuğu için yeni ve sevimli efendisinin emrettiği her yere doğru bükülecek birisi.

*

İki adam kapının eşiğinde yan yana duruyor, ay ışığında Toby'nin taksisini bekliyorlar. Toby Oakley'nin yüzünü hiç bu

kadar ciddi – ya da bu kadar savunmasız görmedi. Sesindeki şakacılık, küçük zarif tınılar hepsi gitti, yerlerini telaşlı bir uyarı üslubu aldı:

"Ne kumpas kurarlarsa kursunlar, Toby, içinde hiç işin *yok.* Bir şey duyarsan not al, sonra da sendeki numarama mesaj olarak gönder. E-postadan biraz daha güvenli olur. Kız arkadaşın tarafından reddedildiğini, ağlamak için dost bir omuz aradığını ya da bunun gibi bir saçmalık söyle." Ve sanki altını yeterince çizememiş gibi: "Hiçbir şekilde parçası *olmuyorsun,* Toby. Hiçbir şey kabul etmiyorsun, hiçbir şey imzalamıyorsun. Hiçbir şekilde suç ortağı *olmuyorsun.*"

"Tanrı aşkına Giles, *hangi* suça ortak olmuyorum?"

"Bilsem, söyleyeceğim son kişi sen olurdun. Crispin seni yukarıdan aşağıya incelemiş, talihin varmış ki gördüğünden hoşlanmamış. Tekrar ediyorum: Sınavı geçmediğin için kendini şanslı kabul et. Tersi olsaydı, sonunun nerede geleceğini ancak Tanrı bilebilirdi."

Taksi geliyor. Olağanüstü bir şey, Giles elini uzatıyor. Toby elini sıkarken terden ıslak olduğunu fark ediyor. Giles'ın elini bırakıp taksiye biniyor. Oakley cama vurunca, Toby camı indiriyor.

"Hepsi ödendi," diyor Oakley. "Sadece bir pound bahşiş ver, yeter. Ne yaparsan yap, ama çift ödeme, sevgili dostum."

*

"Çok acele, Üstad Toby, efendim, lütfen."

Nasıl olduysa, koca bir hafta geçti. Toby'nin ihmalkârlığı karşısında Isabel'in kızgınlığı abus bir öfkeye dönüştü. Toby'nin dilediği –sefil, ama şaşkın– özürler öfkesini daha da ateşledi. Quinn de aynı dik kafalılıkta, artık hiç neden yokken adam yerine koymuyor, kâh selamı sabahı kesiyor, kâh hiçbir açıklama yapmadan bütün bir gün boyunca kaybolup hasar toplama işini ona bırakıyor.

Ve perşembe öğle saatinde, Matti'den boğuk bir telefon:

"O hiç yapmadığımız squash maçı."

"Ne olmuş?"

"Öyle bir şey olmadı."

"O konuda anlaştık, sanıyordum."

"Sadece emin olmak istedim," dedikten sonra kapatıyor.

Şimdi yine bir başka cuma günü, sabah saat on ve dahili telefondan Toby'nin korktuğu o aşina davet yükseliyor.

İşçi Sınıflarının Şampiyonu onu yine Dom Pérignon uğruna Fortnum's mağazasına mı gönderecek? Ya da Toby'nin yeteneklerini ne kadar beğense de onu *alçaktan uçan biriyle* değiştirmek istediğini ve darbeyi atlatması için hafta sonu izin vermeyi düşündüğünü söylemeye mi hazırlanıyor?

Büyük maun kapı eskiden olduğu gibi aralık. Gir, kapat ve –Quinn'in buyruğunu tahmin ederek– kilitle. Quinn masasının başında, bakana has bir gökgürültüsü gibi gözlerini dikmiş. *Newsnight*'ta ağırbaşlılık amacıyla kullandığı çokbilmiş sesi. Glasgow aksanı bütünüyle unutulmuş.

"Korkarım sevgilinle yaptığın küçük tatil planlarına müdahale etmek üzereyim, Toby," diyor, Toby'nin kendi kendinden başka suçlayacak kimsesi olmadığını ima etmeyi başararak. "Bu büyük bir sorun olur mu?"

"Kesinlikle olmaz, Bakan Bey," diye cevap verirken zihninden kısa Dublin kaçamağıyla ve muhtemelen Isabel'le vedalaşıyor.

"Burada son derecede gizli bir toplantı düzenlemek konusunda büyük baskı altındayım. Bu odada. Azami ulusal öneme sahip bir toplantı."

"Katılmamı mı istiyorsunuz, Bakan Bey?"

"Tam tersine. Teşekkürler, ama bu toplantıya hiçbir koşul altında katılmaman gerekiyor. Onaylanmadın, varlığın kesinlikle sakıncalı. Kişisel bir mesele olarak alma. Öte yandan, bu seferde de ön hazırlıklarla ilgilenmeni istiyorum. Bu kez şampanya olmayacak, maalesef. Kaz ciğeri de."

"Anlıyorum."

"Anladığından kuşkuluyum. Ancak benden istenen, bu toplantıda bazı olağanüstü güvenlik önlemleri alınması. Özel Kalem Müdürüm olarak bu önlemleri senin almanı istiyorum."

"Tabii."

"Şaşırmış gibisin. Neden?"

"*Şaşırmış* değil, Bakan Bey. Sadece – toplantınız bu kadar gizliyse, neden çalışma odanızda yapılması gerekiyor? Neden büro dışında değil? Ya da üst kattaki ses geçirmez odada?"

Quinn itaatsizlik algılayarak başını kaldırıyor, sonra cevap vermeye razı oluyor:

"Çünkü çok ısrarcı ziyaretçim –aslında çoğul, *ziyaretçiler*– borularını öttürecek, koşulları belirleyecek durumda, bakan olarak benim görevim de bunları yerine getirmek. Şimdi, yapabilecek misin, yoksa bir başkasını mı bulayım?"

"Kesinlikle yapabilirim, Bakan Bey."

"Çok güzel. Eminim, Atlı Muhafızlar'dan bu binaya açılan bir yan kapıdan haberin vardır? Tüccarlar ve gizli olmayan gönderiler için? Önünde parmaklıkları olan yeşil metal kapı?"

Toby kapıyı biliyor ama Halkın Adamı'nın tüccar olarak adlandırdıklarından olmadığı için, kapıyı kullanmak fırsatı olmadı.

"O kapıya açılan zemin kat koridorunu da biliyor musun? Şimdi durduğumuz yerin altında? İki kat aşağıda?" –sabırsızlanarak– "Tanrı aşkına, ana kapıdan girerken, lobinin sağ tarafında. Her gün önünden geçiyorsun. Evet?"

Evet, o koridoru da biliyor.

"Yarın sabah, cumartesi, konuklarım –*ziyaretçilerim*, tamam mı?– kendilerine her ne ad veriyorlarsa," –kızgınlık tınısı artık nakarat şeklini alıyor– "iki parti halinde yan girişin önüne gelecek. Ayrı ayrı. Biri diğerinden sonra. Kısa aralıkla. Takip edebiliyor musun?"

"Edebiliyorum, Bakan Bey."

"Memnun oldum. Tam olarak 11.45 ile 13.45 arasında –*sadece* iki saat için, anlaşıldı mı?– o yan girişte kimse olmayacak. *O yüz yirmi dakika boyunca* güvenlik personelinden kimse görevlendirilmeyecek. O yan girişi *ve* o yan girişten bu odaya kadar olan yolu gözleyen bütün video kameralar ve diğer güvenlik cihazları *etkisiz* olacak. Devre dışı. Kapalı. Sadece o iki saat boyunca. Bütün her şeyi şahsen ayarladım. O konuda hiçbir şey yapman gerekmeyecek, onun için denemeye bile kalkma. Şimdi beni iyi dinle."

Bakan güdük ve kaslı avucunu Toby'nin yüzüne doğru kaldırıyor, baş ve işaretparmaklarıyla öteki elinin serçeparmağını büküyor:

"Yarın sabah saat 10'da buraya vardığın zaman doğruca Güvenlik Bölümü'ne gidiyorsun ve yan girişi boşaltıp kilidini açma ve bütün gözetim sistemlerini devre dışı bırakma talimatımın not edilip edilmediğini ve uygulanıp uygulanmadığını denetliyorsun."

Yüzükparmağı. Altın yüzük çok kalın, St. Andrew haçı koyu mavi kabartmayla işlenmiş.

"Saat 11.50'de Atlı Muhafızlar yoluyla dıştaki yan girişe gidiyorsun ve Güvenlik Bölümü'ne verdiğim talimat uyarınca boşaltılmış yan kapıdan binaya giriyorsun. Sonra zemin kat koridoru boyunca ilerleyerek yol boyunca koridorun ve koridordan ayrılan arka merdivenin boş ve açık olduğundan emin oluyorsun. Takip ediyor musun?"

Ortaparmak:

"Sonra her zamanki adımlarınla yoluna devam ediyorsun ve kişisel kobay farem gibi davranarak arka merdivenle yanındaki sahanlık üzerinden –işemek falan için pas geçmek, durmak yok, sadece *yürü*– şu anda durduğumuz bu odaya geliyorsun. Ardından dahili telefonla Güvenliğe yolculuğunun fark edilmeden tamamlandığını teyit ediyorsun. Hepsini ayarladım, onun için söylenenlerin ötesinde bir şey yapmaya kalkma. Bu bir emirdir."

Toby kendisine gelince efendisinin seçim kazandırıcı tebessümüyle onurlandırıldığını fark ediyor.

"Pekâlâ öyleyse, Toby. Benim hafta sonumun içine ettikleri gibi, benim de senin tatilini mahvettiğimi söyle."

"Hiç de değil, Bakan Bey."

"Ama?"

"Peki, bir soru."

"İstediğin kadar. Gönder bakalım."

Aslında iki sorusu var.

"Sizin nerede olacağınızı sorabilir miyim, Bakan Bey? Şahsen sizin. Ben bu," –tereddüt ediyor– "bu önlemleri alırken."

Seçim tebessümü yayılıyor.

"Kendi kahrolası işimle meşgulüm diyelim, olmaz mı?"

"Gelene kadar kişisel işlerinizle mi ilgileneceksiniz, Bakan Bey?"

"Zamanlamam kusursuz olacak, teşekkür ederim. Başka?"

"Merak ettiğim bir şey daha vardı, gereksiz bir merak da olabilir: Ziyaretçileriniz tekrar dışarıya nasıl çıkacak? Sistemin iki saat devre dışı bırakılacağını söylediniz. İkinci parti kısa aralıkla gelir ve sistem 13.45'te yeniden devreye alınırsa, toplantınız için ancak doksan dakikanın biraz üzerinde zaman kalır."

"Doksan dakika kolaylıkla yeter. Hiç düşünme," – tebessüm artık göz alıyor.

Toby konuşmayı uzatma telaşıyla, "Bundan kesinlikle emin misiniz?" diye ısrar ediyor.

"*Tabii* kesinlikle eminim. Dinna *fash* yersel![1] Bir iki tokalaşma, sonra evdeyiz."

*

1 İskoç deyimi: Canını sıkma! (ç.n.)

Toby Bell çalışma masasından kurtulup Clive Steps'ten aceleyle indikten sonra St. James Parkı'nın kıyısında, geniş bir Londra çınarının altında konuşlanıp Oakley'nin telefonuna göndereceği acil mesajı hazırlaması aynı günün öğle saatini buluyor.

Quinn'in tuhaf talimatını ilettiği andan beri, zihninde bir sürü taslak hazırladı. Ancak söylentilere göre Büro'nun güvenlik personeli binanın içinden yapılan kişisel iletişimi izlediğinden, Toby de meraklarını çekmek istemiyor.

Çınar ağacı eski bir arkadaş. Bir yamaca yerleşmiş, Birdcage Walk ve Savaş Anıtı'na bir taş atımı mesafede. Yüz metre daha ötede, Dışişleri Bakanlığı'nın cumba camları ona kaşlarını çatarak bakıyor, ama geçen leyleklerin, ördeklerin, turistlerin ve pusetli annelerin dünyası Toby'yi camların tehdidinden mahrum bırakıyor.

BlackBerry'yi önünde tutarken gözü ve eli zerre kadar titremiyor. Zihni de öyle. Krizlere karşı bağışıklığı olması amirlerini etkilediği kadar Toby'yi de şaşırtıyor. Isabel istediği kadar acımasızca zaaflarını parçalara ayırsın: Bir gece önce elinde kürekle girişmişti zaten. Polis ve itfaiye araçları sokakta yaygara koparabilir, komşu evlerden dumanlar fışkırabilir, öfkeli kalabalıklar sokaklara dökülebilir: Kahire'de bütün bunları, hatta fazlasını yapmışlardı. Oysa kriz patladığında Toby kendini ortamında hissediyor; şu anda da patladı zaten.

Kız arkadaşın tarafından reddedildiğini, ağlamak için dost bir omuz aradığını ya da bunun gibi bir saçmalık söyle.

Doğal ahlak Isabel'in adını beyhude yere kullanmasına izin vermiyor. Aklına *Louisa* geliyor. Bir Louisa'sı olmuş muydu? Hızlı bir yoklama olmadığını gösteriyor. Öyleyse şimdi onu kullanacak: *Giles, Louisa beni terk etti. Acilen tavsiyelerine ihtiyacım var. En kısa zamanda görüşebilir miyiz? Bell.*

"Gönder" düğmesine bas.

*

Basıyor ve Dışişleri Bakanlığı'nın kat kat tül perdeyle örtülü ünlü cumbalarına bakıyor. Oakley şu anda orada oturuyor, sandviçini kemiriyor olabilir mi? Yoksa Ortak İstihbarat Komitesi'yle birlikte bir yeraltı sığınağına mı kapandı? Ensesi kalın arkadaşlarıyla Travellers Kulübü'nde koltuğuna kurulmuş, keyifli bir yemek sırasında dünyayı yeni baştan mı çiziyor? Nerede olursan ol, Tanrı aşkına lütfen mesajımı hemen oku; yeni ve sevimli efendim fıttırmak üzere.

*

Bitmez tükenmez yedi saat geçti, hâlâ Oakley'den bir söz bile işitmedi. Toby Islington'daki birinci kat dairesinde masasının başına oturmuş çalışır gibi yaparken, Isabel de mutfakta bir şeylerle uğraşıyor. Toby'nin sol dirseğinin yanı başında BlackBerry'si, sağında ev telefonu, önünde de Quinn'in Körfez'de özel-kamu ortaklığı fırsatları konusunda istediği raporun taslağı var. Sözde, o taslağı gözden geçiriyor. Gerçekteyse, zihninden Oakley'yi gününün her olası sürümünde takip etmeye çalışıyor ve bir cevap vermesini bekliyor. Mesajı iki kere daha gönderdi: birincisi Büro'dan kurtulur kurtulmaz, ikincisi de Angel metro istasyonundan çıktığı zaman, eve dönmeden hemen önce. Kendi evini neden Oakley'ye mesaj göndermek için güvensiz bir fırlatma rampası olarak gördüğünü kendisi de bilmiyor, ama doğrusu bu. İstediği kadar ısrarcılık olsun, Oakley'nin evini aramayı denemenin zamanı geldiğine karar verdiği zaman da aynı kısıtlama duygusunun etkisinde.

Aralık mutfak kapısından Isabel'e, "Bir şişe kırmızı almaya gidiyorum," diyor ve genç kadına kiler dolabında zaten güzel bir şişe olduğunu söyleme fırsatı vermeden koridora yöneliyor.

Sokakta bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor ve kendine bir yağmurluk almayı düşünmedi. Kaldırımda elli metre sonra, kullanılmayan bir dökümhaneye açılan bir aralık var.

O aralığa dalıyor ve sığındığı yerden Oakley'nin ev numarasını tuşluyor.

"Tanrı aşkına, kimsin?"

Hermione, öfkeli. Onu uyandırdı mı yoksa? *Bu* saatte?

"Ben Toby Bell, Hermione. Seni rahatsız ettiğim için çok üzgünüm ama acil bir şey çıktı, ben de Giles'la kısacık bir şey konuşabileceğimi düşündüm."

"Korkarım, Giles'la kısacık bir şey konuşamayacaksın Toby, aslında uzun bir şey de konuşamazsın ya. Farkında olduğundan kuşkulanıyorum, o da ayrı."

"Sadece iş, Hermione. Acil bir durum çıktı," diye tekrarladı.

"Pekâlâ, küçük oyununu oynamaya devam et. Giles Doha'da, ama sakın bilmediğini söylemeye kalkma. Sabahın köründe geldiler, dediklerine göre ellerinde patlayan bir konferans için paketleyip götürdüler onu. Şimdi beni görmeye geliyor musun, gelmiyor musun?"

"Götürdüler mi? *Kimler*?"

"Sana ne? Önemli olan gitmiş olması değil mi?"

"Ne kadar zaman olmayacak? Söyledi mi?"

"Yeterince uzun, özellikle de peşinde olduğun şey için, burası kesin. Artık yatılı hizmetçimiz de yok. Bundan da haberin vardı zaten, değil mi?"

Doha: Üç saat ileride. Telefonu kabaca kapatıyor. Hermione'nin canı cehenneme. Doha'da geç yemek yenir, onun için küçük prensciklerle delegeler için hâlâ yemek zamanı olmalı. Aralıkta büzüşerek Dışişleri Bakanlığı'nın nöbetçi memurunu arıyor ve kendi görevinin başarısız talibi Gregory'nin tatsız sesini işitiyor.

"Gregory selam. Acilen Giles Oakley'ye ulaşmam gerekiyor. Bir konferans için Doha'ya gönderilmiş ve nedendir bilmem, mesajlarına bakmıyor. Kişisel bir konu. Ona benden bir mesaj iletebilir misin?"

"Kişisel bir konu mu dedin? Korkarım, biraz zor, azizim."

Oraya gitme sakın. Sakin kal.

"Büyükelçiyle kalıp kalmadığı hakkında bir bilgin var mı?"

"Ona bağlı. Belki de sen ve Fergus gibi büyük ve pahalı otelleri tercih ediyor."

Herkül gibi ölçülü ol.

"Pekâlâ, öyleyse bana evin telefonunu ver, olmaz mı? Lütfen Gregory?"

"*Büyükelçiliğinkini* verebilirim. Onlar aktarır. Üzgünüm, azizim."

Gregory numarayı ararken Toby'nin kasti olarak algıladığı bir gecikme. Numarayı tuşluyor ve vize başvurusu yapacaksa şu ve şu saatler arasında İngiltere Başkonsolosluğu'na şahsen başvurması ve uzun bir bekleme süresine hazır olması gerektiğini önce Arapça, sonra da İngilizce söyleyen, yorucu bir kadın sesi duyuyor. Büyükelçiyle ya da büyükelçilik hane halkından biriyle temas etmek istiyorsa, mesajını *şimdi* bırakması belirtiliyor.

Bırakıyor:

"Şu anda Doha Konferansına katılan Giles Oakley için." Nefes. "Giles, sana birkaç mesaj gönderdim, ama anlaşılan almadın. Ciddi kişisel sorunlarım var ve en kısa zamanda yardımına ihtiyaç duyuyorum. Lütfen beni günün veya gecenin herhangi bir saatinde, bu numaradan ya da tercih ediyorsan ev telefonumdan ara."

Almak için çıktığı kırmızı şarabı unuttuğunu, dairesine döndüğünde, ancak çok geç olunca hatırlıyor. Isabel durumu fark ediyor, ama bir şey söylemiyor.

*

Bir şekilde şafak söküyor. Isabel yanında uyuyor ama Toby yapacağı dikkatsiz bir hareketle ya kavga edeceklerini ya da sevişeceklerini biliyor. Gece her ikisini yaptılar, ama bu

Toby'nin nöbetçi olduğu bahanesiyle BlackBerry'sini başucunda tutmasına ve mesajlarına bakmasına engel olmadı.

Bu müddet zarfında düşünce süreci de boş durmuyor ve Oakley'ye bakanın talep ettiği antikalıkları yerine getireceği saat ona kadar müddet tanımayı kararlaştırıyor. Oakley o saate kadar mesajlarına cevap vermezse, kritik kararı alacak: Öylesine kritik bir karar ki, ilk bakışta düşüncesinden bile irkiliyor, bir daha gözden geçirmek için ikinci kez baktığında da parmaklarının ucunda yaklaşıyor.

Peki, zihin gözüyle bakarken gördüğü, bakanın bekleme odasındaki kendi çalışma masasının en alt sağ çekmecesinde yatarak onu bekleyen nedir? Küf, pas ve sadece hayalinde de olsa, fare pisliğiyle kaplı olarak?

Soğuk Savaş çağından kalma, dijital dönem öncesi, sanayi tipi bir ses alma cihazı – öylesine eski ve hantal, minyatür teknoloji çağında öylesine çağdışı ki, modern ruha hakaret gibi görünen bir aygıt: Zaten Toby bu nedenle aletin bürodan uzaklaştırılmasını talep etmiş, herhangi bir bakan özel kalemdeki bir konuşmayı gizlice kaydetmek isteyecek olsa, emrine amade cihaz bolluğu karşısında seçim yapmakta zorlanacağını da eklemişti.

Oysa o güne kadar –kaderin garip bir cilvesi de olabilir– ricalarına kulak asan olmadı.

Peki, bu canavarı harekete geçiren düğme? Bir üzerindeki çekmeceyi çek, sağ elinde içini ara, işte orada: Bakalitten kahverengi bir kâsenin üzerine yerleştirilmiş keskin, saldırgan bir düğme, kapatmak için yukarı, kayıt için aşağı.

*

08.50. Oakley'den ses yok.

Güzel bir kahvaltıya bayılır, ama bu sabah iştahı yok. Isabel bir aktris, bu yüzden kahvaltıya dokunmuyor, oysa bu sabah uysallığı üzerinde ve yanında oturup yarenlik etmek,

haşlanmış yumurtasını yemesini izlemek istiyor. Toby de yeni bir tartışmayı tetiklemektense, bir yumurta haşlayıp Isabel için yiyor. Genç kadının davranışını kuşkulu buluyor. Kalan işleri temizlemek için büroya uğraması gerektiğini söyleyen bütün geçmiş cumartesi sabahları, Isabel göstere göstere yatakta kalmıştı. Bu sabah –aslında hafta sonunun tadını çıkarmaları, Dublin'in hoşluklarını denemeleri gerekirken– tepeden tırnağa tatlı ve anlayışlı.

Hava güneşli, Toby erken çıkıp yürüyerek gitmeye karar veriyor. Isabel de onun yürüyüşe ihtiyacı olduğunu söylüyor. Daha önce hiç yapmadığı bir şey yapıp Toby'yi kapıya kadar geçiriyor, sevgi dolu bir öpücük konduruyor ve merdivenden inmesini izliyor. Toby'yi sevdiğini mi söyleyecek, yoksa ortalığın boşalmasını mı bekliyor?

*

09.52. Oakley'den hâlâ bir ses yok.

Toby tenha Londra sokaklarından abartılı bir hızla geçerken BlackBerry'sini gözünden ayırmadan Birdcage Walk Caddesi'ne The Mall üzerinden giderken geri sayımına başlıyor, adımlarını turistlerinkine uydurarak önünde demir çubuklar olan yeşil yan kapıya yaklaşıyor.

Kapının kulpunu deniyor. Yeşil kapı direnmiyor.

Kapıya sırtını dönüyor ve çalışılmış bir kayıtsızlıkla Atlı Muhafızlara, London Eye'a, dilleri tutulmuş bir grup Japon öğrenciye ve –son ve umutsuz bir yakarışla– gölgesinde Oakley'ye cevapsız mesajlarından ilkini ilettiği geniş Londra çınarına bakıyor.

BlackBerry'ye son ve umutsuz bir bakış çağrısının cevapsız kaldığını anlatıyor. Telefonu kapatıyor ve bir iç cebin karanlıklarına emanet ediyor.

*

Bakanının ondan beklediği saçma sapan manevraları tamamladıktan sonra özel kalemin bekleme odasına geliyor ve dahili telefondan aradığı şaşkın güvenlikçilere dikkatlerinden kaçmayı başardığını doğruluyor.

"Yekpare cam gibiydiniz, Mr. Bell, efendim. Karşı taraf görülüyordu. Size güzel bir hafta sonu diliyorum."

"Ben de, teşekkürler."

Masasının başında, içini bir öfke dalgası kaplıyor. Giles, bunu yapmam için beni sen zorluyorsun.

Sözde prestijli bir masa: Tablası el yapımı deri kaplamalı, diz için de altlıklı bir antika röprodüksiyon.

Masanın önündeki koltuğa çökerek öne eğiliyor ve en alt sağdaki kocaman çekmeceyi açıyor.

Eğer bir gece önce Malzeme Bölümü'nün mucize eseri ricalarını kırmamış olması için içinden dua eden bir taraf varsa, boşuna gayret. Unutulmuş bir çarpışma alanındaki paslı bir savaş makinesi gibi, yaşlı kayıt cihazı da on yıllardır yattığı yerde, asla gelmeyecek çağrıyı bekliyor: Tek fark, o çağrı bugün geldi bile. Sesle etkinleştirme yerine, alet Toby'nin evindeki mikrodalga fırınınkine benzer bir kronometre düzeneğiyle böbürleniyor. Yaşlı makaralar boş. Ne var ki bir üstündeki rafta tozlu şeffaf ambalajları içinde bekleyen iki dev bant var.

Kapatmak için yukarı, kayıt için aşağı.

Ve bekle, yarın gelip seni alacağım; eğer hapiste değilsem tabii.

*

Ve yarın sonunda geldi ve Isabel gitti. Artık bugündü, mevsimle ilgisiz denecek kadar güneşli bir pazar günü ve kilise çanları Soho'nun günahkârlarını tövbeye çağırıyordu ve üç saatten beri bekâr Toby Bell hâlâ kaldırımdaki masasında oturmuş sabahın üçüncü –yoksa beşinci mi?– kahvesini içi-

yor, tüm gece boyunca hazırladığı ve korktuğu, geri çevrilemez suç için kendini yüreklendirmeye çalışıyordu: Kısacası, yeniden bakanın bekleme odasına girmek, bandı alıp casusların en kepazesi gibi güvenlik görevlerinin burnunun dibinden Dışişleri Bakanlığı'ndan çıkarmak.

Hâlâ bir seçeneği vardı. Gecenin uzun ve acımasız menzillerinde onu da düşünmüştü. Bu çinko masanın başında oturduğu sürece, münasebetsiz hiçbir şey olmadığını iddia edebilirdi. Masa çekmecesinde çürüyen yaşlı bir kayıt cihazını kontrol etmek hiçbir güvenlik görevlisinin aklına gelmezdi. İmkânsız bir şey olur da, bant *bulunursa*, o zaman da cevabı hazırdı: Bakan Quinn büyük ulusal önem taşıyacak son derecede gizli bir toplantı öncesindeki gergin günlerde gizli bir ses sisteminin varlığını hatırlamış ve Toby'ye sistemi etkinleştirmesi talimatını vermişti. Daha sonra, zihni devlet işleriyle dopdolu Quinn böyle bir emir verdiğini reddedecekti. İşte, adamı tanıyanlar için böylesi bir sapma asla kişiliğine aykırı görülmeyecek; Richard Nixon'ın sıkıntılarını hatırlayanlara da oldukça aşina gelecekti.

Güzel garson kızı görmek için çevresine bakındı, onu tezgâha dayanmış, garsonla cilveleşir buldu.

Toby'ye harika bir tebessüm gösterdi, cilveli cilveli, sekerek yaklaştı.

Altı pound, lütfen. Kıza bir onluk verdi.

Kaldırımın kenarında durup yanından geçen mutlu dünyayı izledi.

Sola, Dışişleri Bakanlığı'na sap, hapishane yolundayım. Sağa, Islington'a sap, eve, mutluluk verici boş bir eve gidiyorum. Oysa daha şimdiden, sabahın aydınlığında Whitehall yönünde kararlı adımlar atıyordu.

"Yine mi döndünüz, Mr. Bell? Canınızı çıkarıyorlar sizin," dedi, gevezelik etmeyi seven kıdemli nöbetçi.

Daha gençleri ekrana bakmakla yetindi.

Maun kapı kapalıydı, ama hiçbir şeye güvenme. Quinn

sabahın erken saatlerinde gelmiş, ya da Jay Crispin, Roy Stormont-Taylor ve Bay Müzik Brad'le bütün geceyi orada geçirmiş olabilirdi.

Kapıyı yumrukladı, "Sayın Bakan?" diye seslendi – bir daha vurdu. Cevap gelmedi.

Masasının başına gitti, en alt çekmeceyi bir çekişte açtı ve iğne başı kadar bir ışığın yandığını görüp dehşete kapıldı. *Aman Tanrım: Ya birisi fark ettiyse!*

Bandı geri sardı, yuvasından çıkardı, düğme ve kronometreyi önceki konumlarına getirdi. Koltuğunun altına sıkıştırdığı bantla dönüş yolculuğuna geçerken yaşlı nöbetçiye el sallamayı, gençlere de siktirin anlamında yetkisini belli eden bir baş işareti yapmayı unutmadı.

*

Sadece birkaç dakika geçti, ama Toby'nin üzerine bir uyku sükûneti indi, bir süre hareketsiz duruyor ve her şey yanından geçiyor. Uyandığında, kendini Tottenham Court Road'da, kullanılmış elektronik eşya satıcılarının vitrinlerini inceler, içlerinden hangisinin ahı gitmiş vahı kalmış, ikinci el aile boyu bir ses alma cihazı arayıp karşılığını da nakit ödeyen, otuz yaşlarında, bol bir siyah ceket ve pamuklu pantolon giymiş birini tanıma ihtimalinin az olduğuna karar vermeye çalışırken buluyor.

Bir ara yolda bir bankamatik önünde durmuş, bir *Observer* ile üzerinde İngiliz bayrağı bulunan bir çanta almış olmalı, çünkü bant çantanın içinde, gazetenin sayfaları arasında yatıyor.

Hamburg'da, konteyner dolusu hurda elektronik malzemeyi Lagos'a sevk etmekle meşgul bir ağabeye sahip Aziz'e rastlamadan önce iki üç dükkâna girip çıktığı kesin. Eski buzdolapları, bilgisayarlar, radyolar ve hurdaya düşmüş dev kayıt cihazları: Söz konusu ağabey yeteri kadar malzeme

bulamıyor, Aziz'in dükkânın arkasında bu hurdaları biriktirmesinin nedeni de ağabeyine mal toplamak.

İster talih deyin, ister ısrar, Toby böylelikle masasının sağ alt çekmecesindeki Soğuk Savaş dönemi kayıt cihazının bir kopyasının sahibi oluyor; tek farkı, bu modelin renginin zarif bir inci grisi olması ve orijinal kutusuyla birlikte satıldığı için Aziz'in üzülerek belirttiği gibi koleksiyoncu parçası sayıldığı, bunun için de on pound fazla ödemek zorunda olması. Dahası, herhangi bir şeye bağlamak istiyorsan, adaptör de on altı pound tutacak.

Toby ganimetini kol gücüyle taşırken, yanına otobüs biletini kaybettiğini söyleyen yaşlı bir kadın yaklaştı. Bozuk parası olmadığını görünce, beşlik bir banknotla kadını şaşırttı.

Evine girdiğinde, Isabel'in kokusunu duyup olduğu yerde çakıldı. Yatak odası kapısı aralıktı. Kapıyı asabice itti, ardından da banyonunkini açtı.

Bir şey yok. Sadece kokusu. Tanrım. Hiç bilinmez ki.

Kayıt cihazını mutfak masasına koyup çalıştırmak istedi, ama kablosu kısa geldi. Salondaki uzatmayı çıkarıp cihaza taktı.

Hebbel'in büyük Yaşam Çarkı homurdanıp sızlanarak dönmeye koyuldu.

*

Nasıl biri olduğunu biliyorsun, değil mi? Boktan bir drama kraliçesi.

Ne bir başlık, ne de bir teşekkür. Başlangıçta sakinleştirici müzik de yok. Sadece, özel kalemde masasına doğru yürüyen bakanın ayak başına bin pounda Lobb'dan alınmış ısmarlama süet çizmelerinin temposunda dile getirdiği karşı gelinmeyen, kayıtsız açıklaması.

İlgi çekmeye çalışan bir drama kraliçesisin, anladın mı? Drama kraliçesi ne demektir, hiç fikrin var mı? Yok. Zır cahil olduğun için, tamam mı?

Kiminle konuşuyor ki? Çok mu geç bağlandım? Kronometreyi yanlış mı ayarladım?

Yoksa Quinn, Jack Russell orospusu Pippa'yla, bazen kızları eğlendirmek için getirdiği seçim aksesuvarına mı hitap ediyor?

Belki de çerçevesi yaldızlı aynanın önünde dikilmiş, kendine Yeni İşçi Partisi testini uyguluyor, uygularken de kendi kendine konuşuyor?

Bakan gırtlağında hazırlık niyetinde temizlik. Quinn'de toplantıdan önce gırtlağını temizleme, ardından tuvaletin kapısını açık bırakarak ağzını Listerine'le çalkalama âdeti var. Besbelli drama kraliçesi –artık kimse– *giyabında* ve muhtemelen aynada fırçalanıyor.

Bakanlığa geldiği gün yeni mavi halı ve bir dizi kriptolu telefonla birlikte Harrods'a sipariş edilen yönetici tahtına otururken deri gıcırtısı.

Çalışma masası bölgesinden tanımlanmamış sürtünme sesleri. Muhtemelen Toby'nin açması yasak olan dolu gönderi kutularını değil, elinin altında bulunmasında ısrar ettiği dört boş kırmızı bakanlık kutusunu kurcalıyor.

Evet. Pekâlâ. Yine de geldiğin iyi oldu. Hafta sonunun içine ettiğim için üzgünüm. Sen de benimkinin içine ettiğin için üzgünsün ya, hiç sallamıyorsun, öyle değil mi? Nasılsın? Hanımefendi formda mı? Duyduğuma sevindim. Küçük veletler, hepsi iyi, değil mi? Benim için kıçlarına birer tekme at.

Yaklaşan ayak sesleri, belli belirsiz ama giderek daha çok duyuluyor. Birinci parti geliyor olmalı. Tıpkı Toby'nin bir gün önce, bakanın kobayı rolünde yaptığı gibi, ayak sesleri insansız, kilitlenmemiş yan kapıdan girdi, izlenmeyen koridorlardan, merdivenlerden işemek için durmadan geçti. Ayak sesleri bekleme odasına yaklaşıyor. Sadece bir çift. Sert tabanlı. Rahat, gizli bir tarafı yok. Bunlar genç ayaklar değil.

Crispin'in ayakları da değil. Crispin savaşa gidiyormuş

gibi yürür. Bunlar acele etmeyen ayaklar, erkek ayakları ve –Toby nereden çıkardığından habersiz, ama biliyor– bir yabancıya ait. Tanışmadığı birine ait.

Bekleme odasının kapısında tereddüt ediyor, ama vurmuyorlar. Bu ayaklar kapıya vurmama talimatı almış. Bekleme odasında yürüyor ve –anneciğim!– Toby'nin masasının ve içinde küçücük ışığı yanarken dönen kayıt cihazının iki karış ötesiden geçiyorlar.

Ayaklar cihazı duyacak mı? Anlaşılan duymayacaklar. Veya duysalar da, aldırmıyorlar.

Ayaklar ilerliyor. Ayaklar kapıya vurmadan huzura giriyor, anlaşılan burada da böyle yapmaları söylenmiş. Toby bakan koltuğunun gıcırtısını bekliyor, o gıcırtıyı duymuyor. Kısa bir an için korkunç bir düşünceye kapılıyor: ya Kültür Ataşesi Hester gibi, ziyaretçi de kendi müziğini getirdiyse?

Yüreği ağzında, bekliyor. Müzik yok, sadece Quinn'in laubali sesi:

"Durdurmadılar mı? Kimse bir şey sormadı, öyle mi? Rahatsız da etmediler?"

Bakandan astına ve daha önceden tanışıyorlar. Bakandan izinli gününde Toby'ye.

"Hiçbir aşamada rahatsız edilmedim, herhangi bir şekilde tacize uğramadım, Sayın Bakan. Her şeyin bir saat düzeninde yürüdüğünü belirtmekten mutluluk duyuyorum. Bir hatasız parkur daha."

Daha? Son hatasız parkur ne zamandı, peki? Ya biniciliğe bu gönderme de ne oluyor? Toby'nin oyalanmaya vakti yok.

"Hafta sonunun içine ettiğim için üzgünüm," diyor Quinn, o bilindik nakaratla. "Emin ol, benim suçum değil. Gözü pek dostumuzun ilk gece tereddütleri."

"Emin olun, hiç zararı yok, Sayın Bakan. Tavan arasını temizlemekten başka bir planım yoktu, onu da erteleyebildiğim için çok mutluyum."

Espri. Hoşa gitmedi.

"Elliot'ı gördün demek. O tarafı iyi gitti. Sana gerekenleri anlatmıştır. Değil mi?"

"Becerebildiği kadar anlattığından eminim, Sayın Bakan."

"Buna bilmen gereken kadar deniyor. Nasıl buldun onu?" – cevabını beklemeden. "Dediklerine göre zorlu zamanlarda güvenilir biriymiş."

"Söylediğiniz gibi olduğundan eminim."

Elliot, diye hatırlıyor Toby, *Arnavut-Yunan döneği... Güney Afrika Özel Kuvvetler eskisi... bir barda birini öldürmüş... sağlığını korumak için Avrupa'ya gelmiş.*

Toby'nin içindeki koku avcısı İngiliz hayvan, ziyaretçinin sesini, oradan da sahibini çözdü. Kendinden emin, orta-üst sınıf arası, kültürlü, ama kavgacı değil. Oysa onu şaşırtan, adamın neşesi. Sesin sahibinin eğlendiği fikri.

Yine bakan, otoriter:

"Sen de *Paul* olacaksın, değil mi? Orası tamam. Bir çeşit konferans akademisyeni. Elliot her şeyi hazırlamış olmalı."

"Sayın Bakan, son konuşmamızdan beri büyük bir parçam Paul Anderson oldu ve görevim tamamlanana kadar da Paul Anderson kalacak."

"Elliot bugün buraya neden geldiğini söyledi mi?"

"Küçük ve sembolik Britanya gücümüzün liderinin elini sıkacağım ve sizin kırmızı telefonunuz olacağım."

"Bunu kendin buldun, değil mi?" – Quinn, bir an sonra.

"Neyi kendim buldum, Sayın Bakan?"

"Tanrı aşkına, *kendi deyimin*, değil mi? *Kırmızı telefon?* Kendi kafandan uydurdun. Kendin mi buldun? Evet mi, hayır mı?"

"Çok anlamsız değilse."

"Tastamam hedefte. Hatta ben bile kullanabilirim."

"Onur duyarım."

Konu değişiyor.

"Bu Özel Kuvvet tipleri biraz kibirli oluyor," diyor Quinn, bütün dünyaya yönelik bir açıklamayla. "Sabah yataktan kalkmadan her şeyin kesilip kurutulmasını, yasaya uydu-

rulmasını istiyorlar. Bana sorarsan, bütün ülkede aynı sorun. Karın iyi, değil mi?"

"Bu koşullarda, çok iyi, Sayın Bakan, teşekkür ederim. Tek bir şikâyet sözcüğü de yok."

"Evet, ya, kadınlar işte. Bu konuda iyiler, öyle değil mi? Böylesi şeylerle ne yapılacağını biliyorlar."

"Gerçekten biliyorlar, Sayın Bakan, gerçekten biliyorlar."

Bu da ikinci partinin gelişinin işareti: Yine tek bir çift ayağın sesi. Bu sesler hafif, dikkatli ve kararlı. Toby Crispin'in ayak sesleri olarak sınıflandırmak üzereyken, düzeltme geliyor:

"Jeb, efendim," diyorlar, keskin bir duruşla.

*

Quinn'in hafta sonunun içine eden drama kraliçesi bu mu? Olsun ya da olmasın, Jeb'in gelişiyle sahneye bambaşka bir Fergus Quinn çıkıyor. O abus bezginlik yerini seçmenlerinin her seferinde hayranlık duyduğu Glasgowlu dobra, lafını esirgemeyen Halk Adamı'na bırakıyor.

"*Jeb!* İyi adam. Gerçekten, gerçekten harika. *Gerçekten* gurur duydum. Her şeyden önce, kaygılarını *tümüyle* paylaştığımızı söyleyeyim, tamam mı? Ve onları bir şekilde halletmek için buradayız. Önce, kolay kısmını yapayım. Jeb, bu Paul, tamam mı? Paul, bu da Jeb. Birbirinizi görüyorsunuz. *Beni* görüyorsunuz. Ben her ikinizi görüyorum. Jeb, bakanın özel kaleminde duruyorsun, *benim* büromda. Majesteleri'nin bir bakanıyım. Paul, sen uzun tecrübeye sahip, üst kademe bir dışişleri memurusun. Bana bir iyilik yap ve bunları Jeb için doğrula."

"Sapına kadar doğrulandı, Sayın Bakan. Seni tanıdığım için onur duyuyorum, Jeb" – bir tokalaşma hışırtısı.

"Jeb beni televizyonda, seçim bölgemde çalışırken, Avam Kamarası'nda Soru Zamanı'na katılırken falan görmüş olmalısın."

Sıranı bekle, Quinn. Jeb cevap vermeden önce düşünen biri.

"Evet, tabii, aslında web sitenize de *girdim*. O da çok etkileyici."

Bir Gallerli sesi mi bu? Elbette öyle: Bütün tempoları yerli yerinde bir Galler oynaklığı.

"Ben de sicilini hiç duraklamadan sana *ve* adamlarına hayranlıkla saygı duyduğumu söyleyebilecek kadar okudum, Jeb, artı gerçekten, ama gerçekten harika bir iş başaracağınızdan *eminim*. Pekâlâ, öyleyse: Geri sayım başladı, sen de adamların da çok anlaşılır ve *haklı* nedenlerle Britanya komuta ve kontrol zincirinin yüzde yüz başında olmak istiyorsunuz. Üzerinizden atmanız gereken son dakika endişeleriniz var: *Kesinlikle* anlaşılır. Benim de var." Espri. "Şimdi. Bana kadar ulaşan bir iki gereksiz ayrıntıya değineyim de nerede durduğumuzu bilelim, tamam mı?"

Quinn odayı arşınlıyor, önlerinden geçtikçe sesi bürosunun lambri kaplamasının ardına gizlenen buhar çağı mikrofonlarına süratle girip çıkıyor:

"Paul sizin olay yerindeki adamınız olacak. Bu kısmı başlangıç. Üstelik istediğin de buydu, değil mi? Dışişleri Bakan Yardımcısı olarak benim sahadaki bir adama doğrudan askeri emirler vermem ne doğru olur, *ne de* arzu edilir; ama sen, kendi isteğin uyarınca sana yardımcılık ve danışmanlık etmesi için şu yanında duran Paul'un şahsında kendi resmi-gayriresmi Dışişleri danışmanına sahipsin. Paul sana bir emir ilettiğinde bu, en tepeden gelen bir emir olacak. Bu, *oradaki* bazı insanların *onayını* –yani imzasını– taşıyan bir emir olacak."

Bunu söylerken Downing Sokağı'nı mı işaret ediyor? Bir vücut hareketi hışırtısı böyle olduğunu ima ediyor.

"Şöyle açıklayayım, Jeb. Şurada oturan bu *küçük kırmızı adam* bazı kişilerle doğrudan irtibatımı sağlıyor. Anladın mı? Pekâlâ, Paul bizim kırmızı telefonumuz olacak."

Toby'nin tecrübesine göre Fergus Quinn'in birinin adını

anmadan onun cümlesini kullanması ilk defa olmuyor. Bir alkış bekliyor da, o alkış gelmiyor mu? Yoksa Jeb'in yüz ifadesinde nevrini döndüren bir şey mi var? Sebebi her neyse, sabrı taşıyor:

"*Tanrı aşkına*, Jeb, kendine bir bak! İstediğin garantileri *aldın. Paul* seninle. Yeşil ışığın yandı ve biz buradayken saat çalışmaya başladı. Sen neden *bahsediyorsun*?"

Oysa Jeb'in sesi ateş altında böylesi bir tedirginlik yansıtmıyor:

"Bakın, ben sadece Mr. Crispin'e bu konuda bir iki şey söylemeye çalıştım," diye açıklıyor huzur verici Galler ahengiyle. "Ama dinlemek istemiyor gibiydi. Çok meşgulmüş. Harekât komutanı olduğu için bu işleri Elliot'la halletmemi söyledi."

"Elliot'ın ne kusuru var ki? Bana kesinlikle bu işin en tepesi olduğunu söylediler. Birinci sınıf."

"Aslında bir şey yok. Sadece Etik bizim için yeni bir marka. Artı, Etik'in istihbaratına dayanarak hareket ediyoruz. O yüzden haliyle size gelmenin doğru olacağını düşündük, güvence için. Sadece, Crispin'in adamları için bu dert değil, yalan mı? Amerikalı ve olağanüstü oldukları için, zaten sanırım bu nedenle seçildiler. Operasyon başarılı olursa masanın üzerinde bol para olacak, artı uluslararası mahkemeler onlara dokunamayacak. Ama benim çocuklar İngiliz, öyle değil mi? Ben de öyle. Bizler askeriz, ama paralı asker değil. Ve bir suçlu kaçırma olayına karışmakla suçlanıp Lahey'de bir hapishanede belirsiz bir süre oturmak da hoşumuza gitmez. Artı, inkâr nedeniyle adlarımız birlik kütüğünden silindi. Operasyon saplanır kalırsa, birlik istediği an bizi sırtından atabilir. Düşüncemize göre askerlikle ilgimiz kalmaz, adi suçlu oluruz."

*

O ana kadar sahneyi canlandırabilmek için gözlerini kapalı tutan Toby bandı geri sardı, aynı bölümü tekrar tekrar

dinledikten sonra ayağa fırladı, mutfak tezgâhından üzeri Isabel'in karalamalarıyla dolu bloknotu aldı, üstteki sayfaları kopardı ve *iade/kçrm, ABD krldş* ve *ululrs/adlt yok* gibi kısaltmalar çiziktirdi.

*

"Bitti mi, Jeb?" diye soruyor Quinn, azizlere özgü bir hoşgörüyle. "Bunların geldiği yer boşaldı mı?"

"Sorduğunuz için, bir iki ilavem daha olacak, Bakan Bey. Birincisi, en kötü ihtimalde, tazminat konusu. Bir diğeri, yaralanırsak tahliye. Orada yatıp kalamayız ya? Ölü ya da yaralı, her iki durumda da dert oluruz. Karılarımıza, bakmakla yükümlü olduklarımıza ne olacak? Haklarımız geri verilene kadar birlikten kaydımız silindiğine göre, bu da bir başka konu." Toby'nin kulağına fazlasıyla tavizkâr gelen bir sesle, "Biraz fazla teorik olacaksa da, soracağımı söylemiştim," diye tamamlıyor.

"Hiç de teorik değil, Jeb," diye itiraz ediyor Quinn. "Bana kalırsa, tam tersi! İzin verirsen, iyice açıklayayım" –Quinn göz korkutucu satıcı moduna girerken Glasgowlu Halk Adamı vurgusu usturuplu bir tınıya bürünüyor– "Anlattığın yasal baş ağrısı en üst düzeyde düşünüldü ve *bütünüyle* yok sayıldı. Bahçeden dışarı atıldı. Kelimenin tam anlamıyla."

Kimin tarafından? Özel kaleme yaptığı bir sürü sosyal ziyaretten biri sırasında karizmatik televizyon hukukçusu Roy Stormont-Taylor tarafından mı?

"Ve eğer sebebini öğrenmek istiyorsan ki buna kesinlikle hakkın olduğunu düşünüyorum Jeb, sebebini öğrenmek istiyorsan, neden atıldığını da söyleyeyim. Çünkü *hiçbir Britanya timi bir suçlu kaçırma harekâtına katılmayacak.* Nokta. Britanya timi değerli Britanya toprağı üzerinde konuşlanacak. O kadar. Britanya kıyılarını *koruyor* olacaksınız. Dahası, bu hükümetin geçmiş, şimdi ve gelecekteki *her türlü* zanlı kaçırma girişimine katılma önerisini reddetme geçmişi var. Bu bizim

koşulsuz olarak iğrendiğimiz ve kınadığımız bir uygulama. Bir Amerikan timinin ne yaptığı *sadece* onları ilgilendirir."

Toby'nin luzla çalışan hayalinde bakan burada Jeb'e inanılmaz bir öfkeyle dik dik bakıyor ve ardından da kavgacı kızıl başını sanki dudaklarım mühürlü olmasaydı der gibi sallıyor.

"Sizin göreviniz, Jeb –tekrar ediyorum– asgari güç kullanarak bir YDH" –muhtemelen Paul için acil bir çeviri– "Yüksek Değerli Hedef tamam mı? – Başına yüksek ödül konulmuş ve Britanya toprağına ayak basma aptallığını göstermiş bir terörist değil, bir hedef, hoş burada ikisi de aynı kapıya çıkıyor ya – yakalamak veya herhangi bir *başka* yöntemle etkisiz hale getirmek." Edatları vurgulaması Toby'nin kulağı için güvensizliğinin şaşmaz bir belirtisi. "Gerektiği *için* ve olabilecek en sıkı güvenlik nedeniyle kimliğin gizlenecek, yerel yetkililere bildirilmeyecek. Paul da öyle. Amacını gerçekleştirmek *için* YDH'ya sadece kara tarafından yaklaşacaksın, Britanya-dışı kardeş timimiz de aynı esnada denizden, İspanyollar aksini iddia etse de, Britanya karasularından gelecek. Söz konusu Britanya-dışı deniz timi *kendi* iradesiyle söz konusu hedefi almayı ya da götürmeyi ve yargıdan kaçırmayı –yani Britanya karasuları *dışına* çıkarmayı– seçerse, ne kişisel olarak sen, ne de timinin herhangi bir üyesi bu girişime dahil olacaksınız. Baştan almak gerekirse" –ve tesadüfen yıpratmak– "devletler hukuku bakımından tümüyle *yasal ve meşru yönetmelerle hükümran Britanya toprağını koruma* görevini yerine getiren bir *kara savunma gücüsünüz* ve askeri üniforma ya da sivil kıyafet giymiş de olsanız, harekâtın sonucuyla ilgili başka hiçbir sorumluluğunuz olmayacak. Size doğrudan ülkenin en iyi ve en nitelikli uluslararası hukukçusu olduğu kuşkusuz bir uzmanın *hukuki görüşünü* aktarıyorum."

Toby'nin zihni bir kez daha Giles Oakley'ye göre tavsiyeleri resmi özenden şaşırtacak kadar uzaklaşmış, Kraliçe'nin cesur ve güzel Danışmanı Roy Stormont-Taylor'a gidiyor.

"Onun için, söylediğim *şu*, Jeb" –Glasgow aksanı artık

kesinlikle papazımsı– "G-Günü için saatin tıkırtısı kulaklarımızda çınlamaya başlamışken, hep birlikte buradayız –*sen* Majesteleri'nin askeri olarak, *ben* Majesteleri'nin bakanı olarak ve Paul da, diyelim ki– evet, Paul?"

"*Kırmızı telefonunuz olarak?*" diyor Paul yardımseverlik gayretiyle.

"Dolayısıyla söylediğim *şu* Jeb: Ayaklarını o kıymetli Britanya kaya parçasına sıkıca bas, gerisini Elliot ve adamlarına bırak; yasal koruma altında kalırsın. Egemen Britanya toprağını savunuyordun, tanınmış bir suçlunun yakalanmasına yardım ediyordun, tıpkı ötekiler gibi. Britanya topraklarından –*ve* Britanya karasularından– çıkarıldıktan sonra söz konusu suçlunun başına gelenler seni ilgilendirmemeli. *Asla*."

*

Toby kayıt cihazını kapattı.

Başı ellerinin arasında, yüksek sesle, "Britanya *kayası?*" diye fısıldadı.

Lütfen, K büyük mü olacak, küçük mü?

Dehşet dolu bir inanmazlıkla yeniden dinle.

Ardından, Isabel'in bloknotuna yeniden telaşla bir şeyler karalarken, bir üçüncü kez.

Kaya. Orada dur.

Ayaklarını sıkıca basacağın *o kıymetli Britanya kaya parçası*: Britanya'ya olan bağı Amerikan birliklerinin kapıyı bile çalmadan içeri dalmalarına izin verecek kadar gevşek olan Grenada'dan çok daha değerli.

Dünyada bu sıkı koşullara uyan tek bir Kaya vardı ve burasının terhis edilmiş üniformasız Britanya askerleri ve yasanın erişemeyeceği Amerikalı paralı askerler tarafından gerçekleştirilecek bir suçlu kaçırma girişimine sahne olmak üzere bulunması öylesine korkunç, o kadar yakıcıydı ki, Toby her zaman için ölçülü ve peşin hükümsüz tepki verme konu-

sunda aldığı bütün Dışişleri eğitimine rağmen, geri kalanını dinlemeye karar vermeden önce bir an şaşkınlıkla mutfak duvarına bakmaktan başka bir şey yapamadı.

*

"Pekâlâ, bunların geldiği yerde başka bir soru kaldı mı, yoksa hepsini halletmiş sayılır mıyız?" diye soruyor Quinn neşeyle.

Toby hayalinde aynı Jeb gibi, bütün nezaketine rağmen bakanın size ve kendine ayırdığı sürenin sınırına ulaştığını gösteren yarı kalkmış kaşlara ve nemrut yarı tebessüme bakıyor.

Jeb pabuç bırakıyor mu? Toby'ye göre hayır, bırakmıyor. Jeb bir asker ve verilenin bir emir olduğunu anlıyor. Jeb söylemesi gerekeni söylediğini ve söyleyecek bir şey kalmadığını biliyor. Jeb geri sayımın başladığını ve yerine getirmesi gereken bir görevi olduğunu biliyor. *Efendim* sözcükleri ancak şimdi çıkıyor.

Bakanın ayırdığı zaman için şükran duyuyor, efendim.

Ülkenin en iyi ve en nitelikli uluslararası hukukçusu olduğu kuşkusuz bir uzmanın *hukuki görüşü* için şükran duyuyor, efendim.

Quinn'in mesajını adamlarına iletecek. Onların adına konuşmaya yetkili değil, ama harekâta daha olumlu gözle bakacaklarını düşünüyor, efendim.

Son sözleri Toby'yi dehşete düşürüyor:

"Seninle tanıştığıma da sevindim, Paul. Nasıl derler, o gece görüşürüz."

Ve Paul, her kimse –Toby sonradan düşününce, *alçaktan uçan biri* olduğu aşikâr– peki, bakan sihirli tozlarını Jeb'in gözüne üflerken o ne yapıyor, daha doğrusu ne *yapmıyor?*

Çalana kadar sessiz duran kırmızı telefonunuzum.

*

Toby bantta uzaklaşan ayak seslerinden fazlasını işitme beklentisiyle yeniden dikkat kesiliyor. Ayak sesleri kayboluyor, kapı kapanıyor ve kilitleniyor. Çalışma masasının üzerinde kaydırılan Lobb ayakkabıların gıcırtısı.

"Jay?"

Yoksa Crispin bütün bu süre boyunca orada mıydı? Bir dolaba saklanıp, kulağını anahtar deliğine dayayarak?

Hayır. Bakan onunla birçok direkt hattın birinden konuşuyor. Sesi sevgi dolu, neredeyse dalkavukça.

"Oldu, Jay. Biraz kılı kırk yarma, ama bekleniyordu tabii. Roy'un açıklaması ilaç gibi geldi ... Kesinlikle *hayır*, eski dostum! Ben öyle bir şey önermedim, o da öyle bir şey istemedi. İstemiş *olsaydı*, ona derdim ki, 'Üzgünüm, arkadaş, benim işim değil. Bir talebin olacaksa, bunu Jay'le konuş.' ... Muhtemelen kendini siz kelle avcılarının bir tık üzerinde görüyor ..." Ani bir patlama, yarı öfke, yarı rahatlama: "Ve bu dünyada katlanamayacağım bir şey varsa, o da kahrolası bir Galler cücesinin vaazını dinlemek!"

Telefonda uzaktan yankılanan kahkahalar. Konu değişikliği. Bakansal *evet*ler ve *tabii*ler:

"... Maisie de hemfikir, öyle mi? Yanımızda, sorun yok öyle değil mi? Aferin kızıma..."

Uzun sessizlik. Yine Quinn, ama sesinde uysal bir düşüş var:

"Pekâlâ, eğer bu Brad'in ekibinin istediği bir şeyse, o zaman kabul etmek gerek, hiç kuşku yok ... evet, tamam, dört gibi ... koruda mı, yoksa Brad'in orada mı? ... Samimi olmak gerekirse, koru benim için çok daha uygun, çok daha özel ... Yo, yo, teşekkürler, limuzin istemez. Alelade bir taksiyle gelirim. Dört gibi görüşürüz."

*

Toby yatağının kenarına oturdu. Çarşaflarda son sevgisiz birleşmelerinin izleri. Yanındaki BlackBerry'de, Oakley'ye bir

saat önce gönderdiği son mesajının metni: *Aşk hayatım yıkıldı bir an önce konuşmamız şart. Toby.*

Çarşaf değiştir.

Banyoyu Isabel'in döküntülerinden temizle.

Dünkü akşam yemeğinin bulaşıklarını yıka.

Kalan Burgonya şarabını musluğa dök.

Söylediklerimi tekrarla: *Geri sayım başladı bile ... saatin tıkırtısı kulaklarımızda çınlamaya başlamışken, hep birlikte buradayız ... Nasıl derler, o gece görüşürüz, Paul.*

Hangi gece? Dün gece? Yarın gece?

Ve hâlâ mesaj yok.

Omlet yap. Yarısını bırak.

Newsnight'ı aç, talihin garip cilvelerinden biriyle karşılaş. Roy Stormont-Taylor, Kraliçe'nin Danışmanı, bu meslekteki ipeklerin en ipeklisi, beyaz yakası açık çizgili gömleğiyle, yasa ve adalet arasındaki temel farklılıklar hakkında ahkâm kesiyor.

Aspirin al. Yatağa uzan.

Bir süre sonra farkında olmadan uyuklamış olmalı, çünkü BlackBerry'sindeki mesajın çığlığıyla yangın alarmı duymuş gibi uyanıyor:

Hanımı temelli unutmanı tavsiye ediyorum.

İmzasız.

Öfkeyle ve düşünmeden cevap yazıyor: *İmkânsız. Son derecede önemli. En kısa zamanda konuşmamız şart. Bell.*

*

Bütün yaşam durdu.

Bodoslama koşudan sonra ani, sonsuz, sonuçsuz bekleme.

Bütün gün boyunca, bakanlık bekleme odasında masasının başında oturmak.

E-posta mesajlarını işleme koymak, kendi sesini tanımakta zorlanarak telefonlara cevap vermek, telefonlar etmek. *Giles, hangi cehennemdesin?*

Geceleri, yeniden kazandığı bekârlığı kutlaması gerekirken, Isabel'in gevezeliğini ve şehvetlerinin avuntusunu özleyerek, uyanık kalmak. Penceresinin altındaki sokaktan geçen tasasız insanların seslerini dinlerken onlardan biri olmak istemek, karşıdaki perdeli pencerede gördüğü gölgelere gıpta etmek.

Bir seferinde –birinci gece miydi, yoksa ikinci mi?– kendini –sadece Toby'nin kulakları için– *"gelecek boğuşmaya sabırsızlıkla hazırlanırken sabahın ilk ışıklarını bekliyoruz"* diye tanımlayan bir erkekler korosunun anlamsızca ahenkli melodisiyle yarı uykudan uyanmak. Çıldırmaya başladığından emin, debelenerek pencereye koşuyor ve aşağıda yeşile bürünmüş, ellerinde fanuslar taşıyan bir dizi hayaletimsi adam görüyor. Geç de olsa Aziz Patrick Günü olduğunu, adamların "Bir Asker Türküsü" söylediklerini ve Islington'ın kalabalık bir İrlandalı nüfusuna sahip olduğunu hatırlıyor: Hatırlaması da aklına Hermione'yi getiriyor.

Ona bir daha telefon etmeyi denemek? Söz konusu değil.

Quinn'e gelince, bakan şans eseri gizli yokluklarından birine başladı; bu kez uzun sürecek birine. Şans eseri? – yoksa uğursuzluk mu? Sadece bir kez bir hayat belirtisi gösteriyor: Öğleden sonra, Toby'nin ceptelefonunu arıyor. Çıplak bir hücreden arıyormuş gibi, sesinde madeni bir yankı var. Bir de, histerik gibi bir tını.

"Sen misin?"

"Benim, Bakan Bey. Bell. Sizin için ne yapabilirim?"

"Sadece kimlerin bana ulaşmaya çalıştığını bul. Hepsi bu. Ciddi insanlar, ayaktakımı değil."

"Şey, açık konuşmam gerekirse, Bakan Bey, pek kimse yok. Telefonlar tuhaf denecek kadar sessizdi." Yalan değil.

"Ne demek istiyorsun, 'tuhaf denecek kadar'? Nasıl tuhaf? Tuhaf olan ne? Tuhaf olan hiçbir şey yok, beni duyuyor musun?"

"Olduğunu iddia etmedim, Bakan Bey. Sadece bu sessizlik biraz – alışılmadık?"

"Pekâlâ, öyle devam etsin."

Toby'nin umutsuzluğunun değişmez hedefi Giles Oakley'ye gelince, o da aynı ele geçmezliği sürdürüyor. İlk olarak, yardımcısı Victoria'ya göre, hâlâ Doha'da. Dahası bütün gün ve muhtemelen bütün gece boyunca toplantıları var ve hiçbir nedenle rahatsız edilmemesi gerekiyor. Ve Toby konferansın Londra'da mı, yoksa Doha'da mı olduğunu sorunca, tatsız bir sesle ayrıntı vermeye yetkili olmadığını söylüyor.

"Pekâlâ, ona acil olduğunu söyledin mi, Victoria?"

"Tabii söyledim."

"Peki, o ne dedi?"

"Acilin önemliyle eşanlamlı olmadığını," söylüyor mağrurca, kuşkusuz efendisinin cümlesini kelime kelime tekrarlayarak.

Victoria'nın dahili telefondan onu tekrar araması için yirmi dört saatin daha geçmesi gerekiyor, bu kez bütünüyle tatlı ve şen:

"Giles şu anda Savunma'da. Seninle konuşmak istiyor, ama biraz uzayacak gibi. Onunla yedi buçukta Bakanlık merdivenlerinin dibinde buluşup güneşin tadını çıkarırken Embankment boyunca bir yürüyüş yapman mümkün olabilir mi?"

Olabilir.

*

"Peki bütün bunları nasıl duydun?" diye soruyor Oakley, sohbet üslubunda.

Embankment boyunca yürüyorlardı, eteklik giymiş gevezeze kızlar yanlarından kol kola geçiyordu. Akşam trafiği izdiham gibiydi. Oysa Toby kendi aşırı tiz sesinden ve Oakley'nin rahat ünlemlerinden başka bir şey duymuyordu. Adamın gözünün içine bakmayı denemiş, başaramamıştı. Oakley'in ünlü taş çenesi gergindi.

"Bir iki kırıntı duydum, diyelim," dedi Toby sabırsızca. "Ne fark eder ki? Quinn'in kaldırmayı unuttuğu bir dosya. Telefonda fısıldadığı sırada kulak misafiri olduğum şeyler. Herhangi bir şey duyarsam, sana söylemem talimatını *sen* vermiştin Giles. Şimdi söylüyorum işte!"

"Sana o talimatı tam olarak *ne zaman* vermiştim, sevgili dost?"

"Kendi evinde. Schloss Oakley. Alpaka konuşulan bir akşam yemeğinden sonra. Unuttun mu? Kalmamı, birer Calvados içeceğimizi söyledin. Ben de kaldım. Bütün bunlar ne demek oluyor, Giles?"

"Acayip. Hiç böyle bir konuşma hatırlamıyorum. Böyle bir konuşma olduysa eğer ki olduğunu reddediyorum, kesinlikle özeldi, alkolün etkisindeydi ve kesinlikle tekrarlanmamak üzere yapılmıştı."

"Giles!"

Oysa bu Oakley'nin kayıtlara geçmesi için kullandığı resmi sesi ve Oakley'nin tek bir kası bile oynamayan resmi yüzüydü.

"Yeni satın aldığı Cotswold malikânesinde yakın arkadaşlarıyla birlikte dinlendirici ve hak edilmiş bir hafta sonu geçirdiğini sandığım bakanının egemen bir Britanya toprağının kıyılarında gizli ve ahmakça operasyon hazırlığına karıştığını ima etmek *–bekle!–* hem iftiradır, hem de vefasızlıktır. Bu düşünceyi derhal unutmanı tavsiye ediyorum."

"Giles. Bunları duyduğuma inanamıyorum. *Giles!*"

Oakley'nin kolunu yakalayarak onu korkuluktaki bir girintiye çekti. Oakley buz gibi gözlerle Toby'nin eline baktı, sonra kendi eliyle itti.

"Yanılıyorsun Toby. Böylesi bir operasyon gerçekleştirilmiş olsa, kendilerine ayrılmış bölgeden çıkacak özel ordulara karşı sürekli teyakkuzda olan istihbarat servislerimizin beni uyarmayacaklarını düşünebilir misin? Beni bu konuda uyarmadılar, demek ki böyle bir şey açıkça olmadı."

"Casuslar bilmiyor mu demek istiyorsun? Ya da bilerek öbür tarafa mı bakıyorlar?" –Matti'nin telefonunu hatırlayarak– "Sen bana neden bahsediyorsun, Giles?"

Oakley dirseklerini dayayacağı bir yer bulmuş, telaşlı nehir manzarasının tadını çıkarmak ister gibi öne doğru geriniyordu. Oysa sesi bir makale okur gibi, sesi cansızdı:

"Yetkimin tüm kuvvetiyle, sana bilmen gereken hiçbir şey olmadığını söylüyorum. Sıcaktan bunalmış beyninin fantezileri dışında, bilmen gereken hiçbir şey yoktu, asla da olmayacak. Bunları romanın için sakla ve meslek hayatına devam et."

"Giles," diye yalvardı Toby düş görüyormuş gibi. Oysa Oakley'nin ifadesi, ne pahasına olursa olsun, sertçe, neredeyse tutkuyla inkârı sürdürüyordu.

"Giles, *ne?"* diye sordu gergince.

"Seninle konuşan *sıcaktan bunalmış beynim* değil. Dinle: *Jeb, Paul, Elliot, Brad, Etik İşler.* Paul bizim Dışişleri Bakanlığı'nda. İtibarı yerinde biri. Meslektaşımız. Hasta bir karısı var. *Alçaktan uçan biri.* İzin çizelgesini kontrol et, elinle koymuş gibi bulursun. Jeb *Galli.* Timi bizim Özel Kuvvetler'den geliyor. Sorumluluktan kaçınabilmeleri için adları birlik kütüğünden silinmiş. Brad Hester'ın küçük yardımı, Miss Maisie'nin cömert finansmanı ve Roy Stormont-Taylor'ın yasal onayıyla İngilizler karadan itiyor, Crispin ve paralı askerleri denizden çekiyor."

Çevresindeki patırtı yüzünden daha da derinleşen sessizlikte, Oakley kımıldamadan nehre bakıp gülümsemeyi sürdürdü.

"Ve bütün bunları kulak kabartmaman gereken, ama dinlediğin konuşma kırıntılarından toparladın, öyle mi? Yanlış yönlendirilmiş, tesadüfen yoluna çıkan, üzerleri etiketli ve uyarılı dosyalar. Dikkatsiz sohbetlerde sana *tesadüfen* planlarını açıklayan, komplo amacıyla bir araya gelmiş insanlar. Ne kadar beceriklisin, Toby. Sanki anahtar deliklerine kulak

dayamadığını söylediğini hatırlar gibiyim. Bir an için, içimde senin de toplantıya katıldığın duygusu canlandı. *Sakın ha,"* diye buyurdu ve bir an için ikisi de suskun bekledi.

"Beni dinle, sevgili dostum," diye yeniden söze başladı çok daha yumuşak bir sesle. "Sahip olduğunu sandığın bilgi her neyse –isterik, anekdot, elektronik, bana anlatma– seni yok etmeden, sen onu yok et. Her gün, Whitehall'un her noktasında sersemce planlar yapılıp terk edilir. Kendi geleceğin için, lütfen bunu da öylesi bir plan olarak kabul et."

O özlü ses bir yerde tökezlemiş miydi? Toby yayaların telaşlı gölgeleri, geçen ışıklar ve nehir trafiğinin gürültüsünden emin olamadı.

*

Islington'daki dairesinde tek başına, önce cihazdaki analog bantları dinledi, bir taraftan da dijital ortama kaydetti. Dijital kaydı masaüstüne, yedeklemek için de bir flaş diske aktardı. Kaydı masaüstünde olabildiğince derine gömerken teknisyenler bir gün çengel atarlarsa hiçbir şeyin yeterince derine gömülmüş olamayacağının, böylesi talihsiz bir durumda yapılacak tek şeyin sabit sürücüyü çekiçle parçalayıp, parçaları da geniş bir alana serpiştirmekten geçeceğinin farkındaydı. Bir ustanın unuttuğu sanayi tipi bir maskeleme bandıyla flaş diski anneanne ve dedesinin evlenme töreninde çekilmiş, koridorun en karanlık köşesinde, vestiyer çengellerinin yanında asılı sararmış fotoğrafının arkasına yapıştırdı ve saklamaları için onlara emanet etti. Orijinal banttan nasıl kurtulacaktı? Üzerindekileri silmek yeterli değildi. Bandı küçük parçalara bölerek parçaları mutfakta yangın çıkarmak pahasına evyede yaktı, kalıntıları da evye atık ünitesine gönderdi.

Beş gün sonra Beyrut'a tayini çıktı.

3

Kit ve Suzanna Probyn'in Cornwall'un sapa köyü St. Pirran'a şaşkınlık yaratacak gelişleri başlangıçta hiç de hak ettiği ilgiyi görmedi. Hava kötü, köy de buna uygun bir ruh halindeydi: Denizden gelen sırılsıklam sisle her adımın köy sokağında hüküm gibi yankılandığı bir şubat günü. Sonra da akşam, pub saatinde, huzursuzluk verici haber: Çingeneler geri gelmiş. Genç John Treglowan inekleri sağmaya götürürken, babasının traktöründen iç kesim plakası taşıyan, yan camları perdeli yeni –büyük ihtimalle çalıntı– bir karavan görmüştü:

"Bütün küstahlıklarıyla gelmişler, malikânenin park alanında, geçen sefer de kaldıkları eski çam korusunda."

"Peki, ipte renkli çamaşır var mıydı, John?"

"Bu havada? Çingeneler bile."

"Çocuk falan, John?"

"Hiç görmedim, ama tehlike olmadığını görene kadar saklamışlardır."

"Peki, ya at?"

"At yok," dedi John Treglowan. "Şimdilik yok."

"Ve sadece bir karavan, öyle mi?"

"Yarına kadar bekle, heriflerden en az yarım düzinesi gelir, bak bakalım, gelmez mi?"

Ve usulen beklediler.

Ertesi akşam gelip çattığında, hâlâ bekliyorlardı. Bir köpek görülmüştü, çingene köpeği değil, çingene köpeğine benzer de değil, tombul ve sarı bir Labrador, yanında da başında geniş bir şapka, üzerinde de ayak bileklerine kadar inen o Driza-Bone yağmurluklardan olan, adımları geniş bir adam. Üstelik

adam da köpek gibi, hiç çingeneye benzemiyordu – neticede, geçen seferki gibi oraya gidip onlara bir iki kelime etmek için can atan John Treglowan'la iki erkek kardeşi kendilerini tutmak zorunda kalacaktı.

Bu da iyi oldu, çünkü ertesi sabah karavan, perdeleri ve iç kesim plakası, içinde Labradoruyla postanedeki mini marketin önüne geldi ve içinden postane müdiresine göre insanın dileyeceğinden de daha hoş emekli bir çift yabancı indi – yabancı, Tamar Nehri'nin doğusundan gelme zevksizliğine sahip herkes demekti. Müdire gelenlerin "seçkin" insanlar olduğunu söyleyecek kadar ileri gitmediyse de, anlatımında açık bir seçkinlik iması vardı.

Ama bu sorunu halletmiyordu, öyle değil mi?

Hem de hiç halletmiyordu.

Halletmenin yanından bile geçmiyordu.

Öyle ya, önüne gelenin malikâne parkında kamp kurmaya ne hakkı vardı? Onlara bu izni kim vermişti? Binbaşının Bodmin taraflarındaki kalın kafalı mütevellileri mi? Yoksa Londra'daki açgözlü avukatlar mı? Peki, ya *kira* ödemelerinden ne haber? Bu ne anlama gelirdi? Bu, hem de bu mevsimde, elimizde hâlâ dolduramadığımız iki tanesi varken, kahrolası bir karavan alanı daha demek olurdu.

Öte yandan bunu bizzat mülke izinsiz girenlere sormak, işte o da doğru olmazdı, değil mi ya?

Tahminlerin durması için, karavanın kendi işini kendin gör hırdavatçılığı da yapan Ben Painter'ın tamirhanesine gidip içinden altmış yaşlarında, uzun boylu ve kemikli bir adamın atlaması gerekecekti.

"Pekâlâ, efendim, yoksa siz Ben misiniz?" diye başlıyor adam önce, Ben seksen yaşında ve en iyi gününde bir elli beş boyunda olduğu için aşağıya eğilerek.

"Evet," diyor Ben.

"Pekâlâ, ben de Kit. İhtiyacım olan şey, Ben, insan boyunda bir çift sac makası." İşaret ve başparmağıyla bir halka oluş-

turarak, "Bu boydaki çelik çubukları kesecek bir arkadaş."

"Hapse giriyorsun, öyleyse?" diye soruyor Ben.

"Hayır, hemen şu *anda* değil, Ben," diyor aynı Kit, *hah!* diye kısık bir kahkaha atarak. "Ahır kapısında şöyle dev gibi bir asma kilit var, anlıyor musun? Baştan aşağı paslanmış, gerçek bir *eşkıya* ve görünürde anahtar da yok. Anahtar panosunda her zaman asılı olduğu bir yer vardı, ama artık orada asılı değil. Ve inan bana, boş bir anahtar çengelinden *daha* aptalca bir şey olamaz," diye içtenlikle ekliyor.

"*Malikânedeki* ahır kapısından bahsediyorsun, öyle değil mi?" diye soruyor Ben uzunca düşündükten sonra.

"Bildin," diye doğruluyor Kit.

"Binbaşıyı tanıyınca, orası boş şişe dolu olmalı, o ahır."

"Büyük ihtimalle. Çok kısa zamanda o şişelerin depozitosunu geri almayı da umuyorum."

Ben buna da kafa yoruyor. "Artık depozito yasak, depozitoya izin yok."

"Evet, sanırım artık öyle. Onun için *asıl* yapacağım, hepsini geri dönüştürülmek üzere şişe bankasına göndermek, değil mi?" diye sabırla açıklıyor Kit.

Bu da Ben'in hoşuna gitmiyor:

"Ben olsam öyle yapmazdım," diyor uzun zaman geçince. "Özellikle de bana *ne için* olduğunu söyledikten sonra. Malikâneyi. Yoksa yardım etmiş, azmettirmiş olurdum. O kahrolası yere sahip olmadığın sürece."

Kit yaşlı Ben'i aptal yerine koymamak için gönülsüzce de olsa malikânenin şahsen ona değil, sevgili karısı Suzanna'ya ait olduğunu anlatıyor.

"Merhum binbaşının yeğeni, anlıyor musun, Ben? Çocukluğunun en mutlu yıllarını burada geçirdi. Ailede burasını isteyen başka hiç kimse çıkmayınca, mütevelliler bir denememize karar verdi."

Ben bütün bunları hazmetmeye çalışıyor.

"Öyleyse bir Cardew olmalı, değil mi? Karın?"

"Evet, *öyleydi*, Ben. Şimdi bir Probyn. Otuz üç harika yıldan beri Probyn olduğunu söylemekten gurur duyuyorum."

"Öyleyse Suzanna'dır? Dokuz yaşındayken atla ava çıkan Suzanna Cardew? Beyin önünden çıkardı, saha bekçileri tarafından atının geri getirilmesi gerekirdi."

"Suzanna'ya benziyor."

"İnanamıyorum," dedi Ben.

İki gün sonra postaneye gelen resmi bir mektup kalan tüm kuşkuları giderdi. Mektup sadece herhangi bir yaşlı Probyn'e değil, İnternet'te araştıran John Treglowan'a bakılırsa, Karayipler'de hâlâ Britanya'ya ait oldukları sanılan bir dizi adada bir tür büyükelçi ya da hükümet temsilcisi olan ve bunu göstermek için bir madalyaya da sahip *Sir Christopher Probyn*'e gönderilmişti.

*

Israrla kullanılmasını istedikleri adlarıyla Kit ve Suzanna o günden beri, köydeki ahlakçılar aksini beklese de hiçbir yanlış yapmadı. Binbaşı son günlerinde yalnız, insan düşmanı ve ayyaş olarak bilinirken, malikânenin yeni sahipleri köy hayatına en aksilerin bile inkâr edemeyeceği bir iyi niyet ve keyifle katıldılar. Kit'in malikâneyi tek başına elden geçiriyor olması da fark etmiyordu: Cuma günleri geldiğinde beline bağladığı bir önlükle köy odasına gelir, yaşlılara yemek servisi yapıp bulaşığa da kalırdı. Hasta olduğu söylense de inanmayacağın Suzanna'ya gelince, Meşgul Arılar'a yardım eder, muhasebecinin ölümünden sonra Bölge Papazı için hesapları düzenler ya da Sure Starter's konseri için ilkokula koşar, Çiftçiler Pazarı için Kilise Salonu'na gider, muhtaç kent çocuklarını hafta sonu konuk edilecekleri sayfiye evlerine götürür ya da hasta kocasını görmesi için birinin karısını Truro'ya, Treslike'a taşırdı. Peki, azametli miydi? – unut bunu, soylu ya da değil, senin benim gibi bir kadındı, o kadar.

Öte yandan Kit alışverişe gidip seni karşı kaldırımda görse, kollarını iki yana açarak arabaların arasından sana koşacağına, kızının bir yıllık moladan ne kadar hoşlandığını, babasının ölümünden sonra eşinin toparlanıp toparlanmadığını soracağına bire yüz bahse girebilirdin – son derece sıcakkanlıydı, burnu havada falan da değildi, üstelik asla isim unutmazdı. Yüzüne baktığında pek inanmasan da Londra'da doktorluk yapan kızlarına, Emily'ye gelince, her geldiğinde güneşi de yanında getirirdi; istersen onu her gördüğünde kendinden geçen, tedavi etmesi için olmayan ağrılarla ıstıraplar uyduran John Treglowan'a sor! Her neyse, kedi de kraliçeye bakabilir demezler mi zaten?

Bu yüzden, malikâneden Sir Christopher Probyn'in Paskalya'dan sonra ilk pazar günü St. Pirran köyünde, Bailey's Meadow'da eski ritüellere göre düzenlenen Yıllık Efendi Bailey Panayırı'nın Cornwall dışından ilk Resmi Açıcısı ve Düzensizliğin Efendisi seçilmek gibi benzersiz ve örneğine rastlanmamış bir payeyle onurlandırılması belki bizzat Kit'in dışında kimseyi şaşırtmadı.

*

"Mrs. Marlow süslü ama aşırı değil, diyor," dedi Suzanna, boy aynasının önünde kendini incelerken açık kapıdan Kit'in soyunma odasına seslenerek. "Vakarımızı korumamız gerekiyormuş, her ne demekse artık."

"Yani, hasır eteğimi giyemeyeceğim," diye yanıt verdi Kit üzüntüyle. Ardından uysalca, "Tabii, Mrs. Marlow en iyisini bilir," diye ekledi. Binbaşıdan miras kalan, yarı zamanlı yaşlı kâhyalık görevini yerine getiren Mrs. Marlow.

"Bugünün sadece *Açıcısı* olmadığını unutma," dedi Suzanna kocasını yüreklendirmek için sırtını son bir kez sıvazlayarak. "Aynı zamanda Düzensizliğin Efendisisin. Komik olmanı bekliyorlar, ama *fazla* komik olmanı değil. Belden aşağı esprilerini bir kenara bırak. Metodistler de gelecek."

Soyunma odası, malikânede Kit'in her işi gören parmaklarını asla sokmayacağına yemin ettiği tek bölümdü. Oranın Victoria döneminden kalma soluk duvar kâğıdına, kendi cumbasına yerleştirilmiş hantal antika yazı masasına, meyve bahçesine bakan yıpranmış sürme penceresine bayılıyordu. Ve ne mutluluk, Mrs. Marlow'un kocası Albert'in zamanında budamasıyla yaşlı elma ve armut ağaçları çiçek açmıştı.

Kit sadece binbaşının yerini almakla da kalmıyor, kendi de bir şeyler ekliyordu. Meyva ağacından yapılmış şifonyerin üzerinde Kit'in ilk dış görevi sırasında Paris'te bir bitpazarından satın aldığı, çömelmiş, asık yüzlü bir Napolyon'a sinsice bakan bir Wellington Dükü heykelciği duruyordu. Duvara, mızrağını Osmanlı yeniçerisinin gırtlağından aşağıya dayamış bir Kazak tüfekçisinin resmi asılmıştı: Ankara, Başkâtip, Ticari.

İlginç ama aşırı olmayacak herhangi bir şey bulmak amacıyla gardırobunu açarak, gözlerini diplomatik geçmişinin öteki kalıntılarının üzerinde dolaştırıyor.

Siyah sabahlığım ve çizgili pantolonum mu? Beni cenaze levazımatçısı sanacaklar.

Frak? Baş garson. Üstelik bu sıcakta delilik, çünkü gün bütün tahminlerin aksine bulutsuz ve pırıl pırıl başlamıştı. Mutlu bir böğürtü çıkardı:

"Evreka!"

"*Banyoda* değilsin, değil mi Probyn?"

"Boğuluyorum, el sallıyorum, daha ne?"

Gözüne Cambridge yıllarından kalma, sararmak üzere olan hasır bir şapka, onun altında da aynı dönemden kalma çizgili bir blazer çarptı: Brideshead görüntüm için kusursuz. Bir çift beyaz eldiven de takımı tamamlayacak. Züppelik ayrıntısına gelince, kıvrık gümüş saplı antika bastonu, son zamanlarda satın almıştı. Şövalyelikle birlikte, bastonlar konusunda zararsız bir şey keşfetmişti. New Oxford Street'ten Mr. James Smith'in mağazasına uğramadan, hiçbir Londra

ziyareti tamamlanmış sayılmazdı. Son olarak da –şamataya bak!– Emily'nin Noel'de hediye ettiği floresan çoraplar.

"Em? Nerede bu kız? Emily, derhal en iyi ayıcığını istiyorum!"

"Sheba'yla koşmaya çıktı," diye hatırlattı Suzanna yatak odasından.

Sheba, sarı Labradorları. Son tayinlerini paylaşmıştı.

Yeniden gardırobuna döndü. Floresan çoraplarını ateşlemek için bir yaz indirimi sırasında, Bodmin'de satın aldığı turuncu süet mokasenlerini giymeyi göze alacaktı. Ayakkabıları deneyip, neşeli bir çığlık attı. Çay saati geldiğinde, çıkarmış olacaktı. Olmayacak bir kravat seçti, blazerına sığmaya uğraştı, hasır şapkasını hovardaca yana yatırdı ve Brideshead sesiyle seslendi:

"Söylesene Suki, sevgilim, konuşma notlarımı nereye koyduğumu hatırlıyor olabilir misin?" – kapının eşiğinde, züppelerin en iyisi gibi elini kalçasına koyarak. Sonra sustu, kollarını hayranlıkla aşağıya sarkıttı. "Harika. Suki, sevgilim. Şükürler olsun!"

Suzanna boy aynasının önünde durmuş, omzunun üzerinden kendini inceliyordu. Merhum teyzesinin siyah binicilik kıyafetiyle çizmelerini, beyaz dantel bluzunu giymiş, kır saçlarını da gümüş bir tarakla tutturduğu bir topuzla toplamıştı. Hepsinin üzerine gülünç olabilecek, ama Kit'e bütünüyle sevimli görünen parlak siyah, silindir bir şapka almıştı. Giydikleri ona uyuyordu, dönem uyuyordu, şapkası uyuyordu. Zamanının altmış yaşında, yakışıklı bir Cornwall kadınıydı ve zaman da yüz yıl öncesiydi. Daha da iyisi, hayatında tek bir gün bile hasta olmadığını sanırdın.

Kit daha ileri gitmesine izni olup olmadığından kuşkulanıp, kapının eşiğinde oyalanıyormuş gibi göründü.

"Keyfini *çıkaracaksın*, değil mi Kit?" diyor Suzanna aynaya bakıp ciddi sesle. "Bütün bunlara sadece beni sevindirmek için katlandığını düşünmek istemem."

"*Tabii ki* hoşlanacağım, sevgilim. Harika olacak."

Üstelik söylediğine de inanıyordu. Suki'yi mutlu edecekse bir tutu giymeye ve pastadan fırlamaya bile hazırdı. Şimdiye kadar Kit'in hayatını yaşamışlardı, bundan sonra da Suki'ninkini yaşayacaklardı; ne pahasına olursa olsun. Karısının elini tutarak saygıyla dudaklarına götürdü, sonra mobilya örtülerinin arasından geçirip, merdivenden Mrs. Marlow'un iki elinde Efendi Bailey'nin çiçek seçimi taze menekşelerden birer demetle beklediği hole inmeden önce bir menüet yapmak istermiş gibi, havaya kaldırdı.

Ve Mrs. Marlow'un yanında da, Chaplin-vari paçavralara bürünmüş, çengelli iğneleri ve melon şapkasıyla rakipsiz kızları, felaketle sonuçlanan bir aşk macerasından sonra hayata yeni dönmüş Emily.

"Her şey yolunda mı anne?" diye sordu heyecanla. "Konuşmanı aldın ya?"

Kit Suzanna'ya cevap verme fırsatı tanımadan ceketinin cebini güvenle sıvazlıyor.

"Ya gözlük? Hani gerekirse?"

Öteki cebe bir dokunuş.

"Heyecanlı mısın baba?"

"Ödüm kopuyor."

"Kopması gerekirdi zaten."

Malikânenin bahçe kapıları ardına kadar açık. Kit bu vesile için kapı dikmelerinin üzerindeki taş aslanları basınçlı suyla yıkattı. Kostümlerini giymiş keyif düşkünleri Market Street'ten yukarıya akmaya başlamış. Emily köyün doktoruyla karısını görüyor ve hızla onlara katılarak anne ve babasını yürüyüşte yalnız bırakıyor; Kit gülünç hareketlerle hasır şapkasını soldan sağa itiyor, övgülerini farklı biçimlerde dile getirirken Suzanna çevredekilere gönül alıcı sözler söylemeyi beceriyor:

"Aman Tanrım Peggy, şekerim. Kesinlikle *büyüleyici!* Böylesine güzel sateni nereden buldun?" diyor Suzanna postane müdiresine.

Kit sarıklı bir Arap prensi kılığıyla gelmiş iriyarı Mr. Olds'un, köyün kasabının kulağına alçak sesle, "Kahrolma e mi, Billy? Onun altında başka kim var?" diye fısıldıyor.

Evlerin bahçelerinde nergisler, laleler, hor ve şeftali çiçekleri başlarını mavi göğe kaldırmış. Kilisenin kulesinde Cornwall'ın siyah ve beyaz bayrağı dalgalanıyor. Binici çocuklardan bir grup, binici başlıklarıyla, Granary Binicilik Okulu'ndan ürkütücü Polly'nin eşliğinde sokaktan koşarak geçiyor. Şenlikler baştaki midilli için biraz fazla ama Polly atın dizginlerini tutmaya hazır. Suzanna önce midilliyi, sonra da binicisini teselli ediyor. Kit Suzanna'nın koluna giriyor, elini sevgiyle karısının kaburgalarına dayadığında yüreğinin vuruşlarını hissediyor.

İçindeki coşku yükselirken Kit, burada ve şimdi, diye düşünüyor. İtişip kakışan kalabalıklar, çayırlarda hoplayıp zıplayan altın renkli atlar, yamaçta güvenle otlayan koyunlar, hatta Bailey's Hill'in alçak yamaçlarını çirkinleştiren yeni bungalovlar: Sevdikleri ve bunca zaman hizmet ettikleri ülke bu değilse, neresi? Pekâlâ, mutlu kahrolası İngiltere, Laura kahrolası Ashley, tamam, Cornwall için bira, kurabiye ve yoho, elbette yarın bütün bu tatlı ve iyi insanlar birbirlerinin gırtlağına sarılacak, birbirlerinin karılarını düzecek ve dünyanın geri kalanının yaptığını yapacak. Ama bugün Ulusal Günleri ve eski diplomat kim oluyor da ambalajın içerikten daha güzel olmasından yakınıyor?

Hasır bir masanın başında pantolon askısı ve kovboy şapkasıyla Jak Painter dikiliyor, tamirhaneden Ben'in kızıl saçlı oğlu. Onun yanında da kanatlı bir peri elbisesi giymiş bir kız oturmuş, tanesi dört pounda bilet satıyor.

"Kahrolsun, Kit, sana *ücretsiz!*" diye sesleniyor Jack yüksek sesle. "Açılışı yapacaksın arkadaş, Suzanna da öyle!"

Oysa Kit coşkudan hiç de aynı fikirde değil:

"Ücretsiz *değil*, Jack Painter! *Son derecede pahalı* biriyim. Sevgili eşim de öyle," diyor ve mutlu bir adam olarak masanın

üzerine onluk bir banknot çarpıyor, verilen iki poundu da hayvanlara yardım kutusuna atıyor.

Bir saman arabası onları bekliyor. Arabaya kurdelelerle süslenmiş bir merdiven dayalı. Suzanna merdiveni bir eliyle kavrıyor, ötekiyle binici eteğini toparlıyor ve Kit'in yardımıyla tırmanıyor. Hevesli kollar onu karşılamak için uzanıyor. Suzanna soluğunun sakinleşmesini bekliyor. Soluğu sakinleşiyor. Suzanna gülümsüyor. Harry Tregenza, Güvenebileceğiniz İnşaatçı ve ünlü serseri, cellat kukuletası giymiş, elindeki gümüş boyalı tahta tırpanı kaldırıyor. Yanında tavşan kulakları takmış karısı var. Onların yanında da korsajından taşan, bu yılın Bailey Kraliçesi dikiliyor. Kit hasır şapkasının kenarına dokunarak her iki kadının yanağına nazik öpücükler konduruyor, her ikisinde de aynı yasemin kokusunu soluyor.

Eski bir laterna, "Daisy, Daisy, bana cevap ver," çalıyor. Gayretli bir tebessümle patırtının dinmesini bekliyor. Dinmiyor. Sessizlik için bir kolunu kaldırıyor, daha gayretli gülümsüyor. Boşuna. Blazerının bir iç cebinden Suzanna'nın daktilo etmek soyluluğunu gösterdiği konuşma notlarını çıkarıyor ve sallıyor. Bir buhar makinesi gaddar bir çığlık atıyor. Teatral bir iç çekişten sonra, yardım için önce göğe, sonra ayaklarının dibindeki kalabalığa yakarıyor, oysa şamata dinmek bilmiyor.

Konuşmaya başlıyor.

Önce gülerek Kilise Uyarıları adını verdiği, ama tuvaletler, otopark ve bebek altı değiştirmek gibi dinle ilgisiz konuları haykırması gerekiyor. Onu işiten var mı? Saman arabasının etrafında takılanların yüzlerine bakınca, hayır, yok. Mucizeyi gerçekleştirmek için gece gündüz çabalayan fedakâr gönüllülerimizin adlarını okuyor ve bir adım öne çıkmalarını istiyor. Kutsal Şehitlerin adlarını da okuyabilirdi. Laterna başa döndü. *Aynı zamanda Düzensizliğin Efendisisin. Komik olmanı bekliyorlar.* Suki'ye kısa bir bakış: Kötü belirti yok. Ya Emily,

sevgili Em: Uzun boylu ve dikkatli, her zamanki gibi sürünün biraz dışında.

"Ve son olarak, dostlarım, inmeden önce – aslında inerken çok dikkatli olmam gerekir ya!" –sıfır tepki– "Güçlükle kazandığınız paraları akılsızca harcamanızı, birbirinizin karısıyla *çekinmeden* cilveleşmenizi," –bunu söylememiş olmak isterdi– "içmenizi, yemenizi, günü eğlenerek geçirmenizi istemek görevimi zevk ve mutlulukla yerine getiriyorum. Onun için *hip hip,*" –hasır şapkasını alıp havaya fırlatarak– *"hip hip!"*

Suzanna şapkaya eşlik etmesi için silindir şapkasını kaldırıyor. Dışarı Atacak Kadar Az Güvendiğiniz İnşaatçı cellat kukuletasını atamadığı için, kasıtsız bir komünist selamıyla yumruğunu havaya kaldırıyor. Hoparlörlerden elektrik arızası gibi, çok gecikmiş bir *Hurra!* çıkıyor. Kit, "Bravo, yakışıklım!" ve "Güzel konuşmaydı, bülbülüm!" mırıltıları arasında merdivenden minnetle iniyor, bastonunu yere bırakıyor ve Suzanna'yı kalçalarından kavramak için uzanıyor.

Emily bastonla Kit'in yanında belirerek, "Harikaydı baba!" diyor. "Oturmak ister misin anne, yoksa *dolanacak mısın?*" – bir aile terimi kullanarak.

Suzanna her zamanki gibi dolanmak istiyor.

*

Açıcı ile Karısı Hanımefendi'nin kraliyet turu başlıyor. Önce, Shire atları denetleniyor. Memleket çocuğu Suzanna onlarla sohbet ediyor, hiç çekinmeden sağrılarını okşayıp şamarlıyor. Kit pirinç koşumlarına hayranlığını gösteriye çeviriyor. En iyi pazar görüntülerinde, yerli sebzeler. Yerlilerin brokoli dedikleri karnabaharlar: Futbol topundan büyük, tertemiz yıkanmış. Ev yapımı peynirler, ekmekler ve bal.

Turşu numunesi: Tatsız, ama sırıtmaya devam et. Tütsülenmiş somon patesi nefis. Suki'ye satın alması için ısrar et. Bahçıvanlık Kulübü'nün çiçekli kutlamasında oyalan.

Suzanna her çiçeği ilk adıyla tanır. Hayattan tatmin olmamış MacIntyre çiftine rastla. Eski çay plantasyoncusu George kitlelerin kapıya dayanacağı güne hazırlık olarak, başucunda dolu bir tüfek bulunduruyor. Kollarını açarak onlara doğru yürü:

"George! Lydia! Canlarım! *Harika!* Geçen akşam evinizdeki yemek süperdi, o müthiş gecelerden biri oldu. Gelecek sefer sıra bizde!"

Geçmişte kalmış harman makinelerine ve buharlı motorlara doğru minnetle yürü. Suzanna Batman'den Osama'ya kadar mümkün olabilecek her türlü kıyafete bürünmüş çocuk izdihamından yılmıyor. Kit Kızılderili kostümüyle traktörünün üzerinde çömelmiş köy Romeo'su Gerry Pertwee'ye sesleniyor:

"Daha kaç kere soracağım, Gerry? Şu kahrolası otlağı ne zaman biçeceksin?" Yanındaki Suzanna'ya: "Piyasası on ikiyken, bu herife saatte on beş papel verirsem ne olayım."

Suzanna ava çıkmış zengin dul Marjory'nin pususuna takılıyor. Marjory Orkide Kulübü için malikânenin duvarla çevrili bahçesindeki yıkık seraları gözüne kestirmiş, oysa Suzanna aslında kadının Kit'e göz diktiğinden kuşkulanıyor. Kit diplomatça karısının imdadına koşuyor:

"Suki sevgilim, sohbetinizi böldüğüm için bağışla – Marjory, son derecede çekici göründüğünü söylememe izin ver– ufak bir dram, sevgilim. Sadece senin halledebileceğin bir şey."

Koroda baş tenor ve kilise bekçisi Cyril, okul çocuklarıyla denetimsiz ilişki kurması yasaklanmış, annesiyle yaşıyor; Harold, sarhoş dişçi, erken emekli, Bodmin yolunun ötesinde samandan güzel kulübe, bir oğlu rehabilitasyonda, karısı tımarhanede. Kit ikisini de abartıyla selamlıyor ve rotayı Suki'nin parlak buluşu Sanat ve Beceri Sergisi'ne çeviriyor.

Büyük çadır bir sükûnet cenneti. Amatör suluboyaları beğen. Kaliteyi unut, gayret etmek her şey. Çadırın öbür ucuna yürü, çimenlik tümseği in.

Hasır şapka alnında yer ediniyor. Süet mokasenler beklendiği gibi kabir azabı çektiriyor. Emily çerçevenin kenarında, gözünü Suzanna'dan ayırmıyor.

Rüstik Sanatlar bölümümüzün halatla çevrili alanına gir.

*

Kit oraya girerken bir ilk *ürperti*, bir *varlık*, bir *ima* hissediyor mu? Hissediyor mu, ne demek: Cennet'te ve orada kalmaya kararlı. Her şey yolunda gittiği zaman hissedilen o nadir görülür saf keyif duygularından birini tadıyor. Süvari kılıklı, silindir şapkalı karısına sınırsız bir sevgiyle bakıyor. Emily'yi ve onun daha bir ay önce nasıl teselli edilemez olduğunu, oysa bugün yine kendi ayakları üzerinde durmuş, dünyaya meydan okumaya hazır göründüğünü düşünüyor.

Ve düşünceleri bu yönde keyifle akıp giderken, bakışları da alanın en uzak sınırlarına ve anlaşılan kendi istekleriyle bir adama kilitleniyor.

Kambur bir adam.

Küçük, kambur bir adam.

Temelli olarak mı, yoksa sadece şu an mı kambur, şimdilik bilinmiyor. Adam kambur ve minibüsünün arka kapağının üzerinde, ya çömelmiş ya da oturuyor. Öğle sıcağına aldırmadan tam boy parlak, kahverengi bir deri pardösü giymiş, yakası kalkık. Şapka olarak da geniş kenarlıklı bir şey, o da deriden, dar tepesi ve öndeki ilmeğiyle kovboydan çok, bir Püriten şapkasını andırıyor.

Kit'in siperliğin gölgesinde seçebildiği kadarıyla, adamın çizgileri kesinlikle orta yaşlı, ufak tefek beyaz bir erkeğin yüz hatları.

Kesinlikle?

Bu ani vurgu, neden?

Adamda böylesine *göze çarpan* ne var?

Hiç.

Adamın egzotik olduğu gerçek. Bir de, ufak tefek. Cüsseliler kalabalığında, ufak tefekler göze batıyor. Ama bu onu özel kılmaz. Sadece fark ettirir.

Kit'in ilk kaygısız düşüncesi, tenekeci olmuştu: Gerçek bir *tenekeciyi* en son ne zaman görmüş olabilirdi? Romanya, on beş yıl önce, Bükreş'te görev yaptığı sırada. Aslında bunu söylemek için Suzanna'ya doğru dönmüş olabilirdi. Belki de sadece karısına dönmeyi düşünmüştü, çünkü bu arada dikkatini adamın aracına, sadece işyeri değil, aynı zamanda mütevazı evi olan minibüsüne çevirmişti: bunun için Primus ocağına, ranzasına ve sanatkârın penseleri, matkapları ve çekiçlerinin yanında, sıra sıra çanaklara, mutfak eşyasına bakın; ve bir duvarda da, o günlük işini tamamladığında, keyifle kapısını dünyaya kapattığı zaman, halı olarak kullandığı kurutulmuş hayvan postları. Ama her şey öylesine düzenli, öylesine muntazamdı ki, adamın istediği şeyi gözü kapalı bulacağını düşünürdün. Öylesi bir ufak tefek adamdı. Becerikli. Ayağı sağlam.

Ama bu aşamada olumlu, geri çevrilmez bir tanıma? Kesinlikle hayır.

Tırmanarak ilerleyen, sinsi bir ima vardı.

Bir kaleydoskop içindeki parçalar gibi toplanan, bir araya gelen, önce pek anlaşılmaz, ardından –sadece adım adım– bir bütün oluşturan hafıza kırıntıları vardı – rahatsızlık verici.

Gecikmiş bir kabul vardı, içteki insanın ta derinliklerinden gelen, sonra da yavaş yavaş ama yürek sıkıntısıyla dıştaki insan tarafından onaylanan bir kabul.

Kit'in belleğinde ayrıntıları bulanık olsa da, fiziki bir uzaklaşma girişimi de vardı. Yatırım fonu yöneticisi ve sayfiye evi sahibi şişko Philip Peplow, en son manitası, Peirrot taytlar giymiş bir seksen beşlik modelle paldır küldür sahnede belirdi. Kit kafasındaki şiddetli fırtınaya rağmen güzel kızı görmezden gelmedi. Üstelik konuşmayı yapan da tayt giymiş bir seksen beşlik kızdı. *Kit ve Suzanna akşam birer içki için uğramak isterler miydi? Harika olurdu, açık havada, yediden itibaren,*

olduğunuz gibi gelin, bir de yağmur yağmazsa ne mutlu. Kit ise zihin karışıklığını telafi etmek için olacak, kendini *çok isterdik, bir seksen beşlik kız, ama günahlarımıza karşılık bu akşam bütün Zincir Takımı yemeğe geliyor,* derken işitti. "Zincir Takımı" Kit ve Suzanna'nın yüksek makam sembollerine zaafı olan yerel erkân için kullandıkları, ev yapımı bir deyimdi.

Peplow'la manitası bunun üzerine ayrılıyor ve Kit tenekecinin avadanlıklarına beğenerek bakmaya kaldığı yerden devam ediyor; tabii zihninin bir tarafı hâlâ kabul edilemezi kabul etmeye direnirken gerçekten baktığını görebiliyorsa. Suzanna hemen yanında duruyor, o da avadanlıklara beğenerek bakıyor. Karısının bunları ondan önce beğendiğinden kuşkulanıyor, ama emin değil. Ne de olsa, beğenmek burada bulunma nedenleri: Beğen, batağa saplanmadan yürü, sonra başka bir şey beğen.

Oysa bu kez bir yere yürümüyorlardı. Yan yana durmuşlar, beğenerek bakıyorlardı, aynı zamanda adamın tenekeci olmadığını, tenekecilikle ilgisi bulunmadığını anlıyorlardı – en azından, Kit anlıyordu. Hangi akla hizmetle adamı aceleyle tenekeci yaptığı da ayrı konuydu.

Tanrı aşkına, adam kahrolası bir *saraçtı*! Bana neler oluyor böyle? Adam eyer yapıyor, lanet olsun, dizgin yapıyor! Evrak çantaları! Çantalar! El çantaları, cüzdanlar, kadın çantaları, bardak altlıkları! Öyle tencere tava falan değil, hiç yapmadı ki! Adamın *çevresindeki* her şey deridendi. Ürününün reklamını yapan bir deri adam. Modelliğini de yapıyordu. Minibüsünün bagaj kapağı adamın *podyumuydu.*

Kit o ana kadar bütün bunları kabul edememişti, tıpkı minibüsün yanlarına altın renkli harflerle elle yazılmış, gözü olan herkesin elli, hatta yüz adımdan görebileceği, JEB'İN SARACİYESİ yazısını kabullenmeyi başaramadığı gibi. O yazının altında da, daha küçük harflerle ama anlaşılan en az o kadar okunaklı, *Alımınızı minibüsten yapın* talimatı. Ne telefon numarası, ne e-posta ya da başka bir adres, ne de soyadı.

Sadece Jeb ve minibüsünden alın. Olabildiğince kısa ve öz, kesin.

Peki ama Kit'in aslında son derecede iyi ayarlanmış dürtüleri neden anarşiye varacak, bütünüyle mantıksız bir inkârda ısrar etmişti? Ve şimdi kabul ettiğine göre o Jeb adı neden masasının üzerinden geçen Devlet Sırları Yasası'nın en korkunç, en sorumsuz ihlali gibi geliyordu?

*

Öyle geliyordu çünkü. Kit'in tüm bedeni öyle geldiğini söylüyordu. Ayakları öyle geldiğini söylüyordu. O ayaklar fena vuran mokasenlerin içinde uyuşmuştu. Eski Cambridge blazeri da öyle geldiğini söylüyordu. Sırtına yapışmıştı. Sıcak dalgasının ortasında, soğuk ter pamuklu gömleğini sırılsıklam etmişti. Şimdiki zamanda mıydı, yoksa geçmişte mi? Her ikisindeki de aynı gömlek, aynı ter, aynı sıcaklıktı: Burada ve şimdi Bailey's Meadow'da, laternanın temposunda ya da bir Akdeniz yamacında, gecenin ilerlemiş saatlerinde denize açılan motorların gürültüsünde.

Peki o iki güvenilir, hareketli kahverengi göz üç yıl gibi kısa bir sürede nasıl yaşlanıp kırışır, var olmanın hafifliğini nasıl yitirir? Baş kalkmıştı, üstelik yarım yamalak da değil, bütünüyle, deri şapkanın kenarlığı dikleşene kadar, altındaki çizgili yüz, sıska elmacık kemikleri, kararlı çene, hatta gözlerinin ve dudaklarının kenarlarına biriken, o göz ve dudakları bir çeşit sürekli küçümseme ifadesiyle aşağı çeken çizgilerle kaplı alnı *görüş alanına* – kolay kolay kurtulamadığı bir anlatım tarzıyla – girene kadar.

Ve bizzat gözler, bir zamanlar o kadar hızlı ve haberdar olan gözler de çabukluklarını kaybetmiş gibiydi: Kit'e bir kez dikilmiş, başka tarafa dönme belirtisi göstermeden orada, onun üzerinde kalmıştı ve eğer adamlardan birisi diğerinin bakışından kurtulacaksa, bu ancak Kit'in hareket etmesine

bağlı olacaktı ki, bunu da başardı ama ancak başını tamamıyla Suzanna'ya çevirerek, *Evet, sevgilim, buradayız işte, ne gündü ama, ne gün!* – veya en az onun kadar budalaca, ama pek de kendisiyle bağdaşmayacak bir şey söyleyerek ve Suzanna'nın alı al, moru mor yüzünde kaşların çatılmasına neden olarak.

Duymamak için boşuna dua ettiği yumuşak Galler sesini işittiğinde, o kaş çatma neredeyse kaybolmuştu.

"Evet Paul, ne tuhaf rastlantı, demek gerekiyor. İkimizin de beklemediği bir şey, öyle değil mi?"

Kelimeler Kit'in zihnine bir avuç mermi gibi çarpsa da, Jeb bunları gerçekten sakince telaffuz etmiş olmalıydı, çünkü Suzanna –ya saçlarının altına gizlediği küçük işitme aletinin kusurları sayesinde ya da fuar alanının bitmek tükenmek bilmeyen şamatasından– söylenenleri işitemedi, abartılı dikkatini omuz atkısı ayarlanabilir büyük bir el çantasına vermeyi yeğledi. Jeb'e Bailey menekşesi buketinin üzerinden bakıyor, biraz fazla gülümsüyor, Kit'e göre biraz fazla tatlı ve küçümseyici görünüyordu ki, aslında bütün bunlar belli etmese de utangaçlığının belirtileriydi.

"Jeb'in ta kendisisin, değil mi? Gerçek Jeb."

Suzanna ne demek istiyor olabilir, *gerçek Jeb* derken? diye düşündü Kit, birden öfkelenerek. *Neyle* karşılaştırıldığında gerçek?

"Yedeği ya da dublörü değilsin ya?" diye devam etti Suzanna. Sanki Kit, adama gösterdiği ilgiyi açıklamak zorunda bırakmış gibi.

Jeb de kendi açısından soruyu olabildiğince ciddiye alıyordu:

Sonunda gözlerini Kit'ten ayırıp aynı azimle Suzanna'ya dikerek, "Şey," dedi, "Jeb olarak vaftiz edilmediğimi itiraf etmem gerekir." Doğruca Kit'in yüreğine saplanan bir ağız kalabalıklığıyla da, "Ama bana verdikleri adın söylenmesi öylesine güçtü ki, üzerinde ciddi bir ameliyat yapmaya karar verdim," diye ekledi. "Öyle de açıklanabilir."

Ne var ki Suzanna soru sorma sürecindeydi:

"Pekâlâ, böylesine *harika* bir deriyi nereden buldun, Jeb? Kesinlikle *mükemmel*."

Bunun üzerine, zihni diplomatik otopilota bağlanan Kit de aynı soruyu sormak için sabırsızlandığını ekledi.

"Evet, gerçekten, böylesine muhteşem bir deriyi nereden buldun, Jeb?"

Ardından Jeb'ın soruları sırayla düşündüğü, hangisine cevap vereceğini kararlaştırdığı bir süre geçiyor. Suzanna'da karar kılıyor:

Hayvan postunu duvardan indirip dizlerinin üzerine yayarken, "Aslına bakarsanız bu *Rus rengeyiği postu,* hanımefendi," diyor, Kit'e artık dayanılmaz bir savunma gibi görünen bir edayla. "Dediklerine göre 1786 yılında Plymouth Boğazı'nda batan bir Danimarka guletinden kurtarılmış. St. Petersburg'dan Cenova'ya giderken güneybatı rüzgârlarından kaçmak istemiş. Buralarda *o* rüzgârları hepimiz biliriz, değil mi?" –Güneş yanığı küçük eliyle postu teselli etmek istermiş gibi okşayarak– "Derinin pek aldırdığından değil tabii." Evcil bir hayvana söylüyormuş gibi, "İki yüz yıllık deniz suyu sana iyi gelmiştir," diye devam ediyor. Bana kalırsa ambalajındaki mineraller de işe yaramış olmalı."

Oysa Kit, Jeb vaazını Suzanna'ya sunsa da, aslında kendisine hitap ettiğini, Kit'in şaşkınlığına, öfkesine ve kaygısına – ve evet, korkusuna da – hızla artan korkusuna – oynadığını biliyordu gerçi, ama tam olarak nedenini bulması gerekecekti.

"Yani hayatını bununla mı kazanıyorsun, Jeb?" diye soruyordu Suzanna, aşırı yorgun ve bunun sonucunda dogmatik. "Tam zamanlı? Bir taraftan da *ek iş, ikinci iş* yapmıyor musun? Ders falan almıyor musun? Bu bir *hobi* değil, *hayatın* senin. Benim öğrenmek istediğim, bu."

Jeb'in bu okkalı sorular hakkında derin derin düşünmesi gerekti. Kahverengi küçük gözleri yardım için Kit'e döndü, onun üzerinde oyalandı, sonra düş kırıklığıyla başka tarafa çevrildi.

Sonunda içini çekti ve kendiyle çatışan biri gibi başını salladı.

"Şimdi düşünüyorum da, bir iki seçeneğim vardı," diye kabullendi. "Dövüş sanatları? Bugün artık herkes bu işi yapıyor, öyle değil mi?" Kit'e yeniden uzun uzun baktıktan sonra, "Yakın koruma, sanırım," diye devam etti. "Sabahları zengin çocukları okula götürmek. Akşam olunca da eve geri getirmek. Bu işte çok para var, diyorlar. Ama şimdi *deri*," –postu yeniden teselli eder gibi okşayarak– "babam gibi, ben de hep iyi kaliteli deriyi sevdim. Bana kalırsa, bunun gibisi yok. Peki, *hayatım* mı? Şey, hayat aslında insanın elinde kalandır" – bu kez Kit'e daha sert bakarak.

*

Birden her şey hızlanmış, her şey felakete doğru koşturmaya başlamıştı. Suzanna'nın gözleri uyarı parlaklığındaydı. Yanaklarında şiddetli renk izleri belirmişti. Kit'in doğum gününün yaklaştığı bahanesiyle, sağlıksız bir hızla erkek cüzdanlarını karıştırıyordu. Doğum günü yaklaşıyordu ya, aslında ta Ekim'deydi. Karısına bunu hatırlattığında, karısı aşırı bir neşeyle kahkaha attı ve eğer bir şey alırsa en alttaki çekmecesine gizlemeye söz verdi.

Kit'in doğum gününü bütünüyle unutarak ve en başta uzandığı omuzdan askılı çantaya yapışarak, "Şimdi, *dikişler*, Jeb, *el* dikişi mi, yoksa *makine* mi?" deyiverdi.

"El dikişi, hanımefendi."

"Bu da *etiket* fiyatı öyle mi, altmış pound? Bana *korkunç* yüksek geldi."

Jeb Kit'e döndü: "Üzgünüm, ama en son yapabileceğim bu Paul," dedi. "Bizim gibi, endeksli emekliliğe falan hak kazanamamışlar için malum, bayağı zor."

Jeb'in gözlerinde gördüğü nefret miydi? Öfke mi? Umutsuzluk mu? Peki ya Jeb Kit'in gözlerine baktığı zaman ne görüyordu? Gizem mi? Yoksa Suzanna etraftayken Paul

adını kullanmaması için sessiz bir yakarış mı? Oysa şimdiye kadar ne duydu ya da duymadıysa, Suzanna yeterince duyduğuna karar vermişti:

"Pekâlâ, alıyorum bunu," dedi. "Bodmin'deki alışverişim için harika olacak, Kit ne dersin? Geniş ve bölmeleri büyük. Baksana, kredi kartım için küçük bir yan cebi bile var. Bana kalırsa, altmış pound da oldukça makul. Sence, Kit? Tabii ki senin için de öyle."

Bunları söylerken öylesine beklenmez, o kadar kışkırtıcı bir harekette bulundu ki, diğer bütün kaygıları bir anlığına da olsa unutturdu. Kendi son derecede iş görür çantasını masanın üzerine bıraktı ve sanki içinde para aramanın peşrevi gibi, silindir şapkasını çıkardı ve tutması için Jeb'in eline tutuşturdu. Bluzunun düğmelerini çözmeye girişse, Kit'in öfkeli gözünde bundan daha açık sözlü olamazdı.

"Buraya bak, saçmalama, bunu ben ödeyeceğim," diye itiraz ederek sertliğiyle sadece Suzanna'yı değil, kendini de şaşırttı. Ve istifini bozmayan tek kişi olan Jeb'e, "Sanırım *nakit*? Sadece nakitle çalışıyorsun," –suçlar gibi– "çek, kart, ya da o cinsten doğa yardımcılarıyla değil?"

Doğa yardımcıları? – Neler zırvalıyor bu? Uçlarından birleşmişe benzeyen parmaklarıyla cüzdanından yirmi poundluk üç banknot çıkarıp masanın üzerine çarptı.

"Tamam sevgilim. Sana bir hediye. Paskalya yumurtan, bir hafta gecikmeli. Eski çantayı yenisinin içine sıkıştır. Tabii sığacak. İşte" – fazla yumuşak davranmadan, eski çantayı yenisinin içine yerleştirerek. "Teşekkürler, Jeb. Harika buluş. Gelmiş olman harika. Gelecek yıl da mutlaka görüşelim."

Kahrolası herif parayı neden almaz? Neden gülümsemez, başını sallamaz, teşekkür falan etmez – neden normal bir insan gibi *bir şey* yapmaz? Yeniden yerine oturup, Püriten şapkasının altında görünmez olup para sahteymiş, yetersizmiş, namussuzca elde edilmiş gibi ya da artık başka ne düşünüyorsa, sıska işaret parmağıyla dokunup durmak neden?

Ve arada heyecanlanan Suzanna Kit'in koluna sertçe dokunuşuna cevap vermek yerine, neden adama bakıp salakça sırıtır?

"Demek, öteki adın bu, öyle mi Paul?" diye soruyordu Jeb, sakin Galli sesiyle. "*Probyn?* Hoparlörden bağırdıkları isim, öyleyse. Sen misin?"

"Evet, benim. Ama bu işlerde itici güç sevgili karım. Ben sadece ona takılıyorum," diye ekleyip silindir şapkayı almak için uzandı Kit ve hâlâ Jeb'in elinde kaskatı durduğunu fark etti.

"Daha önce bir araya gelmiştik, değil mi Paul?" dedi Jeb, yüzüne aynı ölçüde ıstırap ve suçlamayı harmanlayan bir ifadeyle bakarak. "Üç yıl önce. Nasıl derler, bir kayayla kara arasında." Ve Kit kararlı bakıştan kurtulmak için gözlerini aşağıya kaçırdığında da, Jeb'in silindir şapkayı kenarlığından, başparmağının tırnağı bembeyaz olacak kadar sıkı tutan küçük çelik eline takıldı. "Evet, Paul, *kırmızı telefonumdun* benim."

Her zamanki gibi nereden çıktığı belli olmadan annesinin yanına dikilen Emily'yi görerek neredeyse umutsuzluğa kapılmak üzere olan Kit, içinde kalan son sahte inanç kırıntısına sığındı:

"Yanlış adama çattın, Jeb. Hepimizin başına gelir. Sana baktığımda, seni aslında hiç tanımadığımı anlıyorum" – Jeb'in ısrarlı gözlerine bakarak. "Korkarım *kırmızı telefon* bana ait bir kavram değil. *Paul mu?* Bütünüyle muamma. Böyle, işte."

Ve hâlâ gülümsemeyi sürdürerek ve Suzanna'ya dönerken mahcup bir kahkaha atmayı bile başararak:

"Sevgilim, oyalanmamamız gerek. Senin dokumacılarla çömlekçiler seni asla bağışlamaz. Jeb, karşılaştığımıza sevindim. Seni dinlemek çok aydınlatıcı oldu. Yanlış anlamaya üzüldüm. Karımın şapkası, Jeb. Satılık değil, dostum. Antika değeri."

"Bekle."

Jeb'in eli silindir şapkadan vazgeçip deri pardösüsünün yırtmacına uzandı. Kit Suzanna'nın önüne geçti. Oysa Jeb'in elinde beliren tek ölümcül silah mavi kapaklı bir defterdi.

Kendi salaklığını cık-cıklarla kınayarak, "Sana makbuzunu vermeyi unuttum, değil mi?" dedi. "O KDV budalası kurşuna dizerdi beni, kesinlikle dizerdi."

Defteri dizlerinin üzerine yayarak bir sayfa seçti, karbon kâğıdının yerinde olup olmadığına baktı ve kahverengi bir asker kalemiyle satırların arasına bir şeyler yazdı. Bitirdiği zaman –tamamlaması için gereken süreye bakınca, oldukça kapsamlı bir makbuz olması gerekirdi– sayfayı kopardı ve Suzanna'nın omuzdan askılı yeni çantasının içine özenle yerleştirdi.

*

Yakın zamana kadar Kit ve Suzanna'yı sadık vatandaşları olarak gören diplomasi dünyasında sosyal görev, sosyal görevdi.

Dokumacılar bir araya gelmiş ve kendilerine eski dünyadan kalma bir el tezgâhı mı yapmışlar? Suzanna tezgâhın kendine anlatılmasını sağlamalı, Kit de bir parça el dokuması kumaş satın alarak ahmakça yorumu kimse için, özellikle de hiç uzakta kalmayan şimdi de üç küçük çocukla sohbet eden Emily için hiçbir anlam ifade etmese de, bilgisayarının masanın üzerinde gezinmesini önlemek için tam da buna gerek duyduğunu iddia etmeli. Çömlekçilik reyonunda Kit çömlekçi çarkını çalıştırıyor, Suzanna gayretlerine iyi niyetle gülümserken yüzüne gözüne bulaştırıyor.

Açıcı ve Eşi Hanımefendi ancak bu son ritüelleri de yerine getirdikten sonra etraftakilerle vedalaşıyor ve sessiz bir kabulle eski demiryolu köprüsünün altından geçip, nehir boyunca ilerleyerek malikânenin yan kapısına varan patikaya yöneliyor.

Suzanna silindir şapkasını çıkardı. Şapkayı Kit'in taşıması gerekti. O sırada hasır şapkasını hatırlayıp onu da çıkardı, şapkaların kenarlıklarını bitiştirdi, gümüş saplı bastonuyla birlikte beceriksizce elinde tuttu. Öteki eliyle Suzanna'nın

koluna girmişti. Emily peşlerinden gelmeye davrandı, ardından fikrini değiştirdi, ellerini birleştirerek malikânede buluşacaklarını bağırdı. Suzanna'nın dönüp kocasının yüzüne bakması için demiryolu köprüsünün ıssızlığına girmeleri gerekecekti.

"*O adam* kimdi, Tanrı aşkına? Tanımadığını söylediğin. *Jeb.* Derici."

Kit korkuyla beklediği soruya yanıt olarak, "Kesinlikle *tanımadığım* biri," dedi. "Bütünüyle yabancı."

"Sana Paul dedi."

"Dedi ve bunun için kovuşturulması gerekir. Umarım bir gün kovuşturulur."

"Sen Paul musun? Hiç Paul oldun mu? Bana neden cevap vermiyorsun, Kit?"

"Veremiyorum da ondan. Sevgilim bu konuyu kapatmalısın. Hiçbir yere varmayacak. Varamaz."

"Güvenlik nedeniyle mi?"

"Evet."

"Ona hiç kimsenin kırmızı telefonu olmadığını söyledin."

"Evet, söyledim."

"Ama oldun. Gizli bir görevle gittiğin o sefer, sıcak bir yerlere, bacakların çiziklerle kaplı döndüğün zaman. Emily tropikal hastalıklar sınavına çalışırken bizde kalıyordu. Tetanos aşısı olmanı istemişti. Kabul etmedin."

"Sana o kadarını bile söylememem gerekirdi."

"Ama söyledin. Onun için, şimdi geri almak hiçbir şeye yaramaz. Bakanlığın *kırmızı telefonu* olmak için gidiyordun ve sıcak bir yer olduğu dışında ne süreyle ve nereye gittiğini hiç anlatmadın. Etkilenmiştik. Sağlığına kadeh kaldırdık: "Kırmızı telefonumuza." Bu dediklerim oldu, değil mi? Bunları da inkâr etmeyeceksin ya? Çizikler içinde döndün ve çalıların arasına düştüğünü söyledin."

"Söyledim. Düştüm. Çalılar. Doğruydu."

Ve söyledikleri Suzanna'yı yatıştıramayınca da:

"Pekâlâ, Suki. Pekâlâ. Dinle. Paul'dum. Kırmızı telefonuydum onun. Evet, öyle. Üç yıl önce. Ve silah arkadaşıydık. Bütün meslek hayatım boyunca yaptığım en güzel şeydi ve sana ancak bu kadarını söyleyeceğim. Zavallı adam bütünüyle yıkılmış. Tanımakta bile zorlandım."

"İyi birine benziyordu, Kit."

"Onun da ötesinde. Gerçekten düzgün, cesur bir adamdır. Ya da, öyleydi. Onunla hiç çatışmadık. Tam tersine." Hoş karşılanmayacak bir dürüstlük dürtüsüyle de, "Benim – *bakıcımdı*," diye ekledi.

"Ama sen yine de onu tamamen inkâr ettin."

"Yapmak zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu. Adam oyun dışı kalmıştı. Bütün operasyon, – nasıl diyeyim, çok gizlinin bile *ötesindeydi.*

En kötüsünün geçtiğini sanıyordu ya, Suzanna'nın pençesine geçirdiğini bırakmadığını unutmuş olmalıydı.

"Benim bir türlü *anlayamadığım,* Kit, şurası. *Jeb* senin yalan söylediğini biliyorsa, o zaman neden ona yalan söylemen gerekti? Yoksa sadece ben ve Emily için mi yalan söylüyordun?"

Her *ne* ise, karısı başarmıştı işte. Bahane olarak öfkeyi ileri sürerek, kabaca, "Senin için bir sakıncası yoksa gidip şu hesabı bir kapatayım," dedikten sonra şapkaları karısının kollarına sıkıştırdı, elinde bastonuyla patikada hızla yürümeye koyuldu, eski TEHLİKE uyarısını görmezden gelerek sarsak yaya köprüsüne tırmandı, Bailey's Meadow'un alt tarafındaki huş korusundan ilerleyip bir çit merdiveninden bir çamur havuzuna geçti, hızla yamaca tırmandığında aşağıdaki Sanat ve Beceri çadırının yıkıldığını, sergici esnafın bütün gün boyunca göstermedikleri bir çabayla tenteleri, tezgâhları, masaları söküp minibüslerine yerleştirdiklerini gördü: Ve orada, minibüslerin ortasında, daha sadece yarım saat önce Jeb'in minibüsünün durduğu, şimdi yerinde yellerin estiği boşluğu.

Bütün bunlar kollarını açarak, sahte bir neşeyle yamaçtan aşağıya koşmasını engellemeyecekti.

"Jeb! Jeb! Jeb hangi cehennemde? İçinizde *Jeb*'i gören var mı, dericiyi? Parasını ödemeden çekip gitmiş, salak herif – bütün parası cebimde! Pekâlâ, *sen* Jeb'in nereye gittiğini biliyor musun? Ya sen, sen de mi bilmiyorsun?" Minibüs ve kamyon sırasının yanında koştururken, bir dizi beyhude soru.

Oysa cevap olarak aldığı tek karşılık iyi niyetli tebessümler ve sallanan başlardı: Hayır, Kit, maalesef Jeb'in nereye gittiğini bilen yok; aslına bakarsan nerede oturduğunu, düşününce adını bile bilmiyoruz. Jeb yalnız biri, yeterince medeni ama kesinlikle geveze biri değil – kahkahalar. Kadınlardan biri onu iki hafta kadar önce Coverack Panayırı'nda gördüğünü sanıyor, bir başkası da Jeb'i bir yıl önce St. Austell'den hatırlıyor. Ama soyadını bilen yok, telefon numarasını, hatta plakasını bilen tek bir kişi bile yok. Büyük ihtimalle başka tüccarların yaptığını yapmıştır, diyorlar: Reklamı görmüş, alım satım biletini kapıdan almış, park etmiş, satacağını satmış ve yoluna devam etmiştir.

"Birini kaybettin, değil mi baba?"

Emily, tam da yanı başında – bu kız bir cin sanki. At römorklarının gerisinde seyis kızlarla dedikodu yapıyor olmalı.

"Evet ya, kaybettim şekerim, Jeb'i, dericiyi. Annenin bir çanta aldığı adamı."

"Ne istiyormuş?"

"Hiç. İsteyen benim." –İtirafa yenik düşüyor– "Borcum var da."

"Parasını ödedin. Altmış papel. Yirmilik banknotlarla."

"Evet, şey, ama bu başka bir şey için," – kaçamakça, kızının gözüne bakmayarak. "Eski bir borç. Bütünüyle farklı bir şey," – sonra, "annenle bir şey konuşmak," ile ilgili bir şeyler kekeleyerek, patikadan geri döndü, duvarla çevrili bahçeden Suzanna'nın bu akşam Zincir Takımı'na verecekleri akşam yemeğine hazırlık olarak Mrs. Marlow'un yardımıyla sebze doğradığı mutfağa girdi. Karısından yüz görmeyince, kurtuluşu yemek odasında buldu.

"Gümüşleri parlatsam iyi olacak," dedi, karısının duyacağı ve niyeti varsa kocası için bir şey yapacağı kadar yüksek sesle.

Oysa Suzanna aldırmadı. Bir gün önce binbaşının antika gümüş koleksiyonunu büyük bir törenle parlatmıştı – Paul Storr şamdanları, Hester Bateman tuzlukları ve son komutanlığından emekli olduğunda subaylarla askerlerin verdiği flamasıyla eksiksiz, gümüş korveti. Her birine gümüş beziyle neşesiz birer şamar atarken kendine koca bir kadeh viski doldurdu, basamakları gürültüyle çıkarak gecenin bir sonraki angaryası, oturma planını ve kartlarını hazırlamadan önce girizgâh niyetine soyunma odasındaki masasının başına geçti.

Son dış görevinden kalma bu resmi kartvizitler normal zamanda sakin bir keyif kaynağı oluyordu. Yemekteki konuklardan birinin kartı evirip çevirmesini, parmağını kabartma yazıların üzerinden geçirip o sihirli *Sir Christopher Probyn, Majesteleri Kraliçe'nin Yüksek Komiseri* unvanını okumasını gizlice seyretmek küçük bir alışkanlık oluvermişti. Bu akşam, böylesi bir keyif beklemiyordu. Yine de, önünde konuk listesi ve dirseğinin dibinde viskisiyle özenle –belki de fazla özenle– işe koyuldu.

Suzanna'nın arkasında, kapı eşiğinde dikildiğini hissedince, kasten doğaçlama bir sesle, "Bu arada, Jeb denen o adam gitmiş," dedi. Kim olduğunu, ne olduğunu, ya da herhangi bir şeyini bilen de yok, zavallı adam. Çok acıklı. Çok üzücü."

Gönül alıcı bir dokunuş ya da güzel bir söz bekleyerek yaptığına ara verdiğinde tek duyduğu Jeb'den alınan omuzdan askılı çantanın önündeki masaya düşerken çıkardığı gürültüydü.

"İçine bak, Kit."

Açık çantayı asabice önüne çekerek, Jeb'in makbuzunu yazdığı katlanmış not kâğıdını bulana kadar karıştırdı. Kâğıdı beceriksizce açtı ve bir ölçüde titrek bir elle masa lambasının ışığına tuttu.

Masum, ölü bir kadına ..... Hiçbir şey.
Masum, ölü bir çocuğa ..... Hiçbir şey.
Görevini yapmış bir askere ..... İtibarsızlık
Paul'a ..... Şövalyelik

Kâğıdı okudu, ardından –artık bir belge olarak değil de, bir tiksinti kaynağı olarak– baktı. Sonra masanın üzerine, yer kartlarının yanına yatırıp düzeltti, bir şeyleri kaçırmış olabileceği düşüncesiyle inceledi, oysa hiçbir şey kaçırmamıştı.

Sert bir sesle, "Gerçekle ilgisi yok," dedi. "Adamın hasta olduğu besbelli."

Ardından yüzünü ellerine gömdü, sallandı, bir süre sonra da, "Aman Tanrım," diye fısıldadı.

*

Peki, seyrek de olsa eve geldiğinde, Efendi Bailey nasıl biriydi?

İnananlara sorarsan köyümüzden namuslu bir Cornwall çocuğu, Paskalya Günü koyun çalmakla suçlanan ve Bodmin taraflarında ahlaksız bir yargıcın keyfi için haksız yere asılan bir çiftçi evladı.

Oysa kilisedeki kutsal emanetler arasındaki ünlü Bailey Parşömeni'ne bakılırsa Efendi Bailey hiç asılmamıştı, en azından asılarak ölmemişti. Köylüler hükmün adaletsizliği karşısında öylesine ayaklanmışlardı ki, gecenin bir yarısında ipi kesmiş ve çocuğu en iyi cinsten elma konyağıyla diriltmişlerdi. Ve yedi gün sonra da genç Efendi Bailey babasının atını alıp Bodmin yollarına düşmüş ve bir tırpan darbesiyle aynı ahlaksız yargıcın kellesini uçurmuştu, talihi açık olsun, güvercinim – ya da böyle anlatıyorlardı.

Boş zamanlarında öyküyü araştırmakla eğlenen Kit'e göre, hepsi saçma: Bölge arşivlerinde destekleyici kanıtın en ufak bir kırıntısının yokluğunda, en kötüsünden duygusal Victoria dönemi saçmalığı.

Oysa gerçekte St. Pirran'lı iyi insanlar yağmur veya güneş, savaş veya barış demeden hukuk dışı bir cinayeti kutlamak için bunca yıldan beri bir araya geliyordu.

*

Aynı gece, uyuyan karısının yanında tetikte bir yabancılıkla uzanıp yatan Kit, hangi nedenle olursa olsun, böylesine yıkılmış eski bir silah arkadaşı karşısında kızgınlık, kendinden kuşku ve dürüst kaygı duyguları altında, bundan sonraki hareketini kararlaştırmaya çalışıyordu.

Gece yemek davetiyle sona ermemişti: Nasıl erebilirdi ki? Soyunma odasındaki tartışmadan sonra, Kit ve Suzanna Zincir Takımı'nın arabaları tam zamanında malikâne yoluna girmeden önce ancak kılık değiştirecek kadar fırsat bulabilmişti. Gerçi Suzanna savaş halinin yeniden başlayacağı konusunda kuşkuya hiç yer bırakmamıştı.

En iyi zamanında bile resmi etkinliklerle dost olmayan Emily, akşam için izin istemişti. Kilise salonunda izlemekten hoşlanabileceği bir eğlence, her neyse yarın akşamdan önce Londra'da olması da gerekmiyordu.

Kit, dünyasının yıkılmakta olduğu bilinciyle yemek masasında harika ama biraz düzensiz davranmış, Karayipler cennetindeki bir Kraliçe temsilcisinin hayatı ve çalışmalarıyla sağındaki Belediye Başkanı eşini ve solundaki Belediye Meclis üyesinin karısını şaşkına çevirmişti.

"Şövalyeliğim mi? Baştan aşağıya şans, tesadüf! Liyakatle en ufak bir ilgisi yok. Tören atı işi. Majesteleri bölgedeydi ve uğrayıp yerel başbakanı ziyaret etmeyi kafasına koymuştu. Benim cemaatimdi, onun için, bingo, doğru zamanda doğru yerde bulunduğum için bir Şövalyeliğe kondum. Ve *sen*, sevgilim" –yanlışlıkla su bardağına yapışıp binbaşının Paul Storr şamdanları dizisinin ucunda oturan Suzanna'ya kaldırarak– "sen de hep düşündüğüm gibi, muhteşem Lady P oluverdin."

Oysa bu umutsuz itirazını yaparken bile duyduğu kendi sesi değil, Suzanna'nınki:

Bilmek istediğim tek şey var, Kit: Masum bir kadınla çocuk öldü mü, Karayipler'e ağzını kapatman için mi postalandık ve o zavallı asker haklı mı?

Ve tabii Mrs. Marlow evine gidip de, son Zincir Takımı'nın arabası bahçe kapısından çıkar çıkmaz, Suzanna holde dikilmiş, cevabını bekliyor.

Kit o cevabı farkına varmadan bütün yemek boyunca hazırlamış olmalı, çünkü kelimeler ağzından bir Dışişleri Bakanlığı sözcüsünün resmi açıklaması gibi dökülüyor – ve Suzanna'nın kulağına da muhtemelen en az o kadar güvenilir geliyor:

"Sana bu konudaki son sözümü söyleyeyim Suki. Sanırım bu, söylememe izin verilenden de fazla." Bunu daha önce kullanmış mıydı? "Katılma ayrıcalığına sahip olduğum *çok gizli* operasyon daha sonra bana –en *üst* düzeyden– planlayıcılar tarafından bazı *çok kötü adamlara* karşı *yetkili* ve *kansız* bir zafer olarak tanımlanmıştı." Sesine durdurmak için boşuna çabaladığı yersiz, alaycı bir ton karışıyor: "Ve bilebildiğim kadarıyla, evet, tayinimizi operasyondaki mütevazı rolüme borçlu olabiliriz; çünkü aynı insanlar son derecede iyi bir iş başardığımı, ancak bir madalyanın fazla göze batacağını söyleyecek kadar iyi niyetliydi. *Yine de*, Personel bu tayini önerdiğinde, bana söylenen neden bu değildi – tayini yaşam boyu hizmetin bir ödülü olarak sattılar, oysa fazla satıcılığa da gerek yoktu, hatırladığım kadarıyla senin için de öyleydi," –bağışlanabilir kinaye– "Personeldekiler –İnsan Kaynakları ya da bugün kendilerine hangi adı takıyorlarsa, onlar– son derecede duyarlı bir operasyondaki rolümden haberdar mıydı? Çok kuşkuluyum. Bana kalırsa, senin bildiğin kadarından bile habersizdiler."

Karısını inandırabildi mi? Suzanna böyle baktığında, her şey olabilir. Kit'in sesi cırlak çıkıyor – her zamanki hata:

"Bak sevgilim, eninde sonunda kime *inanacaksın*? Bana ve Dışişleri'nin en tepesindekilere mi? Yoksa kaderin sillesini yemiş, çok zavallı bir eski askere mi?"

Karısı bu soruyu çok ciddiye alıyor. Tartıyor. Yüzü kocasınınkine kilitlenmiş, evet; ama aynı zamanda da kızarmış, kararlı, şaşmaz bir dürüstlükle Kit'in yüreğini dağlıyor; o, kendi döneminin en iyi hukuk derecesini alıp da hiç kullanmayan, şimdi kullanmaya karar veren bir kadının yüzü, bir dizi tıbbi çilenin ötesinden, ölümün gözlerinin içine bakmış bir kadının yüzü ve görünür tek kaygısı: O olmadan Kit nasıl idare edecek?

"Onlara –o plancılara– kansız mı, diye sordun mu?"

"Tabii ki sormadım."

"Neden?"

"Çünkü böylesi insanların dürüstlüğünden kuşkulanılmaz."

"Öyleyse onlar kendiliklerinden söyledi: Kaç kelimede? 'Operasyon kansız oldu' bu kadar mı?"

"Evet."

"Neden?"

"Beni rahatlatmak için, sanırım."

"Ya da seni kandırmak için."

"Suzanna, sana yakışmıyor."

Yoksa bana mı yakışmıyor? diye düşünüyor utanarak; önce burnundan soluyarak soyunma odasından fırtına gibi çıkarken, daha sonra çaktırmadan yatakta kendi tarafına uzanırken ve Suzanna ilaçlı ve hareketsiz uykusunu uyuduğu sırada saatler boyu yarı karanlığa sefilce bakarken: Sonunda, sonu gelmez şafakta zihninde bilinçsiz bir sürecin önüne hazırlıksız bir karar koyduğunu anlayana kadar.

*

Kit yataktan sessizce kalkıp koridordan geçti, flanel pantolonuyla spor ceketini giydi, ceptelefonunu şarjdan söküp ceketinin cebine attı. Bir hareket duymak için Emily'nin ka-

pısında durup bir şey işitmeyince, önemli planını yürürlüğe koymadan önce temel bir önkoşulu yerine getirmek yani bir kahve hazırlamak için basamakları parmaklarının ucunda indi ve bahçe kapısının aralığından seslenen kızını duydu:

"Yanında yedek fincanın var mı baba?"

Emily, Sheba'yla sabah koşusundan dönmüş.

Başka zaman olsa, onunla samimi bir sohbet için neler vermezdi: Ama, çam masada kızının karşısına hemen oturmasına rağmen, o sabah değil. Otururken de Emily'nin yüzündeki amaç ifadesini gördü ve Bailey's Hill'i tırmanmak üzereyken mutfak ışığını görüp geri döndüğünü anladı.

Hık demiş anasının burnundan düşmüş haliyle, "Tam olarak neler olup bittiğini anlatmanda bir sakınca var mı baba?" diye sordu.

"Olup biten?" – Beceriksiz tebessüm. "Bir şeylerin *olup bittiğini* nereden çıkarıyorsun? Annen uyuyor. Ben de kahve içiyorum."

Ama kimse Emily'yi kandıramaz. Hele o günlerde. O Bernard alçağının kazığını yedikten sonra.

"Dün Bailey'de ne oldu?" diye sordu. "Deri tezgâhında. O adamı tanıdın, ama tanımazdan geldin. Sana Paul dedi ve annemin çantasına pis bir not koydu."

Kızıyla karısı arasındaki telepati benzeri iletişimin esrarını çözmekten uzun zaman önce vazgeçmişti.

Gözlerini Emily'ninkilerden kaçırarak, kibirle, "Evet, pekâlâ," dedi, "korkarım bu seninle konuşabileceğim bir konu değil."

"Annemle de konuşabileceğin bir konu değil. Doğru mu?"

"Evet, *doğru,* Em, aslında öyle. Bu durumdan en az annen kadar hoşnutsuzum. Maalesef önemli bir devlet sırrı konusu. Annenin de farkında olduğu gibi. Kabul ettiği gibi. Belki senin de kabul etmen gerektiği gibi."

"Hastalarım bana sırlarını açıklar. Ben de gidip o sırları sağa sola dağıtmam. Annemin senin sırlarını sağda solda

anlatacağını nereden çıkarıyorsun? Mezar kadar ketum biri. Bazen senden de ketum."

Büyüklük taslamanın tam zamanı.

"Çünkü bunlar *devlet sırrı*, Emily. Benim ya da annenin sırları değil. Başka kimseye değil, *bana* açıklanan sırlar. Bunları *sadece* zaten bilen insanlarla paylaşabilirim. Bu yüzden, bunun çok yalnız bir iş olduğunu söylemem gerekir."

Ve bu incelikli ve nihai acındırma tınısından sonra ayaklandı, kızının alnını öptü, ahır avlusundan geçip uydurma bürosuna girdi, kapıyı kilitleyip bilgisayarını çalıştırdı.

Marlon kişisel ve gizli sorularınızı yanıtlayacaktır.

*

Kit yaşlı karavanına karşılık aldığı neredeyse yeni Land Rover'ın arkasında gururla oturan Sheba'yla Bailey's Hill'e tırmanıyor; yanına bir Kelt haçı dikilmiş, vadiden yükselen sabah pusu manzaralı ıssız bir durağa varıncaya kadar gidiyor. Niyetlendiği gibi, ilk telefonu başarısızlığa mahkûm olsa da, onu bu numarayı çevirmeye zorlayan, bakanlık etiği ve bir çeşit öz koruma duygusuydu. Dışişleri Bakanlığı santralinin numarasını tuşlayarak, adını açıkça ve yavaş yavaş tekrarlamasını isteyen, kararlı bir kadına ulaşıyor. Denileni yapıyor ve fazladan şövalyeliğini de ekliyor. Telefonu kapatmasını haklı gösterecek kadar uzun bir gecikmenin ardından, kadın sabık bakan Fergus Quinn'in üç yıldır görevde olmadığını –Kit'in zaten bildiği ama onunla konuşmak istemesini engelleyemeyen bir bilgi– ve numarasını veremeyeceğini, mesaj iletmeye de yetkili olmadığını söylüyor. Sir Christopher *–nihayet*, teşekkürler– nöbetçi memurla konuşmak ister mi? Hayır, teşekkür ederim, Sir Christopher söz konusu nöbetçi memurun ilgili gizlilik düzeyine uygun olamayacağını açıkça ima ederek, konuşmak istemediğini belirtiyor.

En azından denedim ve kayıtlara da geçti. Şimdi, işin alengirli kısmı.

Üzerine Marlon'un telefon numarasını karaladığı kâğıt parçasını çıkarıp ceptelefonunda tuşluyor, kulağı biraz ağırlaştığı için sesi olabildiğince yükseltiyor ve tereddüt edeceği korkusuyla, beklemeden yeşil butona basıyor. Telefonun çalışını gergince dinlerken geç de olsa Houston'da saatin kaç olduğunu hatırlıyor ve gözlerinin önüne başucundaki telefona uzanan uykulu bir Marlon getiriyor. Onun yerine, Teksaslı bir hatunun samimi sesini işitiyor:

"Etik İşler'i aradığınız için *teşekkür* ederiz. Unutmayın, Etik'de güvenliğiniz önce gelir!"

Sonra patlayan bir savaş müziği ardından da Marlon'un tipik Amerikalı sesi:

"Alo! Ben *Marlon*. Lütfen talebinizin *Etik*'in dürüstlük ve sağduyu ilkeleri kapsamında *her zaman* en katı gizlilik içinde ele alınacağını unutmayın. Özür dilerim: Şu anda burada kişisel ve gizli çağrınızı yanıtlayacak hiç kimse yok. Ama en fazla iki dakika sürecek basit bir mesaj bırakmak isterseniz, güvenilir danışmanınız ilk fırsatta size geri dönecektir. Sinyal sesinden sonra, lütfen."

Kit en fazla iki dakika sürecek basit bir mesaj hazırladı mı? O uzun gece boyunca, hazırladığı anlaşılıyor:

"Ben *Paul* ve *Elliot* ile görüşmem gerekiyor. Elliot, ben Paul, üç yıl önceden. Benden kaynaklanmayan, çok tatsız bir gelişme oldu. Seninle acilen konuşmam gerekiyor, ama tabii ki ev telefonumdan değil. Sende ceptelefonumun numarası var, numara değişmedi, aynı, ama elbette kriptolu değil. En kısa zamanda buluşmak için bir tarih belirleyelim. Eğer gelemezsen, belki konuşmaya yetkili olacağım birine ulaşmamı sağlarsın. Yani arka planı bilen ve bazı rahatsız edici boşlukları doldurabilecek birisi, demek istiyorum. Senden en kısa zamanda haber almayı umuyorum. Teşekkürler. Paul."

Karmaşık bir işi iki dakikadan daha kısa sürede halletmiş

olma duygusuyla telefonu kapatıyor ve peşinde Sheba'yla patikada yürümeye koyuluyor. Oysa iki yüz metre gittikten sonra başarı duygusu onu terk ediyor. Birisi telefon edene dek ne kadar beklemesi gerekecek? Üstelik *nerede* bekleyecek? St. Pirran'da telefon sinyali yok – ister Orange abonesi ol, ister Vodafone ya da her neyse. Şimdi eve gitse, tek düşüneceği oradan nasıl çıkacağı olacak. Tabii zamanı geldiğinde evdeki kadınlara neler başardığıyla ilgili bir çeşit gizliliği kalmamış rapor vermek zorunda kalacak – ama önce başarması gerekiyor.

Soru şu: Onu Marlon'un menzilinde ama kadınların kapsama alanı dışında tutabilecek bir ara yol, geçici bir göstermelik öykü var mı? Yanıt: Truro'daki sıkıcı avukat kısa süre önce bazı önemsiz aile vakıflarını düzenlemeye soyunmuştu. Bahane olsun diye, bir gelişme olduğunu düşün: Zaman yitirmeden halledilmesi gereken, karmaşık bir hukuki durum? Ve Kit'in bütün bu telaş içinde randevusunu bütünüyle unutmuş olduğunu da düşün? İşe yarar. Bir sonraki adım, Suzanna'yı ara, tamam, yürek ister, ama Kit buna hazır.

Sheba'yı çağırarak Land Rover'a dönüyor, ceptelefonunu yuvasına yerleştiriyor, kontağı çeviriyor ve sesi sonuna kadar yükseltilmiş bir çağrının kulakları sağır edici çığlığıyla sarsılıyor.

Bir erkek sesi, "Kit Probyn mi?" diye soruyor.

"Ben Probyn. Siz kimsiniz?" – aceleyle sesi ayarlayarak.

"Adım Etik'den Jay Crispin. Senin hakkında harika şeyler duydum. Elliot şu anda radar dışında, nasıl derler, av peşinde. Onun yerine geçsem nasıl olur?"

Kit'e saniyeler gibi gelen bir sürede, konu halledilyor: Buluşacaklar. Hem yarın değil, bu gece. Bin bir dereden su getirmek, "hmm", "şey" falan yok. Açık sözlü bir İngiliz sesi, bizden biri, üstelik kesinlikle savunmada değil, bu bile ciltler dolusu bilgi veriyor. Farklı koşullarda tanışmaktan zevk duyulacak biri – Bodmin Parkway istasyonundan kalkacak on kırk bir trenine yetişmesi için aceleyle giyinmesine yar-

dım ederken bütün bunları gereği gibi şifrelenmiş cümlelerle Suzanna'ya anlatıyor.

"Ve güçlü olacaksın, Kit," diyor Suzanna, kocasına nahif vücudunun bütün gücüyle sarılarak. "Zayıfsın demek istemiyorum. Değilsin. Sadece biraz kolay inanıp güvenirsin. Jeb de sadıktı. Sadık olduğunu sen söyledin. Öyle demedin mi?"

Demiş miydi? Muhtemelen. Ama karısına bilgece hatırlattığı gibi, insanlar değişir sevgilim, içimizde en iyiler bile. Ve bazılarımız yolunu şaşırır.

"Ve şu senin Bay Büyük'e, her kimse artık, lafı dolandırmadan soracaksın: 'Zavallı Jeb masum bir kadınla çocuğunun öldüğünü anlattığında doğru mu söylüyordu?' Konunun ne olduğunu duymak istemiyorum. Hiç istemeyeceğimi de biliyorum. Ama eğer Jeb'in o sevimsiz makbuzun üzerine yazdıkları doğruysa ve Karayipler'e bunun için gönderildiysek, o zaman buna katlanmamız gerekir. Ne kadar istesek de, yalan içinde yaşayamayız. Öyle değil mi sevgilim? En azından, ben yaşayamam," diye ekliyor, hatırlamış gibi.

Ve istasyon avlusuna girerken Emily'den, daha açık:

"Konu her neyse, baba, annem gerçek cevaplar bekleyecek."

Anında pişman olacağı bir öfkeyle, kızına, "Ben de öyle!" diye çıkışıyor.

*

Londra'nın West End'indeki Connaught Oteli, Kit'in girip çıktığı yerlerden değildi, ama bekleme salonunun postmodern ihtişamı içinde oturup, telaşlı garsonlara bakarken keşke girip çıktığım bir yer olsaydı, dedi, oteli biliyor olsa, gardırobundan aceleyle çıkardığı yaşlı taşra takımıyla çatlak kahverengi ayakkabılarını giymezdi.

"Uçağım gecikirse, beni beklediğini söyle, seninle ilgilenirler," demişti Crispin, uçağın nereden geleceğini söylemek zahmetine bile girmeden.

Doğruydu, Kit kürsüsünün başında ulu bir orkestra şefi gibi dikilen siyahlı görevlinin kulağına Crispin'in adını mırıldandığında, görevli gerçekten gülümsemişti.

"Uzun yoldan geldik, öyle değil mi Sir Christopher? Evet ya, Cornwall, *uzun* yol. Sizi neyle ağırlayabiliriz, tabii Mr. Crispin'in ikramı?"

Kit bağımsızlığını korumaya kararlı, sertçe, "Bir fincan çay, parasını da ben ödeyeceğim. Nakit," diye cevap vermişti.

Oysa bir fincan çay, Connaught'ın öylesine kolay vereceği bir şey değildir. Bir fincan çaya kavuşmak için Kit'in Şık ve Şok Akşam Çayı'na ayak uydurması ve garsonun otuz beş pound artı bahşiş karşılığında pastalar, çörekler ve salatalıklı sandviçler getirmesini umutsuzca izlemesi gerekecek.

Bekliyor.

Bir sürü muhtemel Crispin giriyor, yüzüne bile bakmıyor, başkalarının yanına gidiyor ya da başkaları onların yanına geliyor. Telefonda işittiği güçlü, buyurgan ses nedeniyle, doğal olarak bu sese uyacak adamı arıyor: Belki geniş omuzlu, özgüveni taşkın, sağlam adımlar. Elliot'ın patronu hakkında yaptığı parlak övgüsünü hatırlıyor. Kendi kendine gergin bir latife yaparak, böylesi bir liderlik ve karizmanın hangi dünyevi biçimlere bürüneceğini soruyor. Ve orta boylu şık kesimli çizgili bir takım giymiş kırklarında zarif bir adam sessizce yanına oturup elini tutarak, "Sanırım beklediğin benim," dediğinde düş kırıklığı yaşamıyor.

Ve teşhis, tabii böyle adlandırılabilirse, hemen gerçekleşiyor. Jay Crispin sesi kadar İngiliz ve yumuşak. Sinekkaydı tıraşı, arkaya taranmış bakımlı ve sağlıklı saçları, sakin güven dolu tebessümüyle, Kit'in anne ve babasının düzgün biri diyecekleri bir adam.

Kusursuz tonlamalı ses doğrudan Kit'in yüreğine inen bir içtenlikle, "Kit, böyle bir şey olduğu için gerçekten o kadar üzgünüm ki," diyor. "Ne kadar korkunç bir an yaşamışsın. Tanrım, ne içiyorsun – *çay* olamaz!" Ve garson yanlarına

süzülünce: "Sen viski içecek birisin. Burada kusursuz bir Macallan'ları var. Bütün bu kalabalığı kaldır, olmaz mı Luigi? Bize birer on sekiz yıllık getir. Büyük olsun. Buz? – Buz olmaz. Yanında sodayla su." Garson uzaklaşırken, "Buraya bak, bu kadar yoldan geldiğin için milyonlarca teşekkür. Bütün bunlara katlanman gerektiği için *öylesine* üzülüyorum ki."

*

Kit Jay Crispin'in etkisinde kaldığını, ya da hükmünü adamın inandırıcı sevimliliğinden etkilenerek verdiğini asla kabul etmeyecek, baştan itibaren adama olabilecek en mutlak kuşkuyla baktığında ve bu kuşkuyu konuşmanın sonuna kadar sürdürdüğünde ısrarcı olacaktı.

İçkilerinin gelmesini beklerken, Crispin sohbet tonunda, "Karanlık Cornwall hayatından memnunsun, öyle mi?" diye sordu. "Parlak ışıkları özlemiyorsun. Ben olsam, iki hafta sonra kuşlarla konuşmaya başlardım. Dediklerine göre, benim sorunum da bu. Tedavisi imkânsız bir işkolik. Kendini eğlendirme becerisi yok." Ve bu küçük sırdan sonra: "Duyduğuma göre, Suzanna iyileşiyor? – gizlilik için kusursuz bir ses tonuyla.

"*Çok* daha iyi, teşekkürler. Taşra hayatı en sevdiği şey," diye beceriksizce açıkladı; iyi ama adam sorduktan sonra ne söyleyecek ki? Sonra, konuşmayı rayına oturtmak için, kabaca:

"Pekâlâ, *siz* aslında nerede çalışıyorsunuz? Burada Londra'da mı yoksa – tabii, sanırım Houston'da?"

"Oh, Tanrım, Londra, başka neresi olacak? Bana sorarsan, yaşanacak tek yer – Kuzey Cornwall dışında, tabii."

Garson geri geldi. Kadehleri Crispin'i tatmin edecek miktarda doldururken, bir ara verildi.

"Kaju, ufak tefek bir şeyler?" diye sordu Crispin. "Ya da yolculuktan sonra daha dişe dokunur bir şey?"

"Teşekkürler, çok iyiyim" – Gardını düşürmeden.

Garson gittikten sonra, Crispin, "Anlat bakalım," dedi.

Kit anlattı. Ve Crispin yakışıklı yüzünü dikkatle dinlemek için buruşturarak, konuya aşina olduğunu, hatta daha önce de duyduğunu ima edercesine başını sallayarak dinledi.

"Ve sonra, aynı akşam, bir de *bu* vardı, bakın," dedi Kit, taşralı ceketinin derinliklerinden nemli, kahverengi bir zarf çıkarttı, Jeb'in not defterinden kopardığı çizgili ince kâğıt parçasını Crispin'e uzattı. Daha da önem kazandırmak için, "İsterseniz *buna* bir göz atın," diye ekledi – Crispin'in manikürlü ellerinin kâğıdı alışını izlerken krem rengi ipekten çift katlı manşetlerini ve altın kakmalı kol düğmelerini gördü; Crispin'in kâğıdı iki eliyle tutarak arkasına yaslanmasını, filigran arayan bir antikacı sükûnetiyle incelemesini seyretti.

Peki, suçlu *mu görünüyordu sevgilim? Sarsılmış mı görünüyordu? Tanrım,* bir şey *görünmesi gerekirdi!*

Oysa Kit'in görebildiği kadarıyla, Crispin hiçbir şey görünmüyordu. Düzenli çizgileri oynamadı, ellerinde şiddetli bir titreme de olmadı; sadece bakımlı başının üzgün bir sallanışı, bir de ona eşlik eden subay sınıfı sesi.

"Pekâlâ, tek söyleyebileceğim, zavallı Kit olacak, Kit. Gerçekten zavallı. Ne kadar korkunç bir durum. Bir de zavallı Suzanna. İğrenç. Neler yaşadı kim bilir. Sadece Tanrı bilir. Bana kalırsa, *asıl* etkilenen oydu. Nereden ve neden geldiğini bilmemesi dışında, bir şey soramayacağını da anlayarak. Şu küçük bokun yaptıklarına bak. Özür dilerim. *Aman Tanrım!*" dedi soluk soluğa, içindeki bir sızıyı yatıştırmaya çalışır gibi.

Kit, niyetinden sapmama kararlılığıyla, "Suzanna *gerçekten* dosdoğru bir cevap bekliyor," diye ısrar etti. "Ne kadar kötü olursa olsun, neler olduğunu bilmesi gerek. Benim de. Karayipler'e ağzımı kapatmam için tayin edildiğimizi kafasına koymuş. Üstelik –kasten olmasa da– aynı düşünceyi kızımıza da aşılamış. Tahmin edebileceğiniz gibi, *pek hoş* bir ima değil," –Crispin'in anlayışlı baş sallamasından cesaret alarak– "emekliliğe ayrılmak için pek *mutlu* bir yol değil: Ülkeniz için düzgün işler yaptığınızı sanırken, bütün bunların bir –sözü

sakınmaya gerek yok, *cinayeti*– örtbas etmek için bir maskaralık olduğunu öğrenmek" – yanan tek mumlu bir doğum günü pastasının bulunduğu servis arabasını iten garsonun geçmesini bekleyerek. "Buna bir de *bütün hayatı* çöpe atılan birinci sınıf bir askeri ekleyin. Bütün bunlar kendinden çok diğer insanlara önem veren Suzanna'nın hafife alabileceği şeyler değil. Onun için, diyorum ki, sözü gevelemeyelim, gerçekleri bilmeye ihtiyacımız var. Evet ya da hayır. Dolambaçsız. Her ikimizin de. *Hepimizin.* Kim olsa isterdi. Bütün bunlar için üzgünüm."

Nasıl, üzgün? Sesinin denetim dışına kaymasına, yüzünün kızarmasını hissetmeye mi? Hiç üzgün değil. Sonunda öfkelendi, öfkelenmesi de gerekiyordu. Suki olsa, onu yüreklendirirdi. Em de öyle. Ve Jay Crispin denilen bu adamın dalgalı saçlı güzel başını kendini beğenmişçesine sallaması en az Kit kadar onları da kızdıracaktı.

"Artı, bu oyundaki kötü adam, benim," dedi Crispin soyluca, kendi aleyhine kanıt toplayan birinin sesiyle. "Bütün bu işi düzenleyen, bir sürü ucuz paralı askeri tutan, destek sağlamaları için Langley ve kendi Özel Kuvvetlerimizi kandıran ve tüm zamanların en başarısız operasyonlarından birini yöneten kötü adam. Öyle değil mi? Ayrıca bu iş için soğukkanlılığını kaybeden ve adamlarının masum bir kadınla çocuğunu vurmalarına izin veren işe yaramaz bir saha komutanını görevlendirdim. Dediklerim her şeyi kapsıyor mu, yoksa değinmediğim bir şey kaldı mı?"

"Buraya bakın, bunlardan *hiçbirini* ben söylemedim–"

"Hayır, Kit, söylemen gerekmez. Jeb söyledi, sen de inandın. Yumuşatmak zorunda değilsin. Üç yıldır bununla yaşadım, üç yıl daha da yaşayabilirim," – bütün bunların hiçbirinde en ufak bir acındırma belirtisi yoktu, en azından Kit'in kulağına öyle gelmedi. "Adil olmak gerekirse, Jeb de yalnız değil. Benim işimde, hepsiyle karşılaşırsın: Travma sonrası gerçek veya hayali stres bozukluğu yaşayanlar, primler, emeklilikler

konusunda hoşnutsuzlar, kendileri hakkında fantezi kuranlar, hayat öykülerini baştan yazanlar, zamanında susturulmazsa avukata koşanlar. Ama inan bana, bu küçük pezevenk kendine özgü biri." Hoşgörülü bir iç çekiş, yeni bir baş sallama. "Zamanında harika işler başardı Jeb, daha iyisi olamazdı. Bu da işleri daha kötü ediyor ya. Son derecede inandırıcı. Milletvekiline, Savunma Bakanlığı'na, aklına kim gelirse ona yürek sızlatıcı mektuplar. Genel merkezde ona *zehirli cüce* diyoruz. Her neyse, aldırma." Bu kez neredeyse sessiz bir iç çekiş daha. "Ve karşılaşmanızın rastlantı olduğundan kesinlikle eminsin, değil mi? Bir şekilde peşine düşmüş olamaz mı?"

Kit, hissetmeye başladığından daha fazla güvenle, "Kesinlikle rastlantı," dedi.

"Tesadüfen Cornwall'daki yerel radyonuz ya da gazeteniz Sir Christopher ve Lady Probyn'in platformu onurlandıracağını bildirmiş olamaz mı?"

"Olabilir."

"Belki de aradığın ipucu, budur."

Kit inatla, "Mümkün değil," dedi. "Jeb panayırda ortaya çıkana ve ikiyle ikiyi toplayana kadar adımdan habersizdi" – öfkesini sürdürdüğü için mutlu.

"Herhangi bir yerde fotoğrafınız falan?"

"Öyle bir şey görmedik. Öyle bir fotoğraf olsaydı, Mrs. Marlow mutlaka haber verirdi." Gururla, "Kâhyamız," diye açıkladı. Ve altını daha da çizmek için: "O kaçırmış *olsa* bile, bütün köy uyarırdı."

Garson aynından bir daha isteyip istemediklerini sormaya geldi. Kit istemediğini söyledi. Crispin istediklerini söyleyince de itiraz etmedi.

Yeniden baş başa kaldıklarında, Crispin, "İşimizin konusu hakkında bir şeyler öğrenmek ister misin, Kit?" diye sordu.

"İstediğimden pek emin değilim. Beni ilgilendirmez."

"Aslında, ilgilenmen gerekir, diye düşünüyorum. Dışişleri'nde çok büyük işler başardın, bu konuda hiç kuşku yok.

Kraliçe için kendini parçaladın, emekliliğini ve şövalyeliği hak ettin. Ama birinci sınıf bir devlet memuru olarak bir *kolaylaştırıcı* oldun – pekâlâ, çok iyi bir kolaylaştırıcı. Hiç *oyuncu* olmadın. Kurumsal cangılda, avcı-toplayıcı olarak adlandırdıklarımızdan olmadın. Doğru mu? Kabul et."

Kit, "Sözü nereye getirmek istediğinizi anlamıyorum," diye homurdandı.

Crispin sabırla, "*Teşvikten* bahsediyorum," diye açıkladı. "Ortalama bir Joe Bloggs'u sabah yataktan kalkmaya iten dürtülerden bahsediyorum: Para, kirli servet, mangır. Ve benim işimde –seninkinde hiç değil– *Yaban Hayatı* kadar başarılı bir operasyonda, pastadan bir dilim alan kim. Ve bir nevi tetiklenen kırgınlıklar. Jeb gibi insanlara Bank of England'ın yarısına sahip olması gerektiğini düşündürecek kadar."

Kit heyecanla sözünü kesti: "Jeb'in asker olduğunu unutmuşa benziyorsunuz. *Britanya ordusunda.* Birlikte bulunduğumuz sırada bana söylediği gibi, ödül avcılarına karşı *bir şeyler* hissediyordu. Müsamaha ediyordu, ama elinden ancak bu kadarı geliyordu. Kraliçe'nin askeri olmaktan gurur duyuyordu ve bu da onun için yeterliydi. Bunu açıkça söyledi. Özür dilerim," – daha da heyecanlanarak.

Crispin en kötü kaygıları gerçekleşen biri gibi, kendi kendine başını sallıyordu.

"Aman Tanrım. Zavallı Jeb. Aman Tanrım. Bunları söyledi demek, öyle mi? Tanrı korusun!" Kendini toparladı. "Kraliçe'nin askeri paralı askerlerden hoşlanmıyor ama ödül avcılarının ganimet pastasından dev bir dilim istiyor, öyle mi? Buna bayıldım işte. Güzel iş Jeb. İkiyüzlülük yeni derinliklere ulaşıyor. Ve istediğini alamayınca da dönüp Etik'in eşiğini pisletiyor. Ne ikiyüzlü, küçük bir–" ama zarafet nedeniyle cümleyi yarım bırakmayı yeğledi.

Ve Kit pabuç bırakmamakta bir kez daha direndi.

"Bakın şimdi, bütün bunlar konunun dışında. Cevabımı alamadım, öyle değil mi? Suzanna da alamadı."

Crispin hangi iblisler saldırıyorsa, onlara üstün gelme kaygısıyla, "Tam olarak *neyin* cevabı dostum?" diye sordu.

"Kahrolsun, buraya almak için geldiğim yanıt. Evet mi, hayır mı? Ödülleri, ganimetleri falan unutun. Bunların hepsi bahane. Benim sorum şu, bir: Operasyon kansız mıydı, değil miydi? *Ölen oldu mu?* Olduysa, ölenler kimdi? Masum ya da suçlu fark etmez: *Öldürüldüler mi?* Ve *iki*" –artık aritmetiğine hâkim olamamakla birlikte, inadını sürdürerek– "bir *kadın* öldürüldü mü? Ve *çocuğu* öldürüldü mü? Ya da herhangi bir çocuk? Suzanna'nın bilmeye hakkı var. Benim de. Ve ikimiz de kızımıza ne diyeceğimizi bilmek zorundayız, çünkü Emily de oradaydı. Panayırda. Onu duydu. Duymaması gereken şeyler duydu. Jeb'in ağzından. Duymuş olması onun kabahati değil, ama duydu işte. Ne kadar duydu, emin değilim, ama yeterince duydu." Ve ayrılırken Emily'ye söylediklerinden hâlâ utanç duyduğu için, hafifletici bir düşünceyle, "Kulak kabarttı her halde. Ama suçlayamam onu. Doktor. Gözlemcidir. Bazı şeyleri bilmesi gerek. İşinin bir parçası."

Crispin böylesi soruların hâlâ masada bulunmasına şaşırmış, hatta biraz alınmış gibiydi. Yine de yanıtlamaya karar verdi:

Usulca, "İstersen önce *senin* durumunu ele alalım, ne dersin Kit?" diye önerdi. "Cebelitarık baştan aşağıya kana bulanmış olsa sevgili DB'nin sana bu makamı –bu *onuru*– verebileceğine gerçekten inanabiliyor musun? *Punter*'ın açıklanmayan bir yerde sorgucularına bütün bildiklerini ötmesinden bahsetmiyorum bile."

Kit yabancının nefretle DB demesini duymazdan gelerek, inatla, "Verebilirdi," dedi. "Sesimi çıkarmamam için. Beni ateş hattından çekmek için. Gevezelik etmemi önlemek için. Dışişleri zamanında çok daha kötü şeyler yaptı. Suzanna hâlâ yapabileceklerini düşünüyor. Ben de."

"Öyleyse dudaklarımı izle."

Kit çatık kaşlarının altından tam da onu yapıyordu.

"Kit. Orada sıfır – tekrar ediyorum: Sıfır – hayat kaybı oldu. Bir daha söylememi ister misin? Tek bir damla kan akmadı, kimsenin kanı akmadı. Ölü bebek de yok, ölü anne de. Şimdi inandın mı? Yoksa resepsiyondan İncil getirmelerini mi isteyeyim?"

*

Kit için o ılık bahar akşamı Connaught'tan Pall Mall'a yürümek keyiften çok, üzüntülü bir kutlama oldu. Zavallı Jeb gerçekten çok hasar görmüş olmalıydı. Kit onu düşünmeden edemedi: Daha iyi hallerini hatırladığı eski bir yoldaş, cesur, eski bir asker, saygı duyulacak, peşinden gidilecek bir adam. Yolları bir daha kesişirse –Tanrı korusun, ama eğer kesişirse– dostluk elini uzatmadan edemeyecekti. Bailey's Panayırı'nda tesadüfen karşılaşmalarına gelince, Crispin'in aşağılık kuşkularına ayıracak zamanı yoktu. Saf rastlantıydı, hepsi bu kadar. Dünyanın en iyi aktörü bile minibüsün arka kapağından ona bakan harap yüzü taklit edemezdi. Jeb psikozlu olabilir, travma sonrası stres bozukluğundan ya da son günlerde kolaylıkla adını ettiğimiz büyük sözlerin herhangi birinden şikâyet edebilirdi. Ancak Kit için onu meslek hayatının tepe noktasına çıkaran Jeb olarak kalacak ve bunu hiçbir şey değiştiremeyecekti. Nokta.

Bir yan sokağa dalıp Suzanna'ya telefon ettiğinde, aklında kararlılıkla geliştirdiği bu açıklama vardı: Aramak için içi gitmiş, ama Connaught'tan ayrılalı beri açıklayamadığı bir nedenle ödü kopmuştu.

"İşler *gerçekten* güzel, Suki" – Emily'nin sertçe hatırlattığı gibi, Suzanna kocasından çok daha güvenliğe duyarlı olduğundan, kelimelerini dikkatle seçiyordu. "Hayatta yolunu tamamen kaybetmiş, gerçekle hayali birbirinden ayıramayan çok hasta birinden bahsediyoruz, tamam mı? Yeniden denedi. "Kimse – tekrar ediyorum: *Kimse* – zarar görmedi. Suki? Orada mısın?"

Aman Tanrım, ağlıyor. Ağlamıyor. Suki hiç ağlamaz.

"Suki, sevgilim, *kaza falan yok!* Çoğul da değil. *Her şey yolunda.* Geride kalan *çocuk* yok. Anne de yok. Panayırdaki arkadaşımız *kandırılmış*. Zavallı, cesur bir adam, zihinsel sorunları var, para sorunları var ve kafasında her şey karmakarışık. Bunu doğruca en tepedeki adamdan duydum."

"Kit?"

"Ne var sevgilim? Söyle bana. Lütfen. Suzanna?"

"Ben iyiyim, Kit. Sadece biraz yorgun ve moralsizdim. Şimdi daha iyiyim."

Hâlâ ağlamıyor mu? Suki? Hayatta ağlamaz. Asla. Arkasından Emily'yi aramak niyetindeydi ya, düşündükten sonra: Yarına bırakmak daha iyi olacak."

*

Kulübünde, bara gitme zamanıydı. Onu eski kankaları karşıladı, bir içki ısmarladılar, o da karşılık verdi. Uzun masada böbrek ve domuz pastırması, geceyi gerektiği gibi tamamlamak için de kütüphanede kahve ve Porto şarabı. Asansör hizmet dışı ama dört katı kolaylıkla tırmandı, kahrolası yangın söndürücüleri devirmeden uzun koridordan geçip yatak odasına girdi. Ama hep kaçan elektrik düğmesini bulmak için ellerini yukarı aşağı gezdirmesi gerekti, aranırken odada fazlaca temiz hava olduğunu fark etti. Bir önceki konuk kulüp kurallarını tümüyle hiçe sayarak sigara içmiş, kendini ele vermemek için pencereyi açık bırakmış olabilir miydi? Öyleyse, Kit sekretere ciddi bir mektup yazmaya karar verdi.

Ve sonunda düğmeyi bulup ışığı yakınca, açık pencerenin altındaki Rexine kaplı koltukta, üst cebinde üçgen biçimi beyaz mendili ve koyu lacivert zarif blazeryla Jeb'i oturur buldu.

4

Kahverengi A4 zarf, Toby Bell'in Islington'daki dairesinin paspasının üzerine bir pazar sabahı, Beyrut'taki Britanya Büyükelçiliği'nde yararlı ama gergin bir turdan döndükten kısa süre sonra, arka yüzü üstte bırakıldı. Güvenlik uyanıklığıyla hemen başucu masasından bir el feneri aldı, merdivenden inen ayak seslerine ve kapanan ön kapıya kulak kabartarak, koridorda, parmaklarının ucuna basarak dikkatle ilerledi.

Kalın ve yağlı cinsten zarfın üzerinde pul ya da damga yoktu ve sol üst köşesine mürekkeple, kocaman büyük harflerle GİZLİ VE KİŞİYE ÖZEL yazılmış, *T. Bell, Esquire,* tanımadığı bir İngiliz el yazısıyla *Daire 2* adresi eklenmişti. Arkadaki kapak, kesilen uçları zarfın ön yüzüne kıvrılmış kalın bir bantla iki kere yapıştırılmış görünüyordu. Gönderenin adı belirtilmemişti ve kısaltılmadan yazılan çağdışı *Esquire*[1] güven vermek niyetinde olsa da, tam tersi bir etki bırakıyordu. Zarfın içeriği yassı görünüyordu – teknik olarak paket değil, mektup. Ne var ki Toby, ellerini koparması için patlayıcıların hacimli olması gerekmediğini aldığı eğitimden biliyordu.

Bir mektubun böyle bir saatte birinci kat dairesine nasıl ulaştırıldığı gizemli bir konu değildi. Evin ön kapısı genellikle hafta sonlarında tüm gece kilitlenmeden bırakılırdı. Cesaretini toplayarak zarfı yerden aldı, kol mesafesinde tutarak mutfağa götürdü. Tavan lambasının ışığında inceledikten sonra bir mutfak bıçağıyla yan kenarını kesince, aynı el yazısıyla yazılmış bir adres taşıyan ikinci bir zarfla karşılaştı:

1 (İng) Esquire: İngiltere'de, mektup zarfı üzerine isim ve soyadından sonra kısaltılarak yazılan ve "bay" anlamına gelen eski bir unvan (ç.n.).

SADECE T. BELL, ESQ. DİKKATİNE.

Zarfın içi yapışkan bantla kapatılmıştı ve içinde antetli mavi kâğıda sık satırlarla yazılmış iki sayfa bulunuyordu.

The Manor,
St. Pirran,
Bodmin,
Cornwall

Sayın Mr. Bell,

Lütfen bu esrarlı mektubu ve gizlice teslim edilmesini bağışlayın. Araştırmalarım bundan üç yıl önce bir bakanın Özel Kalem Müdürü olduğunuzu gösteriyor. Paul adında ortak bir tanıdığımız olduğunu belirtirsem, kaygımın nedenini ve yazıyla neden daha fazla ayrıntıya giremediğimi anlayacaksınız.

İçinde bulunduğum durum öylesine ciddi ki, doğal insani sezgilerinize seslenmek ve mutlak ketumiyetinizi istemekten başka bir seçeneğim yok. Sizin için mümkün olan en kısa zamanda, tarafınızca belirlenecek bir gün, Londra'da değil de, Kuzey Cornwall'ın karanlığında buluşmamızı rica ediyorum. Daha önce e-posta, telefon ya da posta üzerinden bir haberleşme gerekmediği gibi, doğru da olmayacaktır.

Evimiz halen yenilenmekte olsa da, sizi ağırlayabilmek için yeterince imkânımız mevcuttur. Bu mesajı ziyaretinizi hızlandıracağı umuduyla hafta sonu tatilinin başlangıcında iletiyorum.

Saygılarımla,
Christopher (Kit) Probyn.

Not 1. Taslak harita ve Bize Nasıl Ulaşılır ekli. C.P.

Not 2. Adresinizi bir bahaneyle eski bir meslektaştan aldım. C.P.

Toby mektubu okurken üzerine tatminden, haklı çıkmaktan kaynaklanan bir sükûnet çöktü. Üç yıl boyunca bir işaret beklemişti ve bu işaret buradaydı işte, mutfak masasının üzerinde, gözlerinin önündeydi. Beyrut'taki en kötü dönemlerde –bomba alarmları, kaçırılma korkuları, sokağa çıkma yasakları, cinayetler ve ne yapacağı belli olmayan milis liderleriyle gizli buluşmalar– bile, Hiç Olmamış Operasyon ve Giles Oakley'nin anlaşılmaz U-dönüşüyle uğraşmaktan bir an dahi vazgeçmemişti. Downing Sokağı'ndaki iktidar simsarlarının beyaz umudu, milletvekili Fergus Quinn'in siyasetten çekilme ve Emirliklerden birinin Savunma Alımları Danışmanlığı görevini kabul etme kararı, Toby'nin Beyrut'a postalanmasından sadece birkaç gün sonra açıklanıp hafta sonu dedikodu yazarları için malzeme olmuş, ancak dişe dokunur bir şeyle sonuçlanmamıştı.

Toby ropdöşambrını çıkarmadan bilgisayarının başına koştu. Christopher (Kit) Probyn, 1950 doğumlu, eğitimi Marlborough College ve Caius, Cambridge, Matematik ve Biyoloji'de ikinci sınıf iftihar listesi, *Kim Kimdir*'de kısa bir paragrafla değerlendirilmiş. Suzanna Cardew ile evli, bir kız babası. Paris, Bükreş, Ankara ve Viyana'da görev yapmış, bir dizi Karayip adasına Yüksek Komiser olarak atanmadan önce bakanlıkta çeşitli makamlarda bulunmuş.

Görevdeyken Kraliçe tarafından şövalyelik nişanıyla ödüllendirilmiş, bir yıl önce de emekliye ayrılmış.

Bu zararsız girişle, hatırlamanın önündeki bent kapakları ardına kadar açılıyordu.

Evet, Sir Christopher, gerçekten de Paul adında ortak bir tanıdığımız var.

Ve evet, Kit, kaygılarının nedenini gerçekten tahmin edebiliyor ve mektubunda neden daha fazla ayrıntıya giremediğini de anlayabiliyorum.

E-posta, telefon ya da posta üzerinden bir haberleşme gerekmediği gibi, doğru olmayacağına da hiç şaşırmıyorum.

Çünkü Paul Kit, Kit de Paul! Dahası, laf aramızda Kit, hem alçaktan uçan biri, hem de kırmızı telefonsun ve doğal insani dürtülerime sesleniyorsun. Pekâlâ, Kit –yani Paul– boşuna seslenmiş olmayacaksın.

*

Toby Londra'da oturan bekâr bir erkek olarak, otomobil sahibi olmama ilkesi edinmişti. İnternet'ten bir tren tarifesi indirmek sinir bozucu on dakikaya mal olmuş, Bodmin Parkway istasyonundan sonrası için bir otomobil kiralamak da bir başka on dakika sürmüştü. Öğlen olduğunda büfe bölümüne oturmuş, onda gideceği yere gece olmadan varamayacağı korkusu yaratacak kadar yavaş akıp giden Batı tarlalarını seyre dalmıştı. Yine de akşamüstü, şanzımanı kaçıran, direksiyonu ayarsız, aşırı büyük bir otomobille şurasında burasında güneş ışığına rastlanan tünelleri andıracak kadar salkım saçak yeşilliklere boğulmuş, dapdaracık yollarda ilerlemeye çalışıyordu. Kısa süre sonra sözü edilen işaretleri seçmeye başladı: Bir dere geçidi, keskin bir viraj, tek başına dikilen bir telefon kulübesi, sonunda da ST. PIRRAN KÖYÜ 2 MİL yazılı bir kilometre taşı.

Dik bir yamaçtan indi, granit çitlerle çevrili mısır ve kolza tarlalarının arasından geçti. Önünde önce kümelenmiş çiftlik evleri, ardından bir dizi modern bungalov, en sonunda da granitten güdük bir kiliseyle bir köy sokağı dikildi; yol biraz yükselip malikâneye, sundurması sütunlu, demir kapıları aşırı büyük, görkemli kapı dikmeleri taştan aslanlarla süslü, on dokuzuncu yüzyıldan kalma çirkin bir çiftçi konağına vardı.

İlk geçişinde yavaşlamadı. Ne de olsa, bir karşılaşmadan önce mevcut tüm bilgileri toplamaya alışmış bir Beyrutlu Adam'dı. Yamacı çapraz geçen, asfaltlanmamış bir yol seçti, kısa süre sonra birbirlerine el merdivenleriyle bağlanmış arduvaz kaplı eğri dam kargaşasını, bir dizi viran serayı ve

saatsiz bir saat kulesinin dibindeki ahırları tepeden görecek bir konumdaydı. Bir de, ahır avlusunda bir beton karıştırıcısı ve bir kum yığını. *Evimiz halen yenilenmekte olsa da, sizi ağırlayabilmek için yeterince imkânımız mevcuttur.*

Keşif faaliyetini tamamladıktan sonra yeniden köyün ana caddesine döndü, kısa ve çukurlu bir yoldan gidip malikânenin sundurmasının önüne vardı. Zil yerine pirinç bir tokmak görünce kuvvetle vurdu ve evin derinliklerinden bir köpek havlamasıyla şiddetli çekiç sesleri işitti. Kapı ardına kadar açıldı, ufak tefek, altmışlarında bir kadın keskin mavi gözleriyle onu ciddiyetle inceledi. Kadının yanında, üstü çamurla kaplı sarı Labrador da aynı şeyi yapıyordu.

"Adım Toby Bell, Sir Christopher'la bir şey konuşmak istiyordum," dediğinde, kadının sert ifadesi anında yumuşadı, sıcak ve güzel bir tebessüme dönüştü.

"*Tabii* Toby Bell'siniz! Biliyor musunuz, bir an için o olamayacak kadar genç olduğunuzu düşünmüştüm? *Çok* özür dilerim. İnsan yüz yaşına gelince, böyle sorunlar oluyor işte. *Geldi sevgilim! Toby Bell'miş.* Nerede bu adam? Muhtemelen mutfakta. Eski ekmek fırınıyla tartışıyor. *Kit, hemen şu gürültüyü kes ve buraya gel sevgilim!* Ona o plastik kulaklık zamazingolarından aldım, ama takmıyor. Düpedüz erkek inadı. Sheba, Toby'ye merhaba de. Toby dememin bir sakıncası yok, değil mi? Ben de Suzanna! *Nazikçe,* Sheba! Aman Tanrım, yıkanması gerekiyor."

Çekiç sesi kesildi. Çamurla kaplı Labrador Toby'nin kalçasını kokladı. Toby Suzanna'nın bakışlarını takip ederek, yassı taş döşeli loş koridora baktı.

"Bu gerçekten o mu sevgilim? Doğru adam olduğundan emin misin? İnsan yeterince dikkatli davranamıyor, biliyorsun değil mi? Yeni tesisatçı da olabilir."

İçe doğru bir tanıma sıçrayışı: Üç yıllık bir beklemeden sonra, Toby gerçek Paul'un sesini işitiyordu.

Suzanna, "*Tabii ki* doğru adam sevgilim!" diye seslendi.

"Üstelik bunca yoldan sonra bir duş ve sert bir içki için *can atıyor*, öyle değil mi Toby?"

"Yolculuk nasıldı, Toby? Yolu falan kolay buldun mu? Tarif seni şaşırtmadı ya?"

Toby, boş koridora aynı şevkle, "Harikaydı!" diye bağırdı. "Tarifiniz insanı etkileyecek kadar doğruydu."

"Ellerimi yıkamam ve şu çizmeleri çıkarmam için bana otuz saniye ver, hemen yanına geliyorum."

Sel gibi musluk suyu, boruların gurultusu. Gerçek Paul'un kayrak taşlarının üzerinden ilerleyen ölçülü adımları. Sonra da adamın bizzat kendisi, önce siluet, ardından işçi tulumu ve eski spor ayakkabılı haliyle, Toby'nin elini iki eliyle kavramadan önce kendininkileri bulaşık bezine kurulaması.

Heyecanla, "Gelmen çok iyi oldu," dedi. "Bizim için ne ifade ettiğini anlatamam. Gerçekten hasta olacak kadar endişeliydik, öyle değil mi sevgilim?"

Oysa Suzanna bunu doğrulama fırsatı bulamadan, nereden çıktığı belli olmayan, koyu renk saçlı ve İtalyan gözlü, uzun boylu, yirmilerinin sonunda gösteren zarif bir kadın belirip, Kit'in yanı başında dikilivermişti. Ve selamlaşmaktan çok Toby'yi incelemekle daha ilgili göründüğü için, Toby'nin ilk düşüncesi genç kadının bir çeşit ev hizmetlisi, belki de aile yanında kalan bir bakıcı olması gerektiğiydi.

Kısaca, "Merhaba," dedi, "Ben Emily, evin kızı." Babasının yanından elini uzatıp Toby'nin elini özensizce sıktı, sıkarken de gülümsemedi.

Kit, "Diş fırçanı getirdin mi?" diye sordu. "Harika. Arabada mı? Sen gidip eşyanı al, sana odanı göstereyim. Sevgilim, sen de bizim için bir erkek yemeği hazırla, olmaz mı? Bunca yoldan sonra, zavallı açlıktan ölüyor olmalı. Mrs. Marlow'un turtalarından biri güç verecektir."

*

Ana merdivende tamirat yapıldığından, eski hizmetkâr merdivenini kullanıyorlardı. "Duvardaki boya kurumuş *olmalı*, ama en iyisi hiç dokunma," dedi Kit. Kadınlar kaybolmuştu. Bir bulaşıkhaneden Sheba'nın yıkanma gürültüsü geliyordu.

Tırmanırlarken, Kit merdiven boşluğunda yukarı aşağı yankılanan sesiyle, "Em doktordur," dedi. "Uzmanlığını Bart'ta yaptı. Sınıfının birincisi, çok yaşasın! East End'deki yoksullarla muhtaçlara bakıyor, şanslı herifler. Burada döşemeler çürük, adımlarına dikkat et."

Bir sıra kapıyla çevrili bir sahanlığa gelmişlerdi. Kit ortadaki kapıyı itip açtı. Çatı pencereleri duvarla çevrili bir bahçeye bakıyordu. Tek yatak özenle açılmış, bir masanın üzerine büyük boy kâğıtlarla tükenmez kalemler dizilmişti.

"Elini yüzünü yıkar yıkamaz, kütüphanede viski," diye seslendi Kit eşikten. "Meraklısıysan, yemekten önce yürüyüş." Beceriksizce ekledi: "Kızlar etrafta değilken, yürümek daha kolay. Duşa da dikkat et: Bu aralar biraz sıcak numaralar yapıyor."

Toby banyoya girip soyunmak üzereyken banyo kapısının dışından gelen yüksek ve öfkeli sesler işitti. Odasına dönünce Emily'yi eşofman ve koşu ayakkabısı giymiş, elinde uzaktan kumandayla televizyonun başında, kanalları tararken gördü.

Sesi azaltınayı düşünmeden, omzunun üzerinden, "Çalışıp çalışmadığına bakayım, dedim. Burada dış görevde sayılırız. Kimse birinin başkasına söylediğini duymamalı. Üstelik duvarların kulağı var ve buraya koyacak halımız da yok."

Televizyonu bangır bangır bağırır bırakarak, bir adım yaklaştı.

Hiç duraksamadan, "Buraya *Jeb'in* yerine mi geldin?" diye sordu.

"Kimin?"

"*Jeb.* J-E-B."

"Hayır. Hayır. Gelmedim."

"Jeb'i *tanıyor musun?*"

"Hayır. Tanımıyorum."

"Ya? Babam tanıyor. Bu onun büyük sırrı. Oysa Jeb ona Paul diyor. Geçen çarşamba burada olacaktı. Gelmedi." Kahverengi gözlerini ayırmadan, "Aslında onun yatağında yatıyorsun," diye ekledi.

Televizyonda bir yarışma programı kıyameti koparıyordu.

Toby dikkatli ve ölçülü bir sesle, "Jeb'i tanımıyorum ve hayatımda hiç Jeb diye biriyle karşılaşmadım," dedi. "Adım Toby Bell ve Dışişleri'ndenim." Ve sonradan aklına gelmiş gibi, "Aynı zamanda da özel bir kişiyim, ne demekse artık."

"Öyleyse şu anda hangisisin?"

"Özel bir kişi. Ailenin misafiri."

"Ama yine de Jeb'i tanımıyorsun?"

"Ne özel kişi, ne de Dışişleri Bakanlığı mensubu olarak Jeb diye birini tanıyorum. Bunu açıklamıştım, sanıyorum."

"Öyleyse, neden geldin?"

"Baban benimle konuşmak istiyor. Neden istediğini söylemedi daha."

Emily'nin sesi rahatladı, ama sadece biraz:

"Annem mezar kadar ketumdur. Öte yandan hasta ve gerilime pek dayanamıyor; bu işte dünya kadar gerilim olduğu için durumu zor, tabii. Dolayısıyla benim asıl merak ettiğim, buraya işleri düzeltmeye mi geldin, yoksa daha beter etmeye mi? Yoksa bunu da mı bilmiyorsun?"

"Korkarım bilmiyorum."

"Dışişleri Bakanlığı burada olduğunu biliyor mu?"

"Hayır."

"Ama pazartesi günü, öğrenecekler."

"Bence buna hiç ihtimal verme."

"Neden vermeyeyim?"

"Çünkü önce babanın diyeceklerini duymam gerek."

Birileri bir milyon pound kazanınca, televizyondan sevinç haykırışları.

"Bu akşam babamla konuşup, yarın ayrılıyorsun. Plan böyle mi?"

"O zamana kadar işimizi tamamlamış olursak."

"Sabah duası sırası St. Pirren'ın. Annemle babam saat onda kilise alayında olacak. Babam mübaşir ya da kilise görevlisi veya öyle bir şey. Onlar kiliseye gitmeden önce vedalaşabilirsen burada kalabilir ve benimle notları karşılaştırabilirsin."

"Eğer yapabilirsek, memnun olurum."

"Bu da ne demek?"

"Baban sır vermek isterse, güvenini boşa çıkarmamam gerekir."

"Peki, ya ben sır vermek istersem?"

"O zaman senin de güvenine saygı duyarım."

"Öyleyse, saat onda."

"Saat onda."

Kit yedek bir anorakla koridorda dikiliyordu.

"Viskiyi sonraya bıraksak olur mu? Hava bozuyor da."

*

Kit elinde dişbudaktan eski bir baston ve arkasında Sheba, onun ardında da kendine fazla büyük gelen emanet lastik çizmelerle yetişmeye çalışan Toby, yağmur altındaki bahçeden zorlu adımlarla çıktılar. İki yanında çançiçekleri sıralanan bir patikadan ve TEHLİKELİ işareti asılı sarsak bir köprüden geçtiler. Tırmanırken, batı rüzgârının savurduğu yağmur damlaları yüzlerine çarpıyordu. Tepede bir bank vardı, ama oturulamayacak kadar ıslak olduğundan, gözlerini yağmurdan korumak için yarı kısarak, kısmen birbirlerine dönük, ayakta durdular.

Kit, "Burası iyi mi?" diye sorarken, yağmurda dikilmenin bir sakıncası var mı diye soruyor olmalıydı.

Toby nazikçe, "Tabii. Bayıldım," dedi. Kit'in suya atlamadan önce bütün cesaretini toplamaya çalıştığı bir sessizlik oldu.

"*Operasyon Yaban Hayatı*," dedi. "Çok başarılı, dediler bize. Kutlamalar, falan. Bana şövalyelik, sana terfi – efendim?"

Kaşlarını çatarak bekledi.

"Üzgünüm," dedi Toby.

"Ne için?"

"*Operasyon Yaban Hayatı*'nı hiç duymadım."

Kit yüzündeki tüm nezaket ifadesi akıp giderek bakıyordu. "*Yaban Hayatı* diyorum, anlasana! Son derecede gizli operasyon! Çok önemli bir teröristi yakalayıp kaçırmak için resmi ve özel sektör işbirliği" – ve Toby'de hâlâ bir hatırlama belirtisi görünmeyince: "Buraya bak. Duyduğunu bile reddedeceksen, buraya ne yapmaya geldin?"

Yüzünden yağmur damlaları süzülürken, Toby'nin yanıtını bekleyerek, dik dik bakarak duruyordu.

Toby Emily'yle konuşurken kullandığı ölçülü tonla, "Paul olduğunu biliyorum," dedi. "Ama sen biraz önce bahsedene kadar *Operasyon Yaban Hayatı*'nı hiç duymadım. *Yaban Hayatı*'yla ilgili yazılı bir şey de görmedim. Hiçbir toplantıya katılmadım. Quinn tarafından devre dışı bırakıldım."

"Tanrı aşkına, adamın Özel Kalem Müdürü'ydün!"

"Evet. Tanrı aşkına, adamın Özel Kalem Müdürü'ydüm."

"Peki, ya Elliot? *Elliot*'ı duydun herhalde?"

"Sadece dolaylı olarak."

"*Crispin?*"

"Evet, Crispin'i duydum," dedi Toby, aynı dengeli ses tonuyla. "Hatta onunla tanıştım bile. İşine yarayacaksa, Etik İşler'i de duydum."

"Peki ya *Jeb*? *Jeb*'den bahsedildiğini duydun mu?"

"Jeb de bildiğim bir isim. Oysa *Yaban Hayatı* öyle değil ve hâlâ beni buraya neden çağırdığını söylemeni bekliyorum."

Bu sözler Kit'i yumuşatma için söylenmişse, tam aksi etkiyi bıraktı. Bastonunu hemen ayaklarının dibindeki yokuşa uzatarak kükredi:

"Neden burada olduğunu söyleyeyim sana. Jeb kahrolası

minibüsünü oraya park etmişti! Şurada, aşağıda! İnekler ezene kadar lastik izleri. Yiğit Britanya müfrezesinin önderi. Doğruyu söylediği için çöplüğe attıkları adam. Şimdi çok güç durumda. Sanırım bu işte de parmağın yok?"

"Hiç yok," dedi Toby.

"Öyleyse içimizden biri ya da her ikimiz aklını kaçırmadan açıklarsın belki," dedi Kit, öfkesi az da olsa sönmeye yüz tutarak, "*Yaban Hayatı*'nın ne olduğunu bilmemene ve *şahsen inanmakta çok güçlük çektiğim gibi*, kendi bakanın tarafından devre dışı bırakılmana rağmen, nasıl oluyor da Paul'dan, Jeb'den ve diğer herkesten haberin var?"

Toby basit yanıtını verirken herhangi bir ruh buhranı yaşamadığını, sadece keyifli bir arınma hissi duyduğunu fark ederek şaşırdı:

"Çünkü bakanla toplantınızı banda aldım. Onun kırmızı telefonu olacağını söylediğin toplantıyı."

Kit'in söylenenleri hazmetmesi birkaç saniye sürdü:

"Quinn böyle bir saçmalığı neden yapsın ki? Hiç onun kadar gergin birini görmedim. Kendi gizli toplantısını kaydetmek? Neden?"

"O kaydetmedi. Ben kaydettim."

"Kimin için?"

"Kimse için değil."

Kit inanmakta zorlanıyordu:

"Kaydetmeni kimse istemedi mi? Tamamen kendi başına yaptın. Gizlice, öyle mi? Kimseden izin almadan?"

"Doğru."

"Ne kadar iğrenç bir şey."

"Evet," diye doğruladı Toby. "Çok iğrenç, değil mi?"

Kit önde Sheba'yla güçlü adımlarla, Toby saygılı bir mesafeden onları izleyerek, tek sıra eve döndüler.

*

Uzun çam masaya yerleştiler, Sheba sepetinden iştahla onları izlerken başları önde Kit'in en iyi Burgonya şarabını içip, Mrs. Marlow'un kıymalı ve böbrekli böreğini yediler. Ev sahibi görevlerini ihmal etmek Kit'in asla beceremeyeceği bir şeydi ve yanlışı ne olursa olsun, Toby de konuğuydu.

Toby'nin kadehini doldururken, "Senin o Beyrut öykünü hiç kıskanmayacağım," dedi.

Ancak Toby karşılığında Kit'in Karayipler'deki görevini sorunca, sertçe uyarılacaktı:

"Korkarım, bu evde pek hoşlanılan bir konu değil. Hassas bir nokta."

Ardından, Dışişleri dedikodularıyla yetinmek zorunda kaldılar – son günlerin ensesi kalınlarının kimler olduğu ve Washington'ın nihayet bakanlığa iade mi edileceği, yoksa yine dışarıdan birinin mi atanacağı. Ne var ki Kit'in sabrı kısa sürede taştı, elinde el feneriyle öne düştü, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında, kum yığınlarından ve granit bloklarının arasından avluyu geçtiler. Daha sonra boş ahırlardan yayılan tatlı saman kokusunu soludular, tuğla duvarları, yüksek ve kemerli pencereleri ve yanmaya hazır Victoria dönemi şöminesiyle eyer odasına girdiler.

Masa vazifesi gören eski bir çamaşır dolabının üzerinde bir deste A4 kâğıt, en iyi acı biradan bir koli ve açılmamış bir şişe J&B – Toby hepsinin kendisi için değil, gelmeyen konuğun, Jeb'in onuruna hazırlanmış olacağını düşündü.

Kit çömelmiş, kibriti ateşe tutuyordu.

Uzun parmağını alevlere uzatarak, şömineyle konuşuyormuş gibi, "Burada Bailey Panayırı diye bir şey var," dedi. "Ne kadar eskilere gittiğini Tanrı bilir. Bir sürü eğlence." Çıraların üzerine kuvvetle üfledikten sonra, "Belki farkında değilsin, ama zamanında inandığım ne kadar kural varsa, hepsine karşı gelmek üzereyim."

"İyi ya işte," dedi Toby. "En azından iki kişi olduk."

Ve aralarında bir çeşit suç ortaklığı doğdu.

*

Toby iyi bir dinleyici ve neredeyse iki saattir anlayışlı bir iki kelime dışında ağzını açmadı.

Kit, Quinn tarafından görevlendirilmesini, Elliot'ın verdiği brifingi anlattı. Paul Anderson olarak Cebelitarık'a uçtu, nefret ettiği otel odasını arşınladı, tepenin yamacında Jeb, Shorty, Andy ve Don ile bir araya geldi, *Operasyon Vahşi Yaşam* ve sözüm ona muhteşem zaferi hakkında kendi görüp işittiklerini bir rapor halinde sundu.

Panayırı anlattı: Panayırda ilerleyen kendisini dikkatle izleyerek, şu veya bu küçük ayrıntıda yakalayarak, devam etmeden önce kendini düzelterek.

Hiç alışık olmadığı kararlı bir tarafsızlıkla Jeb'in el yazısı makbuzunu nasıl bulduğunu, o makbuzun önce Suzanna, sonra da kendi üzerinde bıraktığı etkiyi tarif etti. Çalışma masasının bir çekmecesini açarak, sert bir "Kendi gözlerinle gör," buyruğuyla, çizgili ince kâğıdı Toby'nin eline tutuşturdu.

Jay Crispin'le Connaught'taki buluşmasını, Suzanna'yla yaptığı ve şimdi hatırladığı zaman herhangi bir olaydan çok daha fazla acı veren rahatlatıcı telefon konuşmasını, ustaca gizlenmiş bir tiksintiyle özetledi.

Şimdi de Jeb'le kulüpteki karşılaşmasını anlatıyor.

Toby'nin, "Orada kaldığını nasıl öğrenmiş?" diye bastırılmış bir şaşkınlıkla araya girmesi Kit'in hırpalanmış hatlarını kısacık bir sevinç ifadesiyle kaplayıverdi.

Gururla, "Herif beni izlemiş," dedi. "Nasıl izlediğini sorma. Buradan ta Londra'ya kadar. Bodmin'de trene bindiğimi görünce, o da binmiş. Connaught'a, oradan da kulübe kadar peşimden gelmiş." Sanki gözünde yepyeni bir kavrammış gibi, hayranlıkla, "*Gizlice*," diye ekledi.

*

Kulüpteki yatak odası, bir okul karyolası, bir mendilden daha büyük olmayan havlu, bir lavabo ve komite tarihi bir karar alıp ısınmayı oda ücretine dahil edene kadar parayla çalışan iki çubuklu bir elektrik sobasından oluşuyor. Duş, dikleştirilip dolabın içine sıkıştırılmış, beyaz plastikten bir tabut. Kit elektrik düğmesini bulmayı başardı, ama daha oda kapısını kapatmadı. Tek kelime etmeden Jeb'in koltuktan kalkmasını, ona yaklaşmasını, elinden oda anahtarını almasını, kapıyı kilitledikten sonra anahtarı ceketinin cebine atmasını, sonra da gidip açık pencerenin altındaki koltuğa oturmasını seyrediyor.

Jeb Kit'e tavan lambasını söndürmesini buyuruyor. Kit lambayı söndürüyor. Şimdi tek ışık kaynağı, Londra gecesinin pencereden giren parıltısı. Jeb Kit'ten ceptelefonunu istiyor. Kit ses çıkarmadan telefonu uzatıyor. Jeb loşluktan rahatsız olmadan, sanki tabancasını söküyormuş gibi önce telefonun pilini, sonra da SİM kartını çıkarıp yatağın üzerine bırakıyor.

"Lütfen ceketini çıkar, Paul. Ne kadar sarhoşsun?"

Kit, "Pek değilim," demeyi başarıyor. *Paul* adından rahatsız olmakla birlikte, yine de ceketini çıkarıyor.

"İstersen duş yap, Paul. Yalnız kapıyı açık bırak."

Kit pek hoşlanmıyor ama başını musluğun altına sokuyor, yüzüne su akıtıyor, sonra da ayılmak umuduyla yüzünü havluyla ovuşturuyor, ama zaten her saniye daha da ayılmakta. Baskı altındaki bir zihin aynı anda birçok şeyi birden yapabilir ve Kit de şimdi bunlardan çoğunu yapıyor. Kendini Jay Crispin'in doğruyu söylediğine ve Jeb'in zırvalama yeteneğine sahip, çılgın bir psikopat olduğuna inandırmak için son hamlelerinde. İçindeki bürokrat en uygun yolu bu kanıtlanmamış varsayıma göre değerlendiriyor. Jeb'e boyun mu eğmeli, anlayış mı göstermeli, tıbbi yardım mı önermeli? Yoksa –uzak ihtimal– kandırıp rahatlatarak zorla anahtarı mı almalı? Bu da olmazsa açık pencereye oradan da yangın merdivenine ulaşmaya mı çalışmalı? Bütün bunlar Suzanna'ya

iletilmiş acil sevgi ve sefil özür mesajları ile Emily'den hasta zihinli ve şiddet potansiyeli taşıyan hastalara karşı uygulanacak tutum tavsiyeleri çağrılarıyla birlikte.

Jeb'in ilk sorusu sükûnetiyle ürkütücü oluyor:

"Connaught'tayken Crispin sana benim hakkımda ne söyledi Paul?"

Kit buna Crispin'in *Yabani Hayat Operasyonu*'nun tartışmasız bir başarı öyküsü, paha biçilmez bir istihbarat zaferi ve kansız olduğunu doğrulamanın ötesine geçmediği gibi bir şeyler mırıldayarak cevap veriyor.

"Aslında, ne için hazırlandıysa, onların başarıldığını. *Daha fazlasını.*" Ukalaca ekliyor: "Karımın çantası için yazdığın sözde makbuzdaki çarpık mesaja rağmen."

Jeb yanlış duymuş gibi, Kit'e ifadesiz gözlerle bakmayı sürdürüyor. Kendi kendine, Kit'in işitemeyeceği bir şeyler fısıldıyor. Ardından, bütün kararlı tarafsızlığına rağmen, Kit'in anlaşılır sözlerle tarif etmekte zorlandığı bir an geliyor. Jeb onu Kit'ten ayıran havı dökülmüş halı parçasını nasılsa geçiyor. Ve Kit oraya nasıl gittiğini hatırlamadan kendini bir kolu sırtında kapıya dayanmış buluyor; Jeb bir eliyle gırtlağını kavramış, ağzını yüzüne yaklaştırarak konuşuyor ve başını kapı dikmesine vura vura yanıt vermesi için Kit'i yüreklendiriyor.

Daha sonra olanları sabırla anlatıyor:

"*Bang.* Başım kapının dikmesine vuruyor. Gecenin ortasında, gökyüzü kızıl. 'Bu işten ne çıkardın, Paul?' Ne demek istiyorsun, diyorum. 'Para, başka ne demek istediğimi sanıyorsun?' Metelik bile almadım, diyorum. Yanlış adama çattın. *Bang.* 'Ganimetten payına ne düştü, Paul?' En ufak bir pay bile almadım, hem ellerini üzerimden çek. *Bang.* Artık öfkelenmeye başlamıştım. Kolumu fena halde büküyordu. Böyle yapmaya devam edersen kahrolası kolumu kırarsın, ikimizin de işine yaramaz, dedim. Sana bildiğim her şeyi anlattım, onun için beni rahat bırak."

Sesi keyifli bir şaşkınlıkla yükseliyor:

"Bıraktı da, biliyor musun? Öylesine bıraktı. Rahat bıraktı. Bana uzun uzun baktı, geriye bir adım attı ve kapının dibine yığılmamı seyretti. Sonra da boktan bir hayırsever gibi, ayağa kalkmama yardım etti."

Bu da Kit'in dönüm noktası dediği an: Jeb'in koltuğuna dönüp, yenilmiş bir boksör gibi yerleşmesi. Bu sefer hayırsever olan, Kit. Jeb'in titremesi, göğsünün inip kalkması hoşuna gitmiyor.

"Hıçkırık gibi bir ses çıkardı. Soluğu tıkanıyormuş gibi. *İşte"* –kızgınlıkla– karın yarı ömrü boyunca hasta olmuşsa ve kızın doktorsa, öyle ağzı açık oturup bakamazsın, öyle değil mi? Bir şeyler *yaparsın*."

Her biri bir süre kendi köşesinde oturduktan sonra, Kit'in ilk sorusu onun için yapabileceği bir şey olup olmadığı; bunu sorarken niyeti –düşüncesini kendine saklamakla birlikte– *en kötüsü* Em'e telefon edip, en yakındaki nöbetçi eczaneye bir reçete yazdırmasını söylemek. Oysa Jeb cevap olarak başını sallıyor, ayağa kalkıp musluğun başına yürüyor, kendine bir bardak su dolduruyor, Kit'e sunuyor, birazını içip yeniden köşesine gidip oturuyor.

Sonra, bir süre geçince –dakikalar da olabilir, diyor Kit, ama hiçbiri ne kadar geçtiğinin farkında değil– Jeb belli belirsiz bir sesle, etrafta yiyecek bir şeyler olup olmadığını soruyor. Aslında, aç olduğu için falan değil, diye açıklıyor –Kit'e göre burada gururunun etkisi var– sadece yakıt ihtiyacı.

Kit yanında yiyecek bir şeyler olmadığı için üzgün olduğunu söylüyor, aşağıya inip gece bekçisiyle bir şeyler ayarlamaya çalışmayı öneriyor. Jeb öneriyi yeni, uzun bir sessizlikle karşılıyor.

"Zavallı, biraz *sersemlemiş* görünüyordu. Bana kalırsa düşüncelerinde ipin ucunu kaçırmış, toparlamakta zorlanıyor gibiydi. O duyguyu iyi bilirim."

Oysa zaman geçtikçe Jeb bütün iyi askerler gibi toparlanıyor, ellerini cebine sokup oda anahtarını uzatıyor. Kit yataktan kalkıyor ve anahtarı ceketinin cebine yerleştiriyor.

"Peynir olur mu?"

Peynir iyi olur, diyor Jeb. Ama basit fare peyniri, yoksa küflü peyniri hazmedemiyor. Kit peynir aramaya yollanmadan önce, Jeb'in bir açıklama yapması gerekiyor:

Tam Kit alt kata inmeye hazırlanırken, "Hepsi kocaman bir yalan, Paul," diyor. "*Punter* hiç Cebelitarık'a gitmedi. Hepsi dümendi, anlıyor musun? Ve *Aladdin* de onla hiç buluşmayacaktı, ne o evlerden birinde, ne de başka bir yerde."

Kit bir şey söylemeyecek kadar akıllı davranıyor.

"Kandırdılar. Etik kandırdı. Senin o bakanını aldattılar, Fergus Quinn'i. Jay Crispin, o tek kişilik büyük istihbarat servisi. Quinn'i suya götürüp susuz getirdiler, tıpkı bizi getirdikleri gibi, öyle değil mi? Kimse bir sürü acemi çaylağa bavul içinde iki milyon dolar verdiğini kabul etmek istemiyor, isterler mi?"

Kit istemeyeceklerini düşünüyor.

Jeb'in yüzü yeniden karanlığa gömüldü, şimdi ya sessizce gülüyor ya da –sadece Kit'in tahmini– sessizce ağlıyor. Kit onu bırakmayı göze alamadan, aynı zamanda da gözünün içine bakmayı istemeden kapının ağzında duraksıyor.

Jeb'in omuzları sakinleşiyor. Kit alt kata inmenin bir sakıncası olmayacağına karar veriyor.

*

Kulübün bağırsaklarını yağmalamaktan dönen Kit başucu masasını odanın ortasına sürükleyip iki tarafına birer iskemle yerleştiriyor. Masanın üzerine bir bıçak, ekmek, tereyağı, çedar peyniri, yarımşar litrelik iki kutu bira ve yirmi poundluk bahşişin karşılığında gece bekçisinin zorla verdiği Branston turşu kavanozunu diziyor.

Ekmek beyaz ve yarının kahvaltısına hazırlık olarak dilimlenmiş. Jeb bir dilimi avucunun üzerine yerleştirip tereyağı sürüyor, peynir ilave edip ekmeğin üzerinde mozaiği andırana

kadar ufalıyor. Üzerine turşu yerleştiriyor, ikinci bir dilimle kapattığı sandviçini özenle dörde bölüyor. Böylesi özeni bir Özel Harekât mensubuna yakıştıramayan Kit gördüklerini Jeb'in huzursuz zihnine yorup dikkatini biraya veriyor.

"Pekâlâ, tepeden aşağıya, terasa iniyoruz, tamam mı?" diyor Jeb, iştahının kabasını aldıktan sonra. "İnmemenin bir anlamı yok, öyle değil mi? Tabii, aslında kuşkularımız vardı. Belirle, bul ve bitir mi? Belki de hiç başlamadık, Andy çok zaman önce Elliot'la bir işe girişmiş, o ve yetenekleri hakkında pek iyi düşünmüyordu, adamın elindeki istihbarat hakkında da. Operasyon öncesi brifingde, Elliot kaynağın adının *Safir* olduğunu söylemişti."

Kit davet edilmediği için anlık bir öfkeyle, "Bu dediğin ne brifingiydi Jeb?" diye soruyor.

Jeb sabırla, "Algeciras'taki brifing Paul," diye cevap veriyor. "Operasyon öncesi. Körfezde, Cebelitarık'ın tam karşısında. Yamaçta konuşlanmamızdan hemen önce. Bir İspanyol restoranının üzerindeki büyük bir salondaydı ve hepimiz bir iş toplantısındaymış gibi davranıyorduk. Elliot platforma çıkmış bize nasıl olacağını anlatıyor ve çapulculardan derlenmiş Amerikan takımı da birinci sıraya dizilmiş, düzenli asker ve İngiliz olduğumuz için bizimle konuşmuyor. Kaynak *Safir* bunu dedi, Kaynak *Safir* şunu dedi. Ya da Elliot öyle dediğini söylüyor. Her şey *Safir*'den alınma ve kadın *Aladdin*'in görkemli yatı konusunda doğru söylüyor. *Aladdin*'in metresi olmalı, işittiği bütün yastık muhabbetine bakınca olmadığı başka bir şey var mı, bilmiyorum. Omzunun üzerinden adamın e-postalarını okuyor, yatakta telefon konuşmalarını dinliyor, gizlice güverteye çıkıyor ve bütün bunları Beyrut'taki gerçek sevgilisine anlatıyor, o da işittiklerini Etik'de Jay Crispin'e iletiyor, her şey tamam, yani."

İpin ucunu kaçırıyor, buluyor ve bıraktığı yerden devam ediyor:

"Oysa her şey tamam değil, işte. Etik açısından bakınca,

tamam olabilir. Ama bizim Britanya istihbaratına göre, hiç değil. Çünkü Britanya istihbaratı zokayı yutmuyor, tamam mı? Alayın da yutmadığı gibi – neredeyse yutmadığı gibi. Alay çıkan kokulardan hoşlanmıyor – kim hoşlanır ki? Öte yandan, eksik kalmak da istemiyor. Onun için eski bir Britanya uzlaşmasına varılıyor: Suya bütün ayağını değil, tek bir parmak sokar, gerektiğinde de reddedersin. Kısacası, ben ve çocuklar burada ayak parmağı oluyoruz. Ve işin başında şu gördüğün Jeb bulunacak, çünkü bizim Jeb sağlam biri. Biraz fazla titiz olabilir, ama etrafta bu kadar çok gözü kara, paralı asker varken, böyle olması daha iyi. Jeb *Nine*, derlerdi bana. Aldırdığımdan değil, hele gereksiz risk almamak anlamındaysa."

Jeb birasından bir yudum alıyor, gözlerini yumuyor ve hemen devamını getiriyor:

"Yedi numaralı ev olması gerekiyor. Biz de dedik ki: Hazır işe girişmişken altıyla sekize de bakalım, ev başına bir adam, takviye olarak da ben; işin başında Elliot varken, zaten biraz çılgınca. Doğrusunu istersen hepsi biraz *Mickey Mouse* gibi, donanımın yarısı gerektiği gibi çalışmıyor, ne olacak ki? Bunu sana eğitimde öğretmelerinin imkânı yok, öyle değil mi? Zaten hedefler de silahsız olacaktı, öyle ya? Elliot'ın parlak istihbaratına göre silahları olmayacaktı. Artı, sadece birini istiyorduk, diğerlerine dokunmayacaktık. O yüzden, şaşırtmak amacıyla üç eve birden girelim ve oda oda arayalım, dedik. Adamını yakala, doğru adam olduğundan emin ol, paketleyip balkondan kıyı ekibine ver, hiçbir an için ayaklarını sağlam topraktan ayırma. Gerçekten basit. Evlerin planı vardı, üçü de birbirinin aynı. Deniz tarafında balkonlu güzel bir salon. Deniz manzaralı bir ebeveyn odası ve çocuk için de dolap boyunda bir başka oda. Banyo ve mutfak-yemek odası alt katta, duvarlar kâğıt kadar ince, bunu da emlakçının söylediklerinden biliyoruz. Yani denizden başka bir şey duymuyorsan, orada saklanıp saklanmadıklarını varsay, her an çok dikkatli davran, artı kendini savunma dışında silah kullanma ve hızla

oradan çık. Hiç operasyona benzemiyordu, neresi benzesin ki? Daha ziyade gezinti gibi bir şey. Çocuklar içeri giriyor, her eve birisi. Ben dışarıdayım, deniz kenarına inen açık merdiveni gözlüyorum. 'Burada bir şey yok.' Altı numaradan Don. 'Burada bir şey yok.' Bu da sekizden Andy. 'Bir şey buldum.' Yedi numarada Shorty. Ne buldun Shorty? 'Çöp.' Ne demek istiyorsun, çöp diye? 'Gel de kendi gözünle gör.'"

"Tamam, bir evi boş gösterebilirsin, biliyorum, ama yedi numara gerçekten boştu. Parkede tek bir iz yok. Küvette tek bir kıl yok. Mutfak da aynı. Sadece burada, yerde plastik bir çanak var, pembe plastik, içinde de pideyle tavuk eti, ufak parçalara bölünmüş, sanki" –doğru küçük yaratığı bulmak için düşünüyor– "bir kedi için, küçük bir kedi için hazırlanmış." Ama kedi doğru değil: "Köpek yavrusu gibi bir şey. Ve çanak, pembe çanak, dokununca sıcak, yerde olmasaydı, sanırım farklı düşünürdüm. Kedi veya köpek değil, başka bir şey. Şimdi, keşke düşünseydim, diyorum. Farklı düşünseydim, belki bütün bunlar olmazdı, değil mi? Ama düşünmedim işte. Kedi veya köpek, diye düşündüm. Çanağın içindeki yiyecek de sıcak. Eldivenlerimi çıkardım ve elimi değdirdim. Sıcak bir vücut gibiydi. Dış merdivene bakan buzlu camlı küçük bir pencere vardı. Mandalı açık. Böyle bir pencereden geçebilmen için cüce olman gerekir. Belki de aradığımız cücedir. Don'la Shorty'ye sesleniyorum: Dış merdiveni kontrol edin, ama aşağıya, kıyıya inmek yok, çünkü denizden gelenlerle biri tartışacaksa, o ben olacağım.

Kit, onun yüzünden aşağı gözyaşı gibi akan ter damlalarına bakarken, Jeb, özür diler gibi, "Ağır çekim konuşuyorum, çünkü olanları böyle hatırlıyorum," diyor. "Benim için önce biri, sonra ikincisi. Sanki her şey tek tek, ayrıymış gibi. Öyle hatırlıyorum. Don geliyor. Bir ses işitmiş. Birinin dış merdivenin altındaki kayaların arasına saklanmış olabileceğini düşünüyor. 'Sakın oraya inme, Don,' diyorum ona. 'Olduğun yerde kal, Don. Hemen geliyorum.' İnterkom gerçek bir

tımarhane gibi. Her şey Elliot'tan geçiyor. 'Bir girişim oldu, Elliot,' diyorum. 'Dış merdiven, numara yedi. Alt taraf.' Mesaj alındı ve tamam. Don tepede nöbet bekliyor, başparmağıyla aşağıyı gösteriyor."

Jeb'in öyküsünü alevlere anlatırken, Kit farkında olmadan başparmağıyla aynı hareketi yapıyor.

"Onun için dış merdivenden iniyorum. Bir adım, dur. Bir adım daha, dur. Aşağıya kadar beton, aralık falan yok. Merdivende bir dönemeç var, yarı sahanlık gibi. Ve altımdaki kayalarda altı silahlı adam var, dördü yüzükoyun uzanmış, ikisi diz çökmüş, arkalarındaki şişme botta da iki kişi daha. Ve hepsi ateşe hazır, her biri hazır, susturucu takılmış yarı otomatikler hazır. Ve altımda –tam ayaklarımın altında– büyük bir sıçan gibi, bir tırmalama gürültüsü var. Bir de, onunla birlikte, ufak bir çığlık sanki. Yüksek sesle atılmış bir çığlık değil. Daha bastırılmış, sanki konuşamayacak kadar korkmuş gibi. Ve o çığlık anneden mi çıktı, yoksa çocuktan mı, bilmiyorum – hiçbir zaman da bilemeyeceğim, öyle değil mi? Onlar da bilemeyecek, sanırım. Kurşunları sayamadım – kim sayabilirdi ki? Ama şimdi duyabiliyorum onları, dişini çekerlerken kafanın içinden duyduğun ses gibi. Ve kadın orada işte, ölü. Genç bir Müslüman kadın, koyu tenli, başında başörtüsü, sanırım Fas'tan gelme bir kaçak, boş bir eve sığınmış, karnını tanıdıklarının yardımıyla doyuruyor ve bebeğini, yemek hazırladığı minik kızını kurşun menzilinin dışında tutmak için kolunun izin verdiği kadar uzakta tutarken kurşunlardan delik deşik olmuş. Yerde olduğu için kediye hazırlandığını sandığım yemek, anlıyor musun? Kafamı biraz çalıştırsaydım, çocuk için olduğunu anlardım, öyle değil mi? Sanırım, o zaman bebeği kurtarabilirdim. Annesini de. Kayaların arasına kıvrılmış, sanki yediği kurşunlar yüzünden dizlerinin üzerinde yaylanıyormuş gibiydi anne. Ve önünde, elinden düşürdüğü bebeği. Denizden gelenlerden ikisi biraz şaşkın bakıyordu. Biri derisini sıyırıp atmak istiyormuş gibi, yüzünü parmaklarının

arasına gömmüş. Sonra o sessiz an geliyor, sanki kimin sorumlu olduğunu tartışacaklarmış sanıyorsun, oysa bunun zamanı olmadığına karar veriyorlar. Eğitimli adamlar bunlar –bir bakıma– başka bir şey bilmeseler de, acil bir durumda ne yapacaklarını öğrenmişler. O iki cesedi şişme bota alıp ana gemiye öyle bir hızlı götürüyorlar ki, *Punter* bile göremezdi. Yanlarında da Elliot'ın adamları, sekizi birden, geride kalan yok."

Tıpkı Toby'nin şimdi Kit'e baktığı gibi, iki adam başucu masasının üzerinden birbirine bakıyor, Kit'in hareketsiz yüzünü aydınlatan Londra gecesinin parıltısı değil, ahırdaki alevler.

Kit Jeb'e, "Deniz takımını Elliot mı yönetiyordu?" diye soruyor.

Jeb başını hayır der gibi sallıyor. "Amerikalı değil, anladın mı, Paul? Bağışıklığı yok. Olağanüstü değil. Elliot ana gemide kalıyor."

Toby sonunda, "Peki, adamlar neden ateş etmiş?" diye soruyor.

"Ona *sormadım* mı sanıyorsun?"

"Eminim sormuşsundur. Ne dedi?"

Jeb'in yanıtının bir biçimini bulabilmesi için Kit'in birkaç derin soluk alması gerekti.

"Nefsi müdafaa."

"Kadın *silahlıydı* mı demek istiyorsun?"

"Hayır, hiç öyle bir şey demedim! Jeb de demedi. Düşünebiliyor musun, üç yıl boyunca aklından çıkaramamış? Asıl kendinin suçlu olduğunu düşünmüş. Neden olduğunu anlamaya çalışarak. Kadın orada birilerinin dolaştığını anlamış, bir şekilde –duydu ya da gördü belki– fark etmiş, çocuğu kapıp elbisesine sarmış. Neden içeriye doğru değil de, merdivenden aşağı kaçtığını sormayı düşünemedim. Aynı soruyu kendine gece gündüz soruyor olmalı. Belki de evin içi zavallıyı denizden daha çok korkutuyordu. Azık torbası toplanmış

haldeymiş, ama kim tarafından? Belki de deniz ekibini insan kaçakçıları sandı, kendini buraya getirenlerle karıştırdı, erkeğini getiriyorlar diye karşılamaya koştu. Jeb'in tek bildiği, kadının merdivenden indiği. Elbisesinin içindeki çocuğuyla. Peki sahildeki ekip ne düşündü? Onları havaya uçurmaya gelen, kahrolası bir canlı bomba. Onlar da vurdu kadını. Jeb seyrederken çocuğunu vurdular. 'Onları durdurmam gerekirdi.' Uyku tutmadığında zavallının kendine söyleyebileceği tek şey, bu."

*

Yoldan geçen bir arabanın farlarıyla dikkati dağılan Kit kemerli pencerenin başına gitti, parmaklarının ucunda yükselerek ışık kayboluncaya kadar merakla baktı.

Sırtına doğru, "Jeb lastik bottakiler cesetlerle birlikte gemiye döndükten sonra ona ve adamlarına ne olduğunu anlattı mı?" diye sordu Toby.

"Aynı gece kiralanmış bir uçakla Girit'e gitmişler. Sözde raporlarını vermek için. Anlaşılan, Amerikalıların orada kocaman bir hava üssü var."

"Raporu kime vermek için?"

"Sivil kıyafetli adamlara. Dediğine göre, beyin yıkama. Tek söyleyebildiği, profesyonel oldukları. İki Amerikalı, iki de İngiliz. İsim yok, tanıştırma yok. Amerikalılardan biri kadınsı tavırlı, ufak boylu şişman herifin tekiymiş. Jeb'e göre, kız gibi. En beterleri, o kız gibi olanmış."

Ama özel kalemde Müzik Adam Brad ismiyle tanınır, diye düşündü Toby.

Kit sözü, "İngiliz muharebe timi Girit'e ayak basar basmaz birbirlerinden ayrılmış," diye sürdürdü. "Jeb lider olduğu için ağır muameleyi ona göstermişler. Kız kılıklının Hitler'miş gibi bağırıp çağırdığını söylüyor. Gördüğünü aslında görmediğine inandırmak istemiş. İşe yaramayınca, çenesini kapatması

için yüz bin dolar teklif etmiş. Jeb de parayı kıçına sokmasını söylemiş. Oradan aktarılan kaydı tutulmamış tutsaklarla birlikte onun da bir yere kapatıldığını sanıyor. Hikâye baştan çamura batmasa, *Punter'ı* da oraya kapatacaklarını düşünüyor."

"Peki, ya Jeb'in silah arkadaşları?" dedi Toby. "Shorty ve diğerleri. Onlara ne olmuş?"

"Kaybolmuşlar. Jeb, Crisipin'in onlara reddedemeyecekleri bir teklif yapmış olduğunu düşünüyor. Adamları suçlamıyor. Öyle biri değil. Sapına kadar adil biri."

Kit sessizliğe bürününce Toby de susmak zorunda kaldı. Kirişlerden yeni far ışıkları geçip kayboldu.

"Peki, *şimdi*?" diye sordu.

"Şimdi mi? Şimdi *hiç!* Büyük boşluk. Jeb geçen çarşamba buraya gelecekti. Saat tam dokuzda kahvaltı, ardından da çalışmaya geçecektik. Son derecede dakik biri olduğunu söylüyordu. Hiç kuşkulanmadım. Yolculuğu gece yapacağını söyledi, daha güvenli diye. Minibüsünü samanlığa saklayıp saklayamayacağını sordu. Tabii saklayabileceğini söyledim. Kahvaltı için ne istermiş? Çırpılmış yumurta. Ne kadar çok yese, doymazmış. Ben kadınları gönderecektim, birlikte yumurtalarımızı çırpacaktık, sonra da öyküyü kâğıda dökecektik: Onun tarafından, benim tarafımdan. Bölüm bölüm, sonuna kadar. Ben sekreter olacaktım, sonra da editör ve ne kadar sürerse. Elinde onu son derecede heyecanlandıran bir kanıt vardı. Ne olduğunu söylemedi. Sapına kadar ketum, onun için ısrar etmedim. Böyle bir adamı sıkıştıramazsın. Belki getirecekti, belki de getirmeyecekti. Olduğu gibi kabul ettim. İkimiz adına yazılı sunumu ben yapacaktım, o da onaylayacak, imzasını atacaktı; sonra doğru kanallardan en tepeye kadar çıkarmak benim işim olacaktı. Anlaşmamız böyleydi. El sıkıştık. İkimiz de," –sustu, kaşlarını çatıp alevlere baktı– "bokböcekleri kadar mutluyduk. Avımızı yakalayacağımız için hevesleniyorduk. Heyecanlı. Sadece o değil. İkimiz de."

Toby, "Çünkü?" diye araya girdi.

"Çünkü sonunda kahrolası gerçeği açıklayacaktık, sen neden sandın?" dedi Kit öfkeyle. Viskisinden bir yudum alıp iskemlesine çöktü. "Onu son görüşüm oldu, tamam mı?"

Toby yumuşakça, "Tamam," diye doğruladı, Kit gönülsüzce devam edinceye kadar uzun bir sessizlik oldu.

"Bana bir cep numarası verdi. Kendi telefonunu değil. Ceptelefonu yokmuş. Bir arkadaşının. Yoldaşının. Hâlâ güvendiği tek insan. Her neyse, kısmen güvendiği. Ben, Shorty olmalı, diye düşündüm, çünkü saklanırlarken bile bir ilişkileri varmış gibime geldi. Sormadım tabii, beni ilgilendirmez. Bir mesaj bırakırsam, birileri ona ulaştırırmış. Onun için önemli olan tek şey, buydu. Sonra gitti. Kulüpten ayrıldı. Merdivenden aşağı, o kadar, nasıl gittiğini sorma bana. Yangın merdiveninden gider sanmıştım, ama öyle olmadı. Gidiverdi."

Yeni bir yudum viski.

Toby aynı sakin, saygılı sesle, "Ya sen?" diye sordu.

"Eve döndüm. Ne sandın ya? Buraya. Suzanna'ya, karıma. Ona her şeyin yolunda olduğunu söylemiştim, oysa şimdi hiç de yolunda olmadığını anlatmam gerekiyordu. Suzanna'ya palavra atamazsın. Ona bütün ayrıntıları anlatmadım. Jeb'in gelip kalacağını, ikimizin bir arada işi halledeceğimizi söyledim. Suzanna dinledi – her zaman dinlediği gibi. 'Kararlılık anlamına geldiği sürece Kit,' dedi. Öyle olduğunu söyledim, *onun* için yeterliydi," diye saldırgan bir tınıyla bitirdi.

Kit belleğiyle cebelleşirken yeni bir sessizlik.

"Çarşamba günü gelip çattı. Tamam mı? Öğlen oldu, Jeb'den hâlâ haber yok. Saat iki, yine aynı. Bana verdiği ceptelefonunu arıyorum, telesekreter çıkıyor, mesaj bırakıyorum. Hava kararıyor, bir mesaj daha bırakıyorum: *Alo, ben Paul, yine ben. Sadece buluşmamız ne oldu diye merak ettim.* Kod adı olarak Paul'u kullanıyorum. Güvenlik için. Burada sinyal alamadığımızdan ona sabit telefon numaramızı verdim. Perşembe bir mesaj daha bırakıyorum, yine aynı telesekretere çatıyorum. Cuma sabah onda, telefon çalıyor. *Tanrım!*"

Kemikli elini altçenesine vurmuş orada tutuyor, sakinleşmeye direnen ıstırabı gemlemeye çalışıyor; daha beterinin geleceği apaçık.

*

Kit artık kulüpteki odasında oturmuş, Jeb'i dinlemiyor. Londra şafağının ışığında Jeb'in elini sıkmıyor, ya da kulübün merdivenlerinde gözden kaybolmasını izlemiyor. Hâlâ mücadeleye hevesleniyor olsa da, bokböceği kadar mutlu ya da heyecanlı değil. Malikâneye dönmüş, kötü haberleri Suzanna'yla paylaştıktan sonra endişeleniyor, kaygıdan içi içini yiyor, geçen her saatle birlikte Jeb'den gecikmiş bir hayat belirtisi gelmesi için dua ediyor. Kendini meşgul etmek gayretiyle, misafir odasının yanındaki kaplama taşlarını kumluyor ve hiçbir ses duyamıyor; mutfaktaki telefon çaldığında gidip açan Suzanna, üst kat merdivenini tırmanan Suzanna, dikkatini çekmek için Kit'in omzunu döven de Suzanna.

Kit kumlama cihazını kapattığı zaman, "Paul ile konuşmak isteyen biri," diyor Suzanna. "Bir kadın."

Kit mutfağın yolunu tutmuşken, "Tanrı aşkına, ne *cins* bir kadın?" diye soruyor.

"Söylemedi. Bizzat Paul'la konuşması gerekiyormuş" – Suzanna aceleyle peşinden geliyor.

Mutfakta, Mrs. Marlow evyede çiçeklere şevkle su veriyor.

"Sakıncası yoksa, biraz yalnız kalmak istiyoruz, Mrs. M," diye buyuruyor Kit.

Büfenin üzerindeki telefona uzanmadan kadının mutfaktan çıkmasını bekliyor. Suzanna kadının arkasından kapıyı kapatıyor, kollarını göğsünde kavuşturarak Kit'in yanında dimdik duruyor. Emily aradığı zaman kullanılması için, telefonun harici hoparlör donanımı var. Suzanna nasıl çalıştırılacağını biliyor ve düğmesini açıyor.

"Paul ile mi görüşüyorum lütfen?" – Profesyonel modda, eğitimli, orta yaşlı bir kadın sesi.

Kit dikkatle, "Kimsiniz?" diye soruyor.

"Adım Dr. Costello ve Ruislip Genel Hastanesi'nin ruh sağlığı bölümünden, sadece Jeb olarak bilinmek isteyen bir hastamızın isteği üzerine telefon ediyorum. Paul ile mi konuşuyorum, yoksa başka birisiyle mi?"

Suzanna'nın başını sertçe sallaması.

"Paul, benim. Jeb'in nesi var? İyi mi?"

"Jeb kusursuz, profesyonel bir bakım görüyor ve fiziksel sağlığı iyi. Sanırım onun ziyaretini bekliyordunuz."

"Evet, bekliyordum. Hâlâ da bekliyorum. Neden sordunuz?"

"Jeb sizinle açık konuşmamı, güvenmemi söyledi. Öyle konuşabilir miyim? Ve siz gerçekten Paul musunuz?"

Suzanna başını bir kez daha sallıyor.

"Tabii ki Paul'um. Kesinlikle. Devam edin."

"Sanırım, Jeb'in ruhsal sağlığının birkaç yıldır pek iyi olmadığını biliyorsunuz."

"Farkındayım. Evet, ne olmuş?"

"Dün gece, Jeb kendi rızasıyla yatmak üzere buraya geldi. Kronik şizofreni ve akut depresyon belirledik. İlaçla uyutuldu ve intihar gözetimi altında. Kendine geldiğinde en büyük endişeyi Paul için duyuyor. Sizin için."

"Neden? Benim hakkımda neden kaygılansın ki?" –gözleri Suzanna'da– "Tanrı aşkına, asıl benim onun için endişelenmem gerekirdi."

"Jeb kısmen arkadaşları arasında yaydığı kötücül öykülerden kaynaklanan ciddi suçluluk belirtileri gösteriyor. Bunları olduğu gibi, yani gerçekle ilişkisi olmayan, şizofreni koşullarının belirtileri olarak değerlendirmenizi istedi."

Suzanna önüne bir pusula itiyor: *Ziyaret?*

"Evet, şimdi bakın Dr. Costello, önemli olan, ne zaman gelip onu ziyaret edebilirim? Bir işe yarayacaksa hemen şu

anda arabama atlayabilirim. Demek istiyorum ki, önümüzde *saatler* mi var? Neler oluyor?"

"Çok üzgünüm, Paul. Korkarım yapacağınız bir ziyaret bu aşamada Jeb'in ruhsal sağlığına ciddi zararlar verebilir. Siz onun korku objesisiniz ve şu sırada bir yüzleşmeye hiç hazır değil."

Korku objesi? Ben mi? Kit bu çirkin suçlamayı reddetmek niyetinde olsa da, taktik ağır basıyor.

"Pekâlâ, başka kimi var?" diye soruyor, bu kez Suzanna'nın telkini olmadan, kendiliğinden. "Ziyaretine gelen başka arkadaşları var mı? Akrabası, falan? Pek *sokulgan* biri olmadığını biliyorum. Ya eşi?"

"Ayrı yaşıyorlarmış."

"Bana söylediği tam bu değil, ama yine de."

Dr. Costello dosyaya bakarken kısa bir sessizlik:

"Bir *anne* ile temas kurduk," diye okuyor. "Jeb'in tedavisi ve sağlığıyla ilgili her gelişme doğal annesine bildirilecek. Annesi onun yetkili vasisi zaten."

Telefon kulağına bastırılmış durumda, Kit bir kolunu kaldırıyor, aynı zamanda da bir şaşkınlık ve inanmazlık ifadesiyle Suzanna'ya dönüyor. Oysa sesi dengeli kalıyor. Bir diplomat olarak planını açığa vurmayacak.

"Pekâlâ, bütün bunlar için çok teşekkür ederim Dr. Costello. Gerçekten çok düşüncelisiniz. En azından, onunla ilgilenecek bir ailesi var. Bana annesinin telefonunu verebilir misiniz? Belki de onunla bir sohbet ederdik."

Oysa ne kadar düşünceli olursa olsun, Dr. Costello veri koruma zorunluğunu hatırlatıyor ve bu koşullarda Jeb'in annesinin telefonunu vermeye yetkili olmadığını söylüyor. Telefonu kapatıyor.

Kit tutuşmuş durumda.

Suzanna onaylayıcı bir sessizlikle bakarken 1471'i arıyor ve Dr. Costello'nun numarasını gizlediğini belirliyor.

Bilinmeyen numaraları arıyor, Ruislip Genel Hastanesi'ne

bağlanıyor, ruh sağlığı bölümünü isteyip Dr. Costello'yu soruyor.

Erkek hemşire daha yardımcı olamaz:

"Dr. Costello kursa gitti arkadaşım, haftaya dönecek."

"O hanım gideli ne kadar oldu?"

"Bir hafta oldu arkadaşım. Üstelik kadın değil, erkek. Bana Alman gibi geliyordu ya, aslında Portekizli."

Kit bir şekilde soğukkanlılığını koruyor.

"Ve Dr. Costello bütün bu sürede hastaneye hiç gelmedi, öyle mi?"

"Hayır arkadaşım, üzgünüm. Başka biriyle konuşmak ister misin?"

"Aslında, evet, isterim ya. Yatan hastalarınızdan biriyle konuşmak istiyorum, Jeb diye biri. Ona Paul arıyor desen, yeter."

"*Jeb?* Hiç tanıdık gelmedi, dostum, bir dakika bekle–"

Telefona başka bir hemşire geliyor, yine erkek, ama bu o kadar yardımcı değil:

"Burada Jeb diye biri yok. Bir John var, bir de Jack. Hepsi bu kadar."

Kit, "Ama orada yatıyor, sanmıştım," diye itiraz ediyor.

"Burada yok. Jeb diye biri yok. Bir de Sutton'ı dene."

Şimdi aynı anda hem Kit'in, hem de Suzanna'nın aklına aynı düşünce geliyor: Hemen Emily'yi bul.

En iyisi, onu Suzanna arasın. Şu sıralar, Kit'le Emily biraz çekişme eğiliminde.

Suzanna Emily'nin ceptelefonunu arıyor, bir mesaj bırakıyor.

Emily öğlene kadar iki kere geri arıyor. Araştırmalarının sonucuna göre Dr. Joachim Costello kısa süre önce geçici olarak Ruislip'in ruhsal sağlık bölümüne katılmış ama Portekiz vatandaşı, gittiği kurs da İngilizcesini geliştirmek için. Dr. Costello Portekizli gibi mi konuşuyordu?

"Hayır efendim, hiç de öyle konuşmuyordu!" diye kükrüyor Kit, ahırı arşınlarken Emily'ye verdiği cevabı tekrarlıyor.

"Üstelik bildiğin *kadındı* ve kıçına tüy kaçmış Essex'li bir okul müdiresi gibi konuşuyordu; Jeb'in anası falan da yok, bana keyifle anlattığı gibi, hiç olmadı zaten. Kural olarak mahrem bilgileri açıklayanlardan değilim, ama üç yıldan beri ilk kez yüreğindekileri dışa vuruyordu. Anasını hiç tanımamış, hakkında tek bildiği, adı: Caron'mış. Jeb on beş yaşındayken yuvadan uçup, askeri öğrenci olarak orduya yazılmış. Haydi şimdi bütün bunları uydurduğunu söyle bana!

*

Pencerenin başına gitme ve Kit'in suçlayıcı bakışlarından kurtulup kendini düşüncelerine bırakma sırası şimdi Toby'de.

En sonunda, "Dr. Costello telefonu kapayana kadar, ona hiç inanmadığını düşündürecek bir şeyler söylemiş olabilir misin?" diye soruyor.

Kit'ten de bir o kadar düşünme süresi:

"Hayır, olamam. Onun oyununu oynadım."

"Öyleyse kadın bakımından ya da *onlar* bakımından, görev başarıyla tamamlandı, öyle mi?"

"Muhtemelen."

Oysa Toby "muhtemelen" ile yetinmeye niyetli değil.

"*Onların* açısından bakılınca, her kimse onlar, seni hallettiler. Yutturdular. *Kenara* koydular" – konuştukça inancı artıyor. "Crispin'in İncil'ine inanıyorsun, yanlış cinsiyetten de olsa Dr. Costello'ya inanıyorsun, Jeb'in iflah olmaz bir yalancı ve şizoid olduğuna, Ruislip'te akıl hastanesinin tecrit koğuşunda kaldığına ve korku objesi tarafından ziyaret edilemeyeceğine inanıyorsun."

Kit öfkeyle, "Hayır, kahretsin, inanmıyorum," diye araya giriyor. "Jeb bana yalın gerçeği anlatıyordu. İçinden çıktığı gibi. Bu gerçek onu parçalıyor olabilir: O bambaşka bir konu. Adam en az senin benim kadar mantıklı."

"Kesinlikle aynı fikirdeyim, Kit. Gerçekten öyle," diyor

Toby en büyük sabrıyla. Ne var ki hem Suzanna'nın güvenliği, hem de kendi güvenliğin için, çok akıllıca oluşturduğun bu durumunu koruman gerektiğini düşünüyorum."

Kit hiç yatışmadan, "Ne zamana kadar?" diye soruyor.

"Ben Jeb'i buluncaya kadar desek? Buraya gelmemi bunun için istememiş miydin? Yoksa oraya gidip onu kendin aramayı – böylelikle bütün kalabalığı üzerine saldırtmayı mı düşünüyorsun?" diye soruyor Toby; üslubu artık önceki kadar diplomatça değil.

Ve Kit buna an azından bir süre verecek cevap bulamıyor, onun yerine dudaklarını kemiriyor, yüzünü ekşitiyor ve viskisinden kocaman bir yudum alıyor.

Acı teselli olarak, hırlar gibi, "Her neyse, o çaldığın bant hâlâ sende," diyor. "Özel kalemde Quinn, Jeb ve benim katıldığım o toplantı. Bir yere saklamış olmalısın. Gerekirse, kanıt işte. Seni mahvedebilir, tabii. Beni de batırabilir. Çok umurumda olduğunu da pek sanmıyorum ya."

"Çaldığım bant *niyet* kanıtlıyor," diyor Toby. "Operasyonun gerçekleştiğini kanıtlamıyor, sonucuyla ilgili olmadığı da kesin."

Kit söylenenleri zihninde keyifsizce tartıyor.

"Onun için bana söylemek istediğin," diyor, –sanki Toby bir şekilde gerçekten kaçıyormuş gibi– "Jeb'in katliamın tek tanığı olduğu. Doğru mu?"

"Aslında, bilebildiğimiz kadarıyla konuşmaya niyetli olan tek kişi," diyor Toby, kendi söylediğinin anlamından pek hoşlanmayarak.

*

Uyumuş olsa bile, farkında değildi.

Yataktaki birkaç kısa saat içinde bazen bir kadının ağladığını işitmiş ve Suzanna olduğunu düşünmüştü. Ve ağlama sesinden sonra, aşağı koridordaki mobilya örtülerinin arasında

telaşlı ayak sesleri; izleyen mırıltılardan bu ayak seslerinin annesini teselliye koşan Emily'ye ait olduğu sonucuna varmıştı.

Mırıltıların ardından da yer kaplamalarının arasındaki çatlaklardan sızan Emily'nin başucu lambasının ışığı –okuyor mu, düşünüyor yoksa annesini mi dinliyor?– sonunda ya kendisi ya da Emily uyuyakalıyor; önce kendisinin uyuduğuna karar veriyor, öyle ya, ışığın söndüğünü hatırlamıyor.

Ve kararlaştırdığından daha geç uyanıp kahvaltı için aceleyle aşağıya indiği zaman: Ne Emily var, ne de Sheba, sadece kilise tüvitlerini giymiş Kit'le şapkalı Suzanna.

Suzanna elini yakalayıp bırakmadan, "Çok *onurlu* bir davranıştı, Toby," diyor. "Öyle değil mi, Kit? Kit endişeden hasta gibiydi, ben de öyle ve sen hemen geldin. Zavallı Jeb de onurlu. Ve Kit de kurnazlıkta hiç iyi değil, yalan mı sevgilim? *Senin* iyi olduğunu söylemiyorum, Toby, hiç öyle bir niyetim yok. Ama gençsin, akıllısın ve Bakanlık'tasın ve *araştırmanı*, şey" –minik bir tebessüm– "emeklilik hakkını yitirmeden de yapabilirsin."

Granit sundurmanın altında Toby'yi hevesle kucaklıyor.

"Hiç oğlumuz olmadı, anlıyor musun, Toby. Denedik, ama maalesef kaybettik."

Ardından, Kit'ten hırçın bir "Haberleşiriz."

*

Toby ve Emily seraya yerleşti, Toby eski bir şezlonga tüneyerek, Emily de odanın en uzak tarafında bir koltuğa oturarak. Aralarındaki mesafe, hiç konuşmadan anlaştıkları bir konuydu.

"Dün akşam, babamla konuşma nasıl geçti?"

"Konuşma denebilirse, tabii."

Emily, "Belki benim başlamamı yeğlersin," dedi. "O zaman daha sonra pişman olabileceğin bir boşboğazlık yapmazsın."

Toby nazikçe, "Teşekkür ederim," dedi.

"Jeb ve babam birlikte yaşadıkları, ne olduğu bilinmeyen macerayla ilgili bir belge hazırlamayı tasarlıyor. Hazırladıkları belge resmi düzeylerde deprem etkisi yaratan sonuçlar doğuracak. Başka bir ifadeyle, ihbarcılık yapacaklar. Anneme bakılırsa, söz konusu olan ölü bir kadınla çocuğu. Ya da *belki* ölü. Veya *muhtemelen* ölü. Bilmiyor, ama en kötüsünden korkuyoruz. Şimdiye kadar sıcak mıyım?"

Toby'den sadece dik bir bakış görünce, bir soluk alıp devam etti:

"Jeb buluşmaya gelemiyor. Yani, ihbar falan yok. Onun yerine, doktor olmadığı besbelli, erkek olması gereken bir doktor Kit'i, diğer adıyla Paul'u arıyor ve Jeb'in bir akıl hastanesine kapatıldığını söylüyor. Araştırmalar bunun doğru olmadığını ortaya koyuyor. Kendi kendime konuşuyor gibiyim."

"Dinliyorum."

"Bu arada, Jeb'i bulmak mümkün olmuyor. Soyadı yok, adres bırakma gibi bir alışkanlığı da yok. Polis gibi resmi arama yolları kapalı – nedenini sorgulamak biz nahif kadınlara düşmez. Hâlâ dinliyorsun, umarım?"

"Evet."

"Ve Toby Bell de bu senaryoda bir çeşit oyuncu. Annem senden hoşlanıyor. Babam hoşlanmamayı tercih ediyor, ama seni gerekli bir bela gibi görüyor. Davaya bağlılığından kuşkulandığı için olabilir mi?"

"Bunu ona sorman gerek."

"Sana sormaya karar verdim. Onun namına Jeb'i bulmanı mı bekliyor?"

"Evet."

"Öyleyse, ikinizin namına?"

"Öyle de denebilir."

"Onu *bulabilir* misin?"

"Bilmiyorum."

"Onu bulduğun zaman ne yapacağını biliyor musun? Yani eğer Jeb büyük bir skandalı ihbar etmek üzereyse, belki de

son anda fikir değiştirebilir ve onu yetkililere teslim etmeye karar verebilirsin. Olamaz mı?"

"Olamaz."

"Buna inanmam mı gerekiyor?"

"Evet."

"Ve eski bir hesabı falan kapatmıyorsun ya?"

Toby, "Bunu neden yapayım ki?" diye itiraz ettiyse de, Emily bu küçük asabiyet gösterisini zarafetle görmezden geldi.

"Plakasını biliyorum," dedi.

Toby ipin ucunu kaçırmıştı. "Neyi biliyorsun?"

"Jeb'inkini." Eşofmanının kıç cebini karıştırıyordu. Bailey's'de babamı sıkıştırırken minibüsünün resmini çektim. Ruhsat diskini de çektim," – bir iPhone çıkarıp simgelerle oynayarak. – "On iki ay geçerli ve parası sekiz hafta önce ödenmiş."

Tony şaşkınlıkla, "Öyleyse plaka numarasını Kit'e neden vermedin?" diye sordu.

"Çünkü Kit işin içine ediyor ve annemin içine edilmiş bir insan avıyla yaşamasını istemiyorum."

Oturduğu koltuktan kalkarak Toby'nin yanına geldi ve telefonu göstere göstere yüzüne tuttu.

"Bunu kendi telefonuma almıyorum," dedi Toby. "Kit elektronik istemiyor. Ben de öyle."

Kalemi vardı da, üzerine yazacak bir şeyi yoktu. Emily bir çekmecede kâğıt buldu. Toby Jeb'in minibüsünün plakasını not etti.

Arada kendine geldiği için, "Bana ceptelefonunu verirsen, araştırmalarımın nasıl ilerlediğini anlatırım belki," dedi.

Emily'nin verdiği numarayı da kâğıda yazdı.

"Aslında ameliyathane numaramla hastaneninkini de alabilirsin," deyip, bunları da koleksiyonuna eklemesini izledi.

Genç kızı ciddiyetle uyardı: "Ama telefonda birbirimize hiç açık bir şey söylemeyeceğiz, tamam mı? Ne göz kırpma,

ne baş sallama, ne de başka bir şey" –güvenlik eğitimini hatırlayarak– "Ve eğer sana bir SMS gönderir ya da mesaj bırakmak zorunda kalırsam, adım Bailey olacak, panayırdan hatırlarsın."

Toby'nin suyuna gitmek istermiş gibi, omuzlarını silkti.

Pratik ve gerçekçi görünmek için elinden geleni yaparak, en sonunda, "Gece geç saatte telefon etmem gerekirse, seni rahatsız eder miyim?" diye sordu.

"Öğrenmek istediğin buysa, yalnız yaşıyorum."

Buydu.

5

Toby Bell'in, ağır aksak giden Londra treninde, evinde yarı uykuda geçirdiği saatlerde ve pazartesi sabahı işe giderken otobüste, meslek hayatını ve özgürlüğünü tehlikeye atmasının gerisindeki nedenleri düşünmesi ilk kez olmuyordu.

Eğer İnsan Kaynakları'nın durmadan yinelediği gibi, geleceği hiç bu denli parlak görünmüyorsa, geçmişine dönmenin ne âlemi vardı? Uğraşmakta olduğu, *eski* vicdanı mıydı, yoksa yeni icat edilmiş bir şey mi? *Eski bir hesabı falan kapatmıyorsun ya?* diye sormuştu Emily: Bu da ne demek oluyordu şimdi? Yoksa bu dünyada gözünde ikinci kez düşünmeye değmeyecek kadar sıradan olan Fergus Quinn ve Jay Crispin'ler için bir çeşit intikam peşinde olduğunu mu düşünüyordu? Emily sakın kendi gizli arzularından birini dışa vurmuş olmasın? Babası da dahil, bütün bir erkek ırkına karşı eski bir hesabı kapatmaya çalışan Emily miydi? Toby'ye böylesi bir izlenim verdiği anlar olmuştu; tıpkı çok daha kısa ömürlü olsa da, onun tarafında –o taraf her neresiyse– olduğu izlenimini verdiği anlar olduğu gibi.

Oysa bütün bu sonuçsuz vicdan muhasebesine rağmen – belki de tam bu nedenle– yeni masasındaki ilk performansı örnek gibiydi. Saat on bire kadar yeni ekibin tüm üyeleriyle mülakatı tamamlamış, sorumluluk alanlarını belirlemiş, olası çakışmaları engellemiş, danışma ve denetim mekanizmalarını yalınlaştırmış, öğle üzeri olduğunda, bir müdürler toplantısında iyi karşılanan bir misyon açıklaması yapmıştı. Öğle yemeğinde bölge müdürünün bürosunda, kadınla birlikte sandviç yiyordu. Ancak günlük işlerini sonuna kadar bitirip

tamamladığı zaman bakanlık dışı bir randevu bahane edecek, otobüsle Victoria istasyonuna gidip, tam iş çıkışının kargaşasında eski dostu Charlie Wilkins'e telefon edecekti.

*

Her Britanya Büyükelçiliği'nde bir Charlie Wilkins olmalı, denirdi Berlin'de; öyle ya, sırtını yarım ömürlük bir diplomatik dokunulmazlığa dayamış, bu güleç yüzlü ve ölçülü altmışlık eski İngiliz polisi olmasa ne yapabilirlerdi ki? Bastille Günü partisinden sonra, Fransız Büyükelçiliği'nden ayrılırken bir trafik işareti otomobilinin önüne mi atladı? Utanmaz! Fazla hevesli bir Alman polisi kafasına sana alkol testi yaptırmayı mı koydu? Daha neler! Charlie Wilkins Bundespolizei'daki bazı arkadaşlarına bir iki şey söyler ve ne yapılabilir, bakar.

Oysa bu dünyada Charlie ve Alman karısı Beatrix'e bir iyilik yapmayı başarmış çok ender insanlardan biri olan Toby'nin durumu bunun tam tersiydi. Çiçeği burnunda bir çellocu olan kızları Londra'daki büyük müzik okullarından birinde yapılacak seçmeye katılmak için gerekli akademik niteliklere sahip değildi. Okulun müdürü Toby'nin kendi de müzik öğretmeni olan teyzesinin canciğer arkadaşı çıktı. Acele telefonlar edildi, genç kız sınavdan geçti. O günden sonra Toby'nin Beatrix'in kendi elleriyle yaptığı bir kutu *Zuckergebäck*[1] ve parlak kızlarının gelişmesinden gururla söz eden yaldızlı bir kart almadığı tek bir Noel bile geçmeyecekti. Charlie ve Beatrix emeklilik için Brighton'a zarafetle taşınınca *Zuckergebäck* ve kartlar gelmeyi sürdürdü, Toby de teşekkür notu yazmayı hiç ihmal etmedi.

*

1 (Alm) Zuckergebäck: Şekerli kurabiye (ç.n.).

Wilkinslerin Brighton'daki bungalovları arkadaşlarına göre biraz gerideydi ve Kara Orman'dan taşınmışa benziyordu. Hansel ve Gretel sundurmasına giden yolun iki yanında kırmızı lâleler sıralanmıştı. Bavyera kostümü giymiş bahçe cüceleri ilikli göğüslerini kabartıyor, kaktüsler dev pencereyi kemiriyordu. Beatrix en iyi elbiselerini giymiş, süslenip kuşanmıştı. Üç arkadaş Baden şarabı ve ciğerli börek eşliğinde eski günlerden bahsedip genç Wilkins'in müzikteki başarılarını kutladı. Charlie ile Toby kahve ve tatlı likörlerin ardından arka bahçedeki odaya geçti.

"Tanıdığım bir hanım için, Charlie," dedi Toby, kolaylık adına hanımın Emily olduğunu düşleyerek.

Charlie Wilkins'in yüzünde hoşnut bir tebessüm belirdi. "Beatrix'e dedim ki: Eğer Toby'yse, hanım uzakta olamaz, dedim."

Ve bu hanım, Charlie –diye açıkladı, yüzü gerektiği gibi kızararak– geçen cumartesi alışverişe çıktığında bir minibüse kafadan çarpıp ciddi hasar vermeyi başarmış. Tabii ehliyetinde epey ceza puanı olduğu için, oldukça tatsız bir durum.

Charlie anlayışla, "Tanık falan?" diye sordu.

"Olmadığından emin. Otoparkın boş bir köşesiymiş."

Charlie Wilkins sesinde belli belirsiz bir kuşkuyla, "Bunu duyduğuma sevindim," dedi. "Kapalı devre televizyon da yoktur, öyle ya?"

"O da yok," dedi Toby, gözlerini Charlie'ninkilerden kaçırarak. "Tabii, bilebildiğimiz kadarıyla."

Charlie nazikçe, "Tabii," diye doğruladı.

Ve böylesine temiz yürekli olduğu için, diye devam etti Toby, borcunu ödeyene kadar vicdanı onu uyutmayacak –öte yandan, ehliyetini kaybetme riskini de göze alamaz Charlie– ve en azından minibüsün plaka numarasını not etmeyi akıl ettiği için, Toby –aslında söz konusu *hanım*– bir yolu olup olmadığını – cümleyi tamamlama işini Charlie'ye bıraktı.

"Hanım dostumuzun bu seçkin hizmetin bize kaça mal

olacağı konusunda bir fikri var mı?" diye sordu Charlie, Toby'nin uzattığı basit karta bakmak için dededen kalmışa benzeyen gözlüğünü çıkararak.

Toby bir kez daha Emily'yi düşünerek azametle, "Kaça mal olursa olsun, öderim," dedi.

"Pekâlâ öyleyse," dedi Charlie, "Beatrix'in yanına gidip son bir kadeh atarken bana on dakika süre verirsen. Ücret Metropol Polisi'nin dul ve yetimler fonu için iki yüz pound olacak, nakit lütfen, makbuz yok, ben eski günlerin hatırına bir şey almıyorum."

Gerçekten de on dakika sonra Charlie aynı kartı üzerinde bir polisin elinden çıkma dikkatli bir yazıyla yazılmış bir isim ve adresle geri veriyor, Toby de, *Harika Charlie, mükemmel,* diyordu, *başı göğe erecek şimdi, istasyona giderken bir ATM'nin önünde durabilir miyiz?*

Oysa bütün bunlar Charlie Wilkins'in genelde dertsiz yüzünde beliren endişe bulutunu silememiş, duvardaki bir deliğin önünde durup Toby ona iki yüz poundunu uzattığında da kaygılı ifadesi kaybolmamıştı.

"Biraz önce benden bulmamı istediğin o bey," dedi Charlie. "Arabasından bahsetmiyorum. Arabanın sahibi olan adam, demek istiyorum. Adresine göre, *Galli* bey."

"Ne olmuş ona?"

"Polisteki arkadaşım telaffuz edilemez adresin sahibi o kişinin başının çevresinde oldukça geniş bir kırmızı halka olduğunu söylüyor, mecazi anlamda tabii."

"Yani?"

"Söz konusu bey görülür ya da sesi duyulursa ilgili polis gücü hiçbir şey yapmayacak ve durumu doğrudan en tepeye bildirecek. O geniş kırmızı halkanın nedenini anlatmak isteyeceğini sanmıyorum, yanılıyor muyum?"

"Bağışla, Charlie. Anlatamam."

"Bu kadar, öyle mi?"

"Korkarım, öyle."

Charlie arabayı istasyonun önünde durdurdu, motoru susturdu ama kapıların kilidini açmadı.

"Ben de korkarım, evlat," dedi ciddiyetle. "Senin namına. Ve eğer varsa, o hanımın namına. Çünkü poliste belirli bir arkadaşımdan böyle bir iyilik isteyip, kulaklarında kocaman ziller çalmaya başlarsa ve senin şu Galli örneğinde ziller çaldı, kendi resmi taahhütlerini düşünmesi gerekir, öyle değil mi? Bunu da bana uyarı olarak söylemekten çekinmedi. Böyle bir düğmeye basıp kaçamaz, tamam mı? Kendini koruması gerek. Onun için, sana söylemek istediğim şu, evlat: Eğer varsa, o hanıma sevgilerimi ilet ve kendine çok dikkat et, çünkü eski arkadaşımız Giles da maalesef artık aramızda olmadığına göre gerçekten çok dikkatli olman gerekeceğinden eminim."

Toby, "*Aramızda değil,* ne demek? *Öldü,* mü demek istiyorsun?" diye haykırdı, endişesinin içinde Oakley'nin bir şekilde koruyucusu olduğu imasının farkına varamadı.

Oysa Charlie çoktan kıkırdamaya başlamıştı:

"Yok canım, nereden çıkardın! Biliyorsun, sanıyordum. Daha da beteri. Dostumuz Giles Oakley *bankacı* oldu. Sen de öldü sandın. Aman Tanrım, bunu Beatrix'e anlatmam gerek. Sana ancak sevgili Giles'ımızın döner kapıdan geçecek zamanı bildiğine güven, derim." Sesini iyice alçaltarak, "Sakın unutma, izin verdikleri kadar yükseldi. Kendi tavanına ulaştı, öyle değil mi? – *Ötekilerin* gözünde. Kimse ona en tepedeki görevi vermeyecekti, öyle değil mi, hele *Hamburg'da* olanlardan sonra? Ne zaman tüneğe döneceğini hiç tahmin edemezdin – edebilir miydin?"

Oysa üst üste bunca yumruk yemiş Toby'nin söyleyeceği bir şey kalmamıştı. Londra'ya geleli daha bir hafta olmuştu; o Beyrut'ta eksiksiz bir tur attığında Oakley sırra kadem basmıştı ve Toby de eski koruyucusunun ne zaman su yüzüne çıkacağını merak ediyordu.

En azından, şimdi cevabı biliyordu. Spekülatif bankerlerin

ve çalışmalarının amansız düşmanı, onları sürüngen, asalak, topluma yararsız ve düzgün her ekonominin mahvı olarak damgalayan adam düşmanın safına geçmişti.

Peki, Charlie Wilkins'e göre Oakley'nin böyle davranmasının nedeni neydi?

Çünkü Whitehall'daki akıllılar Oakley'nin güvenilir olmadığına karar vermişlerdi.

Ya Oakley neden güvenilir değildi?

Başını Victoria'ya giden son trenin çelik kadar sert yastıklarına daya.

Gözlerini yum, *Hamburg* de ve yüksek sesle tekrarlamayacağına yemin ettiğin öyküyü kendine anlat.

*

Berlin Büyükelçiliği'ne tayininden kısa bir süre sonra, Toby gece nöbetçiyken, Hamburg'da Reeperbahn seks endüstrisini denetlemekle görevli Davidwache Baş Komiseri'nden bir telefon geliyor. Baş komiser en yetkili kişiyle konuşmak istediğini söylüyor. Toby o kişinin kendisi olduğunu anlatıyor; sabahın üçünde dediği doğru. Oakley'nin Hamburg'da, yüce bir armatör topluluğuna hitap etmekte olduğunu düşünerek, hemen dikkat kesiliyor. Toby'nin ona refakat etmesi gerektiği söylenmişti, ama Oakley konunun açılmasına fırsat bile vermemişti.

Kusursuz İngilizcesini sergilemeye kararlı, "Hücrelerimizde *sarhoş bir İngiliz* var," diye açıklıyor baş komiser. "Aşırı bir kurumda ciddi rahatsızlık verdiği için maalesef *tutuklamak* gerekli oldu. Vücudunda birçok *yara* da var," diye ekliyor. "Göğsünde."

Toby baş komisere sabah olunca Konsolosluk Bölümü'yle temasa geçmesini tavsiye ediyor. Baş komiser böylesi bir gecikmenin Britanya Büyükelçiliği'nin çıkarlarına ters olacağı cevabını veriyor. Toby nedenini soruyor.

"İngiliz'in yanında para da yok, kimlik de. Hepsi çalınmış. Elbisesi de yok. Kurumun sahibi normal yöntemlerle kırbaçlandığını ve maalesef kontrolünü yitirdiğini anlattı. Ne var ki, tutuklu, büyükelçiliğinizin önemli bir yetkilisi olduğunu söylüyor, büyükelçiniz değil belki, daha da iyisi."

Otoyolda bulutlar ve puslar arasında son sürat giderek Davidwache'nin kapısına varmak Toby'nin tam üç saatini alıyor. Oakley üzerinde bir polis sabahlığıyla, baş komiserin odasında yarı uyanık, uzanır gibi oturmuş. Parmak uçları kanlı, elleri bantlarla koltuğunun kolçaklarına bağlanmış. Ağzı şişmiş, çarpık bir somurtmaya dönmüş. Toby'yi tanıdıysa bile, hiç belli etmiyor. Toby de öyle.

Baş komiser ağır imalı bir sesle, "Bu adamı *tanıyor musunuz*, Mr. Bell?" diye soruyor. "Belki de tüm hayatınız boyunca hiç karşılaşmadığınıza karar verirsiniz, Mr. Bell?"

Toby uysalca, "Bu adam kesinlikle yabancı," diyor.

Baş komiser yine yarı kasıtla, "Sakın bir sahtekâr olmasın?" diye soruyor.

Toby adamın gerçekten de bir sahtekâr olabileceğini kabul ediyor.

"O zaman belki bu *sahtekârı* Berlin'e götürmek ve ciddiyetle sorgulamak istersiniz?"

"Teşekkür ederim. Öyle yapacağım."

Toby arada polis eşofmanı giydirilmiş Oakley'yi Reeperbahn'dan alıp kentin öbür ucundaki bir hastaneye götürüyor. Kırık kemik yok, ama tüm vücudu kırbaç izleri olması muhtemel kanlı kesiklerle kaplı. Kalabalık bir mağazada ona ucuz bir takım elbise alıyor, sonra Hermione'ye telefon edip kocasının küçük bir kaza geçirdiğini anlatıyor. Önemli bir şey değil, diyor, Giles emniyet kemerini takmadan limuzinin arka koltuğunda oturuyormuş. Berlin'e dönüş yolunda Oakley tek kelime söylemiyor. Kocasını Toby'nin arabasından almaya gelen Hermione de öyle.

Ve takım elbise bedeli olarak posta kutusunda bulduğu üç

yüz avronun dışında ne Toby ne de Giles Oakley olanlardan tek kelime ediyor.

*

"Bak, işte o da anıtı," diyor, Gwyneth adlı kadın sürücü, heybetli kolunu pencereden çıkarıp, Toby'nin daha iyi görmesi için yavaşlarken. "Kırk beş kişi, üç yüz metre aşağıda."

"Ne sebep oldu, Gwyneth?"

"Düşen tek bir taş oğlum. Ufacık bir kıvılcım hepsine yetti. Kardeşler, babalar ve oğullar. Bir de kadınları düşün."

Toby öyle yaptı.

Yine uykusuz bir geceden sonra ve Dışişleri'ne girdiği günden beri büyük değer verdiği bütün ilkelere aykırı olarak korkunç bir diş ağrısı uydurmuş, Cardiff treninden indikten sonra da on beş mil ötede, Charlie Wilkins'in Jeb'in telaffuz edilemez adresi dediği yere varmak için taksi tutmuştu. Vadi terk edilmiş kömür madenleri mezarlığıydı. Yeşil tepelerin üzerinden mavi-siyah yağmur sütunları yükseliyordu. Sürücü, ellilerinde çenebaz bir kadındı ve Toby ön koltukta, kadının yanında oturuyordu. Tepeler birbirine yaklaştı, yol daraldı. Bir futbol sahasının ve bir okulun, okulun gerisinde de otla kaplanmış bir havaalanının, yıkık bir kontrol kulesinin ve bir hangar iskeletinin yanından geçtiler.

"Beni kavşaktan hemen sonra indirebilirsin," dedi Toby.

Gwyneth suçlar gibi, "Ben de bir arkadaşını ziyarete geldin sanmıştım," dedi.

"Öyle."

"Öyleyse arkadaşının kapısında indirmemi neden istemiyorsun?"

"Ona sürpriz yapmak istiyorum da, ondan, Gwyneth."

"Burada pek sürpriz kalmadı evlat," dedi Gwyneth ve geri dönerken çağırması için Toby'ye kartını uzattı.

Yağmur azalmış, ince ince çiselemeye başlamıştı. Sekiz

dokuz yaşlarında kızıl saçlı bir çocuk yepyeni bir bisikletle sokakta gidip geliyor, gidona vidalanmış antika bir kornayı çalıp duruyordu. Elektrik direklerinden bir ormanın arasında otlayan siyah-beyaz sığırlar. Solundaysa kasnaklı yeşil damları ve ön bahçelerinde aynı sundurmalarıyla bir dizi prefabrike ev uzanıyordu. Bunların bir zamanlar evli işçiler için hazırlanmış barakalar olduğunu düşündü. On numara sıranın ucundaydı. Ön bahçeye bayrak takılmamış, kireç badanalı bir direk dikilmişti. Bahçe kapısının mandalını kaldırdı. Bisikletli çocuk kayarak yanına gelip durdu. Ön kapının camı benekliydi. Zil yok. Oğlanın gözetiminde, cama vurdu. Bir kadın gölgesi belirdi. Kapı ardına kadar açıldı. Sarışın, kendi yaşında, makyajsız, yumrukları kıvrık, kararlı bir çene ve alabildiğince öfkeli.

"Gazeteciysen, basıp gidebilirsin! Senin gibilerden gına geldi!"

"Gazeteci değilim."

"Öyleyse ne istiyorsun?" – sesi Galli değil, ama eski moda kavgacı İngiliz.

"Siz Mrs. Owens mısınız?"

"Mrs. Owens olsam ne olur?"

"Adım Bell. Kocanızla, Jeb'le konuşmak istedim de."

Çocuk bisikletini çite dayadı, Toby'ye sürtünerek geçip elini sahiplenir gibi kalçasına dolayarak kadının yanında dikildi.

"Peki kocamla, *Jeb*'le ne bok konuşmak istiyormuşsun?"

"Aslında buraya bir arkadaşım adına geldim. *Paul*, arkadaşımın adı," –bir tepki bekleyerek ama hiçbir fark görmeyerek– "Paul ve Jeb geçen çarşamba buluşacaktı. Jeb gelmedi. Paul onun için kaygılanıyor. Minibüsüyle falan bir kaza yapmış olabileceğini düşünüyor. Jeb'in verdiği ceptelefonu numarası açılmıyor. Bu tarafa geldiğimi duyunca, benden gidip onu görmeye çalışmamı istedi," dedi, önemsemezmiş gibi, daha doğrusu önemsemiyor görünmeye çalışarak.

"*Geçen* çarşamba?"

"Evet."

"Bir hafta önce, falan?"

"Evet."

"Altı gün?"

"Evet."

"Nerede buluşma?"

"Evinde."

"Tanrı aşkına, neredeymiş o kahrolası ev?"

"Cornwall'da. Kuzey Cornwall."

Kadının yüzü sert, oğlanınki de öyle.

"Arkadaşın neden kendi gelmedi?"

"Paul evden ayrılamadı. Karısı hasta. Onu bırakamıyor," dedi Toby. Bunu daha ne kadar devam ettirebileceğini düşünmeye başlamıştı.

Kadının omzunun başında yün hırkası düğmelenmiş, gözlüklü, iriyarı ve kaba, kır saçlı bir adam belirip gözlerini Toby'ye dikti.

Toby'nin öylesine uzak kuzeye yerleştirdiği içten bir sesle, "Sorun neymiş Brigid?" diye sordu.

"Bu adam Jeb'i istiyor. Geçen çarşamba Cornwall'da Jeb'le randevusu olan Paul diye bir arkadaşı varmış. Eğer inanabilirsen, Jeb'in hangi cehennem yüzünden buluşmaya gelmediğini merak etmiş."

Adam babacan bir ifadeyle elini çocuğun kızıl kafasına koydu.

"Danny. Sanırım oyun oynamak için Jenny'ye kadar gitsen iyi olacak. Üstelik beyefendiyi de kapının eşiğinde tutmak doğru olmaz, öyle değil mi, Mr. –?"

"Toby."

"Ben de Harry. Nasılsın, Toby?"

Çelik gergilerin tuttuğu eğik bir tavan. Ciladan parlayan muşamba zemin. Mutfak girintisinde, beyaz bir sofra örtüsünün üzerinde yapay çiçekler. Ve odanın ortasında, televizyona dönük iki kişilik bir kanepeyle ona uygun koltuklar. Brigid

bir kolçağa yerleşti. Toby kadının karşısında dururken Harry büfenin çekmecesini açıp içinden ordu stili haki bir klasör çıkardı. İlahi kitabı gibi iki eliyle tutarak Toby'nin önüne geldi, şarkı söylemeye hazırlanıyormuşçasına derin bir soluk aldı.

İhtiyatlı girizgâh makamında, "Öyleyse Jeb'i *şahsen* tanımış mıydın, Toby?" diye sordu.

"Hayır, tanımadım. Neden?"

"Öyleyse arkadaşın Paul tanıyordu onu, sen değil, doğru mu, Toby?" – Çifte emniyet için.

Toby, "Sadece arkadaşım," diye doğruladı.

"Yani Jeb'le hiç karşılaşmadın. Nasıl derler, hiç görmedin."

"Görmedim."

"Pekâlâ, yine de bu senin için gerçek bir şok olacak, Toby, bugün maalesef aramızda bulunamayan arkadaşın Paul içinse daha büyük bir şok. Ama zavallı Jeb geçen salı günü kendi eliyle aramızdan ayrıldı ve tahmin edebileceğin gibi, hâlâ buna alışmaya çalışıyoruz. Tabii Danny'den hiç bahsetmiyorum, oysa bazen çocukların sorunları biz büyüklerden çok daha iyi halletmeleri de ayrı bir konu."

Brigid Toby'nin mırıldanarak sunduğu başsağlığı dileklerini bastırarak, "Tanrı aşkına, bütün gazeteler bundan bahsetti," dedi. "Bununla, arkadaşı Paul dışında kahrolası dünyadaki herkes biliyor."

Harry, klasörü Toby'ye uzatırken, "Sadece yerel gazeteler, Brigid," diyerek kadını düzeltti. "Herkes *Argus* okumaz, öyle değil mi?"

"*Ve* kahrolası *Evening Standard.*"

"Tamam, pekâlâ, ama herkes *Evening Standard* okumuyor, öyle değil mi? Hele bedava olduktan sonra. İnsanlar satın aldıklarına değer vermek ister, yoksa ellerine zorla sıkıştırılmış, bedava şeylere değil. İnsan doğası, işte."

Toby klasörü açıp kupürleri gözden geçirirken, "Gerçekten çok üzüldüm," demeyi başardı.

"Neden?" dedi Brigid. "Tanımıyorsun ki."

SAVAŞÇININ SON VURUŞMASI

Polis, sorgu yargıcına göre, "Travma sonrası stres bozuklukları ve bunlara bağlı klinik depresyonla baştan kaybedilmiş bir savaş veren" eski Özel Kuvvetler üyesi David Jebediah (Jeb) Owens'ın (34) silahla ölmesiyle ilgili başka zanlılar aramıyor.

ÖZEL KUVVETLER KAHRAMANI HAYATINA SON VERDİ

...Müstakbel eşi, Kraliyet Ulster Polisi'nden Brigid'le tanıştığı Kuzey İrlanda'da yiğitçe savaştı. Daha sonra Bosna, Irak, Afganistan'da görev yaptı...

Harry konukseverlikle, "Arkadaşın Paul'a telefon etmek ister misin, Toby?" diye sordu. "Yalnız kalmak istersen, arka tarafta bir camekân var ve yakındaki radar istasyonu sayesinde sinyal gücü de iyi, bir sorun olmaz. Cesedini dün yaktık, değil mi Brigid? Sadece aile, çiçek miçek yok. Arkadaşının eksikliği söz konusu olmazdı, söyle ona, kendini suçlaması gerekmez."

Brigid, "Arkadaşına başka ne söyleyeceksin, Mr. Bell?" diye sordu.

"Burada okuduklarımı. Korkunç bir haber." Yeniden denemeye karar verdi: "Gerçekten son derecede üzgünüm, Mrs. Owens." Harry'ye döndü: "Teşekkür ederim, ama yüz yüze söylemem daha iyi olur."

"Çok anlayışlı bir davranış, Toby. Çok da saygılı."

"Arkadaşının ilgisini çekecekse, Mr. Bell, Jeb kahrolası beynini dağıttı. Minibüsünde. Burasını gazeteye yazmamışlar; düşünceli davranmışlar. Geçen salı akşamı, saat altıyla on arasında yaptığını sanıyorlar. En yakın eve beş yüz metre uzaklıkta – adımlamışlar. En sevdiği silahını kullanmış, kısa namlulu 9'luk Smith&Wesson'ını. Boktan bir Smith&Wesson'ı

olduğunu hiç bilmiyordum, aslına bakarsanız tabancalardan nefret etmesi de tuhaftı ya, ama elindeymiş işte, öyle diyorlar, kısa namlulu falan. 'Resmi kimlik tespiti için bir zahmet edebilir misiniz, Mrs. Owens?' 'Hiç sorun değil Memur Bey. Ne zaman isterseniz. Beni ona götürün.' Ulster Polisi'nde bulunduğum zamanki gibi. Tam sağ şakağından. Sağ tarafta küçük bir delik, öbür yanda yüzünden pek bir şey kalmamış. Al sana çıkış yarası. Karavana atmamış. Atmazdı ki, Jeb hiç kaçırmazdı. Her zaman iyi nişancıydı. Ödüller kazanmıştı."

"Pekâlâ, hepsini yeniden yaşamak onu geri getirmeyecek, öyle değil mi Brigid?" dedi Harry. "Bana kalırsa, Toby bir fincan çayı hak etti, haksız mıyım Toby? Arkadaşı için bunca yol tepmek, işte buna sadakat derim ben. Bir de Danny'yle birlikte yaptığın çörekten bir parça, Brigid."

"Cesedini yakmak için bekleyemediler doğrusu. Bir sorunun olursa, intiharlar sıranın önüne atlıyor, Mr. Bell." Kolçaktan koltuğa kaymış, bir çeşit cinsel küçümsemeyle pelvisini ileri çıkarıyordu. "Kahrolası minibüsünü yıkama keyfini de tattım, tamam mı? Minibüsle işleri biter bitmez. 'Buyurun, Mrs. Owens, artık sizindir.' Terbiyeli, efendi insanlar, Somerset'tekiler. Bir hanıma nazik davranmayı biliyorlar. Bana meslektaşları gibi davrandılar. Metropol polisinden de iki kişi vardı. Taşradaki kardeşlerinin hatırına operasyonu yöneten."

Harry, "Brigid bana haber vermedi," diye açıkladı, "Akşam yemeğine kadar telefon etmedi. Arka arkaya dersim vardı. Bunu biliyordu ve çok düşünceli davrandı, öyle değil mi Brigid? İnsan elli çocuğu iki saat boyunca kendi başlarına bırakamaz ya?"

"Hortumlarını ödünç vermeleri de güzeldi. İnsan arabayı temizlemenin de hizmete dahil olduğunu düşünür, değil mi? Ama kemer sıkma zamanı öyle değil, Somerset'te değil. 'Bütün adli tıp araştırmanızı yaptığınızdan emin misiniz?' diye sordum onlara. 'Yoksa delilleri yıkayıp yok etmek istemem.' 'Gerekli bütün delilleri topladık, teşekkürler, Mrs. Owens,

işte size bir de fırça, bakarsınız ihtiyacınız olur,' dediler."

Harry çaydanlığı doldurur ve çörek dilimleri çıkarırken mutfak girintisinden, "Kendini üzüyorsun, Brigid," diye seslendi.

"Mr. Bell'in canını sıkmıyorum, değil mi? Bir baksana ona. Bir denge örneği gibi. Benim için ölü bir yabancı olmuş, ölü kocamla kovalamaca oynuyorum, Mr. Bell. Üç yıl öncesine kadar Jeb'i çok iyi tanıyordum, Danny de öyle. Üç yıl önce tanıdığımız adam kendini kısa namlulu boktan bir tabancayla öldürmezdi, uzun namluluyla da öldürmezdi. Asla oğlunu babasız, karısını da kocasız bırakmazdı. Onun bütün dünyası Danny'ydi. Jeb kafayı üşüttükten sonra da hep Danny, Danny, Danny oldu. Sana intihar hakkında pek bilinmeyen bir şey söyleyeyim mi, Mr. Bell?

"Toby'nin buna ihtiyacı yok, Brigid. Psikoloji falan gibi konulara aşina, iyi bilgilenmiş genç bir beyefendi olduğundan eminim. Haksız mıyım, Toby?"

"İntihar dediğin şey, cinayettir, Mr. Bell. Kendini öldürüyor olman bir şey fark ettirmez. Öldürmek istediğin başkalarıdır. Üç yıl önce, rüyalarımın erkeğiyle harika bir evlilik yaptım. Ben de pek fena değildim hani, o da bunu sık sık söylerdi zaten. Yatakta da iyiyim ve beni her şeyimle seviyordu, en azından öyle demişti. İnanmamam için hiç neden yoktu. Hâlâ inanıyorum. Onu seviyorum. Hep sevdim. Ama bizi öldürmek için kendini vuran pezevenge inanmıyorum, artık onu sevmiyorum da. Nefret ediyorum. Eğer bunu yaptıysa, pezevengin teki demektir, neden yaptığı da hiç umurumda değil."

Eğer bunu yaptıysa? *Eğer*, kadının istediğinden daha güçlü bir vurguyla mı söylenmişti? Yoksa Toby'nin hayal gücü ona bir oyun mu oynuyordu?

"Düşünüyorum da, ona o kahrolası virajı döndürenin de ne olduğunu bilmiyorum. Hiç bilemedim. Tatsız bir göreve gitmişti. Yanlış insanlar öldürülmüş. Bütün tayınım buydu. Onun ötesinde, hiç. Belki sen ve arkadaşın Paul bir şey

biliyorsunuz. Belki de Jeb arkadaşın Paul'a, bana, kahrolası karısına güvendiğinden fazla güveniyordu. Belki polis de biliyor. Belki kahrolası dünya biliyor da ben, Danny ve Harry'nin haberi yok."

Harry kâğıt peçete paketini açarken, "Bunları hatırlamak bir işe yaramaz, Brigid," dedi. "*Sana* da iyi gelmez, Danny'ye de. Toby'nin de bir işine yarayacağını sanmam, öyle değil mi Toby?" – Toby'ye tabağına bir parça şekerli çörek konmuş bir fincan çayla bir kâğıt peçete uzatarak.

"Danny'nin yolda olduğunu öğrenince, Jeb için polisten ayrıldım. Kıdem ödeneğimi ve köşenin ardındaki terfi imkânımı kaybettim. İkimiz de çöplükten gelmeyiz; Jeb'in babası bir boka yaramaz bir aylaktı ve anasını hatırlamıyordu; ben de babamın kim olduğunu bilmiyordum, lanet olası annem de bilmiyordu. Ama düzgün, adam gibi insanlar olacaktık. Bir Beden Eğitimi kursuna katıldım, Danny için bir evimiz olsun diye."

"Üstelik okulun gördüğü en iyi beden öğretmeni oldu ya da olmak üzere, yalan mı, Brigid?" dedi Harry. "Bütün çocuklar ona bayılıyor ve Danny de öyle bir gurur duyuyor ki, inanamazsın. Hepimiz duyuyoruz."

Toby Harry'ye, "*Sen* ne dersi veriyorsun?" diye sordu.

"Aritmetik, öğrenci bulursam bakalorya seviyesine kadar, değil mi Brigid?" – Ona da bir fincan çay uzatarak.

Brigid, "Cornwall'daki şu arkadaşın Paul, o da Jeb'in takıldığı bir çeşit psikiyatr falan mıydı?" diye sordu.

"Hayır, psikiyatr değil."

"Ve sen de basından bir beyefendi değilsin? Kesinlikle emin misin?"

"Basından olmadığıma eminim."

"Öyleyse soru sormamın bir sakıncası yoksa, Mr. Bell: Sen basında çalışmıyor ve arkadaşın Paul da tımarcı değilse, nesiniz siz?"

Harry, "Ama Brigid," diye itiraz etti.

"Buraya tamamen özel olarak geldim."

"Öyleyse, tamamen *resmi* olarak, nesin?"

"Resmen, Dışişleri Bakanlığı'nın bir üyesiyim."

Beklediği patlamanın aksine, tek karşılaştığı sürekli ve titiz bir incelemeydi.

"Ya arkadaşın *Paul?* O da Dışişleri Bakanlığı'ndan olabilir mi?" – Geniş yeşil gözlerini üzerinden ayırmadan.

"Paul emekli."

"Ve Paul, Jeb'in üç yıl önce tanıştığı biri olabilir mi?"

"Evet. Olabilir."

"Öyleyse, profesyonel olarak?"

"Evet."

"Ve Jeb bir gün önce kendi beynini dağıtmamış olsaydı, zirve konferanslarının konusu da bu olabilir miydi? Örneğin üç yıl öncesinden kalma, profesyonel çizgide bir şey?"

Toby hiç tereddüt etmeden, "Evet, olabilirdi," dedi. "Aralarındaki bağlantı buydu. Birbirlerini iyi tanımıyorlardı ama arkadaş olmak üzereydiler."

Gözleri hâlâ Toby'nin yüzünden ayrılmamıştı, şimdi de ayrılmıyordu:

"Harry, Danny için endişeleniyorum. Jenny'nin oraya kadar gidip kahrolası bisikletinden düşüp düşmediğine bir bakar mısın? Alalı daha sadece bir gün oldu."

*

Toby ve Brigid yalnızdı ve her biri konuşmaya diğerinin başlamasını beklerken aralarında bir çeşit ihtiyatlı anlayış doğmaya başlıyordu.

Brigid tizliği belirgin ölçüde daha düşük bir sesle, "Pekâlâ," dedi, "doğru söyleyip söylemediğini anlamak için Londra'da Dışişleri Bakanlığı'nı arayayım mı? Mr. Bell'in iddia ettiği kişi olup olmadığını doğrulatmak için?"

"Sanırım Jeb böyle bir şey yapmanızı isterdi."

"Ya arkadaşın Paul? Ya o? O da hoşlanır mıydı?"

"Hayır."

"*Sen* de hoşlanmazdın, öyle ya?"

"İşimi kaybederdim."

"Yapacaklarını söylediğin konuşma. Sakın *Operasyon Yaban Hayatı* diye bir şeyle ilgili olmasın?"

"Neden? Jeb size bu konuda bir şey mi söyledi?"

"Operasyon hakkında? Şaka mı ediyorsun? Kızgın demirlerle bile ağzından tek kelime alamazdın onun. Pis kokuyordu, ama görev, görevdi."

"Nasıl pis kokuyordu?"

"Jeb paralı askerlerden hoşlanmazdı, hiçbir zaman da hoşlanmadı. Bu gibiler işe parası için girer. Kahrolası birer manyakken, kahraman olduklarını sanırlar. 'Ben ülkem için savaşıyorum, Brigid. Lanet olası çokuluslular ve denizaşırı banka hesapları için değil.' Dürüst olmam gerekirse, *lanet olası* dememişti. Jeb kiliseydi. Küfür etmez, bir yudumdan fazlasını içemezdi. Benim ne olduğumu Tanrı bilir. Boktan bir Protestan, öyle diyorlar. Kraliyet Ulster Polisi'ne girmek için öyle olmam gerekir zaten, yalan mı?"

"Peki *Yaban Hayatı*'nda hoşlanmadığı, paralı askerlerin varlığı mıydı? Bu operasyon için mi söylemişti?"

"Sadece genel olarak. Sadece paralı askerler. Adamın sırtına yüklemeyin, heriflerden nefret ediyor zaten. 'Yine bir paralı asker işi, Brigid. İnsan arada, bugünlerde savaşları kimin başlattığını merak ediyor doğrusu."

"Operasyonla ilgili başka kaygıları var mıydı?"

"Sordum, ama boşuna."

"Peki, ya sonrasında? Operasyondan geri döndüğü zaman?"

Gözlerini yumdu, yeniden açtığında sanki başka bir kadındı – içine dönük ve dehşete düşmüş gibi.

"Hayaletti sanki. İçi çekilmiş. Çatalla bıçağını bile tutamıyordu. Bana durmadan sevgili birliğinden gelen mektubu

gösteriyordu: *Teşekkürler ve iyi geceler ve Devlet Sırları Yasasına tâbi olduğunu unutma sakın.* Başına gelmedik bir şey kalmadı, sanıyordum. İkimizin de başına gelmeyen kalmadı, diyordum. Kuzey İrlanda. Bütün sokak kan ve kemikle kaplı, dizkapakları, bombalamalar, boynuna benzin dolu araba lastiği yerleştirip tutuşturmalar. Tanrım!"

İki derin soluk aldı, kendini toparlayıp bıraktığı yerden devam etti:

"Bardağı taşıran damlaya kadar. Herkesin bahsettiği damla. Üzerinde adının yazılı olduğu, bir türlü kurtulamadığı. Pazaryerine atılan son bomba. Okula giderken havaya uçurulan bir kamyon dolusu çocuk. Ya da belki şarampoldeki köpek ölüsüdür, ya da küçük parmağını kesmiş, kanıyordur. Her neyse, bardağı taşıran son damla o oldu. Savunması kalmamıştı. Üstümüz başımız kanlı değil diye bizlerden nefret etmeden, dünyada en çok sevdiği şeye bile bakamıyordu."

Yeniden durdu, bu kez gördüğü, ama Toby'nin görmediği her neyse, gözlerini öfkeyle, kocaman açtı:

"Hayalet gibi, bize dadandı!" dedi sonra kendini suçluyor gibi, ellerini dudaklarına kapattı. "Noel geldi, onun için kahrolası bir masa kurduk. Danny, ben, Harry. Ağzımız açık, boş iskemlesine bakakaldık. Danny'nin doğum günü, aynı şey. Kahrolası gecenin ortasında, kapının eşiğinde hediyeler. İçeri girerse, bizden kapacağı ne kötülük var ki? Lanet olası cüzzam mı? Tanrı aşkına, burası onun kendi evi. Onu yeterince sevmedik mi sanki?"

"Sevdiğinizden eminim," dedi Toby.

"Sen nereden bileceksin?" diye sordu, belleğindeki bir şeye bakarken parmaklarını dişlerinin arasına sıkıştırıp, kımıldamadan oturdu.

"Peki ya dericilik?" diye sordu Toby. "Jeb dericilik becerisini nerede öğrendi?"

"Geberesi babası, ne sandın ki? Yıkılana kadar içmediği zamanlar, ısmarlama ayakkabı yapardı. Ama bu da Jeb'in

onu deli gibi sevmesini, herif ölünce avadanlıklarını sundurmanın altına Kutsal Kâse gibi dizmesini engellemedi. Sonra bir gece sundurma boşaldı, avadanlıklar gitti, Jeb de onlarla birlikte. Şimdi olduğu gibi."

Döndü, bir şey söylemesini bekleyerek gözlerini Toby'ye dikti. Toby dikkatle konuştu:

"Jeb Paul'a elinde bir kanıt olduğunu söylemiş. *Yaban Hayatı* hakkında. Cornwall'daki konuşmaya getirecekmiş. Paul nasıl bir kanıt olduğunu bilmiyor. Siz biliyor olabilirsiniz, diye düşündüm."

Kadın kendi falına bakıyormuş gibi avuçlarını açıp baktı, sonra ayağa fırlayıp ön kapıya yürüdü, açtı:

"Harry! Mr. Bell arkadaşı Paul'a anlatabilmek için saygılarını sunmak istiyor. Danny, sen de ben çağırana kadar Jennylerde kalıyorsun, beni duydun mu?" Toby'ye döndü: "Sonra Harry'siz gel."

*

Yağmur geri dönmüştü. Toby Harry'nin ısrarıyla ödünç bir yağmurluk aldı ve kendine çok küçük geldiğinin farkına vardı. Evin arkasındaki bahçe dar, ama uzundu. Bir ipten ıslak çamaşırlar sarkıyordu. Bir kapıdan boş bir araziye çıktılar. Savaştan kalma, üzerleri grafiti dolu iki koruganın yanından geçtiler.

Harry omzunun üzerinden, "Öğrencilerime bunların büyükbabalarının uğruna savaştığı şeyin anıları olduğunu anlatıyorum," diye seslendi.

Yıkık bir samanlığa vardılar. Kapılar asma kilitle kapatılmıştı. Anahtar Harry'deydi.

Ciddi bir şekilde, "Burada olduğunu Danny'ye söylemedik," dedi. "Şimdilik. O yüzden, eve döndüğün zaman bunu unutma lütfen. Şamata dinince bunu eBay'de satmak niyetindeyiz. İnsanların çağrışım yüzünden soğumalarını istemeyiz,

öyle ya?" – Kapılara abanarak ve keyifli kuşlardan bir filoyu özgür bırakarak. "Bu arada, güzel değişimdi, Jeb'inki, kabul ediyorum. Kişisel görüşüme göre biraz saplantılı. Tabii Brigid'in kulağına gitmemek koşuluyla."

Branda yere çadır kazıklarıyla tespit edilmişti. Toby Harry'nin bir kazıktan diğerine gitmesini, kelepçeyi gevşetmesini, halkayı kazıktan kurtararak bütün brandayı kaldırmasını izledi: Ortaya yeşil üzerine altın sarısı büyük harflerle JEB'İN SARACİYESİ yazılmış, altına da daha küçük harflerle *Alımınızı minibüsten yapın* talimatı eklenmişti.

Harry'nin kolunu uzatmasına aldırmayarak arka kapağa tırmandı. Ahşap kaplama, tahtalardan bazıları sökülmüş, bazıları açık, sallanıyor. Menteşeli bir masa, kaldırılmış ve ovalanmış, ahşap bir iskemle, minder yok. İndirilmiş ve özenle sarılmış bir hamak. Sanatkâr elinden çıkma çıplak, ovalanmış raflar. Dettol'un yok etmeyi pek başaramadığı bir bayat kan kokusu.

Toby, "Rengeyiği postları ne oldu?" diye sordu.

Harry neşeyle, "En iyisi yakmaktı tabii," diye açıkladı. "Doğrusunu istersen Toby, zavallı kendini öyle bir duruma sokmuştu ki, geriye *kurtarılabilecek* pek bir şey kalmamıştı. Yolunda yardımcı olması için alkol falan da olmamasını tuhaf buluyorlar. Ama, işte Jeb bu. Yarınını düşünmeden yaşayacak biri değildi. Hiç olmadı."

"Veda notu falan?" diye sordu Toby.

Harry aynı öğretici üslubuyla cevap verdi: "Sadece elindeki tabanca ve şarjördeki sekiz kurşun; insan kendini vurduktan sonra geri kalanları ne yapmayı düşündüğünü merak ediyor tabii. Yanlış elini kullanması da öyle. Neden diye soruyorsun o zaman. Tabii, bunun cevabı yok. Hiçbir zaman olmayacak. Solaktı, Jeb solaktı. Ama kendini sağ eliyle vurması anormallik olarak gösterilebilir. Dediklerine göre, Jeb meslekten nişancıymış. Olması da gerekirdi, değil mi? Brigid'in anlattığına göre, istese kendini ayağıyla bile vururmuş. Üstelik

hepimizin bildiği gibi, insan o noktaya geldiğinde mantıklı düşünmeye de açık olmaz. Polisler de öyle dedi ve benim gibi uzmanlıkla uzaktan yakından ilgili olmayan birisi için çok da haklıydı."

Toby minibüsün bir kenarında, ahşap kaplamanın ortasına doğru bir yerde bir tenis topu büyüklüğünde ama pek de derin olmayan bir çukur bulmuş, parmağıyla kenarlarını yokluyordu.

"Evet, bak şimdi," dedi Harry, "Öyle bir merminin bir yere gitmesi gerekir, insan bugünlerde yaptıkları filmleri seyredince hiç böyle olacağına inanmasa da, mantıklısı bu zaten. Mermi havada kaybolamaz ya, değil mi? Onun için, diyorum ki deliği Polyfilla'yla doldur, iyice zımparala, sonra da boya, şansın varsa kimse farkına varmaz."

"Peki ya aletleri? Saraciye aletleri?"

"Evet, tabii, bu dediğin ilgili herkes için gerçek bir can sıkıntısı Toby, babasının aletleriydi bunlar, tıpkı sokağa atsan birkaç papel edecek gemici sobası gibi. Olay yerine ilk gelen itfaiye olmuş, neden bilmem, ama biri tarafından çağırıldıkları apaçık. Sonra polis gelmiş, en son da ambulans. Onun için kimin suçlu olduğunu kestiremiyorsun, anladın mı? Polisi suçlayamayacağın kesin. Yasanın koruyucularına büyük saygım var benim, kendisi de polislik yapmış Brigid'den çok daha fazla. Yine de, burası İrlanda işte."

Toby de aynı fikirdeydi.

"Bu arada, beni hiç kıskanmadı. Kıskanmaya hakkı olduğundan değil. Brigid gibi bir kadının mahrum kalmasını bekleyemezsin, değil mi? Brigid'e hep iyi davrandım, dürüst olmak gerekirse Jeb için aynı şey söylenemez."

Birlikte arka kapağı kapattılar, birlikte brandayı minibüsün üzerine örttüler, birlikte gergi iplerini sıktılar.

Toby, "Sanırım Brigid'in bana söyleyeceği bir şeyler var," dedi. Sonra da beceriksizce açıklamaya çabaladı: "Paul ile ilgili, özel olması gerektiğini düşündüğü bir şey."

"Tamam, Brigid bağımsız biridir," dedi Harry keyifle. "Hepimiz gibi." Toby'nin kolunu dostça şamarladı. "Sadece polis hakkında söylediklerine fazla kulak verme, derim ben. Böyle durumlarda her zaman suçlanacak biri vardır, insan tabiatı bu. Tanıştığımıza sevindim, Toby, buraya kadar geldiğin için çok düşüncelisin. Bunları söylediğim için aldırmıyorsun, değil mi? Yüzsüzlük gibi geleceğinden eminim. Ama olur da tesadüfen mükemmel biçimde değiştirilmiş, iyi bakımlı bir hizmet aracı arayan birine rastlarsan – nereye başvuracaklarını bilsinler, tamam mı?"

*

Brigid kanepenin bir köşesine kıvrılmış, kollarını dizlerine dolamıştı.

"Bir şey görebildin mi?"

"Görmem mi gerekiyordu?"

"Kan asla mantıklı değildi. Arka tamponun her tarafına kan sıçramış. Bunun *gezmiş* kan olduğunu söylediler. 'Nasıl gezmiş ki?' diye sordum. 'Kahrolası pencereden çıkıp minibüsün arkasından mı dolaşmış?' 'Bitkinsiniz, Mrs. Owens. Soruşturmayı bize bırakın ve gidip güzel bir fincan çay için.' Sonra yanıma bir başkası geliyor, metropol polisi gibi sivil, konuşması sosyetik. 'Zihninizi rahatlatmak için söylüyorum, Mrs. Owens, arka tampondakinin kocanızın kanıyla hiç ilgisi yok. Kırmızı kurşun. Anlaşılan bir tamir işine girişmiş.' Evi de aradılar tabii."

"Anlamadım? Hangi evi?"

"*Bu* evi. Şimdi oturup da bana baktığın yeri, sen neresi sandın? Aklına gelecek her çekmeceyi, her deliği. Danny'nin oyuncak dolabını bile. İşini bilen insanlar tarafından en tepesinden en dibine kadar. Oradaki çekmecede Jeb'in kâğıtları. Ondan geriye ne kaldıysa. Çıkarıp yerine koydular, aynı düzenle, ama tam sırasıyla değil. Elbiselerimiz, aynı şey. Harry paranoyak olduğumu sanıyor. Yatağın altında komplo gördüğümü.

Öyleyim. Boş ver, Mr. Bell. Harry'nin yediği kahvaltılardan çok daha fazla evin altını üstüne getirmişliğim var. Benzer, benzerini çeker."

"Bu dediğiniz ne zaman oldu?"

"Dün. Ne sandın ya? Biz Jeb'i yakmaya gitmişken, başka ne zaman olacak. Amatör değiliz biz. Ne aradıklarını öğrenmek istemez misin?"

Kanepenin altına uzanarak ağzı kapatılmamış kahverengi ve yassı bir zarf çıkarıp Toby'ye uzattı.

A4 boyutunda iki fotoğraf, mat yüzeyli. Çerçevesiz. Siyah-beyaz. Düşük çözünürlüklü. Oldukça güçlendirilmiş gece çekimleri.

Toby'ye sokakta, karşı kaldırımdan gizlice çekilmiş, bütün o bulanık zanlı fotoğraflarını hatırlattı: Tek fark, bu resimdekilerin ölmüş ve bir kayanın üzerine devrilmiş olmalarıydı, biri lime lime edilmiş Arap entarisiyle bir kadın, öteki de bir bacağı yarı kopuk, çokça kurşun yemiş bir çocuktu ve etraflarında da muharebe donanımlı, elleri yarı otomatik silahlı birkaç adam kümelenmiş, dikiliyordu.

Birinci resimde, yine muharebe donanımlı tanımlanmayan bir adam ayakta, işini bitirmek istiyormuş gibi, silahını kadına doğrultmuş.

İkincisinde yine aynı kıyafette başka birisi bir dizinin üzerine çökmüş, elleriyle yüzünü kapatmış.

Brigid Toby'nin sormadığı bir soruyu yanıtlıyormuş gibi, aşağılayarak, "Herifler aşırmadan önce, gemi sobasının durduğu yerin altından," diye açıkladı. "Jeb oraya bir asbest levha tutturmuştu. "Soba gitmişti, ama asbest hâlâ yerinde duruyordu. Polis temizlemem için vermeden önce minibüsü aradıklarından emindi. Oysa Jeb'i tanıyordum. Arayamamışlar. Üstelik Jeb bir şeyin nasıl saklanacağını iyi bilirdi. Bana gösterdiğinden değil, ama o fotoğrafların orada bir yerde olması gerekiyordu. Göstermezdi ki. 'Elimde kanıt var,' diyordu. 'Orada, siyah üzerine beyaz ama kimse inanmak

istemiyor.' 'Tanrı aşkına, neyin kanıtı?' diye sorardım. 'Cinayet mahallinde çekilmiş fotoğraflar.' Ama gidip ne cinayeti diye sor, ölmüş birinin yüzüne bakmaktan farksızdı."

Toby, "Fotoğrafçı kimmiş?" diye sordu.

"Shorty. Arkadaşı. Görevden sonraki tek arkadaşı. Ötekiler Tanrı korkusu duymaya başladıktan sonra, yanından ayrılmayan tek insan. Don, Andy, Shorty – *Yabani Hayat*'a kadar hepsi iyi dosttu. Ondan sonra, hiç. Sadece Shorty, o da Jeb'le kavga edip araları bozulana kadar."

"Neden kavga ettiler?"

"Elinde tuttuğun o kahrolası fotoğraflar yüzünden. Jeb o sırada hâlâ evdeydi. Hastaydı, ama idare ediyordu işte. Sonra Shorty bir şeyler konuşmaya geldi, o korkunç kavga çıktı. Shorty bir doksan beş. Ama Jeb altına daldı, dizlerini büktü ve burnunu kırdı. Ders kitabı gibiydi ve Jeb adamın yarı boyundaydı. Hayran olmamak elde değil."

"Jeb'le ne konuşmak istiyormuş?"

"O fotoğrafları geri vermesini. Shorty o güne kadar resimleri göstermek istiyordu, bakanlıklara falan. Hatta basına vermeyi. Sonra fikrini değiştirdi.

"Neden?"

"Satın aldılar onu. Savunma müteahhitleri satın aldı. O salak ağzını kapatması koşuluyla, hayat boyu sürecek bir iş verdiler."

"Savunma müteahhitlerinin bir adı var mı?"

"Crispin diye biri var. O büyük şirketi Amerikan parasıyla kurmuş. Fanatik profesyoneller. Shorty'ye göre, yarının habercisi."

"Ya Jeb'e göre?"

"Hiç profesyonel değillermiş. Onlara fırsatçı adını takmıştı ve Shorty'ye de onlar gibi olduğunu söylüyordu. Shorty Jeb'in de onlara katılmasını istiyordu, inanabiliyor musun? Görev biter bitmez Jeb'i işe almak istemişler. Çenesini kapatmak için. Bu sefer de, bir daha denemesi için Shorty'yi gönderiyorlar.

Jeb'e baştan sona kadar doldurulup hazırlanmış bir mukavele getiriyor. Tek yapması gereken mukaveleyi imzalayıp Shorty'ye teslim etmek, fotoğrafları iade etmek ve şirkete girmek, ondan sonra önü açık. Shorty'ye bu kadar yol gelip burnunu kırdırmanın bir âlemi olmayacağını söylerdim ya, dinlemeyeceğinden eminim. Aslına bakarsan, o heriften nefret ederim. Tanrı'nın kadınlara bir armağanı olduğunu sanıyor. Jeb başka tarafa her baktığında, elleri üzerimdeydi. Artı bana sırnaşık bir başsağlığı mektubu gönderdi, insanı kusturacak kadar yapmacık bir mektup."

Gazete kupürlerinin durduğu çekmeceden el yazısı bir mektup çıkarıp Toby'ye gösterdi:

Sevgili Brigid,

Jeb'le ilgili kötü Haberi duyduğum için gerçekten üzgünüm, tıpkı aramızdaki ilişkinin bu kadar Kötü bitmesine üzüldüğüm kadar. Jeb En iyilerin En iyisiydi, hep öyle olacak; eski tartışmalara hiç aldırma, senin Hafızanda olduğu gibi benimkinde de her zaman yer alacak. Ayrıca Brigid, eğer herhangi bir şekilde nakit sıkıntısı çekersen ekteki cep numarasını ara, mutlaka hallederim. Artı Brigid, kişisel malım olan iki fotoğrafı da bana bir an önce göndermeni rica edeceğim. Adres de ekte.

Her zaman Yaslı, Jeb'in eski Yoldaşı, bana güven.

Shorty.

Kapının dışından tartışma bağırışları: Danny bir haykırma krizinde, Harry mantıklı konuşuyor, ama boşuna. Brigid fotoğrafları kapmaya davranıyor.

"Bende kalabilir mi?"

"Siktir git!"

"Kopyalarını alabilir miyim?"

Yine hiç tereddüt etmeden, "Pekâlâ," diyor. "Haydi bakalım, kopyala."

Beyrut'taki adamımız fotoğrafları yemek masasının üzerine yatırıyor ve daha iki gün önce Emily'ye yaptığı tavsiyeyi unutarak, resimleri Blackberry'sine kopyalıyor. Fotoğrafları iade ederken Brigid'in omzunun üzerinden Shorty'nin mektubuna bakıyor, sonra da ceptelefonunun numarasını not defterine yazıyor.

Dışarıdaki gürültünün şiddeti giderek artarken, "Shorty'nin öteki adı ne?" diye soruyor.

"Pike."

Sağlam olsun diye *Pike* adını da not ediyor.

"Geçen gün aradı beni," diyor kadın.

"*Pike* mı aradı?"

"Danny, Tanrı aşkına kahrolası çeneni kapa! Jeb aradı, başka kim arayacak? Salı sabahı, sabahın onunda. Harry'yle Danny okul gezisi için yeni çıkmıştı. Telefonu açıyorum, karşımda Jeb, son üç senedir hiç işitmediğim bir ses. 'Aradığım tanığı buldum, Brigid, aklına gelebileceklerin en iyisi. Onunla birlikte olanları olduğu gibi ortaya koyacağız. Harry'yi başından at, ben işimi bitirir bitirmez yeniden başlarız: Sen, ben ve Danny, eski günlerde olduğu gibi.' O kahrolası beynini dağıtmadan birkaç saat önce bu kadar bunalımdaydı, Mr. Bell."

*

On yıllık diplomat hayatının Toby'ye öğrettiği tek bir şey varsa, o da her krizi normal ve halledilir görmekti. Cardiff'e dönüş yolunda, taksideyken, zihni Kit, Suzanna ve Emily için sınıflandırılmamış korkuların kaynadığı bir kazan olabilirdi; Jeb için yas, öldürülmesinin zamanlaması ve yöntemiyle, polisin olayı örtbas etmekteki suç ortaklığıyla boğuşmak da olabilirdi, oysa dışarıya karşı aynı konuşkan yolcuydu, Gwyneth de aynı geveze sürücü. Sadece Cardiff'e vardığı zaman sanki bütün gün bunları düşünüp hazırlamış gibi önlemlerini aldı; düşünüp hazırladığı aslında doğruydu da.

Gözleniyor muydu? Şimdilik hayır, ama Charlie Wilkins'in uyarıcı sözleri aklından çıkmıyordu. Paddington'da, tren biletini nakit ödeyerek almıştı. Gwyneth'in parasını da nakit ödemiş, onu bir kavşakta indirmesini, sonra da yine oradan almasını söylemişti. Ziyaret ettiği insanın kimliğini açıklamamıştı ya, hiçbir şeye yaramayacağından emindi. Brigid'in komşularından en az birinin polis tarafından gözcülükle görevlendirilmiş olması çok muhtemeldi ve bu durumda görüntüsünün bildirilmiş olacağı kanısındaydı; yine de, polisin beceriksizliği nedeniyle raporun yolda gecikmesini umuyordu.

Beklediğinden fazla nakit paraya ihtiyacı olduğundan, bir ATM'den para çekmekten, böylelikle de Cardiff'te olduğunu ilan etmekten başka çaresi yoktu. İnsanın almak zorunda olduğu riskler, işte. İstasyondan bir taş atımı mesafedeki bir elektronikçi dükkânından masaüstü bilgisayarı için yeni bir sabit disk; dolu pil garantili, biri siyah biri gümüş renkte, faturasız hatlı iki kullanılmış telefon satın aldı. Güvenlik derslerinden hatırladığı kadarıyla, sahipleri kısa bir süre kullanıp attığı için böylesi telefonlara "yanık" deniyordu.

Cardiff'li işsizlerin tercihi bir kahvehanede aldığı bir fincan kahveyle bir dilim pastayı köşedeki bir masaya götürdü. Arka plan gürültüsünün amacına uyduğunu bilmenin rahatlığıyla Shorty'nin numarasını gümüş yanığa girip yeşile bastı. Bu Matti'nin dünyasıydı, onunki değil. Ama o dünyanın kıyısında bulunmuştu ve rol yapmanın yabancısı da değildi.

Karşı tarafın telefonu çaldı, çaldı ve telesekretere bağlanmaya hazırlanırken saldırgan bir erkek sesinin havlamasını duydu:

"Ben Pike. İşteyim. Ne istiyorsun?"

"Shorty?"

"Pekâlâ, Shorty. Sen kimsin?"

Toby'nin kendi sesi, ama Dışişleri Bakanlığı'nın cilası olmadan:

"Shorty, ben *South Wales Argus* gazetesinden Pete. Merha-

ba. Bak, gazete senin de bildiğin gibi geçen hafta intihar eden Jeb Owens hakkında bir şey hazırlıyor. *İsimsiz kahramanımızın ölümü* cinsinden. Onunla çok yakın olduğunu öğrendik, doğru mu? Sağ kolu gibi biri. Çok etkilenmiş olmalısın."

"Bu numarayı nereden buldun?"

"Ha, bak şimdi, bizim de kendimize göre yöntemlerimiz var, değil mi ya? Dinle, sormak istediğim –editörümün sormak istediği– bir söyleşi, Jeb'in ne kadar harika bir asker olduğu, en iyi arkadaşının onu nasıl anlattığı, tam sayfalık bir söyleşi yapabilir miyiz? Shorty? Hâlâ orada mısın?"

"Öteki adın ne?"

"Andrews."

"Açıklanmamak kaydıyla mı olacak, olmayacak mı?"

"Bak, açıklanmak kaydıyla olmasını *tercih* ederiz. Bir de, yüz yüze. Yeraltına, derine de inebiliriz, ama yazık olur. Tabii, gizli konular varsa, onlara da saygı duyarız."

Shorty'nin elini telefonun ahizesine kapadığı yeni ve uzun bir sessizlik daha:

"Perşembe olur mu?"

Perşembe? İşine bağlı dışişleri görevlisi zihninden randevularını geçiriyor. Sabah onda bölüm toplantısı. Yarımda, Londonderry House'ta servisler arası irtibat yetkililerinin iş yemeği.

Meydan okurcasına, "Perşembe iyidir," dedi. "Aklında neresi var? Sanırım Galler'e gelmen söz konusu değil, doğru mu?"

"Londra. Golden Calf Café. Mill Hill. Sabah on bir. Tamam mı?"

"Seni nasıl tanıyacağım?"

"Cüceyim, öyle ya. Çizmelerimle birlikte elli bir santim. Hem yalnız gel, fotoğrafçı falan yok. Kaç yaşındasın?"

Gereğinden çabuk, "Otuz bir," dedi, der demez de pişman oldu.

*

Paddington'a dönüş treninde yine gümüş renkli yanığı çıkardı, Emily'ye ilk SMS mesajını gönderdi: *Acilen görüşmemiz gerekiyor eski numara kullanım dışı olduğu için lütfen bu numaraya yanıt ver, Bailey.*

Koridorda ayakta durarak sağlam olsun diye Emily'nin muayenehanesini aradı ve mesai dışı telesekretere düştü:

"Dr. Probyn'e mesaj lütfen. Dr. Probyn, hastanız Bailey bu akşam için bir randevu istiyor. Eski numaram hizmet dışı olduğu için beni lütfen bu numaradan arayın. Teşekkür ederim."

Sonraki bir saat boyunca, Emily dışında başka her şeyi düşünmüş gibi geldi: Başka bir deyişle, Giles Oakley'nin ihanetinden dönüşüne kadar her şeyi; ama nereye gittiyse, Emily de yanındaydı.

Genç kızın mesaja verdiği yanıt, bütün kuruluğuna rağmen keyfini tahmininin de ötesinde yükseltti:

Gece yarısına kadar nöbetim var. Acil bölümüne ya da hasta sınıflandırmaya başvur.

İmza yok. Bir E bile yok.

Paddington'da ayağını yere bastığında saat sekizi geçiyordu ama o saate kadar yeni bir harekât malzemesi listesi çıkarmıştı: Bir rulo ambalaj bandı, ambalaj kâğıdı, yarım düzine takviyeli A5 zarf ve bir kutu kâğıt mendil. İstasyon alanındaki gazete bayii kapanmıştı, ama Praed Sokağı'nda ihtiyacı olan her şeyin yanı sıra takviyeli bir çanta, yanık telefonlar için bir avuç kontör ve koleksiyonu için plastik bir Londra Beefeater modeli.

Beefeater, ihtiyaçlarına bir ilaveydi. Toby'nin asıl istediği, küçük figürün yerleştirildiği karton kutuydu.

*

Islington'daki dairesi, ön kapılarının rengi, pencere doğramalarının durumu ve perdelerin kalitesi dışında birbirinin

eşi olan bitişik on sekizinci yüzyıl evleri dizisinin birinci katındaydı. Gece kuru ve o mevsimde beklenmeyecek kadar sıcaktı. Evinin karşı tarafındaki kaldırımda yürüyerek, çaktırmadan klasik belirtileri aradı: İçinde yolcularıyla park edilmiş bir otomobil, köşe başında durmuş, telefonda konuşan insanlar, dağıtım kutularının başında gönülsüzce çömelmiş, tulumlu işçiler. Her zaman olduğu gibi, sokakta bunların hepsi, bir de fazlası vardı.

Karşı kaldırıma geçerek apartmanın kapısından girdi, merdivenden çıktıktan sonra, kilidi olabildiğince sessiz açmaya çalıştı, sonra da holde hareketsiz bekledi. Kaloriferin yandığına şaşmak üzereyken günlerden salı olduğunu ve Portekizli gündelikçisi Lula'nın salı günleri üçle beş arasında geldiğini hatırladı; kadıncağızın üşümüş olabileceğini düşündü.

Öte yandan, evinin tepeden tırnağa ve çok profesyonelce arandığını söyleyen Brigid'in sözleri hâlâ kulağındaydı ve bir odadan diğerine giderken yabancı kokuları algılamak için havayı koklar, eşyaya dokunur, bazı şeyleri nasıl bıraktığını hatırlamaya çalışıp başaramazken, dolap ve çekmeceleri açıp bir şey göremezken, içinde bir düzensizlik hissetmesi son derecede olağandı. Güvenlik eğitimi kurslarında profesyonellerin her şeyi aldıkları yere bırakmak için kendi hareketlerini filme çektikleri anlatılmıştı, adamların kendi dairesinde de aynını yaptıklarını düşünüyordu.

Oysa tüylerinin gerçekten ürpermesi için, üç yıl önce büyükanne ve büyükbabasının düğünlerinde çektikleri çerçeveli fotoğrafın arkasına yapıştırdığı yedek flaş diski almak istemesi gerekecekti. Fotoğraf her zamanki yerinde, holle tuvalet arasındaki ölü koridorda asılıydı. Üç yıl boyunca yerini değiştirmeyi her düşündüğünde daha karanlık ve daha az göze batacak bir yer bulamamış, sonunda da olduğu yerde bırakmıştı.

Ve flaş bellek de hâlâ oradaydı, kat kat sanayi bandının altında emniyetteydi: Kurcalandığını gösterir hiçbir dış belirti

yoktu. Asıl sorun, fotoğraf camının tozlu *olmamasıydı* ve bu da Lula'nın ölçütlerinde gerçek bir ilkti. Sadece cam değil, çerçeve de. Ve sadece çerçevenin kendisi değil, Lula'nın ufacık boyuyla doğal olarak erişebileceğinden yüksek *tepesi* de.

Sandalyeye mi çıkmıştı? Lula? Yoksa bundan önce yaptıklarının tam tersine, bahar temizliğine mi heveslenmişti? Kadına telefon etmek üzereyken, kendi paranoyasını fark edip alaycı bir kahkaha attı. Lola'nın tatile çıktığını ve yerine çok daha iş bilir, bir yetmişlik endamlı arkadaşı Tina'nın geldiğini gerçekten unutmuş olabilir miydi?

Kendi kendine gülümsedi ve akıntıya kürek çekmeden önce aklındakini yaptı, maskeleme bandını çıkardı, flaş diski alıp salona gitti.

*

Masaüstü bilgisayarı gerçek bir endişe kaynağıydı. Hiçbir bilgisayarın bir şey saklamak için yeterince güvenli olamayacağını biliyordu; zihnine dini bir huşuyla çakmışlardı bu gerçeği. Gizli hazineni istediğin kadar derine gömdüğünü san, yeterince zamanı olan günümüz analistinin bulup çıkaracağından emin olabilirsin. Öte yandan, sabit diskini Cardiff'ten aldığıyla değiştirmenin de kendine özgü, üzerinde hiçbir şey bulunmayan yepyeni bir diskin varlığının nasıl açıklanacağı gibi bir riski vardı. Yine de ne kadar saçma olursa olsun, herhangi bir açıklama, felaketle sonuçlanacak *Yaban Hayatı Operasyonu*'nun başlangıcından günler, hatta saatler önce yapılan kayıttaki Fergus Quinn'in, Jeb Owens ve Kit Probyn'in üç yıllık seslerinden çok daha iyi olurdu.

Önce, gizli kaydı bilgisayarın gizli derinliklerinden çıkar. Çıkardı. Sonra iki farklı flaş belleğe iki ayrı kopyasını kaydet. Onu da yaptı. Sonra, sabit diski sök. Bunun için gerekli temel donanım: Küçük bir tornavida, basit teknolojik bilgi ve becerikli parmaklar. Baskı altında olduğu zaman, her üçüne

de sahipti. Şimdi, sabit diskin atılması. Bunun için Beefeater kutusu, dolgu malzemesi olarak da kâğıt mendillere ihtiyacı vardı. Alıcı olarak sevgili teyzesini, kocasının soyadıyla Derbyshire'da avukatlık yapan Ruby'yi seçti. Yanında kısa bir not –Ruby daha uzununu beklemezdi– kutunun içindekileri hayatı pahasına korumasını istiyor, açıklamanın yakında geleceğini bildiriyordu.

Kutuyu kapat, Ruby'nin adresini yaz.

Ardından, hiç gelmemesi için dua ettiği o yağmurlu günü düşünerek, takviyeli iki zarfı postrestant olarak Liverpool ve Edinburgh merkez postaneleri adresine, kendine postalamak için hazırla. Filmi hızla ileri sar, kaçak Toby'nin ensesinde karanlığın güçleriyle nefes nefese Edinburgh merkez postanesi bankosuna koştuğu sahneye gel.

Geriye orijinal olan ve gönderilmek üzere hazırlanmayan üçüncü bir flaş disk kalıyordu. Güvenlik kurslarında her zaman bir saklambaç oyunu olurdu:

Pekâlâ, bayanlar baylar, elinizde bu son derecede gizli, çok tehlikeli belge var ve gizli polis kapınıza dayanıyor. Onlar evinizi aramaya başlamadan önce tam doksan saniyeniz var.

İlk düşündüğün yerleri hemen ele: Kısacası rezervuarın arkası OLMAZ, yerdeki gevşek kaplama OLMAZ, avize OLMAZ, buzdolabında buzluk ya da ilk yardım kutusu OLMAZ ve mutfak penceresinden dışarıya bir ipe bağlayıp sallandırmak ASLA OLMAZ, teşekkürler. Peki öyleyse, neresi? Cevap: Aklınıza gelebilecek en bariz yer, ya da onun en bariz arkadaşları. Sandığında, Beyrut'la ilgili hiç düzenlenmemiş eşyanın biriktiği en alt çekmecede CD'ler, aile fotoğrafları, eski sevgililerin mektupları ve evet, plastik mahfazalarının üzerine el yazılı etiketler yapıştırılmış bir sürü flaş disk yatıyordu. İçlerinden bir tanesi gözüne çarptı: *ÜNİVERSİTE MEZUNİYET PARTİSİ, BRİSTOL.* Etiketi çıkardı, üçüncü flaş belleğe sardı ve diğer ıvır zıvırla birlikte çekmecenin içine bıraktı.

Ardından Kit'in mektubunu mutfağa götürüp evyenin

içinde yaktı, ezdiği külleri suyla akıttı. Aklı kalmasın diye, Bodmin Park tren istasyonunda kiraladığı otomobilin kontrat kopyasına da aynı muameleyi yaptı.

O ana kadar becerdiklerinden memnun olarak duş aldı, temiz kıyafetler giydi, iki yanığı cebine attı, zarflarla kutuyu çantaya yerleştirdi, Güvenlik Bölümü'nün asla ilk gelen taksiye binmeme buyruğuna uyarak, ikinciyi değil, üçüncü taksiyi durdurdu, şoföre Swiss Cottage'da gece de posta bankosu bulunduran bir mini-marketin adresini verdi.

Swiss Cottage'a varınca, zinciri bir daha kırarak Euston istasyonu için ikinci, Londra'nın East End semtine gitmek için de bir üçüncü taksiye bindi.

*

Hastane, pencerelerde yanan ışıkları, faaliyete hazır köprü ve merdivenleriyle karanlığın içinden bir savaş gemisi gibi yükseliyordu. Üstteki ön avlu bir otoparka ve birbirlerine sarılmış çelik kuğu heykellerine terk edilmişti. Zemin hizasında ambulanslar kırmızı battaniyelere sarılmış kazazedeleri sedyelere yerleştirirken, tulum giymiş sağlık işçileri sigara molası veriyordu. Toby onu her çatıdan ve elektrik direğinden izleyen video kameraların bilinciyle ayakta tedavi gören hasta gibi, kaygılı bir ifadeyle yürüdü.

Sedye arabaların peşinden bir çeşit toplanma noktasını andıran parıltılı bir koridora vardı. Bir bankta birkaç çarşaflı kadın, bir diğerinde de tespihlerinin üzerine eğilmiş çok yaşlı ve takkeli üç erkek oturmuştu. Hemen yakınlarında da toplu duaya durmuş bir grup Hasidim.[1]

Bir kontuarın üzerinde Hasta Danışma ve İrtibat yazılıydı, ama arkasında kimse yoktu. Bir ok İnsan Kaynakları, İşgücü Planlama, Cinsel Sağlık ve Çocuk Kreşi'nin yönünü

1 (İbr) Hasidim: Yahudilikte bir kol (ç.n.).

gösteriyordu, gitmek istediği yerleri değil. Bir levha bağırıyordu: DUR! BURAYA KAZA VE ACİL DURUM İÇİN Mİ GELDİN? Öyle de olsa, sana şimdi ne yapacağını söyleyecek kimse yoktu. En aydınlık, en geniş koridoru seçerek, perdeli bölmelerin arasından kararlı adımlarla geçti, sonunda bir masada, bilgisayarın başında oturan yaşlı bir siyahın yanına gitti.

"Dr. Probyn'i arıyorum," dedi. Ve adam kır saçlı başını kaldırmayınca: "Muhtemelen, Acil Servis'te. Sınıflandırmada da olabilir. Gece yarısına kadar nöbetçi."

Yaşlı adamın yüzü kabile işaretleriyle kaplıydı.

Toby'yi bir süre süzdükten sonra, "Burada isim vermeyiz evlat," dedi. "Sınıflandırma, sola dönünce iki kapı ileride. Acil Servis için lobiye dönmen ve Acil koridoruna sapman gerek." Toby'nin ceptelefonunu çıkardığını görünce, "Telefon etmek bir işe yaramaz. Burada cep telefonları çalışmıyor. Dışarısı başka hikâye."

Sınıflandırmanın bekleme odasında, otuz kişi oturmuş, aynı boş duvara bakıyor, yeşil tulum giymiş, boynuna elektronik bir anahtar asmış ciddi görünüşlü beyaz bir kadın da not panosunu inceliyordu.

"Dr. Probyn'in beni görmek istediğini söylediler."

Kadın not panosuna, "Acil Servis," dedi.

Neşesiz beyaz ışık şeritlerinin altında, gözlerini üzerinde TEŞHİS yazan kapalı kapıya dikmiş hasta dolu birkaç sıra vardı. Toby bir sıra numarası alıp yanlarına oturdu. Işıklı bir kutu teşhisi yapılan hastanın numarasını gösteriyordu. Bazılarının işi beş dakika sürüyor, kimilerininki bir dakika bile geçmeden bitiyordu. İşte şimdi onun sırasıydı ve kendini bir masanın ardından ona bakan, kestane saçlarını ensesinde toplamış makyajsız Emily'nin karşısında buluverdi.

Öğleden beri kendi kendini teselli etmek istercesine onun bir doktor olduğunu söylemişti. Bu işlerde nasırlaşmış. Her gün ölüm görüyor.

Hiç girizgâhsız, "Jeb sizinkilerin evine gelmeden bir gün

önce intihar etmiş," diye başladı. "Tabancasını başına dayamış." Bir cevap alamayınca da: "Konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

Genç kadının ifadesi değişmiyor, ama donuyor. Kavuşturduğu ellerini başparmak eklemleri dişlerine değene kadar yüzüne kaldırıyor. Ancak kendini toparladıktan sonra konuşuyor:

"Öyleyse onu başından beri yanlış değerlendirmişim, öyle mi?" diyor. "Babam için bir tehdit olduğunu düşünmüştüm. Değilmiş. Kendisi için tehditmiş."

Ama Toby'nin düşündüğü: Ben de *seni* başından beri yanlış değerlendirmişim.

Kaygısız görünmeye çabalayarak ama beceremeyerek, "Kendini *neden* öldürdüğünü bilen var mı?" diye soruyor.

Toby kendi kaygısız görüntüsünün peşinde, "Bir not, ya da son bir telefon yok," diyor. "Sırrını açtığı kimse de yok, en azından karısının bildiği kadarıyla."

"Evliydi öyleyse. Zavallı kadın," – sonunda sakin bir doktor.

"Dul bir kadınla, küçük bir oğlan. Son üç yıl boyunca onlarla birlikte oturamamış, onlarsız da yaşayamamış. Karısının dediğine göre."

"İntihar notu yok, dedin, değil mi?"

"Göründüğü kadarıyla yok."

"Suçlanan da mı yok? Acımasız dünya falan gibi? Ya da herhangi biri? Kendini vurmuş, yani? Öylesine?"

"Öyle görünüyor."

"Ve bunu tam babamla birlikte masaya oturup, hangi konudaysa ortalığı velveleye vermeden önce yapmış, öyle mi?"

"Öyle görünüyor."

"Hiç mantıklı değil."

"Değil."

"Babamın haberi var mı?"

"Benden duymadı."

"Beni dışarıda bekler misin lütfen?"

Bir sonraki hasta için masasındaki düğmeye basıyor.

*

Yürürken, kavga etmiş ve barışmayı bekleyen iki insan gibi, bilinçli olarak aralarında bir mesafe bıraktılar. Emily konuşma ihtiyacı duyduğunda, sesi öfkeliydi:

"Ölümü *ulusal* haberlerde yer aldı mı? Basında, televizyonda, falan?"

"Bildiğim kadarıyla sadece yerel basın ve *Evening Standard*."

"Ama her an yayılabilir?"

"Sanırım."

"Kit *Times* alıyor." Birden aklına gelmiş gibi: "Annem de radyo dinler."

Kilitli olması gerekirken açık kalmış bir kapıdan umumi bir parkın bakımsız bir bölümüne geçiliyordu. Köpekli bir grup çocuk bir ağacın altında oturmuş, marihuana içiyordu. Bir refüjün üzerinde tek katlı, uzun bir bina vardı. Üzerinde, SAĞLIK MERKEZİ levhası. Toby peşinden gelirken Emily kırık camları kontrol ederek bina boyunca yürümek istedi.

"Çocuklar burada uyuşturucu sakladığımızı sanıyor," dedi. "Olmadığını söylüyoruz, ama inanmıyorlar."

Victoria dönemi Londra'sının tuğla evli kesimlerine girmişlerdi. Yıldızlı, berrak bir göğün altında, her birinde aşırı büyük birer baca külahı ve ortadan bölünmüş birer ön bahçe, ikişer evden oluşmuş diziler uzanıyordu. Emily ön kapıyı açtı. Dıştan bir merdiven birinci kattaki verandaya çıkıyordu. Merdivenden tırmandı. Toby de peşinden. Verandanın ışığında, ön patisi eksik, çirkin bir kedinin Emily'nin bacaklarına süründüğünü gördü. Genç kadın kapıyı açtığında, kedi hızla yanından geçti. Kedinin arkasından içeriye girdi, sonra Toby'yi bekledi.

Toby'nin yatak odası olduğunu tahmin ettiği bir odada gözden kaybolmadan önce, "Açsan, buzdolabında yiyecek bir şeyler var," dedi. Kapıyı kapatırken de: "Salak kedi beni veteriner sanıyor!"

*

Emily başını ellerinin arasına almış, önündeki masada dokunmadığı yemeğe bakarak oturuyor. Oturma odası nefsinden feragat etmiş kadar çıplak: Bir tarafta minimal bir mutfak, iki eski çam iskemle, yamru yumru bir kanepe, çalışmak için de kullandığı çamdan bir masa. Birkaç tıp kitabı, Afrika dergilerinden bir deste. Duvarda da kocaman beyaz bir şapka giymiş Suzanna'nın gözlerinin önünde, Karayipli iriyarı bir kadın devlet başkanına itimatnamesini sunan, kusursuz diplomat donanımlı bir Kit fotoğrafı.

"Bunu sen mi çektin?" diye soruyor.

"Yok canım. Saray fotoğrafçısı vardı."

Toby buzdolabından bir parça Hollanda peyniri, birkaç domates, dondurucudan da kızartmak için dilimlenmiş ekmek çıkardı. Ve Emily'nin izniyle iki yeşil kadehe boşalttığı, dörtte üçü dolu bayat bir şişe Rioja şarabı. Genç kadın şekilsiz bir sabahlık ve düz terlikler giydi, ama saçını açmadı. Sabahlık ayak bileklerine kadar düğmelenmiş. Düz ayakkabılarına rağmen Emily'nin ne kadar uzun boylu olduğuna şaşıyor. Yürüyüşünün de bu kadar gösterişli olmasına. Hareketlerinin ilk bakışta sakar gibi görünmesine rağmen, düşününce ne kadar zarif bulduğuna.

"Peki, ya doktor olmayan o kadın doktor?" diye soruyor. "Kit'e telefon edip Jeb ölmüşken hayatta olduğunu söyleyen? Bu da mı polisin ilgisini çekmez?"

"Bu ruh halleriyle, etmez."

"Yoksa Kit de mi intihar edebilir?"

Brigid'in evinden ayrıldığı andan beri kendi kendine aynı

soruyu soran Toby kararlılıkla, "Kesinlikle hayır," diyor.

"*Neden* hayır?"

"Çünkü sahte doktorun anlattıklarına inandığı sürece bir tehdit olarak görülmez. Sahte doktorun telefon etmesinin nedeni de buydu. Onun için, Tanrı aşkına bırak da ötekiler başardıklarını sansınlar, *ötekiler* her kimse."

"Ama Kit *inanmıyor* ki."

Bunlar hep çok işlenmiş konular, ama Emily'nin hatırına bir kez daha özetlemeye karar veriyor:

"Ve bunu da yüksek sesle söyledi, ama sadece en yakınlarına ve en sevdiklerine, bir de bana. Oysa telefonda inanmış gibi yaptı, şimdi de öyle devam etmeli. Her şey zaman kazanmaya bağlı. Birkaç gün başını eğmesine bağlı."

"Ne zamana kadar?"

Toby hissettiğinden daha cesurca, "Bir dosya oluşturuyorum," diyor. "Yapbozun bazı parçalarını buldum, ötekilere ihtiyacım var. Jeb'in karısının elinde işe yarayabilecek resimler gördüm. Kopyalarını aldım. Bana yardım edebilecek birinin adını da verdi. Onunla bir görüşme ayarladım. Başlangıçtaki soruna karışmış biri."

"Sen de başlangıçtaki sorunun parçası mısın?"

"Hayır. Sadece suçlu bir seyirci."

"Peki, dosyanı tamamladığın zaman ne olacaksın?"

"Büyük ihtimalle, işsiz," diyor ve hafif bir rahatlama çabasıyla baştan beri genç kadının ayaklarının dibine kıvrılmış kediye uzanıyor, ama hayvan onu görmezden geliyor.

"Baban sabahları kaçta kalkar?" diye soruyor.

"Kit erkencidir. Annem geç kalkar."

"Erken, derken?"

"Altı gibi."

"Peki, ya Marlowlar?"

"Oh, onlar şafakla birlikte ayaktadır. Jack Çiftçi Philips'in hayvanlarını sağar."

"Peki, malikâneyle Marlowların evinin arası ne kadardır?"

"Hiç. Ev eski malikâne bahçesinde. Neden sordun?"

"Bana kalırsa Kit Jeb'in ölümünü bir an önce öğrenmeli."

"Başka birinden işitip, conta yakmadan mı, demek istiyorsun?"

"Öyle de denebilir."

"Öyle diyorum."

"Sorun şu: Malikâneyle konuşmak için sabit hattan arayamayız. Ceptelefonundan da. E-posta kesinlikle olmaz. Kit de aynen böyle düşünüyor. Bana mektup yazdığında, açıkça belirtmişti."

Genç kızın konuşacağını düşünerek duraklıyor; oysa berikinin gözü onun üzerinde, devam etmesini bekliyor.

"Onun için sabah olur olmaz Mrs. Marlow'u aramanı ve malikâneye kadar gidip Kit'i kendi evine, telefonun başına götürmesini söylemeni öneriyorum. Tabii haberi benim yerime kendin vermek isteyeceğini varsayarak."

"Mrs. Marlow'a ne yalan uyduracağım?"

"Malikâne şebekesi arızalı. Bir türlü ulaşamıyorsun. Panik yok, ama Kit'le konuşmak istediğin özel bir konu var. Bunlardan birini kullanabilirsin, diye düşündüm. Böylesi çok daha güvenli."

Emily siyah yanığı alıyor ve daha önce hiç ceptelefonu görmemiş gibi, uzun parmaklarının arasında merakla evirip çeviriyor.

Cılız kanepeyi göstermeye dikkat ederek, "Eğer bir işe yarayacaksa, burada kalabilirim," diyor Toby.

Emily karşısındakine bakıyor, saatine balkıyor: Sabahın ikisi. Yatak odasından bir kuştüyü yorganla bir de yastık getiriyor.

Toby, "Şimdi sen üşüyeceksin," diye itiraz ediyor.

Genç kadın, "Hallederim," diyor.

6

Vadiye inatçı bir Cornwall pusu yerleşmişti. İki günden beri o pusu süpürüp götürecek bir batı rüzgârı da yoktu. Kit'in çalışma odasına çevirdiği ahırın kemerli tuğla pencerelerinin çoktan tomurcuklanmış yapraklarla dolmuş olması gerekirdi, ama sanki bir kefenin ölümcül beyazlığına gömülmüşlerdi: Tıpkı üç yıl önce, silah başına çağrısını beklerken Cebelitarık'ta o nefret ettiği mahpushane benzeri odasını arşınladığı zamanki gibi, koşum odasında volta atarken ona öyle geliyordu.

Saat sabahın altı buçuğunu geçiyordu ve ayağında hâlâ Mrs. Marlow'un gelip malikâne telefonuna ulaşamadığını söyleyen Emily'yle konuşması için çağırdığında aceleyle giydiği lastik çizmeler vardı. Yaptıkları konuşma, yaptıklarına konuşma denebilirse tabii, sırayı şaşırmış olmakla birlikte, aklındaydı: Yarı bilgi, kısmen uyarı ve bütünüyle bağırsaklarına saplanmış bir bıçak.

Ve yine tıpkı Cebelitarık'taki gibi, burada, ahırda da homurdanıyor, kendi kendine neredeyse yüksek sesle küfrediyordu: *Jeb. Hey Tanrım. Bütünüyle saçma sapan ... Tam da iş üzerindeyken ... Başlamak için her şey hazırken* – bütün bunların arasında da *piçler, kanlı katil pezevenkler* ve benzeri lanetler.

"Sadece kendin için değil, annemin hatırına da fazla dikkat çekmemen gerek baba. Jeb'in dul karısının hatırına da. Sadece birkaç günlüğüne baba. Jeb'in psikiyatristi olmasa da, Jeb'in psikiyatristinin sana söylediklerine de inan. Şimdi sana Toby'yi veriyorum. Benden daha iyi anlatacaktır."

Toby mi? Sabahın altısında o sinsi Bell palavracısıyla ne yapıyor ki?

"Kit? Benim, Toby."

"Onu kim vurdu, Bell?"

"Hiç kimse. İntihardı. Resmen. Sorgu yargıcı imzasını attı, polis de fazlasıyla ilgilenmiyor."

Oysa ilgilenmeleri gerekirdi! Ama böyle dememişti. O sırada söylememişti. O sırada *evet*, ve *hayır*, ve *oh pekâlâ*, ve *doğru, anlıyorum* dışında pek bir şey söylememişti.

"Kit?" – Yine Toby.

"Evet. Ne var?"

"Jeb'in malikâne ziyaretini beklerken bir belge taslağı hazırladığını söylemiştin bana. O yıllarda olan bitenin senin bakış açından hikâyesi, artı senin kulüpte onunla yaptığın konuşmanın bir özeti, ona imzalatmak için. Kit?"

"Bunda ne var? Çıplak gerçek, baştan sona her şey," diyor Kit.

"Hiçbir şey yok, Kit. Bir girişimin zamanı geldiğinde, son derecede yararlı olacağından eminim. Sadece şu: Birkaç günlüğüne kaldıracak akıllıca bir yer bulabilir misin? Zarar görmeyeceği bir yer. Kasa gibi hemen akla gelebilecek bir yer olmaz. Tavan arası ya da dışarıdaki tuvaletlerden birine, falan. Belki de Suzanna'nın parlak bir fikri vardır. Kit?"

"Gömmüşler mi Jeb'i?"

"Yakmışlar."

"Biraz fazla çabuk değil mi? Kim zorlamış ki? Anlattığın kadarıyla, burada da bir alavere-dalavere var. *Hey Tanrım.*"

"Baba?"

"Evet, Em. Buradayım. Ne var?"

"Baba? Toby'nin dediklerini yap. Lütfen. Daha fazla soru sorma. Hiçbir şey yapma, sadece eserin için güvenli bir yer bul ve anneme dikkat et. Ve burada ne yapılması gerekiyorsa, bırak Toby yapsın, çünkü olabilecek her açıdan bakmaya çalışıyor."

"*Baktığından eminim, sinsi pezevenk* – ama bunu söylememeyi başarıyor; tabii ki üçkâğıtçı Bell ne yapıp ne yapmayacağını

söyler, Emily sonuna kadar onun arkasında durur, Mrs. Marlow kulağını oturma odasının kapısına yapıştırır ve zavallı Jeb beyninde bir kurşunla ölürken, hiçbir şey söylememeyi başarması gerçekten şaşırtıcı.

*

Aklıselim için çabalayarak bir kez daha ta başına dönüyor.

Lastik çizmeleriyle Mrs. Marlow'un mutfağında dikilmiş, çamaşır makinesi çalışıyor ve kadına şu lanet makineyi susturmasını, yoksa tek bir kelime bile işitemeyeceğini söylüyor.

Baba, ben Emily.

Tanrı aşkına, Emily olduğunu biliyorum! Sen iyi misin? Neler oluyor orada? Neredesin?

Baba, senin için gerçekten üzücü haberlerimiz var. Jeb öldü. Dinliyor musun baba? Baba?

Yüce Tanrım.

Baba? İntiharmış baba. Jeb kendini vurmuş. Kendi tabancasıyla. Minibüsünde.

Hayır, yalan. Baştan aşağı saçmalık. Buraya geliyordu. Ne zaman?

Salı gecesi. Bir hafta önce.

Nerede?

Somerset'te.

Olamaz. Bana o gece intihar ettiğini mi söylüyorsun? O sahte kadın doktor beni cuma günü aradı.

Korkarım öyle, baba.

Kimliği belirlenmiş mi?

Evet.

Kim belirlemiş? Umarım o sahte doktor değildir?

Karısı.

Yüce Tanrım.

*

Sheba mızıldanıyordu. Kit hayvanı kucağına aldı, okşayarak rahatlattı ve sabahın ilk ışıklarında Jeb'in kulüp sahanlığında mırıldandığı veda sözcüklerini dinlerken gözlerini uzaklara dikti:

Bazen terk edilmişsin fikrine kapılırsın. Aforoz edilmiş gibi. Ayrıca çocukla anası, orada zihninde yatar. Kendini sorumlu hissedersin. Tamam, ama artık öyle hissetmiyorum, tamam mı? Bu yüzden bir sakıncası yoksa Sir Christopher, elini sıkacağım.

Kendini vurduğu söylenen elini bana uzatarak. *Öyleyse ilk iş, çarşamba günü malikânede görüşüyoruz* ile karışık sağlam ve güzel bir tokalaşma, eli çabuk aşçı olacağım, kahvaltıda en sevdiği şey olduğunu söylediği çırpılmış yumurta hazırlayacağım vaadi.

Bütün ısrarıma rağmen, bana Kit diyemiyordu. Yeterince saygılı olmadığı kanısındaydı, özellikle Sir Christopher için. Benim aslında şövalyeliği hiç de hak etmediğimi söylemem. Ve onun asla karışmadığı dehşetler için kendini suçlaması. Şimdi de hiç karışmadığı başka bir dehşet için suçlanıyor olması: Yani kendini öldürmekle.

Ve bu konuda ne yapmam isteniyor? Hiçbir şey. Taslak belgeyi gidip bir samanlığa gizle, her şeyi o sahtekâr Bell'e bırak ve o salak çeneni kıs.

Belki de şu çenemi gereğinden fazla kıstım.

Belki de hatam, buydu. Metelik etmeyecek konularda kıyameti koparmaya fazlasıyla hazır, ama bazı tuhaf soruları sormaya niyetsiz: *Aşağıda, evlerin arkasındaki kayalarda aslında ne oldu?* Ya da: *Üzerimde benden çok daha fazlasını hak eden en az yarım düzine adam varken, neden Karayipler'de rahat bir emeklilikle ödüllendiriliyorum?*

En kötüsü, aynı anda iki şapka giyip yanına kâr kalan genç Bell'in peşine takılıp çenesini kısmasını söyleyen kendi öz kızı –içindeki öfke yeniden kabarıyor– sadece o kadar da değil, Em'i *sesinden anlaşıldığı kadarıyla kandırıp, mantığına ve kendi kişiliğine rağmen,* aslında şurada burada kulak kabartarak

öğrendiği veya annesinden dinledikleri dışında hiçbir şeyini bilmediği bir konuya burnunu sokmaya ikna eden de Bell.

Bir de, kayıtlar için: Em'e *Operasyon Yaban Hayatı* ve ilgili konuların pisliğini anlatacak biri varsa, o kişi tek özelliği kendi bakanına casusluk yapmak olan sahtekâr Bell ya da Suzanna olmayacaktı. *Zamanı geldiğinde bunları kendi üslubuyla anlatacak olan, Em'in babası olacaktı, o kadar.*

Ve beyninde öfkeyle çınlayan bu düzensiz düşüncelerle sise batmış avludan geçerek eve doğru yürüdü.

*

Suzanna'yı sabah uykusundan kaldırmamak için bütün sessizlik becerilerini kullanarak tıraş olup, emekliliği ve şövalyeliği pahasına da olsa, bu işteki rolünü gün ışığına çıkaracağı o Crispin boku için yanlışlıkla seçtiği taşra kıyafetinin aksine, kente uygun koyu takım elbisesini giydi.

Gardırop aynasında kendini incelerken Jeb'e saygıdan siyah kravat takıp takmamayı düşündü ve çok dikkat çekeceğine, yanlış mesaj ileteceğine karar verdi. Anahtarlığına kısa süre önce taktığı antika bir anahtarla binbaşının masasındaki bir çekmeceyi açtı, Jeb'in pelür makbuzunu emanet ettiği zarfı, onun altından da el yazısı belgeyi koyduğu, üzeri TASLAK yazılı dosyayı çıkardı.

Bir an duraklayarak, keder ve öfkeden sıcak gözyaşları döktüğünü fark ederek rahatladı. Ne var ki, belgesinin başlığına şöyle bir göz atmak, coşkusunu ve kararlılığını geri getirdi:

"*Operasyon Yaban Hayatı*, Bölüm I: Birleşik Krallık Özel Kuvvetler Saha Komutanı'nın sağladığı ilave bilgiler ışığında Majesteleri'nin Bakanı'nın Cebelitarık'taki Yetkili Temsilcisi'nin görgü tanıklığı."

"Özel Kuvvetler Saha Komutanı'nın Görgü Tanıklığı" alt başlığını taşıyan Bölüm II sonsuza dek askıda kalacağı için, Bölüm I'in çifte görevi olacaktı.

Toz örtülerinin üzerinden yavaşça yatak odasına yürüyerek uyuyan karısına hayranlık ve utançla baktı, ama uyandırmamak için büyük gayret gösterdi. Mutfağa –ve evde yatak odasından duyulmadan konuşulabilecek tek telefona– ulaşınca, sahtekâr Bell'i andırır bir düzenle işe koyuldu.

Mrs. Marlow'u ara. Mrs. Marlow'u ara.

Arıyor ve sesini yükseltmemeye çalışıyor ve evet, tabii, Mrs. Marlow geceleri malikânede kalmaktan mutlu olacak, Suzanna'nın istediği kadar kalmaya hazır, zaten önemli olan da bu değil mi? – Peki, malikâne telefonu yeniden işlemeye başladı mı, çünkü *ona* tamamen kusursuz gibi geliyor?

Sıkıcı ama tatlı dostları, Walter ve Anna'yı ara.

Arıyor ve Walter'ı uyandırıyor, ama hiçbir şey Walter için sorun olamaz. Evet, tabii, o ve Anna akşam uğramaktan ve Kit ertesi güne kadar iş toplantısından dönemezse Suzanna'nın kendini ihmal edilmiş hissetmemesi için ellerinden geleni yapmaktan mutlu olacaklar, hem Suzanna Sky kanalında onlar gibi *Sneakers* dizisini izliyor mu?

Derin soluk al, mutfak masasının başına otur, hiç düzeltmeden, çizmeden, marja notlar falan düşmeden, durmadan aşağıdakileri yaz:

Suk, sevgilim,

Sen uyurken asker arkadaşımızla ilgili bir sürü şey oldu ve bunun sonucunda acilen Londra'ya kadar gitmem gerekiyor. Talihim varsa, bütün her şey akşam beş trenine yetişebileceğim gibi hallolacak; beceremezsem kuşet bulamasam da gece trenine binerim.

Kalemi elinden kaçmaya başlayınca, peşini bıraktı:

Sevgilim, seni korkunç seviyorum ama benim ayağa kalkıp fikrimi söylememin zamanı geldi ve koşulları biliyor olsaydın, bunu bütün yüreğinle kabul ederdin. Aslında bunu

benden çok daha iyi başarırdın ama kurşunlardan kaçmak yerine senin seviyene yükselmemin zamanıdır.

Ve en alttaki satır son tahlilde diğerlerinden daha açık gelse de, sekiz kırk ikiye yetişecekse ikinci bir taslak için zamanı yok demekti.

Mektubu alıp üst kata çıktı, yatak odası kapısının önünde, toz bezlerinin üzerine yerleştirdi, ağırlık olarak da soluk alet çantasından bir keski koydu.

Kütüphaneyi arayarak en son görevinden kullanılmamış bir A4 Majesteleri'nin Hizmetinde zarfı buldu, içine belge taslağını yerleştirdi, tıpkı geçen hafta genç Bell'e yolladığı mektup gibi, bolca seloteyp yapıştırarak kapattı.

Bodmin Moor'un rüzgârla çoraklaşmış ay manzarasından geçerken rahatlama ve yükselme belirtileri hissetti. Oysa tanımadığı yüzler arasında, istasyon platformunda tek başınayken, birden zaman varken acele eve dönmek, mektubu geri almak, eski kıyafetine bürünmek, Walter, Anna ve Mrs. Marlow'a dert edinmemelerini söylemek dürtüsünün etkisinde kaldı. Ama Paddington ekspresinin istasyona girmesiyle bu duygu da geçti; kısa süre sonra kendini "oturduğu yerde" Suzanna kalbini merak ettiği için kahve yerine çaylı, İngiliz usulü eksiksiz bir kahvaltı yapar buldu.

*

Kit Londra yolunda hızla ilerken, Toby Bell yeni bürosundaki masasında kaskatı oturmuş, Libya'daki son krizle uğraşıyordu. Emily'nin kanepesi sayesinde ölümcül bir kasılma hissettiği beliyle Nurofen'den, bir madensuyu şişesinde kalan son damlalardan ve genç kadının evinde geçirdikleri son iki saatten kalma bölük pörçük anılardan oluşma bir rejim sürdürüyordu.

Başlangıçta, Toby'ye kuştüyü yorganını ve yastığını verdikten sonra, kendi odasına çekilmişti. Ne var ki çok geçmeden

aynı kıyafetle geri gelecek, Toby de kendini yalnız kaldığı andan çok daha uyanık ve çok daha rahatsız hissedecekti.

Emily kol menzilinin dışına yerleşerek Galler yolculuğunu daha ayrıntılı anlatmasını istedi, Toby de büyük bir hevesle konuşmaya koyuldu. Genç kadın iç karartıcı ayrıntıları soruyor, o da anlatıyordu: Oraya kadar gezmesi mümkün olmayan, sonunda kırmızı kurşun olduğu anlaşılan ya da anlaşılmayan gezgin kan; Harry'nin Jeb'in minibüsünü en yüksek fiyata satma isteği; Brigid'in hiç sakınmadan "lanet olası" deyimini kullanması ve Jeb'in kulüpte Kit'le buluştuktan sonra Harry'den kurtulmasını ve kocasının dönüşüne hazırlanmasını söylediği son neşeli telefon konuşmasını üstü örtülü anlatması.

Emily sabırla, sabahın daha çok erken vakitteki loşluğunda rahatsız edici bir hareketsizliğe bürünen büyük kahverengi gözleriyle dinledi.

Toby daha sonra Jeb'in fotoğraflar için Shorty ile kavgasından, Jeb'in resimleri nasıl sakladığından, Brigid'in onları nasıl bulduğundan ve Blackberry'sine kopyalaması için nasıl izin verdiğinden söz etti.

Emily'nin ısrarıyla resimleri gösterdi ve yüzünün tıpkı hastanedeki gibi donmasını seyretti.

Genç kadının, "Sence, Brigid sana neden güvendi?" sorusuna Brigid'in umutsuz olduğu ve ona güvenebileceği sonucuna varmış olabileceği dışında bir cevap bulamadı, ama bu kadarı Emily'yi tatmin etmedi.

Onun ardından Jeb'in adını ve adresini yetkililerden nasıl sızdırdığını merak etti; Toby de Charlie'nin adından bahsetmeden, onunla ve karısıyla yakın arkadaş olduğunun ötesine geçmeden bir seferinde müzisyen kızları için bir iyilik yaptığını anlattı.

Hiç ilgisi yokken, "Anlaşılan, geleceği parlak bir viyolonselistmiş," diye ekledi.

"Onunla yattın mı?"

Gerçekten şaşırarak, "Daha neler! Bu çok çirkin!" diye haykırdı. "Bunu da nereden çıkardın?"

"Annem bir sürü kadınla ilişkin olduğunu anlattı. Seni Dışişleri Bakanlığı'ndakilerin karılarına sormuş."

Toby, "*Annen*, öyle mi?" diye kızgınca itiraz etti. "Pekâlâ, ne demiş o kadınlar?"

Buna ikisi de beceriksizce güldü ve konu kapandı. Bundan sonra da Emily'nin öğrenmek istediği tek şey, bir cinayet varsa Jeb'i kimin öldürdüğüydü, bu soru da Toby'yi iyi ifade edemediği bir Derin Devlet suçlamasına, oradan da bankacılıktan, sanayi ve ticaretten gelen, Whitehall ve Westminster'dan geniş kitlelerin ulaşamadığı son derecede gizli bilgilere erişimi olan, durmadan genişleyen hükümet dışı çevreye yöneltti.

Ve sıkıcı monoloğunu tamamlarken saatin altıyı çaldığını duydu, artık kanepeye uzanmaktan vazgeçmiş, oturuyordu, yanıklar önlerindeki masanın üzerinde duruyordu, Emily de resmiyetle yanına kuruldu.

Bir sonraki sorusunda bir okul müdiresi tınısı vardı:

"Pekâlâ, karşılaştığınız zaman Shorty'den ne elde etmeyi umuyorsun?" diye soruyor, Toby'nin cevap vermesini bekliyor; oysa bir cevabı olmadığı için yanıt vermesi çok güç; üstelik genç kadını dehşete düşürmemek için Shorty ile gazetecilik gibi oldukça zayıf bir görüntü altında buluşacağını, asıl kimliğini daha sonra açıklayacağını da söylemiyor.

Pek aldırmıyormuş gibi, "Sadece ne düşündüğünü anlamak istiyorum," diyor. "Eğer Shorty, Jeb'in ölümünden dediği kadar sarsılmışsa, bakarsın Jeb'in yerini alıp bizim için tanıklık yapmayı kabul eder."

"Peki, ya etmezse?"

"O zaman sanırım el sıkışıp ayrılmaktan başka yapacak bir şey kalmaz."

Emily ciddiyetle, "Bana anlattıklarına bakarsan, bu hiç de Shorty'ye uygun gibi gelmiyor," diyor.

Ve bu noktada sohbetleri, Emily'nin gözlerini indirip çenesini parmak uçlarına dayayarak düşüncelere daldığı, Toby'nin de onun araya Mrs. Marlow'u koyarak babasıyla yapacağı telefon konuşmasına hazırlandığını sandığı bir kuraklık dönemine giriyor.

Genç kadın elini uzattığında da siyah yanığı almak istediğini düşünüyor. Oysa Emily'nin uzanıp nabzını ölçüyormuş gibi iki elinin arasında tuttuğu, Toby'nin eli; ardından, hiç yorum ya da açıklama yapmadan o eli özenle Toby'nin kucağına bırakıyor.

Kendi kendine sabırsızca, "Aslında, hiç aldırma," diye mırıldanıyor – belki de Toby'ye ama Toby pek emin değil.

Bu kriz anında Toby'nin tesellisine ihtiyacı var da, bunu söylemesine gururu mu engel oluyor?

Yoksa onu düşündüğünü, ama ilgisini çekmediğini, onun için de elini geri koyduğunu mu söylemek istiyor?

Sakın kaygısının etkisiyle uzandığı mevcut ya da eski bir âşığının eli olmasın? – Dışişleri Bakanlığı'nın birinci katındaki yeni bürosunda görev bilinciyle oturur, ceket cebindeki gümüş yanık kısık bir geğirtiyle bir mesaj geldiğini haber verirken hâlâ yeğlediği açıklama, buydu.

Toby o sırada ceketini giymiyordu. Ceket, koltuğunun sırtlığına atılmış gibiydi. Bu yüzden dönmesi ve hayranlık verici muavini Hilary'nin acil yardım için kapının eşiğinde dikildiğini biliyor olsa daha dengeli bir gayretle arayacağı yanığa uzanması gerekti. Yine de hareketini sürdürdü ve hoşgörü isteyen bir tebessümle yanığı cebinden çıkardı, basılacak meçhul düğmeyi arayıp bastı ve gülümsemeye ara vermeden mesajı okudu:

Babam anneme çılgın bir mektup yazıp Londra trenine binmiş.

*

Dışişleri Bakanlığı'nın bekleme odası rahatsız koltuklardan, cam masalardan ve Britanya'nın sanayi becerileri hakkında okunamaz dergilerden oluşan, penceresiz bir zindandı. Ka-

pısında sarı apoletli kahverengi bir üniforma giymiş iriyarı bir siyah dikiliyor, bir masanın ardında da aynı üniformalı, ifadesiz bir Asyalı hatun oturuyordu. Kit'in tutuklu arkadaşları sakallı bir Yunan piskoposla, Napoli'deki Britanya Konsolosluğu'nda gördükleri muameleden şikâyete gelmiş, belirli yaşta iki kızgın hanımdı. Bakanlığın eski bir rütbeli mensubunun –üstelik, misyon başkanının– burada bekletilmesi rezaletin daniskasıydı ve zamanı geldiğinde düşüncelerini gerekli mercilere ileteceği de kesindi. Oysa Paddington'a ayak bastığında kibar fakat kararlı olmaya, kendini kaybetmemeye, yoluna çıkacak taşlarla engelleri asıl davanın hatırına görmezden gelmeye karar vermişti.

Ana kapıdakilere neşeyle, "Adım *Probyn*," demiş, doğrulamak gerekirse diye ötekiler istemeden ehliyetini uzatmıştı. "*Sir Christopher Probyn,* Emekli Yüksek Temsilci. Kendimi hâlâ personel olarak görüyor muyum? Anlaşılan, görmüyorum. Nasılsınız?"

"Kime geldiniz?"

"Müsteşara," dedi, bakanlığın özelleştirme telaşı hakkındaki içgüdüsel nefretini gizlemeye dikkat ederek, hoşgörüyle, "sanırım bugünlerde İcra Direktörü deniyor," diye ekledi. "Önemli bir makam olduğunu ve maalesef randevum olmadığını biliyorum. O olmazsa, Özel Kalem Müdürü. Oldukça gizli ve korkarım oldukça da acil" – bütün bunlar kurşun geçirmez bir cam duvarda açılmış, on beş santimlik bir delikten, öbür taraftaki mavi üniformalı, kolu şeritli suratsız genç bilgileri bilgisayara girerken, neşeyle anlatılmıştı.

"Özel kalemde muhtemelen *Kit* olarak tanırlar beni. Kit *Probyn.* Personelden olmadığımdan kesinlikle emin misiniz? Probyn, Y ile."

Elektrikli bir pinpon raketiyle üzerini sıvazladıkları, ceptelefonunu alıp anahtarları numaralı, kapakları camlı dolaplardan birine yerleştirdikleri zaman da bütünüyle sakin kalmayı başarmıştı.

"Sizler burada tam zamanlı mı çalışıyorsunuz, yoksa öteki resmi binalara da bakıyor musunuz?"

Cevap gelmemesine rağmen, hâlâ öfkelenmedi. Ellerini değerli belge taslağına uzattıklarında bile, kararlılıktan vazgeçmemekle birlikte, nezaketi elden bırakmadı.

"Özür dilerim, ama bu olmaz evlat. Senin yapacağın bir görevin var, benim de öyle. Buraya bu zarfı elden teslim etmek için ta Cornwall'dan geldim, elden teslim etmeden de bir yere gitmem."

Beriki arkadaşına bir göz attıktan sonra, "Sadece röntgen cihazından geçirmek istemiştik efendim," dedi. Adamların karmaşık makinelerini çalıştırmalarını iyi niyetle izledi, sonra zarfını geri aldı.

Görevlinin arkadaşı Kit'in kolayca alaycılık sanabileceği bir vurguyla, "Bizzat İcra Direktörü'yle görüşmek *istemiştiniz*, değil mi efendim?" diye sordu.

Kaygısızca, "Evet, öyleydi," dedi. "Hâlâ da öyle. Büyük patronun ta kendisi. Ve bu mesajı yukarıya olabildiğince çabuk iletirseniz, çok mutlu olurum."

Adamlardan biri kabinden ayrıldı. Diğeri kalıp gülümsedi.

"Trenle geldiniz, öyle mi?"

"Öyle."

"Yolculuk güzel miydi bari?"

"Çok. Çok keyifliydi."

"Öyle olmalı zaten. Eşim de aslında Lostwithiel'li."

"Harika. Gerçek bir Cornwall kızı. Ne tesadüf."

Birinci görevli dönmüştü, ama sadece son yarım saattir köpürerek, fakat asla göstermeyerek oturduğu kişiliksiz odaya kadar refakat etmek için.

Oysa sabrı şimdi ödüllendirilmek üzereydi, çünkü kapıda görünen, boynunda bir kimlik ve bir dizi elektronik anahtar taşıyan, bir okul çocuğu gibi sırıtarak, telaşla gelen ve ellerini uzatarak "Kit Probyn, ne kadar, ne kadar güzel bir sürpriz!" diyen Lojistik İmkânlar Bölümü'nden eski dostu Molly

Cranmore'du ve Kit'in yanıtı da, "Aman Tanrım, Molly," oldu. "Asırlar önce emekliye ayrıldın sanmıştım, burada ne arıyorsun?"

Molly mutlu bir sesle, sır verir gibi, "Eskiler, tatlım," diye açıldı. "Bir yardıma ihtiyaçları olduğu ya da havlu attıklarında bütün eski çocuklarla kızlara bakıyorum; tabii senin durumun *tümüyle* farklı, seni şanslı adam, sen buraya iş için geldin, biliyorum. *Pekâlâ,* öyleyse. Bizzat Tanrı'ya, elden vermek istiyorsun, ama veremeyeceksin, çünkü şu anda kuğusuna binmiş, Afrika'ya gidiyor – *haklı olarak*, demem gerekir. Gerçekten *çok* yazık, çünkü seni kaçırdığını duyunca küplere binecektir. Konu nedir?"

"Korkarım, sana bile söyleyemeyeceğim bir şey, Molly."

"Öyleyse getirdiğin belgeyi özel kaleme götürüp doğru adamı bulabilir miyim bir bakayım? –Alamam mı?– Arada gözümü ayırmayacağıma söz versem de mi?" – Kit başını sallamayı sürdürünce, "Aman Tanrım," diye doğruladı. "Pekâlâ, bir adı var mı, senin şu zarfın? İlk katlarda zilleri çaldıracak bir şey?"

Kit konuyu kendi kendine tarttı. Kod adı denilen şey, adından anlaşıldığı gibiydi, bazı şeyleri gizlemek için kullanılırdı. Ha, *bizzat* kod adı da gizlenmek istenen bir şey olabilir mi? Öyleyse, kod adları için de kod adları olacaktı, sonsuza kadar. Yine de Yunan bir piskoposla iki asabi hanımın huzurunda *Yaban Hayatı* adını yumurtlamak, kabul edebileceğinin çok ötesindeydi.

Zarfı göğsüne bastırarak, "Öyleyse söyle onlara," dedi. "Onun en yetkili temsilcisiyle konuşmam gerekiyor."

Az kaldı, diye düşündü.

*

Bu arada Toby de içgüdüsüyle St. James Park'a sığınmıştı. Gümüş renkli yanığını kulağına bastırmış, üç yıl önce Giles Oakley'ye cevapsız yakarışını gönderdiği, hayali bir Louisa

tarafından terk edildiğini bildirip tavsiye için yalvardığı aynı çınar ağacının altındaydı. Şimdi Emily'yi dinliyor ve sesinin en az kendi sesi kadar sakin olduğunu fark ediyor.

"Ne giymişti?" diye soruyor.

"Tam takımı. Koyu takım elbise, en iyi siyah ayakkabılar, en sevdiği kravat ve lacivert yağmurluk. Bir de bastonunu almamış, annem bunun alamet olduğundan emin."

"Kit annene Jeb'in ölümünden bahsetmiş mi?"

"Hayır, ama ben anlattım. Kadıncağız çok sinirli ve çok korkuyor. Kendisi için değil, Kit için. Ve, her zamanki gibi, pratik. Bodmin istasyonunu aramış. Land Rover otoparkta duruyor ve Kit'in birinci sınıf için tek günlük indirimli yaşlı vatandaş bileti aldığını sanıyorlar. Tren zamanında kalkmış ve Paddington'a zamanında varmış. Kit'in kulübünü de aramış. Çıkagelirse, karısını aramasını söylesinler diye. Bunların yeterli olmadığını anlattım ona. Kit çıkagelirse, annemi kulüptekiler aramalı. Kulübe tekrar telefon edeceğini söyledi. Ardından da beni arayacak."

"Ve evden ayrılmasından bu yana Kit'ten haber alınamadı mı?"

"Alınamadı. Ceptelefonunu da açmıyor."

"Daha önce böyle bir şey yapmış mıydı?"

"Bizimle konuşmamak gibi mi?"

"Nöbet geçirmek – izinsiz kaçmak – dizginleri ele almak – ne ad verirsen."

"Sevgili eski partnerim yeni kız arkadaşı ve ipoteğimin yarısıyla tüydüğünde, babam gidip evlerini muhasaraya almıştı."

"Sonra ne yaptı?"

"Yanlış evmiş."

Masasının başına dönmeyi kabullenen Toby kaygıyla kendi Dışişleri Bakanlığı'nın büyük kemerli pencerelerine bakıyor. Clive Steps'te yukarı aşağı gidip gelen asık suratlı, siyah takım elbiseli memur kalabalığına katıldığında, tam üç yıl önce yasadışı bant kaydını kaçırmak için geldiği, o nefis ilkba-

har pazar sabahından hatırladığı aynı asabi mide bulantısını hissediyor.

Ön kapıda, hesaplı bir risk alıyor:

"Söylesenize lütfen," –kimliğini güvenlik görevlisine göstererek– "*Sir Christopher Probyn* adında emekli bir mensubumuz buradan geçmiş olabilir mi?" Yardımcı olmak için de: "P-R-O-B-Y-N."

Görevli bilgisayara bakarken bekle.

"Buradan geçmemiş. Başka yerden girmiş olabilir. Randevusu var mıymış?"

Toby, "Bilmiyorum," diyor ve yerine döndüğünde ofisindeki Libya'da ne tarafa bakmak gerektiği konusundaki tartışmaya kaldığı yerden devam ediyor.

*

"Sir Christopher?"

"Ta kendisi."

"İcra Direktörü'nün bölümünden Asif Lancaster. Nasılsınız efendim?"

Lancaster siyahtı, Mançurya aksanıyla konuşuyordu ve on sekizinde gösteriyordu ya, o sıralar Kit için herkes böyleydi. Yine de görür görmez adama ısınıverdi. Bakanlık nihayet kapılarını dünya üzerindeki Lancaster'lara açıyorsa, diye belli belirsiz düşündü, o zaman *Operasyon Yaban Hayatı* ve sonrasını ele almaları hakkında birkaç gerçek anlattığında, daha ilgili kulaklar bulmayı umabilirdi.

Bir toplantı odasına girdiler. Rahat koltuklar. Uzun bir masa. Göller Bölgesi'nden suluboya resimler. Lancaster elini uzatıyor.

Kit, "Bir dakika, size sormam gereken bir şey var," dedi, şimdi bile elindeki zarftan ayrılmaya pek istekli görünmüyordu. "Siz ve yanınızdakiler *Yaban Hayatı* konusunda yetkili misiniz?"

Lancaster önce ona, sonra zarfa baktı, ardından yüzünde küçümseyici bir tebessüm belirdi.

"Sanırım, yetkili olduğumuzu rahatlıkla söyleyebilirim," dedi, sonra da zarfı Kit'in dirençsiz parmakları arasından usulca alarak yandaki bir odaya girip kayboldu.

*

Lancaster'ın kapıyı açıp söz verdiği hukuk danışmanıyla yardımcısına yol vermesi için Suzanna'nın yirmi beşinci yıldönümü armağanı altın Cartier'de doksan dakika daha geçmesi gerekecekti. Bu sürede en az dört kere gelmiş, birinde Kit'e kahve önermiş, ikincisinde kahveyi getirmiş, diğer ikisinde de Lionel'in dosyayı incelediğini, o ve Frances kırtasiye işinden başlarını kaldırır kaldırmaz, buraya geleceklerini söylemişti.

"*Lionel?*"

"Hukuk danışman yardımcımız. Haftanın yarısını Kabine Bürosu'nda, yarısını da burada geçirir. Sizin Paris'te ticaret danışmanı olduğunuz dönemde, orada hukuk ataşe yardımcısıymış."

"Vay, vay, vay, *Lionel* demek?" diyor Kit, odadaki en gösterişsiz kadınları dansa kaldırmayı onur borcu sayan saygın, oldukça ketum, açık renk saçlı ve çilli genci hatırlayıp keyifleniyor.

Umutla, "Ya Frances?" diye soruyor.

"Frances İcra Direktörü'nün şemsiyesi altında, güvenlikten sorumlu yeni müdürümüz. O da hukukçu." Tebessüm. "Başlangıçta serbest avukatlık yaparken ışığı gördü, şimdi de bizimle olmaktan mutlu."

Frances'in mutlu olduğunu başka türlü öğrenemeyeceği için, bu bilgi Kit'i memnun etti. Genç kadının masada karşısına geçip oturma tavrını bütünüyle hazin buldu: Sadece siyah takım elbisesi, kısa kesilmiş saçları ve gözlerinin içine bakmamak için gösterdiği çabadan dolayı da değil.

Öte yandaysa, aradan geçen yirmi yıla rağmen Lionel

hâlâ aynı düzgün, aynı titiz insandı. Tamam, çiller yerlerini karaciğer lekelerine bırakmıştı, açık renk saçları da tatsız bir griye çalıyordu ya, o masum tebessümün parıltısı sönmemiş, el sıkması da gücünü yitirmemişti. Kit Lionel'in pipo içtiğini hatırladı, vazgeçmiş olacağını düşündü.

"Kit, seni görmek süper," dedi ve yüzünü coşkuyla, Kit'in kabul edeceğinden daha da yakına yanaştırdı. "Hak edilmiş emeklilik nasıl gidiyor? Tanrı şahidimdir ya, benimkini iple çekiyorum! Bu arada, şu senin Karayipler turu hakkında da harika şeyler işitiyoruz." Sesini alçaltarak: "Ya Suzanna? *O taraf* nasıl gidiyor? Biraz düzeldi mi?"

"Çok düzeldi. Evet, teşekkürler, iyileşti," dedi Kit. Ve sanki aklına yeni gelmiş gibi, kabaca: "Doğrusunu istersen, bütün bunları geride bırakmak istiyor. Ben de öyle. Biraz sıkıntılı oldu. Özellikle de Suki için."

"Evet, tabii, *kesinlikle* farkındayız ve son derecede yararlı, hatta tam zamanında gelen belgen ve –nasıl söylemeli?– gemiyi sarsmadan doğruca bize getirmenden dolayı çok müteşekkiriz," dedi ketumluğundan pek iz kalmamış Lionel, masanın başına yerleşirken. "Öyle değil mi Frances?" –Dosyayı hızla açıp, Kit'in el yazısı belgesinin fotokopisini göstererek– "Kaygılarını *bütünüyle* paylaşıyoruz. Demek istiyorum ki, insan neler hissettiğinizi ancak tahmin edebilir. Ya Suzanna, zavallı kız. Frances, sanırım ikimiz adına konuşabilirim?"

Konuşabiliyor olsa da Frances, Güvenlikten Sorumlu Müdürümüz, hiçbir şey belli etmedi. O da Kit'in belgesinin fotokopisini karıştırıyor ama bunu öylesine yavaş yapıyordu ki, Kit bir an ezberlemeye çalıştığını düşündü.

Başını kaldırmadan, "Suzanna herhangi bir beyan imzaladı mı, Sir Christopher?" diye sordu.

Kit *Sir Christopher* hitabından ilk kez hoşlanmayarak, "*Ne* beyanı?" diye sordu. "*Ne* imzası?"

"Devlet Sırları Yasası beyanı" –başı hâlâ kâğıtlara gömülü– "hükümlerin ve müeyyidelerin bilincinde olduğuna

dair." Kit yanıtlayamadan önce de, Lionel'e dönerek: "Yoksa o dönemde partnere ve önemli diğerlerine imzalatmıyor muyduk? Tam olarak ne zaman uygulanmaya başladığını unutuyorum."

Lionel hevesle, "Aslına bakarsan, ben de kesinlikle emin değilim," dedi. "Kit, bu konuda *sen* ne dersin?"

Kit, "Hiç fikrim yok," diye homurdandı. "Böyle bir belge imzaladığını hiç görmedim. En azından imzaladıysa da, *bana* söylemedi." Ve uzun süredir baskıladığı sağlıksız öfke su yüzüne çıkarken. "Tanrı aşkına, ne imzalayıp ne imzalamadığı fark eder mi? Bildiğini biliyor olması benim suçum değil. Onun da değil. Kadıncağız ne yapacağını bilemiyor. *Ben* de bilemiyorum. Cevap istiyor. Hepimiz istiyoruz."

"Hepimiz?" diye tekrarladı Frances, soluk yüzünü bir çeşit soğuk alarm gibi Kit'e doğru kaldırarak. "Bu denklemde *hepimiz* kim? Yoksa bize bu kâğıdın içeriğinden haberdar olan başkaları da var mı diyorsunuz?"

Kit öfkeyle, "Varsa da, *benden* duymadılar," dedi ve dostça bir rahatlama sunar diye Lionel'e döndü. "Jeb'den de. Jeb boşboğaz değildi, kurallara uyardı. Basına ya da benzer bir yere gitmedi. Kesinlikle çizgilerin içinde kaldı. Milletvekiline mektup yazdı, birliğine yazdı – bana sorarsanız sizlere de," diye suçlar gibi bitirdi.

Lionel teselli etmek istermiş gibi avucunun içiyle kıvır kıvır kır saçlarına usulca dokunarak, "Evet, tabii, bütün bunlar *çok* acı verici ve *çok* haksız," dedi. "Sanırım şu geçen yıllar boyunca bu *çok* tartışmalı, *çok* karmaşık, birçok cephesi olan – nasıl diyebiliriz, Frances? Olayı bütünüyle anlamak için çok çabaladık."

"*Biz* kim oluyor burada?" diye homurdandı Kit, ama sorusu güme gitti.

"Herkes çok yardımcı ve çok anlayışlı davrandı – aynı fikirde değil misin, Frances?" diye devam etti Lionel ve elini alt dudağına götürerek teselli vermek ister gibi büktü. "Demek

istiyorum ki, bu konularda *gerçekten* çok sıkı olan – ve tabii *gayriresmi* bir yana, resmi bir mevkileri de olmayan *Amerikalılar* bile Ajans'ın herhangi bir yardım ya da desteği *imasıyla* aralarına mesafe koydular ki bunun için onlara teşekkür borçluyuz, öyle değil mi Frances?"

Yeniden Kit'e dönerek:

"Ve soruşturma açtık, tabii. Dahili bir soruşturma. Gerekli titizliği göstererek. Ve soruşturmanın sonucunda zavallı Fergus Quinn kendi kılıcının üzerine düştü ve –sanırım bu görüşü paylaşırsın, Frances– bu da o sırada yapılması gereken en düzgün şeydi. Oysa bugün, düzgün işler yapan kim var? Yani, insan istifa etmesi gerekip de yanından bile geçmeyen politikacıları *düşününce*, zavallı Fergus sütten çıkmış ak kaşık gibi kalıyor. Frances, sanırım söylemek istediğin bir şey vardı?"

Vardı:

"Benim anlayamadığım, Sir Christopher, bu belge ne anlama geliyor? Bir suçlama mı? Tanık ifadesi mi? Yoksa birinin size söylediklerinin tutanağı olup, tarafınızdan hiçbir taahhüt olmadan, ister alın-ister almayın der gibi getirmek istediğiniz bir şey mi?"

"Tanrı aşkına, neyse, o işte!" diye cevap verdi Kit. Öfkesi artık burnundaydı. "*Operasyon Yaban Hayatı* su katılmadık bir fiyasko. Eksiksiz. Tetikleyen istihbarat palavraydı, iki masum insan vurularak öldürüldü ve –bana kalırsa *burası* da dahil– ilgili tüm tarafların üç yıldır sürdürdüğü bir örtbas çabası vardı. Ve sesini çıkarmaya hazır tek kişi de çok ciddi araştırılması gereken bir şekilde ve zamansız öldü." Havlar gibi, "Hem de çok ciddi," diye tamamladı.

Lionel Frances'e doğru yardım etmek ister gibi, "Pekâlâ tamam, sanırım *talep edilmemiş belge kaydı*, diyebiliriz," diye fısıldadı.

Oysa Frances kolay yatışacak gibi değildi:

"Mr. Crispin ve diğerleri aleyhindeki beyanınızın bütün ağırlığının Jeb Owens'ın size kulübünüzdeki o gece saat 11 ile

sabah saat 5 arasında anlattıklarına dayandığını söylersem, durumu abartmış mı olurum, Sir Christopher? Jeb'in eşinize verdiği ve bir çeşit ek olarak kullandığınız sözde *makbuzu* şimdilik bunların dışında tutuyorum."

Kit bir an konuşamayacak kadar afallamış görünüyordu.

"Ya benim tanıklığım ne olacak? Ben de *oradaydım*, öyle değil mi? Yamaçta! Cebelitarık'ta. Bakanın oradaki adamı. Tavsiyemi istemişti. Ben de verdim. Sakın bana kimsenin konuşulanları kaydetmediğini söylemeyin. *İçeri girmek için bir neden yok.* Bunlar benim sözlerim, açık ve seçik. Jeb de benimle aynı fikirdeydi. Hepsi aynı fikirdeydi. Shorty, onlarla birlikte olan herkes. Oysa girme emrini aldılar ve girdiler. Koyun oldukları için değil. Düzgün askerler olarak böyle yapmaları gerektiği için! Emirler ne kadar aptalca olursa olsun. Öyleydi, üstelik. *Bütünüyle* aptalca. Mantıklı nedeni mi yok? Aldırma. Emir, emirdir," diye ekledi, vurgulamak için.

Frances Kit'in belgesinde bir başka sayfayı inceliyordu:

"Eminim Cebelitarık'ta *gördüğünüz* ve *işittiğiniz* her şey operasyonu planlayanların ve sonucunu değerlendirebilecek durumda olanların *daha sonraki* açıklamalarıyla tam olarak örtüşüyordu, öyle değil mi? Oysa *sizin* aynı değerlendirmeyi yapacak durumda olmadığınız aşikâr. Sonucu hakkında en ufak bir fikriniz yoktu. Siz sadece başkalarının söylediklerine dayanıyorsunuz. Önce, planlayıcıların size söylediğine inanıyorsunuz, daha sonra da Jeb Owens'ın anlattıklarına. Kendi tercihlerinizin dışında herhangi bir somut kanıta dayanmadan. Haksız mıyım?"

Kit'e soruyu yanıtlama fırsatı bırakmadan, bir yenisini sordu:

"O akşam odanıza çıkmadan önce ne kadar içtiğinizi söyleyebilir misiniz?"

Kit zaman ve mekân kavramını yitiren, tekrar bulmaya çalışan biri gibi bocaladı, gözlerini ardı ardına kırpıştırdı.

"Fazla değil," dedi. "Etkisi kısa zamanda geçti. İçkiye alışığım. Böylesi bir şokla karşılaşınca, çabucak ayılıyorsunuz."

"Hiç uyuyabildiniz mi?"

"Nerede?"

"Kulüpte. Kulüpteki odanızda. O gece ve sabahın erken saatlerinde. Uyudunuz mu, uyumadınız mı?"

"Nasıl uyuyabilirdim ki? Bütün gece *konuşuyorduk!*"

"Bu belge Jeb'in sabahın ilk ışıklarıyla birlikte sizden ayrıldığını ve bilmediğimiz bir yoldan kulüpten çıktığını söylüyor. Jeb'in böylesine mucize gibi kaybolmasından sonra tekrar uyuyabildiniz mi?"

"Hiç uyumamıştım ki, tekrar uyumaktan söz edebileyim. Üstelik gidişi de pek *mucize* gibi değildi. Profesyonelceydi. Jeb profesyoneldi. İşinin tüm inceliklerini biliyordu."

"Bir de uyandınız ki –abrakadabra– yerinde yeller esiyor."

"Söyledim size, çoktan gitmişti. *Abrakadabra* falan yoktu! *Gizlilik* vardı. O adam gizlenmenin ustasıydı," – sanki ona yeni gelen bir kavramdan söz ediyormuş gibi.

Lionel söze karıştı, düzgün Lionel:

"Kit –erkek erkeğe– o gece Jeb'le birlikte ne kadar götürdüğünüzü söyle bize – yaklaşık bir fikir ver. İnsanlar gerçekte ne kadar içtiklerini söylemekten hoşlanmaz, ama bu hikâyenin sonuna kadar gideceksek, her şeyi bilmemiz gerek, bütün ayrıntılarıyla."

Kit aşağılar gibi, "*Sıcak bira* içtik," dedi. "Jeb birkaç yudum aldı, çoğunu bıraktı. Bu kadarı yeterli mi?"

"Ama *aslında*," –Lionel artık Kit'e değil, kızıl kıllı parmaklarına bakıyor– "gerçekten işin dibine indiğinde, iki *pint* biradan söz ediyoruz, öyle değil mi? Ve dediğin gibi, Jeb de içkici biri değil –daha doğrusu, değildi, zavallı– onun için ikisini de sen dikmiş olmalısın. Doğru mu?"

"Mümkün."

Frances bir kez daha notlarına konuşuyordu:

"Pekâlâ, demek ki yemekte ve yemek sonrasında içtiğiniz çok önemli miktarda içkinin üzerine iki *pint* biradan söz ediyoruz. Tabii daha kulübe varmadan Connaught'ta Crispin'le

tükettiğiniz iki duble on sekiz yıllık Macallan'ı saymadık bile. Birlikte sayınca, on sekiz – yirmi ünite diyelim. Bu arada gece bekçisinin aklını çelerken, sadece bir bira bardağından bahsetmenizden de sonuç çıkarılabilir. Demek ki, aslında kendiniz için ısmarlıyordunuz. Sadece kendiniz."

"Yoksa gidip kulübümü mü çomakladınız? Ne kadar rezilce! *Tabii* sadece bir bira bardağı olacaktı! Yoksa gece bekçisine odamda biri olduğunu söylememi mi bekliyordunuz? Bu arada, kiminle konuştunuz? Sekreterle mi? Aman Tanrım!"

Lionel'e hitap ediyordu ya, Lionel yine saçlarını sıvazlamaya girişmişti ve Frances'in daha söyleyecekleri vardı:

"Bu arada istediği kadar gizlenme ustası olsun, herhangi birinin kulübe girmesinin imkânsız olduğunu da güvenilir kaynaklardan öğrendik; ne servis kapısından, ne arkadaki girişten, ne de her an hem kapıcı hem de kapalı devre televizyonuyla denetlenen ön kapıdan. Dahası, bütün kulüp personeli polisten onaylı ve güvenlik konusunda bilinçli."

Kit köpürüyor, tıkanıyor, berraklık, ölçülülük ve mantıklılık için çabalıyordu:

"Buraya baksanıza siz, sorguya çekmeyin beni. Crispin'i sorgulayın. Elliot'ı sorgulayın. Amerikalılara gidin. Çoktan ölmüş Jeb'in çıldırdığını söyleyen o sahte kadın doktoru bulun." Tökezleme. Soluk alma. Yutkunma. "Ve Quinn'i bulun, her neredeyse. Orada, evlerin arasındaki kayalıklarda gerçekte neler olduğunu anlatmasını söyleyin."

Bitirdiğini sanıyorken, öyle olmadığını fark etti:

"Ve doğru dürüst bir kamu soruşturması başlatın. O zavallı kadınla çocuğun izlerini bulun ve akrabaları için bir tazminat ödeyin! Ve bunları yaptıktan sonra, yazdıklarımı imzalayıp, kendi kelimelerini eklemesinden bir gün önce Jeb'i kimin öldürdüğünü bulun." Ve biraz düzensizce: "Ve Tanrı aşkına, o sahtekâr Crispin'in söylediği hiçbir şeye inanmayın. Adam gırtlağına kadar yalana batmış."

Lionel saçını sıvazlamayı bitirmişti:

"Evet, pekâlâ, Kit. Bu konuyu fazla büyütmek niyetinde değilim, ama bıçak kemiğe dayanırsa, inan bana kendini çok sağlıksız bir konumda bulabilirsin. Getirdiğin belgenin sonucunda başlayabilecek –çok istediğin– kamu soruşturmasıyla Frances'le benim aklımızdaki kovuşturma arasında ışık yılları var. Ulusal güvenlikle *en ufak* bir ilgisi olduğu düşünülen her şey –başarılı ya da başarısız gizli operasyonlar, sadece planlanmış olsun, gerçekleştirilmiş olsun, olağanüstü insan iadeleri, bizim ya da özellikle Amerikalıların sağlam sorgulama yöntemleri– doğruca Devlet Sırları kutusuna girer, üstelik korkarım tanıklarıyla da birlikte" – gözlerini kaldırıp saygıyla Frances'e bakınca Frances de omuzlarını dikleştiriyor ve sanki havaya kalkmasından korkuyormuş gibi, ellerini önündeki açık dosyanın üzerine yerleştiriyor:

"Sir Christopher," diye başlıyor, "durumunuzun çok tehlikeli olduğunu bildirmekle görevliyim. Evet, doğru, çok gizli bir operasyona katıldınız. Öteki katılanlar dağıldı. Sizinkinin dışındaki belgeler düzensiz. Bu büronun erişimine açık birkaç dosyada katılımcılardan hiçbirinin adı belirtilmemiş – biri hariç. Sizinki. Bu da, daha ziyade bu belge bir *cinayet* soruşturmasıyla sonuçlanırsa, olay yerinde en yüksek Britanya temsilcisi olarak *sizin* adınızın öne çıkacağı, sizin de buna göre savunma yapacağınız anlamına geliyor. Lionel?" – Meslektaşına hoşgörüyle dönerek.

"Evet, tabii, korkarım bunlar kötü haber, Kit. İyi habere gelince, maalesef pek iyi haber de yok. Bazı hassas konularla ilgili durumlar için sizlerin zamanından farklı, yeni kurallarımız var. Bazıları uygulanıyor; bazılarının da eli kulağında diye düşünüyoruz. Ve maalesef, *Yaban Hayatı* bu kutulardan çoğuna uyuyor. Korkarım bu da herhangi bir soruşturmanın kapalı kapılar ardında yürütülmesi demek. Senin aleyhine bir karar verilirse –ve sen bir dava açmayı seçersen– dava açmak en doğal hakkındır – o zaman duruşma çok dikkatle seçilmiş ve bilgilendirilmiş, bazıları *senin* lehine konuşmak için ellerinden

geleni yapacak, bazıları da pek öyle davranmayacak bir avuç onaylanmış hukukçuya emanet edilecek. Ve hükümet yargıca kendi görüşünü sunarken sen –ya da o tuhaf adınla, *davacı*– salondan uzaklaştırılacak, böylelikle doğrudan ya da temsilcilerin vasıtasıyla hükümetin görüşüne itiraz edemeyeceksin. Ve şu anda görüşülmekte olan kurallar çerçevesinde, duruşmanın bizzat *varlığı* bile gizli tutulabilecek. Tabii senin durumunda, karar da."

Yeni bir kötü haber dizisini müjdeleyen hüzünlü bir tebessümle, durumu özetledi:

"Ve sonra, Frances'in çok *haklı* olarak değindiği gibi, hakkında herhangi bir ceza davası açılmasına karar *verilirse*, hüküm verilinceye kadar her türlü takibat *mutlak* gizlilik içinde yürütülecek. Bu da maalesef şu demek oluyor, Kit," –yeniden hoşgörülü bir tebessüm, ancak yasaya mı, yoksa kurbana mı dönük olduğu belli değil– "ne kadar *gaddarca* olsa da, Suzanna senin yargılandığını bilmeyecek, tabii bir an için yargılandığını varsayarsak. En azından sen suçlu bulununcaya kadar bilmeyecek – yine suçlu bulunacağını varsayarsak. Bir çeşit jüri *olacak* – ama tabii seçilmeden önce bütün üyelerin güvenlik hizmetleri tarafından araştırılacak olması insanın haklı çıkmasına pek ihtimal bırakmayacak. Ve *sen, kendi* açından aleyhinde ortaya konacak kanıtları görebileceksin –en azından, geniş hatlarıyla görebileceksin, diyelim– ama maalesef en yakınlarınla ve en sevdiklerinle paylaşamayacaksın. Ha, bu arada ihbarcılık da *kendi başına* kesinlikle bir savunma olarak kabul edilmeyecek, çünkü ihbarcılık tanım olarak bir risk işidir ve kişisel görüşüme göre öyle de kalmalıdır. Burada işin gerçek tehlikesini bilerek göstermeye çalışıyorum, Kit. Sanırım ben de Frances de bunu sana açıklamak zorundayız. Öyle değil mi Frances?"

Kit tutarsızca, "O öldü," diye fısıldadı. Sonra yine yeterince yüksek sesle konuşmadığından korkarak: "Jeb *öldü*."

Frances ilk kez Kit'in bir görüşünü kabul ederek, "Maale-

sef doğru, öyle," diye onayladı. "Ama belki ima ettiğiniz şartlarda değil. Hasta bir asker kendi silahıyla intihar etti. Ne yazık ki bu, giderek daha çok karşılaştığımız bir uygulama. Polis kuşkulanmak için hiçbir neden bulamamışken, kararlarına nasıl itiraz ederiz? Bu arada, asla size karşı kullanılmayacağı umuduyla bu belgenizi kayıtlarımıza alıyoruz. Bu umudumu paylaştığınızdan eminim."

*

Kit büyük merdivenin dibine vardığında ne tarafa dönmesi gerektiğini unutmuşa benziyor, neyse ki ona ön kapıya kadar rehberlik edecek Lancaster var.

El sıkışırken, Kit, "Adım ne demiştin dostum?" diye soruyor."

"Lancaster, efendim."

"Çok yardımcı oldun," diyor Kit.

*

Kit Probyn'ın Pall Mall'daki kulübünün sigara salonunda gerçekten görüldüğü haberi –annesinin bir tüyosu üzerine yine Emily tarafından, siyah yanıkla, SMS mesajıyla iletilmişti– Toby'ye tam bir Libyalı asi grubuyla görüşmenin arzu edilip edilmeyeceğini kararlaştırmak üzere üçüncü kattaki toplantı odasının uzun masasının başına geçerken ulaştı. İskemlesinden fırlayıp odadan kaçmak için nasıl bir bahane uydurduğunu pek çıkaramıyordu. Herkesin gözü önünde gümüş yanığı cebinden çıkardığını, –başka seçeneği yoktu– mesajı okuyup, "Aman Tanrım, çok özür dilerim," dediğini, sonra Jeb'in ölüm haberi hâlâ zihninden çıkmadığına göre, muhtemelen ölmekte olan birileri hakkında bir şeyler söylemiş olacağını hatırlıyordu tabii.

Merdivenden çıkan bir Çin heyetinin yanından hızla indiğini, muayenehanesini bırakıp St. James's Park metrosuna binen

Emily'yle konuşurken, Bakanlık'la Pall Mall arasındaki bin metreyi yarı yürür, yarı koşarak geçtiğini de hatırlıyordu. Kulüp sekreteri, Kit görünür görünmez Suzanna'ya haber verme sözünü, ondan beklenecek içtenlikle olmasa da yerine getirmişti:

"Anneme bakılırsa, adam babamdan bir çeşit kaçak mahkûm gibi bahsetmiş. Anlaşılan öğleden sonra polis de gelip, babam hakkında bir sürü soru sormuş. *Gelişmiş güvenlik incelemesi* diye bir şey, demişler. Ne kadar içtiği, kulüpte son kaldığı zaman odasında bir adam bulunup bulunmadığı gibi, inanabiliyor musun? Yiyecek ve içecek bulması için gece bekçisine rüşvet vermiş mi – bütün bunların anlamı ne?"

Toby çabadan nefes nefese, gümüş yanığını kulağına yapıştırarak Kit'in kulübünün görkemli ana kapısına çıkan sekiz taş basamağın yanında, kararlaştırdıkları yerde beklemeye koyuldu. Ve birden Emily ona doğru uçuyordu, –daha önce hiç görmediği gibi bir Emily– koşucu Emily, özgürlüğüne kavuşmuş yabani çocuk, yağmurluğu dalgalanarak, koyu renk saçları barut rengi göğün üzerinde, ardından süzülerek.

Toby önde, basamakları tırmandılar. Loby karanlıktı ve lahana kokuyordu. Sekreter uzun boylu ve kupkuruydu.

Genizden gelme keyifsiz bir sesle, "Babanız Long Kütüphanesi'ne intikal etti," dedi. "Hanımlar maalesef giremiyor. Aşağıya inebilirsiniz, ama ancak altı buçuktan sonra." Ve Toby'ye, yukarıdan aşağıya süzdükten sonra: Kravat, ceket, uygun pantolon. "Misafiri olarak girmenizde bir sakınca yok. Misafiri olduğunuzu onaylar mı?"

Toby soruyu duymazdan gelip Emily'ye döndü:

"Burada oyalanmana gerek yok. Bir taksi durdurup biz gelene kadar içinde beklesen?"

Loş masaların başında, eski kitap dolu kafeslerin arasında kır saçlı erkekler oturmuş içiyor, kafa kafaya vermiş konuşuyordu. Onların ötesinde, mermer büstlere ayrılmış bir girintide viski kadehinin üzerine eğilmiş, omuzları düzensiz soluklarına uyup sarsılarak tek başına oturan Kit'i gördü.

Kulağına eğilip, "Bell," dedi.

Kit başını kaldırmadı: "Üye olduğunu bilmiyordum."

"Değilim. Senin misafirinim. Onun için bana bir içki ısmarlamanı isterim. Sakıncası yoksa, votka. Büyük olsun," dedi bir garsona. "Sir Christopher'ın hesabına lütfen. Tonik, buz, limon." Oturdu. "Bakanlık'ta kiminle konuştun?"

"Seni ilgilendirmez."

"Bak, işte ondan pek emin değilim. Başvurunu yaptın. Doğru mu?"

Kit, başı önünde. Viskiden uzun bir yudum.

"Ne başvuruydu ama," diye homurdandı.

"Onlara elindeki belgeyi gösterdin. Jeb'i beklerken hazırladığın taslağı."

Garson beklenmeyecek şevkle masanın üzerine Toby'nin votkasıyla birlikte Kit'in hesabıyla bir de tükenmez bıraktı.

Toby sertçe, "Biraz sonra," deyip, uzaklaşana kadar bekledi. "Lütfen bana sadece şunu anlat. Verdiğin belgede *benim* adım geçiyor mu – geçiyor muydu? İzinsiz bir bant kaydına değinmeyi gerekli görmüş olabilir misin? Ya da Quinn'in eski bir Özel Kalem Müdürü'ne? Değindin mi Kit?"

Kit'in başı hâlâ önünde, ama bir yandan diğerine sallanıyor.

"Yani benden hiç bahsetmedin? Öyle mi? Yoksa sadece cevap vermeyi mi reddediyorsun? Toby Bell'den bahis yok? *Hiç yok?* Ne yazılı olarak, ne de onlarla sohbetin sırasında?"

Kit kulak tırmalayıcı bir kahkahayla, "*Sohbetmiş!*" dedi.

Benim bu konuyla ilgimden bahsettin mi, bahsetmedin mi? Evet mi, hayır mı?"

"Hayır, bahsetmedim! Beni ne sanıyorsun? Aptalın teki olmak yetmedi, bir de ispiyoncu mu oldum?"

"Dün Jeb'in dul karısını gördüm. Galler'de. Uzun bir konuşmamız oldu. Bana çok yararlı ipuçları verdi."

Sonunda Kit'in başı kalktı ve Toby kızarmış gözlerin çukurlarında birikmiş gözyaşlarını görünce rahatsız oldu.

"*Brigid*'le mi karşılaştın?"

"Evet, doğru, Brigid'i gördüm."

"Ne durumda, zavallı kız? Ah Tanrım."

"En az kocası kadar yiğit. Oğlan da harika. Beni Shorty'ye yönlendirdi. Onunla bir buluşma ayarladım. Bir daha söyle. Gerçekten benden bahsetmedin mi? Bahsetmiş olsan, anlardım. Sadece kesinlikle bilmem gerek."

"Hayır, tekrar ediyorum, *hayır*. Hey Tanrım, daha kaç kere söylemem gerekiyor?"

Kit makbuzu imzaladı, Toby'nin uzattığı kolu reddederek, sarsılarak ayaklandı.

"Hem kızımla ne işin var?" diye sordu, beklenmedik bir anda yüz yüze geldiklerinde.

"Gayet iyi geçiniyoruz."

"O Bernard pisliğinin yaptıklarını tekrarlama."

"Şu anda bizi bekliyor."

"Nerede?"

Toby bir elini hazırda tutarak, Long Kütüphanesi'nin bir ucundan diğerine giden, sekreterin önünden geçip lobiye uğrayan, merdivenden inen ve söylendiği gibi içinde değil, taksinin yanında, yağmurun altında durup babası için kapıyı açık tutan Emily'nin yanına varan yolculuk boyunca Kit'e eşlik etti.

Genç kadın Kit'i arabaya sıkıca yerleştirdikten sonra, "Doğruca Paddington'a gidiyoruz," dedi. "Yataklıdan önce Kit'in bir şeyler yemesi gerek. Ya sen?"

"Chatham House'ta bir konferans var. Orada görünmem gerekiyor."

"Öyleyse akşam konuşuruz."

Kit'in taksinin içinden onlara diktiği şaşkın bakışlarının bilinciyle, "Pekâlâ. İşin aslını astarını öğren bakalım. İyi fikir," dedi Toby.

Genç kadına yalan mı söylemişti? Pek sayılmaz. Chatham House'ta konferans vardı ve gerçekten orada bekleniyordu, ama katılmayı hiç düşünmemişti. Ceket cebinde, gümüş

renkli yanığın arkasına yerleştirilmiş –şişliğini köprücük kemiğinde hissedebiliyordu– ünlü görünüşlü bir bankacılık kurumundan gönderilen, saat üçte Dışişleri Bakanlığı'nın ana girişine imza karşılığında elden teslim edilen, kalın kâğıda yazılmış bir mektup vardı. Kalın elektronik harflerle Toby'yi o saatle gece yarısı arasında herhangi bir zaman, şirketin Canary Wharf'taki merkezine davet ediyordu.

İmza, Kıdemli Başkan Yardımcısı G. Oakley'nindi.

*

Thames Nehri'nden ürpertici bir gece esintisi geliyor, her sahte Roma kemerinde ve Nazi üslubu girişte oyalanan bayat sigara kokusunu önüne katıyordu. Tudor döneminden kalma sokak fenerlerinin kükürt aydınlığında kırmızı tişörtlü koşucular, tepeden tırnağa siyah üniformalara bürünmüş sekreterler, asker tıraşlı, jilet inceliğinde evrak çantalı erkekler birbirlerinin yanından bir ölüm dansındaymış gibi, akarak geçiyordu. Işıklandırılmış her kulenin önünde ve her sokak köşesinde anorak giymiş güvenlikçilerin gözleri üzerindeydi. Rastgele birini seçerek ona mektubun antetini gösterdi.

"Canada Meydanı olmalı dostum. Evet, öyle sanırım. Buraya geleli ancak bir yıl oldu," – sokak boyunca peşinden gelen yüksek kahkahalarla.

Bir yaya köprüsünün altından geçti, altın saatler, havyar ve Como Gölü'nde villaların satıldığı, bütün gece açık bir alışveriş merkezine girdi. Bir kozmetik tezgâhında çıplak omuzlu harikulade güzel bir kız onu parfümünü koklamaya davet etti.

"Atlantis House'un nerede olduğunu biliyor musun?"

Kız anlayışı kıt bir Polonyalı tebessümüyle tatlıca, "Almak istiyor musun?" diye sordu.

Önünde bütün ışıkları parıldayan bir kule bloğu yükseliyordu. Dibinde de sütunlu bir kubbe. İlk katında altın

mozaikten Masonik bir yıldız yağmuru. Mavi tepesinde de *Atlantis* sözcüğü. Kubbenin arkasında, üzeri balina işlemeli, yaklaştığında iç geçirip açılan bir çift cam kapı. Kesme kayadan bir kontuarın ardında iriyarı beyaz bir adam üzerinde adı yazılı, krom klipsli plastik bir kart uzattı:

"Ortadaki asansör, bir yere basmanıza gerek yok. İyi akşamlar, Mr. Bell."

"Size de."

Asansör yükseldi, durdu, beyaz kemerler ve beyaz alçıdan semavi perilerle süslü, yıldızlı bir arenaya açıldı. Gök kubbenin ortasından, aydınlatılmış deniz kabuklarından bir küme sarkıyordu. Onların altından –ya da Toby'ye göre onların içinden– güçlü adımlarla ona yaklaşan bir adam. Arkadan gelen ışıkta uzundu, hatta tehditkârdı, ama yaklaştıkça ufaldı, sonunda yanında dikilen, yeni icracı görkemiyle, başarılı insanlara özgü sert tebessümü, ölümsüz gençliğin bilenmiş bedeni, yeni başının koyulaşmış saçları, kusursuz dişleriyle Giles Oakley'di.

"Toby, sevgili dostum, *ne* güzel! Üstelik, *bu kadar* kısa sürede. Duygulandım ve onurlandım."

"Seni gördüğüme sevindim, Giles."

*

Baştan aşağıya gül ağacı, klimalı bir oda. Pencere yok, taze hava yok, gece-gündüz yok. Büyükannemi gömdüğümüzde, cenaze levazımatçısıyla oturup konuştuğumuz yer, burasıydı. Gül ağacından bir çalışma masası ve bir taht. Onun altında, daha düşük faniler için gül ağacından bir kahve sehpası ve gül ağacı kolçaklı iki deri koltuk. Masanın üzerinde, şişesi tam dolu olmayan çok ender Calvados için gül ağacından bir tepsi. O ana kadar birbirlerinin gözlerine hemen hiç bakmadılar. Pazarlıkta, Giles asla karşısındakinin gözüne bakmaz.

Toby Calvados'u reddedip Oakley'nin kendi kadehini dol-

durmasını izledikten sonra, Giles neşeyle, "Ee Toby, aşk hayatı nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Şöyle böyle. Hermione nasıl?"

"Ya büyük roman? Bitti ve tozu alındı mı?"

"Neden buradayım, Giles?"

"Büyük ihtimalle buraya neden geldinse, ondan" – Oakley, konuşmanın yersiz hızından mutlu olmadığını belirtir gibi dudağını bükerek.

"Neymiş peki bu neden?"

"Bundan üç yıl önce düşlenen ve –ikimizin de bildiği gibi– asla gerçekleşmeyen gizli bir operasyon." Sahte bir neşeyle, "Nedeni *bu* olabilir mi?" diye sordu.

Ama o haşarı parıltı sönmüş, ağzın ve gözlerin çevresinde bir zamanların canlı çizgileri sürekli bir ret ifadesiyle aşağıya çevrilmişti.

"*Yaban Hayatı*, demek istiyorsun," dedi Toby.

"Devlet sırlarını uluorta konuşmak niyetindeysen, evet, *Yaban Hayatı*."

"*Yaban Hayatı* başarıyla uygulandı. İki masum insanın öldürülmesi de. Sen de en az benim kadar biliyorsun."

"*Benim* ya da *senin* bilmen konuyla tamamen ilgisiz. Burada söz konusu olan, dünya biliyor mu ve bilmesi gerekiyor mu? Ve bu iki sorunun yanıtı da, sevgili dostum –senin gibi deneyimli bir diplomat bir yana, kör bir kirpinin de tahmin edeceği gibi– son derecede açık: Hayır, teşekkürler, asla. Böyle konularda zaman iyileştirmez. Çürütür. İngiliz inkârıyla geçen her yıl için, yüzlerce desibellik popüler ahlaki öfke hesapla."

Tumturaklı üslubundan memnun olarak keyifsizce gülümsedi, arkasına yaklaşıp alkış bekledi. Hiç gelmeyince, kendini bir yudum Calvados'la şımartıp rahatça devam etti:

"Bir düşün Toby: Kılık değiştirmiş İngiliz Özel Kuvvetleri'nin yardım ettiği, Cumhuriyetçi Evanjelist sağın maddi destek sağladığı Amerikan paralı askerlerinden bir

ayaktakımı. Fazladan, hızla dağılan Yeni İşçi Partisi liderliğinden ateş soluyan *neocon* artıklarıyla işbirliği yapan, bütün her şeyi çekip çeviren karanlık bir savunma müteahhidi. Ya kâr payı? Masum bir Müslüman kadınla bebeğinin ezilmiş cesetleri. Bunun medyada patladığını bir düşün! Uzun zamandır acı çeken çok kökenli nüfusuyla yürekli ama küçük Cebelitarık'a gelince: İspanya'ya iade edilmesinin çığlıkları on yıllar boyu kulaklarımızı sağır ederdi. Şu anda etmiyorsa, tabii."

"Yani?"

"Anlamadım?"

"Ne yapmamı istiyorsun?"

Oakley'nin genellikle kaypak gözleri birden ateşli bir uyarıyla Toby'ye dikildi:

"Yapmak değil, sevgili dostum. *Yapmayı* kes. Şu andan itibaren ve sonsuza kadar vazgeç. Çok geç olmadan."

"Ne için çok geç olmadan?"

"Mesleğin için – başka ne olacak? Bulunmazın peşindeki bu ahlakçı kovalamayı bırak. Seni mahvedecek. Daha önce ne idiysen, yine öyle ol. Hepsi bağışlanacak."

"Bağışlanacağını kim söylüyor?"

"Ben söylüyorum."

"Başka kim? Jay Crispin? Kim?"

"Başka kimin bağışlayacağı ne fark eder? Ülkelerinin çıkarını her şeyin üzerinde tutan bilge kadın ve erkeklerden gayriresmi bir konsorsiyum, bu seni keser mi? *Çocuk* olma, Toby."

"Jeb Owens'ı kim öldürdü?"

"Öldürdü mü? Hiç kimse. *Kendi* öldürdü. Kendini vurdu, zavallı. Yıllardır dengesizdi. Sana bunu kimse söylemedi mi? Yoksa gerçek senin için fazla mı biçimsiz?"

"Jeb Owens öldürüldü."

"Saçma. Sansasyonel saçmalık. Bunu nereden çıkarıyorsun?" Oakley'nin çenesi meydan okur gibi çıkıktı, ama sesi artık pek o kadar kendinden emin değildi.

"Jeb Owens Probyn'le buluşmadan sadece bir gün önce, yanlış elinde tuttuğu ve kendinin olmayan bir tabancayla vuruldu. Umuttan içi içine sığmıyordu. O kadar umutluydu ki, öldürüldüğü günün sabahı ayrı yaşadığı karısına telefon edip ne kadar umut dolu olduğunu, hayatlarına yeni baştan başlayacaklarını söyledi. Onu öldüren her kimse, doktor olduğunu iddia eden ikinci sınıf bir aktris buldu –aslında adını kullandığı doktor erkekti, ama kadın bundan da habersizdi– ve Jeb'in ölümünden *sonra* Probyn'in evine telefon ettirip Jeb'in hayatta olduğunu, bir akıl hastanesinde yattığını ve kimseyle görüşmek istemediğini söyletti."

"Sana bu saçmalıkları kim anlattı?" – Oysa Oakley'nin yüzü, sesi kadar bile kendinden emin değildi.

"Polis soruşturması Scotland Yard'dan gayretkeş sivil memurlar tarafından yürütüldü. Gayretkeşlikleri sayesinde, tek bir iz bile takip edilmedi. Otopsi yapılmadı, bir sürü formalite atlandı ve ceset inanılmaz bir hızla yakıldı. Dosya kapatıldı."

"Toby."

"Ne var?"

"Gerçek olduğunu varsayalım, bütün bunları ilk kez duyuyorum. Yemin ederim, hiç haberim yoktu. Onların dediği–"

"Onlar? Onlar kim? *Onlar* nereden çıktı? *Onlar* sana *ne* anlattı? Jeb cinayetinin üstünün örtüldüğünü ve herkesin rahat bir uyku çekebileceğini mi?"

"Benim anladığım Jeb'in bir depresyon anında kendini vurduğuydu; ya da umutsuzluk veya zavallı adam ne çekiyorsa, ondan – *dur!* Ne yapıyorsun? *Bekle!*"

Toby kapıda duruyordu.

"Geri gel. Israr ediyorum. Otur," Oakley'nin sesi çatlamaya yakın. "Belki de kandırıldım. Mümkün. Varsayalım. Söylediğin her şeyin doğru olduğunu varsayalım. Sırf nedenleri konuşmuş olmak için. Bana bildiklerini anlat. Karşı nedenler olacaktır mutlaka. Her zaman olur. Hiçbir şey taşa kazılı

değildir. Gerçek hayatta, değildir. Olamaz. Otur şuraya. Daha bitirmedik."

Oakley'nin yalvaran bakışları karşısında kapıdan uzaklaştı ama oturma davetini duymazdan geldi.

Oakley bir an için eski buyurganlığını geri kazanarak, "Yeniden anlat şunları," dedi. "Bütün ayrıntıları ve doğrularıyla. Kaynakların kim? Hepsi söylentidir, eminim. Her neyse. Onu öldürdüler. O çok merak ettiğin *onlar*. Öyle varsayalım. Varsaydıktan sonra, peki bu varsayımdan nasıl bir sonuç çıkaracağız? İzin verirsen, anlatayım," –kelimeler ağzından daralmış soluklar gibi çıkıyordu– "senin süvari alayının hücumunu durdurmanın zamanı geldiği sonucunu çıkarıyoruz – henüz zaman varken geçici, taktik, düzenli, olgun bir çekilme. Bir yumuşama. Her iki tarafa durumlarını gözden geçirme ve sinirlerini yatıştırma fırsatı verecek bir ateşkes. Kavgadan kaçmış olmayacaksın – kaçacaklardan olmadığını biliyorum. Cephaneni başka bir gün için saklayacaksın – daha güçlü olduğun bir gün için. İddianı sürdürürsen hayatının sonuna kadar parya olarak kalırsın. *Sen*, Toby! Senin gibi biri! Varacağın yer, orası. Elindeki kozları zamanından önce oynayan bir parya. Dünyaya bunun için getirilmedin – bunu herkesten iyi ben bilirim. Tüm ülke yeni seçkinler için ağlaşıyor. Bir tanesi için yalvarıyor. Senin gibiler için –gerçek insan– İngiltere için gerçek, bozulmamış biri –tamam, hayalci de olacak– ama ayakları yere basacak. Onlara Bell aradığınız adam, dedim. Zihni pırıl pırıl, yüreğiyle bedeni de öyle. Gerçek sevginin anlamını bile bilmiyorsun. Benimki gibi sevginin. Kör bakıyorsun. Bir gün, dedim kendi kendime, bana gelecektir. Ama hiç gelmeyeceğini biliyordum."

Ne var ki Oakley o sırada boş bir odaya konuşuyordu.

*

Toby karanlıkta yatağına uzanmış, gümüş rengi yanık sağ elinde, sokaktan gelen gece seslerini dinliyor. Eve dönünceye

kadar bekle. Yataklı, Paddington'dan 11.45'te hareket ediyor. Kontrol ettim, zamanında kalkmış. Emily taksiye binmekten nefret eder. Yoksulların yapamayacağı her şeyden nefret eder. Onun için, bekle.

Yine de yeşile basıyor.

Emily uykulu bir sesle, "Chatham House nasıldı?" diye soruyor.

"Gitmedim."

"Ee, ne yaptın peki?"

"Eski bir arkadaşa uğradım. Lafladık."

"Özel bir konuda mı?"

"Şundan bundan. Baban nasıl?"

"Görevliye teslim ettim. Öbür tarafta da annem gelip alacak."

Hemen bastırılan bir didişme. Boğuk bir, "İn aşağı!" mırıltısı.

"Salak kedi," diye açıklıyor. "Her gece yatağıma gelmeye kalkıyor, her seferinde itip indiriyorum. Sen kim sandın?"

"Meraka cesaret edemedim."

"Babam benimle ilgili fikirlerin olduğundan emin. Haklı mı?"

"Muhtemelen."

Uzun sessizlik.

Emily, "Yarın günlerden ne," diye soruyor.

"Perşembe."

"Adamınla buluşuyorsun, değil mi?"

"Evet."

"Klinik günüm. Öğlene doğru biter. Sonra iki ev vizitesi."

"Öyleyse belki akşam."

"Belki." Uzun sessizlik. "Bu akşam yanlış bir şey mi yaptın?"

"Sadece arkadaşım. Eşcinsel olduğumu sanıyor."

"Değil misin?"

"Hayır. Sanmam."

"Nezaketen de mi boyun eğmedin?"

"Hatırladığım kadarıyla, hayır."

"Pekâlâ, iyi öyleyse, değil mi?"

Konuşmaya devam et, demek istiyordu. Senin umutların veya düşlerin olması gerekmez. Herhangi bir şey de olur. Yeter ki Giles'ı kafamdan atana kadar konuşmaya devam et.

7

İnkâr etmek zorunda olduğu fikirlerle ve acilen canlandırması gereken düşüncelerle kötü uyanmıştı. Emily'in söylediği yatıştırıcı kelimelere rağmen, uyandığında aklında Oakley'nin kederli yüzüyle yakaran sesi vardı.

Ben orospuyum.

Bilmiyordum.

Biliyordum ve onu yönlendirdim.

Bilmiyordum ve bilmem gerekirdi.

Benden başka herkes biliyordu.

Ve en sık olanı: Hamburg'dan sonra, nasıl bu kadar aptallık ederim – herkesin iştahlandığına hakkı olduğunu, ne de olsa Giles'tan başka kimsenin zarar görmediğini nasıl düşünürüm?

Aynı zamanda da şuraya buraya yaptığı ziyaretlerinin ne denli ortaya çıktığı konusunda Oakley'nin verdiği ya da vermediği bilgilerle hasar değerlendirmesine de girişmişti. Oakley'nin kaynağı, neredeyse bütünüyle inandığı gibi, Charlie Wilkins ya da onun metropol polisindeki arkadaşıysa, o zaman Galler yolculuğu ve Brigid'le görüşmesi de patlamış demekti.

Oysa fotoğraflar patlamamıştı. Shorty'ye giden yol patlamamıştı. Cornwall ziyareti patlamış olabilir miydi? Muhtemelen, çünkü polis ya da polisten bazıları Kit'in kulübünün altını üstüne getirmişlerdi ve artık Emily'nin babasını kurtarmaya gelirken yanında da bir aile dostu getirdiğini biliyor olmalılardı.

Öyleyse, *ne?*

Öyleyse Shorty'ye kendini Galli bir gazeteci olarak tanıtmak ve muhbirliğe soyunmasını istemek tutulacak en iyi yol olmayabilirdi. Aslında, intihara yakın bir delilik olurdu.

Öyleyse neden her şeyi yüzüstü bırakmamalı, başımızı çarşafın altına sokup Oakley'nin tavsiyesine uymamalı, hiçbir şey olmamış gibi davranmamalı?

Ya da basit bir dille yanıtsız sorularla kendine eziyeti bırak ve Shorty'yle randevun için Mill Hill'e git, çünkü ihtiyacın olan tek şey hayatta kalmaya ve konuşmaya hazır bir görgü tanığı. Ya Shorty evet der, biz de Kit'le Jeb'in yapmayı tasarladığını yaparız, ya da Shorty hayır der ve Jay Crispin'in yanına koşup ne kadar iyi bir çocuk olduğunu anlatır ve tavan başımıza yıkılır.

Bütün bunlardan hangisi gerçekleşirse gerçekleşsin, sonunda Toby savaşı düşmanın tarafına yığıyor olacak.

*

Sally'ye telefon et, yardımcısına. Sesli mesaj kutusuna ulaş. Yiğitçe dayanılmış bir ıstırap sesi benimse:

"Sally. Ben Toby. Korkarım kahrolası yirmi yaş dişi yeniden canlandı. Bir saat sonra diş perisiyle randevum var. Dinle. Bu sabahki toplantıda beni saymasınlar. Belki de Gregory benim yerime NATO cümbüşüne katılır. Herkesten özür dilerim, tamam mı? Haber veririm. Kusura bakma."

Sonra, şıklık sorusu: Senin şu girişimci taşra gazetecisi Londra seyahati için ne giyer? Blucin, spor ayakkabı, hafif bir anorakta karar kıldı, bir de –gözünde, güzel bir ayrıntı– masasından aldığı bloknota eşlik edecek bir avuç tükenmez kalem.

Ne var ki Blackberry'sine uzanırken durdu, telefondaki Jeb fotoğraflarının aynı zamanda Shorty'yi de ilgilendirdiğini hatırladı.

Telefonu almamanın daha iyi olacağına karar verdi.

*

Golden Calf Café & Patisserie ana caddede, helal et satan bir kasapla bir kaşer mezecinin arasına sıkışmış, pembe ışıklı vitrininde doğum günü ve düğün pastaları devekuşu yumurtası boyundaki bezelerle kuşatılmıştı. Kafe bölümü dükkândan pirinç bir tırabzanla ayrılıyordu. Toby yan sokağa dalıp park edilmiş otomobiller ve kamyonetleri, sabah sabah kaldırımları dolduran alışverişçileri incelemeye başlamadan önce, sokağın karşı tarafından ancak bu kadarını görebilmişti.

Kahveye bu kez aynı kaldırımdan, ikinci kez yaklaşırken, ilk geçişinde gözüne çarpan şeyi, kafe bölümünün sabahın bu saatinde bomboş olduğunu doğruladı. Eğitmenlerin korumacı masası dedikleri –girişin karşısındaki bir köşede– masayı seçerek bir *cappucino* ısmarladı ve beklemeye koyuldu.

Pirinç tırabzanın öbür tarafındaki dükkân bölümünde müşteriler ellerinde plastik maşalarla kâğıt kutulara kurabiye falan dolduruyor, tezgâh boyunca ilerleyerek kasada hesabı ödüyordu. İçlerinde bir doksanlık Shorty Pike'ı andıracak kimse yoktu – *Ama Jeb altına daldı, dizlerini büktü ve burnunu kırdı.*

On bir, on biri on geçe oldu. Korktu, diye düşündü Toby. Güvenlik riski oluşturduğuna karar verdiler, şimdi de bir minibüsün içinde beynini yanlış eliyle dağıtmış, oturuyor olmalı.

Zeytin rengi cildi çiçekbozuğu izleriyle kaplı, küçük yuvarlak gözlü, iriyarı, kel kafalı bir adam iştahla vitrin camından içeriye bakıyordu: Önce pastalarla kurabiyelere, şimdi Toby'ye, sonra yine pastalara. Göz kırpmak yok, halterci omuzları. Koyu renk zarif takım elbise, kravatsız. Şimdi yürüyüp uzaklaştı. Keşfe mi geldi? Yoksa kremalı çörek yemeğe hazırlanırken, kilosunu düşünüp vaz mı geçti? Sonra Shorty'nin yanında oturduğunu fark etti. Ve Shorty'nin bütün bu süre boyunca kafe bölümünün arka tarafındaki tuvalette beklediğini, aslında kendisinin de böyle yapması gerekirken düşünemediğini, ama Shorty'nin hatırladığını.

İki çok iri elini yarı yumup masaya koyarak dimdik oturduğu için olacak, bir doksandan daha uzun görünüyordu. Ensede ve şakaklarda kısa kesilmiş, yağlı siyah saçları, yerleşik sırıtışlı, film yıldızlarına özgü çıkık elmacık kemikleri vardı. Koyu cildi öylesine parıldıyordu ki, tıraştan sonra sabunlu bir tırnak fırçasıyla kazınmış gibiydi. Burnunun ortasında küçük bir çukur vardı, Jeb imzasını atmıştı belki de. Kot kumaşından jilet gibi ütülenmiş mavi gömleğinin düğmeli dış ceplerinin birinde sigaraları vardı, diğerinden bir tarağın ucu çıkmıştı.

Dudaklarının köşesiyle, "Pete olmalısın, öyle değil mi?" diye sordu.

"Sen de Shorty. Senin için ne söyleyeyim, Shorty? Kahve? Çay?"

Shorty kaşlarını kaldırdı ve yavaşça kafenin içini kolaçan etti. Toby adamın hep böyle teatral mi hareket ettiğini, yoksa uzun boylu ve narsist olduğu için mi böyle davrandığını merak etti.

Bunu merak ederken de kremalı çörek alıp almamayı tartan aynı kel kafalı ve iriyarı adamın dikkat çekecek bir kayıtsızlıkla vitrinin önünden hızla geçtiğini gördü ya da gördüğünü sandı.

"Bir şey söyleyeyim mi, Pete?" dedi Shorty.

"Ne?"

"Dürüst olmak gerekirse ve senin için bir sakıncası yoksa, burada olmaktan hiç de rahat değilim. Biraz daha sakin bir yeri tercih ederim. Nasıl derler, çılgın kalabalıktan uzak."

"Nasıl istersen, Shorty. Sen karar ver."

"Uyanıklık da yapmaya çalışmıyorsun, değil mi? Köşe başında sotaya yatmış bir fotoğrafçı, falan?"

"Tek başımayım ve tertemizim, Shorty. Sen öne geç." – Shorty'nin alnında biriken ter damlacıklarına bakarak ve kot gömleğin cebinden sigara almak için uzanan, sonra da almadan masaya geri dönen elinin nasıl titrediğini görerek. Geri çekilme belirtileri? Yoksa âlemde geçirilen hareketli bir gece mi?

"Arabamı köşenin hemen ötesine park ettim. Bir Audi. Ne olur ne olmaz diye erkenden bıraktım. Onun için, diyorum ki, ne yaparız biliyor musun, biraz göze çarptığım için bizi fark etmeyecekleri dinlence parkı falan gibi bir yere gider, orada konuşuruz. Hani derler ya, eksiksiz ve samimi bilgi alışverişi. Gazeten için. *Argus*, demiştin, değil mi?"

"Evet."

"Büyük bir gazete falan mı –sadece yerel– yoksa daha ulusal mı, şu senin gazete?"

"Yerel, ama İnternet'te de varız," dedi Toby. "Onun için bayağı önemli bir miktara ulaşıyor."

"Bu da iyi bir şey, değil mi? Bir sakıncası yok, demek?" – Kocaman bir burun çekme.

"Neyin sakıncası?"

"Burada kalmamanın?"

"Tabii yok."

Toby *cappucino* hesabını ödemek için kasaya gitti, işlem biraz sürerken yüzünden ter boşanan Shorty de sıradaymış gibi arkasına geçip bekledi.

Oysa Toby parayı ödedikten sonra Shorty bakıcı rolünü üstlenmiş gibi, yol açmak için kollarını yana açarak kapıya kadar önden gitti.

Toby kaldırıma ayak bastığında, Shorty onu yoğun kalabalığın içinden geçirip götürmek için hazır bekliyordu: Ama Toby soluna bakacak ve pastayla çöreklere zaafı olan aynı kel kafalı, iriyarı adamı bu kez kaldırımda ona sırtını dönmüş, Toby'yle göz göze gelmemekte aynı ölçüde kararlı iki kişiyle konuşur görecekti.

Hamle yapması gereken bir an varsa, bütün eğitimi boyunca öğrendiklerinin gösterdiği gibi, bu an olmalıydı: Klasik düzeni gördün, sakın tereddüt etme, içgüdüne güven ve git, yoksa bir saat ya da daha kısa bir süre sonra kendini ayakkabıların çıkarılmış, bir radyatöre zincirlenmiş bulursun.

Ancak olacakları sonuna kadar görme isteği çekincelerine

ağır basmış olacak ki, Shorty'nin onu köşeden saptırıp, sol tarafta hemen arkasında siyah bir Mercedes'le parlak mavi bir Audi'nin park halinde olduğu tek yönlü bir yola götürmesine ses çıkarmadı.

Oysa eğitmenleri bir kez daha onu uyarır, bunun da klasik bir sahne olduğunu hatırlatırdı: Kaçırma için bir arabayla, bir de eskort. Ve Shorty bir metre kalınca uzaktan kumandanın düğmesine basıp uzanarak yolcu kapısını değil, arka kapıyı açıp, Toby'nin kolundaki parmaklarını daha güçlü sıkınca ve iriyarı adamla iki hempası köşeden belirince Toby'nin zihnindeki her türlü kuşku kalıntısının anında kaybolması gerekirdi.

Her şeye rağmen, kendine duyduğu saygıyla, hafif de olsa itiraz etme gereğini hissetti:

"*Arka* koltukta mı oturmamı istiyorsun, Shorty?"

"Parkmetrede yarım saatim daha var, öyle değil mi? Kullanmamak yazık olur. Onun için burada da oturup konuşabiliriz. Neden olmasın?"

Toby yine tereddüt etti, etmekte de haklıydı çünkü bir araba içinde, Shorty'nin deyimiyle çılgın kalabalıktan uzak, özel bir konu konuşacak iki adamın normal olarak yapması gereken, önde oturmaktı.

Yine de arka koltuğa oturdu, Shorty de hemen yanına yerleşirken kel kafalı iriyarı adam sokak tarafından sürücü koltuğuna kayarak dört kapıyı da kilitledi; yan aynadan göründüğü kadarıyla iki arkadaşı da Mercedes'te rahatça kuruldu.

Kel kafalı motoru çalıştırmadı, Toby'ye bakmak için başını da çevirmedi; küçük yuvarlak gözleriyle dikiz aynasından izlemeyi tercih ediyor, Shorty de göstere göstere camdan dışarıya, gelip geçenlere bakıyor.

*

Motor çalışmaz, araba da hareket etmezken kel kafalı adamın ellerini direksiyonun üzerine bırakması tuhaf bir

görüntüydü. Güçlü eller, çok temiz ve kalın yüzüklerle süslü. Tıpkı Shorty gibi, kel kafalı adamdan da askeri bir hijyen havası yayılıyor. Dikiz aynasında dudaklarının çok pembe olması, Toby'ye onun da Shorty gibi gergin olduğunu düşündürüyor.

"Efendim, sanırım Majesteleri'nin Dışişleri Bakanlığı'ndan Mr. Toby Bell'i selamlamak gibi benzersiz bir onura erişiyorum. Doğru mudur, efendim?" diye soruyor bilgiççe bir Güney Afrika aksanıyla.

Toby, "Sanırım öyle," diye onaylıyor.

"Efendim, adım Elliot, Shorty'nin iş arkadaşıyım." Ezberden okuyor: "Sir –ya da cüretkârlığımı bağışlarsanız Toby– sizi hizmetinde bulunmak ayrıcalığına sahip olduğumuz Mr. Jay Crispin adına selamlıyorum. Şimdiye kadar karşılaştığınız her türlü rahatsızlık için özür dilememizi ve en iyi niyetlerini kabul etmenizi istedi. Rahatlamanızı tavsiye ediyor ve gideceğimiz yere varır varmaz yapıcı ve dostça bir diyaloga hazırlanıyor. An itibarıyla Mr. Crispin'le şahsen konuşmak ister misiniz?"

Toby aynı nezaketle, "Hayır, teşekkürler Elliot, şimdilik iyiyim," diye cevap veriyor.

Arnavut-Yunan döneği, Güney Afrika Özel Kuvvetler eskisi, kendine Eglesias dedirtiyor, Johannesburg'da bir barda birini öldürüp sağlığını korumak için Avrupa'ya gelmiş? Böyle bir Elliot? diye soruyor Oakley yemek sonrası Calvados'larını yudumlarlarken.

Elliot ağızlığına, "Yolcu bindi," diyor ve arkalarındaki siyah Mercedes için yan aynasına uzattığı başparmağını kaldırıyor.

Toby yoldan gelip geçenlere gösterdiği ilgi daha da yoğunlaşan Shorty'ye dönüp, sohbet üslubunda, "Zavallı Jeb'e yazık oldu," diyor.

Ama Elliot anında lafa giriyor:

"Mr. Bell, efendim, her insanın kendi kaderi var, bana kalırsa herkesin belirlenmiş bir süresi var. Yıldızlara ne yazılmışsa,

yazılmış kalır. Yaptıkları kimsenin yanına kâr kalmaz. Arka koltukta rahat mısınız efendim? Bana kalırsa biz şoförler bazen fazla kolayına kaçıyoruz."

"Gerçekten çok rahatım," diyor Toby. "Ya sen, Shorty?"

*

Güneye doğru gidiyorlardı ve Toby daha fazla konuşmaktan vazgeçmişti, aklında, "Jeb'in öldürülmesinde senin de payın var mı, Shorty?" veya "Söylesene Elliot, o kadınla çocuğun cesetlerini ne yaptın?" cinsinden, bir kâbustan arta kalmış sorular olduğundan, çok da haklıydı. Fitzjohn's Caddesi'ni inmiş, St. John's Korusu'nun benzersiz sınırına yaklaşıyorlardı. Burası tesadüfen Quinn'in çalıntı bant kaydında Crispin'le dalkavukça konuşmasında değindiği "koru" olmasın?

"... evet, tamam, dört gibi ... samimi olmak gerekirse, koru benim için çok daha uygun, çok daha özel."

Birbirinin hemen ardında otomatik tüfekli İngiliz nöbetçilerin koruduğu kışlalar, sonra da Birleşik Devletler deniz piyadelerinin nöbet beklediği isimsiz bir tuğla yapı gördü. Bir levhada "ÇIKMAZ SOKAK" yazılıydı. Beş milyondan başlayan yeşil çatılı villalar. Çiçek açmış manolya ağaçları. Yolun üzerine konfeti gibi yayılmış kiraz çiçekleri. Açılmaya başlayan iki yeşil kapı. Ve uzak aynada değecek kadar yaklaşmış siyah Mercedes.

*

Bu kadar beyazlık beklememişti. Beyaza boyanmış taşlarla çevrili, çakıl taşlı geniş bir dairenin çevresinden döndüler. Süs çimenleriyle çevrili alçak beyaz bir evin önüne geliyorlar. Beyaz paladyen kapı eve göre fazla görkemli. Video kameralar ağaç dallarından onu gözlüyor. Her iki tarafta karartılmış camdan sahte camekânlar. Anoraklı ve kravatlı bir adam

arabanın kapısını açık tutuyor. Shorty ve Elliot iniyor fakat Toby inatçılıktan gelip onu almalarını bekliyor. Şimdi kendi kararıyla arabadan iniyor ve rahatça geriniyor.

Anoraklı adam, "Castle Keep'e[1] geldik efendim," diyor ve Toby de ön kapının yanına asılmış, üzerine satranç taki kale gibi bir şatoyla çatılmış iki kılıcın işlendiği pirinç kalkanı görene kadar bunu bir çeşit latife sanıyor.

Basamakları tırmanıyor. İki mahcup adam üzerini yokluyor, tükenmez kalemlerini, bloknotunu ve saatini alıyor, sonra onu elektronik bir kemerden geçirip, "Bunları Şef'le görüşmenizden sonraya kadar saklayacağız efendim," diyorlar. Toby değişken bir bilinç durumuna geçmeye karar veriyor. Kimsenin tutsağı değil, İspanyol fayansları döşeli, duvarları Georgia O'Keeffe çiçek baskılarıyla süslü cilalı bir koridorda yürüyen özgür bir insan. Koridorun iki tarafında kapılar. Bazıları açık. İçlerinden neşeli sesler geliyor. Evet, Elliot peşinden geliyor ama sanki kilise yolundaymış gibi, ellerini imanla arkasında kavuşturmuş. Shorty kayboldu. Koridorda uzun siyah etek ve beyaz bluzlu güzel bir sekreterle karşılaşıyorlar. Kadın Elliot'a içten bir "Selam" diyor ama tebessümü Toby'ye, o da özgür bir insan olarak tebessümünü iade ediyor. Beyaz camdan meyilli tavanı olan beyaz bir odada masanın arkasında, ellilerinde vakur ve kır saçlı bir hanım oturuyor.

"Ah, Mr. Bell. Çok iyi. Mr. Crispin sizi bekliyordu. Teşekkürler, Elliot, sanırım Şef, Mr. Bell'le baş başa görüşmek istiyor."

Ve Toby de Şef'le baş başa görüşmek istediğine karar veriyor. Ne var ki, Crispin'in görkemli bürosuna girdiği zaman sadece üç yıl önce, Brüksel ve Prag'da peşini bırakmayan o karanlık umacıyı, şimdi önceden hazırlanmış keyifli şaşkınlık, yaramaz çocuk kederi ve erkeksi arkadaşlık karışımıyla koltuğundan kalkan bu subay sınıfı iş adamının kırk küsur

1 (İng) Castle Keep: Keep Şatosu (ç.n.).

yaşındaki televizyon sürümünde yeniden bulup, aynı ifadesiz yakışıklı haliyle, kolundan sarkan Miss Maisie'yle Quinn'in Özel Bürosu'na girerken gördüğü anki umut kırıcı duyguyu hatırlatan bir düş kırıklığı hissediyor.

"Toby! Nasıl bir buluşma bu? Zavallı Jeb'in ölüm ilanını yazan taşra gazetecisi olduğunu iddia etmenin son derecede tuhaf olduğunu söylemem gerekir. Yine de, Dışişleri'nden olduğunu Shorty'ye söyleyemediğini tahmin ediyorum. Yoksa korkudan pantolonuna ederdi."

"Shorty'nin bana *Operasyon Yaban Hayatı*'nı anlatacağını umuyordum."

"Evet, ya, öyle anlaşılıyor. Shorty anlaşılabilir nedenlerle Jeb'e biraz kırgındı. Aramızda kalsın, pek kendinde değil. Sana fazla bir şey anlatacağından değil. İşine gelmez. Kimsenin gelmez. Kahve? Kafeinsiz? Nane çayı? Daha kuvvetli bir şey? Majesteleri'nin en iyisi elime her gün geçmez. Ne kadar ilerledin?"

"Ne konuda?"

"Soruşturman. O konuyu konuştuğumuzu sanmıştım. Probyn'le görüştün, dul kadınla görüştün. Kadın sana Shorty'yi verdi. Elliot'la tanıştın. Elinde başka kaç koz kaldı?" Tatlı bir sesle, "Omzunun üzerinden bakmaya çalışıyorum," dedi. "Probyn? Tükenmiş güç. Hiçbir şey görmedi. Geri kalan her şey saf dedikodu. Mahkeme kapı dışarı ederdi. Dul kadın? Yaslı, paranoyak, isterik: Hesaba alma. Geriye ne kaldı?"

"Probyn'e yalan söylediniz."

"Senin de söylemen gerekirdi. Amaca uygun olduğu için. Yoksa sevgili Dışişleri amaca uygun yalanlardan bahsedildiğini duymadı mı? Senin sorunun yakında işinden olacağın, ardından da kötüsünün gelecek olması. Belki yardımım dokunur, diye düşündüm."

"Nasıl?"

"Pekâlâ, başlangıç olarak biraz koruma ve bir işe ne dersin?"

"Etik İşler ile mi?"

"Tanrım," dedi Crispin, Toby hatırlatana kadar Etik İşler'i bütünüyle unuttuğunu ima edecek bir kahkahayla. "Şu dinozorlara bak! Şükürler olsun, o dükkânla hiç işimiz yok. Zamanında çıktık. Etik, iskemleleri masanın üzerine çevirdi ve bütünüyle offshore oldu. Castle Keep ile görünür ya da başka herhangi tür bir ilişkisi yok."

"Miss Maisie de mi yok?"

"Çoktan gitti, Tanrı bağışlasın. Son duyduğumuzda Somali'deki kâfirleri İncil yağmuruna tutuyordu."

"Ya dostunuz Quinn?"

"Evet, tabii, zavallı Fergus. Yine de iktidardan düştükten sonra partisinin ensesi kalınlarına onu geri getirmelerini, geçmiş bakanlık tecrübesinin ağırlığınca altın değerinde olduğunu falan söyledim. Daha önce Yeni İşçi Partisi'ni ve bütün yaptıklarını reddetmesi koşuluyla tabii, reddetmekten mutluluk duyacağından da eminim. Aramızda kalsın, bize katılmak istedi. Dizlerinin üzerinde. Ama korkarım, senin tersine, beklentileri boşa çıkardı." Eski günler için nostaljik bir tebessüm. "Bu oyuna başladığında hep çok kritik bir an vardır: Operasyon riskini göze alıp harekete geçiyor muyuz, yoksa korkup vaz mı geçiyoruz? Paraları ödenmiş, bekleyen, eğitilmiş ve harekete hazır adamların var. Yarım milyon dolarlık istihbaratın var, finansmanın tamam, başarırsan destekçilerinden altın dolu çömleğin hazır, bir de gerekli güçlerden ancak arkanı korumaya yetecek kadar yeşil ışık. Pekâlâ, istihbarat kaynaklarımız hakkında gürültü oldu. Ne zaman olmaz ki?"

"Ve *Yaban Hayatı* bu muydu?"

"Az çok."

"Ya sivil zayiat."

"Yürek parçalıyor. Hep parçalar. İşimizin kesinlikle en kötü yanı. Her gece yattığımda, bunu düşünürüm. Ya öteki seçenek ne? Bana bir Predator –insansız hava aracı– ile iki Hellfire füzesi ver, sivil zayiat *neymiş*, sana göstereyim.

Bahçede yürümek ister misin? Böyle bir günde güneşi kaçırmak yazık olur."

İçinde bulundukları oda yarı büro, yarı seraydı. Crispin dışarıya çıktı. Toby'nin peşinden gitmekten başka seçeneği yoktu. Bahçe uzundu, duvarla çevriliydi ve çakıl taşlı yürüyüş yolları, kayrak taşı bir kanaldan havuza damlayan sularıyla Doğu üslubuyla düzenlenmişti. Hakka şapkalı bir Çinli kadın sepeti için balık avlıyordu.

Crispin omzunun üzerinden, "Rosethorne Protection Services adlı küçük şirketi duymuş muydun?" diye sordu. "Son sayımda üç milyar dolar değerinde?"

"Hayır."

"Yerinde olsam hemen öğrenirdim, çünkü sahibimiz onlar – şimdilik. Bu hızla büyürsek, iki yıla kalmaz kendi hisselerimizi alırız. Bilemedin, dört yıl. Dünya üzerinde kaç kişi çalıştırıyoruz, haberin var mı?"

"Hayır, maalesef yok."

"Tam zamanlı, altı yüz. Zürih, Budapeşte ve Paris'te bürolar. Kişisel korumadan, ev güvenliğinden, ayaklanmaya karşı koymaktan, şirketine karşı kim casusluk yapıyordan karını kim düzüyora kadar aklına ne gelirse. Bordromuzda ne çeşit insanlar var, tahmin edebilir misin?"

"Hayır. Söyleyin."

Crispin döndü ve Fergus Quinn anılarını canlandırarak, Toby'nin yüzüne uzattığı parmaklarıyla saymaya koyuldu.

"Beş yabancı haber alma servisinin başları. Dördü hâlâ görevde. Britanya istihbaratının beş eski direktörü, hepsinin Eski Şirket'le devam eden anlaşmaları var. Sayamayacağın kadar çok polis müdürü ve yardımcısı. Bunlara bir de fazladan birkaç kuruş kazanmak isteyen bütün Whitehall piyonlarıyla bir düzine lord ve milletvekili ekle, bayağı güçlü bir elin var demektir."

Toby, "Eminim öyledir," derken, Crispin'in sesinde yetişkinden çok çocuğumsu bir övünme fark ettiğini düşündü.

"Ve eğer, o güzel Dışişleri mesleğinin sona erdiği konusunda içinde hâlâ ufacık bir kuşku kaldıysa, lütfen peşimden gel," dedi nazikçe. "Bir sakıncası var mı?"

*

Duvarları kendir kapitone kaplı, düz ekranlarla donatılmış kayıt stüdyosuna benzer penceresiz bir odada duruyorlardı. Crispin Toby'nin hırsızlama kaydını yüksek sesle dinletiyor, Quinn'in Jeb'e baskı yaptığı bölümü:

"...onun için, söylediğim şu, Jeb" –Glasgow aksanı artık kesinlikle papazımsı– "G-Günü için saatin tıkırtısı kulaklarımızda çınlamaya başlamışken, hep birlikte buradayız – sen *Majesteleri'nin askeri olarak,* ben *Majesteleri'nin bakanı olarak..."*

Crispin, "Yeter mi, daha fazla dinlemek ister misin?" diye soruyor ve bir cevap alamayınca cihazı susturuyor, konsolun yanında çok modern bir sallanan iskemleye otururken Toby de Tina'yı hatırlıyor: Aniden tatile giden Lula'nın yerine geçici olarak gelen, Portekizli gündelikçi Tina; uzun boylu ve büyükannemle büyükbabamın düğün fotoğraflarını temizleyecek kadar hamarat Tina. Yabancı bir ülkede olsaydım, gizli polis için *çalışmadığını* asla düşünmezdim.

Crispin salıncaktaymış gibi sallanıyor, kâh arkasına dayanıyor, kâh her iki ayağıyla yerdeki kalın halıya basıyor.

"Ne dersin, bir bir anlatayım mı?" diye soruyor ve cevabı beklemeden bir bir anlatmaya başlıyor. "Sevgili Dışişleri Bakanlığı açısından, işin bitik. Bu kaydı ne zaman göndermeye karar verirsem, seni o anda dümdüz ederler. Yanlarında yüksek sesle *Yaban Hayatı* da, zavallıların dizleri titrer. O salak Probyn zahmetlerinin karşılığında ne elde etti, bir düşün istersen."

Crispin laubalilikten vazgeçerek orta mesafeye tiyatrodaymış gibi kaş çatarak bakıyor:

"Onun için konuşmamızın ikinci bölümüne, yapıcı tarafına geçelim. Sana bir öneri, ister kabul et, ister etme. Kendi

kurum içi hukukçularımız var, standart bir anlaşma yaparız. Ama aptal değiliz, esnek davranırız, her olaya kendi değerine göre bakarız. Sana ulaşabiliyor muyum? Söylemesi güç. Senin hakkında epey şey de biliyoruz tabii. Oturduğun daire senin, büyükbabandan bir şeyler kaldı, fazla bir şey değil, canın cehenneme diyecek kadar değil, ama açlıktan ölmezsin. Dışişleri sana şu an elli sekiz bin veriyor, başını derde sokmazsan gelecek yıl yetmiş beşe çıkacak; önemli bir borcun yok. Harbisin, fırsat bulduğunda düzüşüyorsun, ama seni bağlayacak bir karın ya da başka biri yok. Umarım, uzun sürer. Hoşumuza giden başka ne var? İyi bir sağlık dosyası, açık havayı seviyorsun, sağlamsın, güçlüsün. Anglo-Sakson köken, doğumda alt tabaka ama toplumsal basamakları atladın. Üç dil biliyorsun ve Majesteleri'ne hizmet ettiğin bütün ülkelerden birinci sınıf bir sicil getirdin, onun için Kraliçe'nin verdiğinin iki katıyla başlayabiliriz. Başkan yardımcısı olarak başladığın gün seni bekleyen on binlik altın bir hoş geldin var, seçeceğin bir araba, bütün yan avantajlar, sağlık sigortası, business sınıfı seyahat, ağırlama bütçesi. Unuttuğum bir şey kaldı mı?"

"Aslında evet. Var."

Belki de Toby'nin bakışından kurtulmak için olacak, Crispin çok modern salıncaklı koltuğunun tekerlekleri üzerinde 360 derece dönüyor. Oysa geri geldiğinde, Toby hâlâ orada, hâlâ ona bakıyor.

Meydan okumaktan çok şaşkınlık yüklü bir sesle, "Benden neden korktuğunuzu hâlâ söylemediniz," diye yakınıyor. "Elliot Cebelitarık'taki fiyaskoyu yönetiyor, ama onu kovmuyorsunuz, gözünüzün önünde tutuyorsunuz. Shorty bildiklerini açıklayabileceğini düşünüyor, eski bir kokainman olduğu halde onu da işe alıyorsunuz. Jeb her şeyi açıklamak istedi ve yanaşmayı kabul etmedi, onun için intihar ettirilmesi gerekti. Ama bende sizi tehdit edecek ne var? Hiç. Öyleyse, neden reddedemeyeceğim bir teklif alıyorum? Bana hiç mantıklı gelmiyor. Belki size geliyordur?"

Crispin'in düşüncesini kendine saklamayı yeğlediğini görünce, sözünü sürdürüyor:

"Onun için, ben olanları böyle okuyorum: Jeb'in ölümü bardağı taşıran son damla oldu ve sizi bugüne kadar koruyan her kimse, gelecekte de korumaktan korktu. Vazgeçmemi istiyorsunuz, çünkü ben vazgeçmedikçe rahatınız ve güvenliğiniz için tehlikeli olacağım. Ve aslında bu bile vazgeçmemem için yeterince iyi bir neden. Onun için, o kayıtla ne istiyorsanız yapın. Bana kalırsa hiçbir şey yapmayacaksınız çünkü ödünüz kopuyor."

*

Dünya ağır çekime geçti. Crispin için de mi? Yoksa sadece Toby için mi? Crispin ayaklanıyor ve Toby'ye her şeyi çok, ama çok yanlış anladığını söylüyor. Ama darılmaca, gücenmece yok, Toby birkaç yıl sonra gerçek dünyanın nasıl işlediğini anlayacak belki. El sıkışma tatsızlığından kaçınıyorlar. Toby dönmek için bir araba ister mi? Hayır, teşekkürler. Toby yürümeyi tercih ediyor. Yürüyor da. Terrazzo fayanslı O'Keeffe koridordan, kendi gibi genç erkeklerle kadınların bilgisayarlarının karşısında oturdukları ya da telefonlarının üzerine eğildikleri yarı açık kapıların önünden. Kapıdaki nazik adamlardan tükenmez kalemlerini, bloknotunu ve saatini alıyor, sonra çakıl taşı kaplı dairenin üzerinden ve kapıcı kulübesinin önünden geçip kapıdan çıkıyor; görünürde ne Elliot ya da Shorty, ne de buraya geldiği Audi veya peşlerinden gelen araba var. Yürümeye devam ediyor. Nasılsa, vakit sandığından daha geç. Öğleden sonra güneşi sıcak ve yumuşak, yılın bu mevsiminde St. John's Korusu'ndaki manolyalar bile kusursuz bir ikram.

*

Toby o gün de, daha sonra da, o birkaç saati nasıl geçirdiğini, ya da kaç saat geçirdiğini ayrıntılarıyla hatırlayamadı. Hayatını gözden geçirdiğini söylemeye gerek bile yok. Aşkı, hayatı, ölümü, meslek hayatının olası sonunu, hatta zindanı düşünerek St. John's Korusu'ndan Islington'a yürüyen bir adam başka ne yapar ki?

Hesabına göre Emily hâlâ muayenehanesinde, telefon etmek için de daha erken olmalıydı ve telefon ettiğinde ona ne söyleyeceğini de bilemiyordu; üstelik gümüş renkli yanığı önlem olarak evde bırakmıştı ve çalışır durumda olsalar bile, umumi telefonlara güvenmiyordu.

Kısacası, Emily'ye telefon etmedi, daha sonra Emily de etmediğini doğruladı.

Bir iki birahanede mola verdiği de kuşkusuz, ama sadece sıradan insanlarla bir arada olabilmek için: Kriz veya umutsuzluk dönemlerinde içki içmiyor ve şu an kendini her ikisinin de pençesinde hissediyordu. Daha sonra anorağının cebinde bulduğu bir kasa fişinden, ekstra peynirli bir pizza aldığı anlaşılacaktı. Ama pizzayı nerede ve ne zaman aldığı meçhuldü, üstelik yediğini de hatırlamıyordu.

Kesin olanı, iğrenme ve öfke duygularıyla boğuşur, her zamanki gibi ikisini de üstesinden gelinir seviyelere indirmeye karar verirken Hannah Arendt'in kötülüğün sıradanlığı kavramını etraflıca düşündüğü ve Crispin'in bu düzende nereye oturacağı konusunda kendi kendine tartıştığıydı. Crispin kendi algısında sadece piyasa baskılarına boyun eğen, basit bir toplum hizmetkârı mıydı? Kendini böyle görüyor olabilirdi, ama Toby tamamen aksi düşüncedeydi. Onun gözünde Jay Crispin ısırnarlama takım elbise giymiş, normal, köksüz, ahlaksız, inanılır, yarı eğitimli, güzel konuşan, donuk erişkindi ve nereden geldiğine aldırmadığı para, güç ve saygı konusunda bastırılamaz bir iştahı vardı. Bu kadarı, iyi. Hayatının her adımında, görev yaptığı her ülkede ilkel Crispin'ler tanımıştı ya, bugüne kadar hiçbiri küçük savaşlarda tüccar olarak iz bırakmamıştı.

Crispin için bahane bulmaya yönelik isteksiz çabalarında adamın aslında süzme salak olup olmadığını da merak ediyordu. *Operasyon Yaban Hayatı* denen kargaşa başka nasıl açıklanır? Buradan da Friedrich Schiller'in insan aptallığını tanrıların boşuna savaştıkları şey olarak tanımlayan görkemli ifadesiyle tartışmaya koyuldu. Toby'nin gözünde pek öyle değil, insan olsun, tanrı olsun, kimse için bahane yoktu. Tanrıların ve mantıklı insanların beyhude yere savaştıklarının salaklıkla ilgisi yoktu. İnsanların kendininkiler dışındaki bütün çıkarlar karşısında benimsedikleri tutum, katıksız, nedensiz, kahrolası ilgisizlikti.

Hatırladığı kadarıyla, eve girip merdivenden çıkar, kilidi açarken zihni bunlarla meşguldü. Elini elektrik düğmesine atarken gırtlağından aşağıya ıslak paçavralar tıkıştırılıyor, elleri arkasına bükülüp plastik şeritlerle bağlanıyor ve muhtemelen –hiç emin değildi, daha sonra ne gördü, ne de buldu ve sadece tutkallı kokusundan hatırladı– aklına gelebilecek en korkunç dayağın habercisi olarak başına tutsak cinsi bir çuval geçirildi.

Ya da belki –ancak sonradan düşününce– çuval saldırganların gözünde dokunulmayacak bir bölgeyi belirlemek için kullanılmıştı, çünkü vücudunda etkilenmeyen tek yer, yüzü olacaktı. Ve eğer o anda ya da daha sonra, dayağı kimin attığı konusunda en ufak bir ipucu varsa, o da kendinden emin, askeri komutla, "Pezevenkte iz bırakmayın," diyen, herhangi bir bilindik yöresel aksanı olmayan, tanımadığı bir erkek sesiydi.

En çok acı veren ve en çok şaşırtanların ilk darbeler olduğu kuşkusuzdu. Saldırganlar vücudunu kilitler gibi kavradıklarında belinin kırılacağını düşündü, arkasından da boynunun. Sonra onu boğmaya karar verdikleri bir an geldi, ancak son anda fikir değiştirdiler.

Oysa hiç bitmeyecekmiş gibi olan, midesine, böbreklerine, kasıklarına, sonra yine kasıklarına yağmur gibi inen

darbelerdi ve bildiği kadarıyla bu darbeler bilincini yitirdiği zaman da devam etmişti. Ama aynı belirlenmemiş ses kulağına aynı komuta tınısıyla solumadan önce değil:

"Sakın bittiğini sanma evlat. Bu sadece girizgâh. Sakın unutma."

*

Onu koridordaki halının üzerine atabilir ya da mutfakta, yerde bırakabilirlerdi, ama bunlar her kimse, belirli bir standartları olmalıydı. Cenaze levazımatçılarının saygılı özeniyle yatırmaları, ayakkabılarını çıkarıp ceketinden kurtulmasına yardım etmeleri, başucundaki masaya bir sürahi suyla bir de bardak bırakmaları gerekiyordu.

Kolundaki saat beş diyordu ya, bir süredir söylüyordu bunu, onun için kargaşada zarar gördüğüne karar verdi. Tarih iki sayı arasında sıkışıp kalmıştı ama Shorty'yle buluşmaya karar verdiği, ardından kaçırılıp St. John's Korusu'na götürüldüğü günün perşembe olduğu kesindi, onun için –iyi de, nasıl emin olmalı?– bugünün cuma olması ve Sally'nin, yardımcısının, yirmi yaş dişinin ağrımayı daha ne kadar sürdüreceğini merak etmesi gerekiyordu. Perdesiz penceredeki karanlık, geceyi ima ediyordu, ama sadece onun için mi, yoksa herkesin gözünde mi gece olduğu belli değildi. Yatağı kusmukla kaplıydı ve yerde de yeni ve eski kusmuk vardı. Lavaboya kusmak için yarı yuvarlanarak, yarı sürünerek banyoya gittiğini belli belirsiz hatırlıyordu ve ondan önceki çoğu gözü pek dağcının da keşfedeceği gibi, aşağı inmenin yukarıya tırmanmaktan çok daha kötü olduğunu da öğrenmişti.

Penceresinin altındaki sokaktan gelen insan ve trafik sesleri kısılmış olmasına rağmen, bunun genel bir gerçek mi olduğunu, yoksa sadece ona mı öyle geldiğini bilmiyordu. Duyduğu sesler gürültülü akşam şamatasından çok kısıktı – tabii, akşam olduğu varsayılırsa. Onun için, daha mantıklı çözüm

şöyle olabilirdi: Gördüğü şafağın grisiydi ve on ikiyle on dört saatten beri orada yatıyor, uyukluyor, kusuyor ya da sadece zamanın geçmesiyle ilgisiz, kendi başına bir faaliyet olarak acıya dayanmaya çalışıyordu.

Arada bir, yatağının altından yayılan kızgın kedi sesini tanıması, giderek yerini belirlemesinin nedeni de buydu: Duyduğu ses, uluyan gümüş yanığın sesiydi. Shorty'yle buluşmaya gitmeden önce telefonu yaylarla şiltenin arasına gizlemişti ve hangi akla hizmet kapatmadığını bir türlü anlayamıyordu; yanık da aynı gizemin etkisinde olmalıydı, çünkü uluması giderek inancını yitiriyordu ve kısa süre sonra hiç uluma kalmayacaktı.

İşte bu nedenle tüm gücünü toplayarak yataktan yuvarlanıp yere devrildi, kendince bir süre ölmek üzere orada kaldı, sonra yayları kavradı, bir parmağını geçirerek sol eliyle kendini çekerken sağ eliyle –uyuşmuştu ve muhtemelen kırıktı– yanığı aradı, bulunca göğsüne bastırdı, aynı anda da kendini bırakıp sırtüstü yere devrildi.

Ondan sonrası sadece yeşil düğmeye basmak ve toparlayabildiği bütün neşeyle, "Selam," demekten ibaretti. Ve hiçbir şey geri gelmeyip sabrı ya da enerjisi de tükenince:

"Ben iyiyim, Emily," dedi. "Sadece biraz bitkin, o kadar. Sakın buraya gelmeye kalkma. Lütfen. Zehir saçıyorum." Bununla bir anlamda kendinden utandığını söylemek istemişti; Shorty tam bir fiyaskoydu; hayatının dayağını yemenin dışında hiçbir şey elde edememişti; tıpkı Emily'nin babası gibi, işin içine etmişti ve bilebildiği kadarıyla evi gözetleniyordu ve ister doktor olarak, isterse başka bir şapkayla ziyaret etmesi gereken son insan da Emily'ydi.

Telefonu kapatırken, Emily'nin istese de gelemeyeceğini hatırladı, nerede oturduğunu bilmiyordu, ona Islington dışında hiçbir şey söylememişti ve Islington nüfusu çok yoğun birkaç milkarelik bir alanı kaplıyordu, onun için güvendeydi. Hoşuna gitsin, gitmesin, Emily de güvendeydi. Kahrolası

cihazı kapatıp uyuklayabilirdi, zaten öyle de yaptı, sonunda onu uyandıran yanık değil, ön kapının gümbürtüyle –Toby'ye göre insan elinin değil, ağır bir aletin eseri– vurulması ve Emily'nin annesini andıran yüksek sesi oldu.

İkinci ya da üçüncü kezdir, gereksiz yere, "Kapının önündeyim, Toby," diyordu. "Ve hemen açmazsan, alt kattaki komşundan kapıyı kırmak için yardım isteyeceğim. Doktor olduğumu biliyor ve tavandan gelen ağır darbe sesleri duydu. Beni duyuyor musun, Toby? Zile basıyorum, ama işitebildiğim kadarıyla çalmıyor."

Haklıydı: Zilden sadece zarafetten uzak bir geğirti geliyordu.

"Toby, lütfen kapıya kadar gelir misin? Cevap ver, yeter, Toby. Kapıyı kırmayı gerçekten istemiyorum." Sessizlik. "Yoksa yanında birisi mi var?"

Bardağı taşıran bu son soru oldu, "Geliyorum," dedi ve pantolonunun fermuarını kontrol ettikten sonra yataktan aşağıya yuvarlandı ve koridorda yine yarı emekleyerek, nispeten daha rahat olan sol tarafı üzerinde sürünerek ilerledi.

Kapıya varınca cebinden anahtarı çıkarmasına, kilide sokup sol eliyle iki kez çevirmesine yetecek bir süre yarı diz çökerek dikildi.

*

Mutfağa amansız bir sessizlik hakimdi. Yatak çarşafları çamaşır makinesinde gürültüsüzce dönüyordu. Toby ropdöşambrının içinde neredeyse dimdik oturmuş, Emily de arkası ona dönük, kendi yazdığı reçeteyle eczaneden aldığı ilaçları hazırlayıp getirdiği tavuk çorbasını ısıtıyordu.

Toby'yi soymuş ve çıplak vücudunu profesyonel bir yansızlıkla yıkamış, korkunç derecede şişmiş cinsel organlarını görmüş, ama bir yorum yapmamıştı. Toby'nin kalbini dinledi, nabzını saydı, parmaklarıyla karnını yokladı, kırık ve bağ

hasarı olup olmadığını kontrol etti, boynunda, boğmayı düşündükleri sonra da vazgeçtikleri sırada oluşan kabarık yırtık izlerini incelemek için durakladı, çürüklerine buz koydu, ağrısını dindirmek için Parasetamol verdi, Toby'nin sol kolunu kendi omzuna alıp sağ eliyle sağ kalçasından tutarak koridoru topallayarak geçmesine yardım etti.

Ne var ki o ana kadar aralarında geçen konuşmalar sadece, "Lütfen sakin ol, Toby," veya, "Biraz acıyabilir," ya da daha sonraki gibi, "Bana kapının anahtarını ver ve ben dönene kadar buradan kımıldama," benzeri cümlelerden oluşuyordu.

Emily şimdi zor soruları sormaya başlamıştı.

"Bunu sana kim yaptı?"

"Bilmiyorum."

"Bunu *neden* yaptıklarını biliyor musun?"

Girizgâh niyetine, diye düşündü Toby. Beni uyarmak için. Merakımdan dolayı cezalandırmak ve ileride de meraklı olmamamı sağlamak için. Ama her şey karmaşıktı, söyleyecek o kadar çok şey vardı ki, bir şey anlatmamaya karar verdi.

Emily beklemekten sıkılınca, "Bunu kim yapmışsa, muşta kullanmış olmalı," dedi.

"Belki parmağındaki yüzüklerle," dedi Toby, Elliot'ın direksiyona yasladığı ellerini hatırlıyordu.

"Polise telefon etmek için onayını almam gerekiyor. Arayabilir miyim?"

"Bir işe yaramaz."

"Neden yaramaz?"

Çünkü polis çözüm değil, onlar sorunun bir parçası. Ama bu da kolaylıkla açıklayamayacağın bir şey, onun için iyisi mi, üzerinde durma.

Emily, "Dalağında çok tehlikeli bir iç kanama olabilir," diye devam etti. "Scanner'dan geçmek için bir hastaneye gitmen gerek."

"İyiyim. Tek parçayım. Senin eve gitmen lazım. Lütfen. Her an geri dönebilirler. Samimi söylüyorum."

Genç kadın sertçe, "Tek parça *değilsin* ve tedaviye ihtiyacın var," diye cevap verdi, konuşma bu kısır üslup üzerinden devam edecekken, kapı zili Emily'nin başı üzerindeki paslı teneke kutudan vıraklamak için tam o anı seçti.

Çorbayı karıştırmayı kesti ve kutuya baktı, sonra omuz silkmeyi düşünürken vazgeçen Toby'ye döndü.

"Açma," dedi Toby.

"Neden açmayayım? Kim olabilir?"

"Kimse. İyi biri olamaz. Lütfen."

Emily'nin damlalıktan anahtarları alıp mutfak kapısına doğru gittiğini görünce:

"Emily! Burası benim evim. Bırak, çalsın!"

Zaten çalıyordu: İkinci vıraklama, birincisinden de uzun.

Hâlâ mutfak kapısının eşiğinde, "Kadın mı?" diye sordu.

"Kadın *falan* yok!"

"Saklanamam Toby, bu kadar korkmam da mümkün değil. Sağlıklı olsan ve ben burada bulunmasam, açar mıydın?"

"Bu adamları tanımıyorsun! Bana bir bak!"

Oysa Emily etkilenmek niyetinde değildi. "Alt komşun halini merak etmiş olabilir."

"Emily, Tanrı aşkına! Bu işin iyi komşuculukla ilgisi yok!"

Emily gitmişti bile.

Gözlerini yumdu, nefesini tuttu ve bekledi.

Anahtarın döndüğünü ve Emily'nin konuştuğunu duydu, ardından da kilisedeki gibi, fısıltılı, tanıması gerektiğini düşünmesine rağmen, aşırı dikkatli halinde bile tanıyamadığı bir erkek sesi işitti.

Ön kapının kapandığını duydu.

Emily adamla konuşmak için dışarı çıkmış olmalı.

İyi ama, adam kim? Yoksa onu dışarıya mı *çekti?* Özür dilemeye mi geldiler, yarım kalan işi tamamlamaya mı? Yoksa beni yanlışlıkla öldürmüş olabileceklerini düşündüler, Crispin de gidip bakmalarını mı istedi? Pençesinde olduğu dehşette, her şey mümkündü.

Hâlâ dışarıda.

Ne yapıyor?

Yoksa aleve dirençli olduğunu mu sanıyor?

Ona ne yaptılar? Dakikalar saat gibi. *Tanrım!*

Ön kapı açılıyor. Yeniden kapanıyor. Koridordan yaklaşan yavaş, temkinli adım sesleri. Emily'nin adımları değil. Kesinlikle onunkiler değil. Çok daha ağır.

Onu yakaladılar şimdi de beni almaya geliyorlar!

Oysa işittiği Emily'nin ayak sesleriydi: Her yanıyla misafirperver ve amaçlı Emily. Tekrar göründüğünde Toby ayaklanmış, bir et bıçağı almak için mutfak çekmecesine atılmak amacıyla masaya dayanıyordu. Sonra genç kadını mutfağın eşiğinde, elinde kahverengi kâğıda sarılıp iple bağlanmış bir paket, şaşkınlıkla bakar gördü.

"Kimdi?"

"Bilmiyorum. Bütün bunların ne anlama geldiğini anlayacağını söyledi."

"Kahrolası!"

Paketi genç kadının elinden kaptı, bir patlama olursa onu korumak gibi nafile bir amaçla arkasını döndü, Kit'in gece mektubuna yaptığı gibi, ama çok daha büyük bir tehlike duygusuyla, patlayıcılar, zaman ayarlayıcıları, çiviler ya da azami tesir yaratması için başka ne düşündülerse anlamak için paketi yoklayarak işe girişti.

Oysa uzun bir yoklamadan sonra hissedebildiği tek şey bir deste kâğıt ve bir de ataştı.

Soluk soluğa, "Nasıl biriydi?" diye sordu.

"Ufak tefek. İyi giyimli."

"Yaşı?"

"Altmışlarında."

"Ne dediğini anlat: Onun kelimeleriyle."

"'Dostum ve eski meslektaşım Toby Bell için bir paketim var.' Sonra da doğru adrese gelip gelmediğiyle ilgili bir şey–"

"Bana bir bıçak lazım."

Toby'nin uzanmaya çalıştığı bıçağı verdi, Toby paketi tıpkı Kit'in mektubunu açtığı gibi, kenarından keserek açtı ve içinden üzeri siyah, beyaz ve kırmızı güvenlik uyarılarıyla süslenmiş bir Dışişleri dosyasının lekeli bir fotokopisini çıkardı. Köşesini kaldırınca kendini bir ataşla tutturulmuş bir deste kâğıdın üzerinde, son sekiz yıl boyunca onu bir görevden diğerine izleyen, düzgün ve tanınmaması imkânsız bir el yazısına şaşkın gözlerle bakar buldu. Yazıların tepesinde de, kapak mektubu niyetine, yine aynı aşina el yazısıyla doldurulmuş, antetsiz bir sayfa:

Sevgili Toby,

Bildiğim kadarıyla sonsöze değil, önsöze sahipsin. Öyleyse, biraz utanarak ...

Daha fazla okumadı. Notu destenin arkasına geçirerek, heyecanla en üstteki sayfayı taradı:

OPERASYON HAYATI – SONRASI VE TAVSİYELER

Artık yüreği öylesine hızlı çarpıyor, o kadar düzensiz soluk alıyordu ki, ölmek üzere olup olmadığını merak etti. Emily de aynı şeyi merak ediyor olmalıydı, çünkü Toby'nin yanına, dizlerinin üzerine çökmüştü.

Sayfaları telaşla karıştırırken, "Kapıyı açtın. *Sonra* ne oldu?" diye sordu.

"Kapıyı açtım," –suyuna gitmek için, yumuşak sesle– "orada duruyordu. Beni görünce şaşırdı ve evde olup olmadığını sordu. Eski bir meslektaşın ve arkadaşın olduğunu ve sana bu paketi getirdiğini söyledi."

"*Sen* ne dedin?"

"Evet, dedim, evde olduğunu söyledim. İyi olmadığını, sana bakmak için gelen doktorun olduğumu söyledim. Rahatsız edilmemen gerektiğini anlattım, yardımcı olup olamayacağımı sordum."

"Peki *o* ne dedi? Devam et!"

"Neden şikâyet ettiğini sordu. Özür diledim, senin onayın olmadan söyleyemeyeceğimi, ama yeni tetkikler yapılıncaya kadar olabildiğince rahat olduğunu anlattım. Bir de ambulans çağırmak üzere olduğumu. Zaten çağıracağım. Beni duyuyor musun; Toby?"

Onu işitiyor, ama aynı anda da fotokopi sayfalarını karıştırıyordu.

"Sonra?"

"Biraz şaşırmış göründü, bir şeyler söylemeye davrandı, tekrar bana baktı –bana kalırsa biraz merakla– sonra da adımı öğrenip öğrenemeyeceğini sordu."

"Onun kelimeleriyle söyle. Onun kullandığı kelimelerle."

"Hey Tanrım, Toby." Yine de dediği gibi yaptı: "'Adınızı sormam çok saygısızlık olur mu?' Bu nasıl?"

"Sen de adını söyledin. Probyn, dedin."

"Doktor Probyn. Ne dememi bekliyordun?" – Toby'nin bakışını yakalayarak. "Doktorlar *açıktır*, Toby. Gerçek doktorlar adlarını söyler. *Gerçek* adlarını."

"Nasıl karşıladı?"

"'Öyleyse söyleyin ona, tıbbi danışmanlık konusundaki zevkine hayranım,' Bana biraz yüzsüzce geldi. Sonra bana paketi uzattı. Senin için."

"*Benim için?* Beni nasıl anlattı?"

"Toby için!" Daha başka nasıl anlatmasını istiyorsun?"

Fotokopi sayfalarının arkasına koyduğu notu bularak, mesajın devamını okudu:

... bütün olanlardan sonra kurumsal bir hayatın bana uymadığını, bu itibarla kendimi uzak yerlerde uzunca görevler için amade kıldığımı öğrenmek seni şaşırtmayacaktır.

Her zamanki gibi, sevgiyle,
Giles Oakley

Not 1. Aynı malzemeyi içeren bir flaş disk ekliyorum. Belki bunu da sahip olduğunu sandığım ötekine eklersin. G. O.

Not 2. Yapmayı düşündüğün her neyse, zaman geçirmeden yapmanı tavsiye edebilir miyim? Ötekilerin senden önce harekete geçebileceğini gösteren her türlü işaret var çünkü. G. O.

Not 3. Dikkate alınmayacağını bildiğim için, en üstün saygı ve hayranlık ifadeleri cinsinden o çok sevdiğimiz diplomatik alışkanlığa uymayacağım. G. O.

Ve sayfanın tepesine yapıştırılmış, şeffaf bir plastik kapsül içinde, dediği gibi: üzeri AYNI BELGE yazılı bir flaş disk.

*

Buraya nasıl geldiğinden pek emin olmayarak mutfak penceresinin başında duruyor, aşağıya, sokağa bakmak için boynunu uzatıyordu. Emily, dik durabilmesi için bir eli Toby'nin kolunda, yanında bekliyordu. Oysa Giles Oakley'den, her şeyi yarım yarım yapan ve nihayet tamamlayan diplomattan en ufak bir iz yoktu. Peki, sokağın karşı tarafında, sadece otuz metre ötede park etmiş Kwik-Fit minibüsünün orada ne işi vardı? Dahası, bir Peugeot'nun lastiğini değiştirmek için neden üç iriyarı adam gerekiyordu?

"Emily, lütfen. Bana bir iyilik yap."

"Seni hastaneye götürdükten sonra."

"Oradaki sandığın en alt çekmecesini karıştır ve Bristol Üniversitesi mezuniyet partisiyle ilgili flaş diski bul. Lütfen."

Emily çekmeceyi karıştırırken, duvardan destek alarak çalışma masasına kadar gitti. Sağlam eliyle bilgisayarını çalıştırdı ama bir şey olmadı. Kabloyu, prizi kontrol etti, yeniden başlatmaya çalıştı. Yine hiç.

Bu arada, Emily'nin araması başarılıydı. Flaş diski bulmuş, başının üzerine kaldırıyordu.

Diski elinden pek de nazikçe olmayan bir hareketle alarak, "Dışarıya çıkmam gerekiyor," dedi.

Kalbi yeniden hızlanmıştı. Midesinin bulandığını hissetti, ama zihni berrak ve keskindi.

"Beni dinle, lütfen. Caledonian Road'da Mimi's adlı bir dükkân var. Devine Canvas dövmecisinin ve bir Etiyopya restoranının karşısında." Her şey zihninde neden bu kadar berraktı? Ölüyor muydu yoksa? Emily'nin gözlerindeki ifadeye bakılırsa, ölüyor olabilirdi.

"Varsa ne olmuş?" diye sordu Emily. Ama gözlerini yine sokağa çevirmişti.

"Önce bana hâlâ orada olup olmadıklarını söyle. Palavradan birbirleriyle konuşan üç işçi."

"Sokakta insanlar her zaman saçma sapan şeyler konuşur. Mimi's ne olacak? Mimi kim?"

"İnternet Kafe. Ayakkabılarım lazım. Bilgisayarımı çökertmişler. Adresler için de BlackBerry'm. Masamın sol üst çekmecesi. Bir de çorap. Sonra bak, adamlar hâlâ orada mı."

Toby'nin buruşmak dışında sapasağlam anorağını buldu ve BlackBerry'sini sol yan cebine koydu. Çoraplarını ve ayakkabılarını giymesine yardım etmiş, şimdi de adamların hâlâ orada olup olmadıklarına bakıyordu. Oradaydılar. "Böyle yapamazsın, Toby," demekten vazgeçmiş, koridorda zorlukla yürümesine yardım ediyordu.

Neşeli olma çabasıyla, "Mimi'nin bu saatte misafir kabul edeceğinden emin misin?" diye sordu.

"Sen beni sadece merdivenden indir. Ondan sonra git. Yapabileceğin her şeyi yaptın. Harikaydın. Olanlar için kusura bakma."

*

Emily'nin kendini nerede, adımlarını yönlendirmesine yardım etmek için Toby'nin yukarısında mı, yoksa devrilirse onu tutmak için aşağısında mı konuşlandıracağı konusunda anlaşabilseler, merdiven pek o kadar sorun olmayacaktı.

Toby'ye göre aşağıda durması çok aptalcaydı, asla ağırlığını taşıyamayacak, sonunda kendilerini üst üste, aşağıdaki holde yatar bulacaklardı. Buna karşılık Emily de Toby'nin düşmeye başlaması halinde, arkasından kulağına haykırmanın hiçbir işe yaramayacağını düşünüyordu.

Ne var ki bütün bu konuşma Toby'yi kol gücüyle merdivenden indirip sokağa çıkarma harekâtı sırasında kıvılcımlar gibi gelip gitti; sonra da Cloudesley Yolu köşesinde neden bir üniformalı polis bulunduğu hakkında –birlikte– tahmin yürüttüler. Öyle ya, bugünlerde sokak köşesinde dikilen, iyiliksevere benzeyen bir polisi gören var mıydı? Dahası – bu kez Toby– sözde Kwik-Fit ekibi o kahrolası lastiği neden hâlâ değiştirmedi? Açıklaması ne olursa olsun, onun iyiliği için ve dünyada isteyeceği son şey ondan bir suç ortağı yaratmak olacağı için, Emily'nin göz ve kulak menzilinin dışında, her şeyden uzak olmasını istiyordu ve bunu genç kadına çok açıkça ve uzun uzun anlatmıştı.

Bu yüzden yokuş aşağı koşusu için kendini Copenhagen Caddesi'ne atmaya hazırlanırken Emily'yi sadece yanı başında değil, onu yönlendirirken ve bir eliyle pek hanımlara özgü olmayacak bir güçle, kolunu kavrayarak, diğer kolunu da sırtına çelik gibi sararken nasılsa çürüklere dokunmayarak ve böylelikle Toby'ye vücudunun coğrafyasını oldukça iyi bildiğini düşündürerek tutarken görünce çok şaşırdı.

Olduğu yerde durduğunda, kavşağa varmışlardı.

"Kahretsin."

"Neyi kahretsin?"

"Hatırlayamıyorum."

"Tanrı aşkına, *neyi* hatırlayamıyorsun?"

"Mimi's sağda mıydı, solda mı?"

"Burada bekle beni."

Toby'yi bir banka oturttu ve o Emily'yi başı dönerek beklerken hızlı bir keşif yapıp Mimi's dükkânının solda, bir taş atımı mesafede olduğu haberiyle geri geldi.

Ama önce Toby'den söz alması gerekiyordu:

"Bu iş biter bitmez seni hastaneye götürüyoruz. Tamam mı? *Şimdi* sorun ne?"

"Yanımda beş kuruş yok."

"İyi ya, bende var. Hem de çok."

Toby, evli bir çift gibi tartışıyoruz, ama daha birbirimizi yanaktan bile öpmedik, diye düşündü. Belki de yüksek sesle söyledi aklındakileri, çünkü Emily kapıyı itip girişin hemen yanında kontrplaktan kocaman bir tezgâhı olan ama arkasında kimse görünmeyen, uzak duvarın dibindeki barda kahve ve meşrubat satılan, duvarında PC'niz için sürüm yükseltmesi, sağlık testi, kayıp verilerin geri kazanılması ve her türlü düşman virüsün uzaklaştırılmasını öneren bir poster sallanan minnacık ama titizlikle temizlenmiş dükkâna girerken hâlâ gülümsüyordu. Posterin altında da altı bilgisayar kabini ve bilgisayarların karşısına tünemiş dört siyah erkek, iki sarışın kadın. Boş kabin yok, onun için oturacak bir yer bul ve bekle.

Toby bir masanın başına oturup beklerken Emily gidip iki çay aldı ve yöneticiyle konuştu. Sonra gelip karşısına yerleşti ve masanın üzerinden uzanarak adamlardan biri bar taburesinden inene kadar Toby'nin ellerini –genç adam sadece tıbbi nedenlerden değildir, diye umuyordu– iki elinin arasına aldı.

Toby başını dik tutamıyordu, sağ elinin parmakları kötü durumdaydı, onun için o BlackBerry'sinden *Guardian, The New York Times, Private Eye,* Reprieve, Channel 4 News, BBC News, ITN ve nihayet –şaka olarak değil– Majesteleri'nin Dışişleri ve Milletler Topluluğu Bakanlığı'nın Basın ve Enformasyon Bölümü'nün adreslerini arayıp bulurken, flaş diskleri yuvalara takan Emily oldu.

"Bir tane de babam için," dedi ve Kit'in e-posta adresini ezberden girdi ve "gönder" düğmesini tıkladı, Kit'in hâlâ çadırında somurtup e-postalarını açmıyor olabileceğini düşünerek bir kopya da annesine yolladı. Toby neden sonra Blackberry'sine kopyalamak için Brigid'den izin aldığı fotoğrafları

hatırladı, bunları da göndermesi için Emily'ye ısrar etti.

Emily bu işi yaparken Toby bir siren sesi duydu ve önce bunun onu almaya gelen bir ambulans olduğunu, kendisi kulak vermezken, belki de evde, dışarıda Oakley'le konuştuğu sıra Emily'nin bir ambulans çağırmayı başardığını düşündü.

Ardından ona söylemeden Emily'nin böyle bir şey yapamayacağına karar verdi; genç kadın konusunda kesinlikle emin olduğu bir şey varsa, o da kemiklerinde bir gram bile kurnazlık bulunmadığıydı. "Mimi's'te işimiz bittiği zaman bir ambulans çağıracağım," demişse eğer, ambulansa o zaman haber verecek demekti, bir saniye önce değil.

Bir sonraki düşünce: Giles için geliyorlar, Giles kendini bir otobüsün altına attı; çünkü Giles gibi birisi örselenmiş ruh haliyle sana kendini uzak yerlerde uzunca görevler için amade kıldığını söylüyorsa, bunu istediğin gibi yorumlayabilirsin.

Sonra e-posta adreslerine ulaşmak ve Brigid'in fotoğraflarını göndermek amacıyla Blackberry'sini etkinleştirmekle gerekli donanıma sahip –kısa süreliğine de olsa, yine Beyrutlu Adam oldu– herkesin kaynağını bulacağı bir sinyal göndermiş olabileceğini, niyetleri varsa sinyal sayesinde aşağıya bir füze gönderip talihsiz kullanıcının beynini patlatabileceklerini hatırladı.

Sirenler çoğaldı ve daha ısrarlı, daha zorba bir tını yaymaya başladı. Başlangıçta, sadece bir yönden geliyorlar gibiydi. Ne var ki koro yoğunlaşıp ulumaya dönüştüğü, dışarıda, sokakta frenler çığlıklar kopardığı zaman, Toby geldikleri yönden pek emin olamıyordu – kimse olamıyordu, Emily de dahil.

Teşekkürler

Danny, Jessica ve Callum'a Cebelitarık üzerine yaptığım araştırmalarıma hareketlilik kattıkları için; Dr. Jane Crispin, Amy Frost ve John Eustace'e tıbbi konulardaki yardımları için; gazeteci, yazar Mark Urban'a askeri deneyimlerini bana açık açık anlattığı için; openDemocracy'nin kurucularından yazar ve aktivist Anthony Barnett'a Yeni İşçi Partisi son günlerini yaşamasına rağmen onların adabını bana öğrettiği için; Reprieve resmi yardım kuruluşundaki Clare Algar ve meslektaşlarına Britanya Hükümeti'nin özgürlüğe karşı, yerine getirilmiş ya da getirilmemiş saldırılarıyla ilgili bilgilendirmeleri için teşekkür ederim.

En çok da, eski Britanya Dışişleri çalışanı, kar amacı gütmeyen Bağımsız Diplomat'ın kurucusu ve yöneticisi Carne Ross'a, güce karşı nazik bir durumu konuşmanın tehlikelerini kendi örnekleri üzerinden anlattığı için çok teşekkür ederim. Kulağıma kasvetli sesiyle verdiği tavsiyeler ve önüme koyduğu örnekler olmasa bu kitap çok daha zayıf olurdu.

İslami terörle mücadele kılıfı altında paralı askerler sağlayan bir şirketle kirli bağlantılar kuran hırslı bir bakan. Britanya Hükümeti'nin üst kademelerindeki bu büyük tezgâhı fark eden genç bir bürokrat. Bu kumpası aydınlatmak için giriştiği araştırmalarda devlet sırlarından küresel ekonominin komplolarına, cinayetlerden entrikalara sürüklenen genç bürokrat, pastoral İngiliz taşrasında emekli bir diplomat ve başına buyruk güzel kızıyla kader birliği yapacaktır.

Le Carré son kitabı *Nazik Bir Durum* ile Yeni İşçi Partisi'nin iktidarında Ortadoğu'daki çalkantılara karşı duruşunu, alması gereken sorumlulukları ve yaptığı ölümcül hataları deşifre ediyor, gözler önüne seriyor.

"Le Carré yılların deneyimiyle, edebi becerisinin ve uluslararası analizlerinin gücünü ortaya koyuyor. Başka hiçbir yazar aleni ve gizli tarihi -politikacılar için acımasız, okuyucular için nefes kesici şekilde- anlatmamıştı."

– The Guardian

KIRMIZIKEDİ
www.kirmizikedikitap.com
www.facebook.com/kirmizikedikitap
twitter.com/krmzkedikitap
instagram.com/kirmizikediyayinevi

ISBN: 978-605-9908-98-6
₺25
9 786059 908986